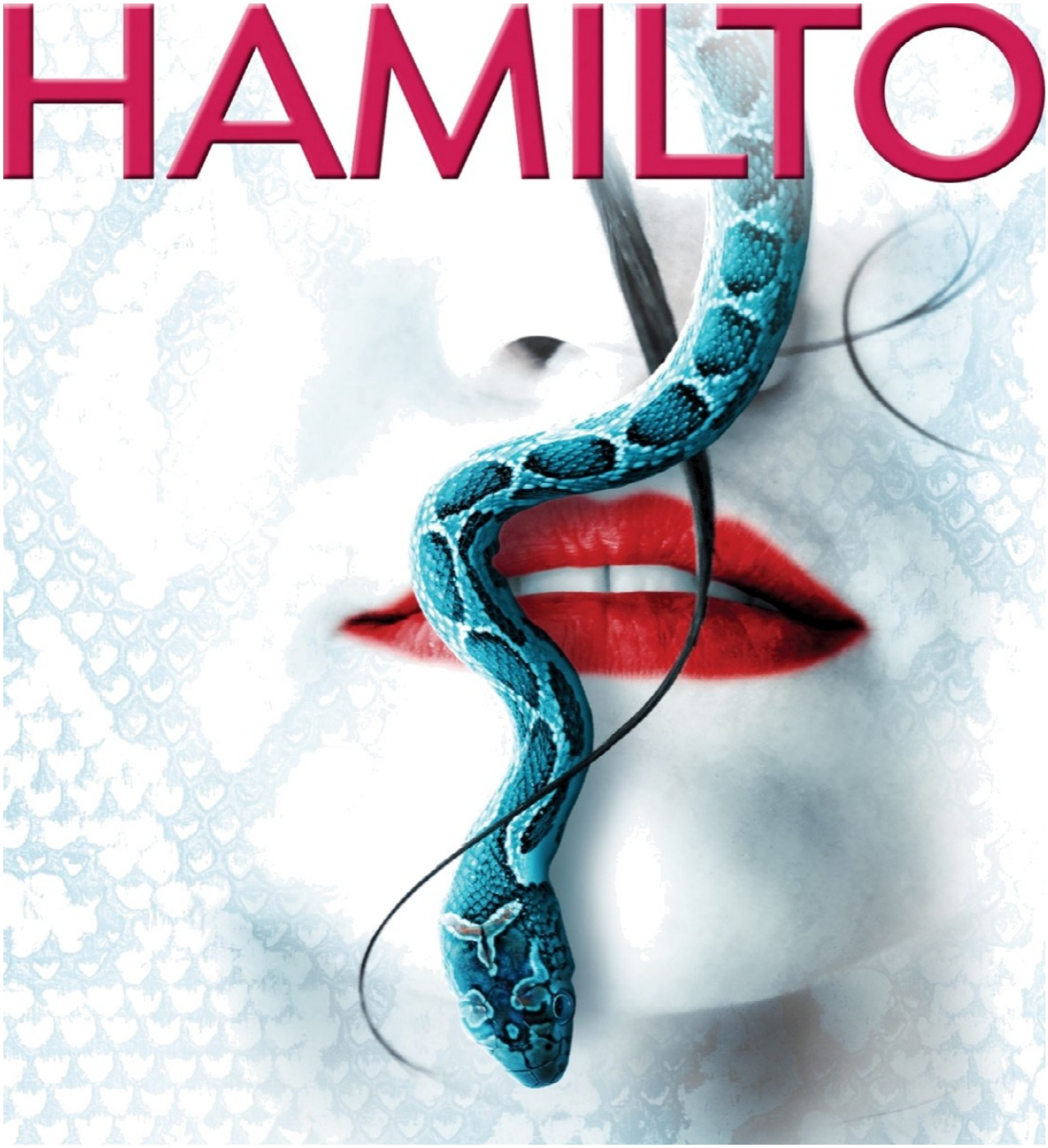
#1 NUMARALI *NEW YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON



ANITA BLAKE, vAuPIRE AVCISI ROMANI

SERPENTINE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Diğer yazar: Laurell K. Hamilton

Anita Blake, Vampir Avcısı Romanları

SUÇLU ZEVKLER
LANETLENİN GÜLEN CESET
SİRKİ
DELİ KAFESİ KANLI
KEMİKLER
ÖLDÜRME DANSI
YANMIŞ SUNULAR MAVI
AY OBSIDYEN KELEBEK
ZINCIRE VURULMUŞ
NERGIS CERULEAN SINS
INCUBUS DREAMS MICAH
DANSE MACABRE
THE HARLEQUIN
BLOOD NOIR SKIN
TRADE FLIRT
MERMI
VURUŞ
LISTESI
ÖLÜLERİ ÖP JASON
ÖLÜ BUZ KIZIL
ÖLÜM

Merry Gentry Romanları

GÖLGELERIN ÖPÜCÜĞÜ
ALACAKARANLIĞIN
OKŞAMASI
AY IŞIĞI TARAFINDAN BAŞTAN
ÇIKARILMIŞ BIR GECE YARISI
VURUŞU MISTRAL'IN
ÖPÜCÜĞÜ
KARANLIĞI YUTAN BIR DON
YALAMASI ILAHI
KABAHATLER BIR IŞIK
TITREMESI

Özel Ürünler

GÜZELLİK
DANSI

GARİP ŞEKER
(kısa öykü koleksiyonu)

SERPENTINE

LAURELL K. HAMILTON

BERKLEY
ŁIEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014



Telif Hakkı© 2018 yazan Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Hamilton, Laurell K., yazar. Başlık:
Serpentine / Laurell K. Hamilton.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2018. | Seri: Anita Blake, vampir avcısı; 26 Tanımlayıcı: LCCN 2018012385 | ISBN 9780425255681 (ciltli) | ISBN 9780698146655 (e-kitap) Konular: | BISAC: FICTION/Fantasy/Paranormal. | FICTION/Fantasy/Urban Life. | FİKSİYON/Korku. | GSAFD: Okült kurgu. | Macera Kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3558.A443357 S47 2018| DDC 813/.54-dc23 LC kaydı
https://lccn.loc.gov/2018012385 adresinde mevcuttur.

İlk Baskı Ağustos 2018

Ceket sanatı: kadın yüzü© Elisabeth Ansley/Trevillion Images; at nalı yılanı Jesus David Carballo Prieto/Alamy Stock Photo; yılan derisi arka plan © Svetlanais/iStock by Getty Images
Judith Lagerman tarafından ceket tasarımı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Bu kitabı bitirmek için romantik kaçamağımızdan zaman ayırmama izin veren ve yanımdan ayrılmayan kocam Jonathon'a
Ben yaparken. Gerçek aşk zaman içinde tutarlılıkla, kazanılan savaşlarla, kaybedilen savaşlarla, acıyla, zevkle, paylaşımla ilgilidir.

Genevieve'e, ilk kız ve hayatımdaki tek kadına. Evet, canım.

Spike'a, çoklu ortağım, yardımcım, romantik savaş .
Paylaşılan güç, katlanan güçtür.

Teşekkür

Shawn, ne kadar uzun ve tuhaf bir yolculuk oldu, dostum -mutluluğa ve yeni maceralara içelim. Kendimi güvende hissetmemi sağlayan ve bana kendi kendimin kefili olduğumu hatırlatan Will. Jess, benim için
Sherry ve Theresa'nın sanatsal dağınıklık dalgasına karşı savaşmalarına yardımcı olan organizasyon mucizelerine. Tüm hayranlarıma ve okuyucularıma
dünyama ve karakterlerime aşık oldular. Zannah, Keiko ve Mordor'a, ofis sürüsüne. Eomer ve Grizzy'ye, ofis kedileri, sonunda.

İçindekiler

Ayrıca Laurell K. Hamilton
Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthafı
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57

Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Sonsöz

Yazar Hakkında

1

New Mexico, Albuquerque'deki Forever Bridal'ın klimalı sessizliğinde duruyordum ama tek görebildiğim başımdan daha uzun plastik ambalajlı gelinlik rafları olduğu için ülkenin herhangi bir yerindeki herhangi bir gelinlik mağazasında olabilirdim. Gelinlikler, gelinlerine uyması için terziye ihtiyaç duyan elbiselerdi. Beyazın farklı tonlarına baktım; güneş ışığındaki taze kar gibi göz kamaştırıcı beyazdan, neredeyse soluk kahverengi ya da belki de boz kahverengi olacak kadar koyu bir kreme kadar. Boz kahverengi her zaman kafamı karıştırmıştır. Gri mi taba mı olduğuna karar veremeyen bir renk kimin kafasını karıştırmaz ki? Sonunda denememe izin verdikleri elbise siyahtı, çünkü nedimenin elbisesine uyan soluk deniz mavisi üzerimde o kadar kötü durmuştu ki gelin adayı Donna Parnell bile benim için siyah elbiseyi denemeyi kabul etmişti. Sağdıç ya da en iyi kişi ben olduğum için
erkekler ise deniz mavisi tonlarında siyah smokin giymişlerdi.
kravatlar ve kuşaklar, beni siyah giydirmek düğün partisini daha dengeli gösterecekti ya da mağaza müdürü sonunda böyle söylemişti.

Micah Callahan'la yeni akıllı telefonumdan konuşurken ayağım takılmasın diye bir elimle aşırı uzun siyah eteğimi tutarak durdum, aslında kadar akıllıydı ki, sanki teknoloji benim teknoloji bilgimin eksikliğini sessizce yargılıyormuş gibi onu kullanmaktan rahatsız oldum.

"Demek müşterileriniz sonunda polis kız arkadaşınızla daha fazla bilgi paylaşmanıza izin verdi?" Dedim.

"Onlar müşteri değil Anita," derken sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum/duyabiliyordum. Çaresiz insanlara yardım ettiğim için para almıyorum." Micah, halk arasında Kürklüler Koalisyonu olarak bilinen İnsan ve Likantrop Toplulukları Arasında Daha İyi Anlayış Koalisyonu'nun başkanıydı. Likantropları ve insanları birbirlerinden uzak tutmaya yardımcı olmak için ülkeyi, bazıları da uluslararası düzeyde seyahat ediyorlardı. Bazen sadece insanlara ders vermek için

Yerel polise, şehirlerindeki bu çok özel azınlıkla daha iyi başa çıkmalarına yardımcı olmak için; bazen de farklı hayvan grupları arasındaki anlaşmazlıkları şiddete dönüşmeden önce çözmek için. Koalisyon, yerel polislerden birinin daveti olmadan asla başka bir şehre gitmezdi.
Ya yerel likantroplar, ya polis, ya da tıp uzmanları. Koalisyon'un en sık yaptığı şeylerden biri, hayvan saldırısına uğrayan kurbanların iyileşmelerine ve bir sonraki dolunayda saldırganlarına dönüşmelerini kabullenmelerine yardımcı olmaktı. Micah da tıpkı yardım etmeye çalıştığı insanlar gibi bir saldırıdan kurtulmuştu. Üniversite ile lise arasındaki yıl amcası ve kuzeniyle birlikte avlanırken bir kurtadam tarafından saldırıya uğramışlardı. Hayatta kalan tek kişi oydu, bu yüzden kurbanlarla konuştuğunda ciddi bir sokak kredisi vardı.

"Bağışları kabul ediyorsunuz," dedim.

"Eğer karşılayabiliyorlarsa, evet, ve eğer şehir yönetimiyse, bir ücret alacağız, ancak ihtiyacı olan bireyler için ücretten feragat ediyoruz, bu yüzden müşteri değiller."

"Özür dilerim, burada bir meselenin üzerine basmak istememiştim."

"Sorun değil, Anita. Özür dilerim, bu dava beni çok etkiliyor. Resimleri gördüğünde anlayacaksın."

"Tamam, eğer müşteri değillerse, konuşurken hangi kelimeyi kullanmamı istersiniz?"

"Şekil değiştirenler," dedi.

Duyan var mı diye mağazanın etrafına bakındım ama tek görebildiğim bir tarafta gelinlikler, diğer tarafta
Diğer tarafta başka bir elbise rafı, bu sefer diğer bahtsız nedimeler için sayısız renkte. Bu kadar çok dönmek
Göğüsler, çok farklı bir vücuda sahip biri için tasarlanmış olan elbisenin halterli üst kısmından dışarı kayıyor. Elimi elbisenin etek ucu yerine üst kısmını tutacak şekilde aktardım. Yürümeye çalışmadığım sürece, metrelerce uzanan ekstra kumaş bana çelme takmayacaktı. Elbise yüzünden vücudumdan çok itibarım .
Çözüm: Kıpırdamadan durur ve kimseye çaktırmamak için elimden geleni yapardım. "Soyunma odasından çıktım çünkü yan her şeyi duyabiliyordum. Burada bulabildiğim kadar mahremiyetim var, ancak bazı kelimeler sivillerin kulaklarını dikip dinlemelerine neden oluyor daha sert." Sesimi daha da alçalttım ve "*Şekil değiştiren* de bu kelimelerden biri olabilir" dedim.

"Bu adil," dedi ve iç geçirdi, mutlu olmuş gibi değildi. "Şimdilik *müşteri* kelimesini kullanabilirsin ama ben kendimi daha çok onların avukatı olarak görüyorum. Ama bu konumuzun dışında. Hangi kelimeyi kullanırsan kullan

Bu aramızda kalsın, Anita. Sonunda sana fotoğraf göndermeme izin veriyorlar ve bunlar kesinlikle sadece senin gözlerin için olmalı."

"Ben bir ABD Şerifiyim, Micah. Ayrıntıları kendime saklamayı bilirim." Kulağa istediğimden biraz daha huysuz geldiğinin farkına vardım.

"İyi misin?" diye sordu, huysuzluğumu kendimi kötü hissettiğime yorarak ve bunu kişisel algılamayarak. Birbirimizle nişanlı olmamızın pek çok nedeni vardı.

"Evet. Donna'nın on birinci saatte diğer erkekler gibi smokin giyemeyeceğime karar verdiğine inanamıyorum ama askılı düğünü kazara on üç yaş altı yapmaması için bir yol bulduklarında yaşayacağım."

Güldü, sonra da "Nathaniel'den elbiseyi tamir etmeden önce fotoğrafını çekmesini isteyin" dedi.

"Bir sefere aynı eyalette göğüslerimi elbisesiz görebilirsin," dedim ama gülümsüyordum, muhtemelen bu yüzden böyle söylemişti. Micah zaman neşelenmeye ya da huysuz bir ruh halinden çıkmaya ihtiyacım olduğunu bilirdi.

"Son zamanlarda pek aynı durumda değiliz," dedi ve sesi yine üzgün çıktı.

"Sen de ben de işimiz gereği seyahat
ediyoruz." "Biliyorum, ama seni
özledim."

Ortak erkek arkadaşımız benden sadece birkaç metre uzaktayken, üzerime tam oturmayan elbisemin içinde öylece duruyordum ve bir anda Micah'nın kollarının beni sarması neredeyse fiziksel bir acıydı. En son ne zaman aynı yatakta uyuduğumuzu hatırlayabiliyordum ama hatırlayamıyordum.

En son ne zaman seviştiğimizi hatırlamıyorum. Haftalar olmuştu. Bir ay geçmiş olsaydı, birlikte olduğumuz beş yıl içinde bir ilk olacaktı. "Ben de seni özlüyorum. İşlerimiz için yaptığımız seyahatler arasında aynı yatakta uyumaktan daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Nathaniel birlikte şehirde kalıyor, bu yüzden seks yapacağını biliyorum."

Micah'nın Nathaniel'i birazcık bile kıskandığını daha önce hiç duymamıştım. "O bizim ortak erkek arkadaşımız, ortak nişanlımız ve benim Jean-Claude'la evlendiğim gibi sen de onunla yasal olarak evlenmeyi planlıyorsun," dedim.

"Biliyorum, keşke aynı anda birden fazla kişiyle evlenebilseydik, Dördümüz birbirimizle evlenirdik ama itiraf ki Nathaniel'den başka bir adamla, hatta Jean-Claude'la bile evlenme fikri tuhaf olurdu."

"Peki gruba eklemek istediğiniz başka bir kadın var mı?" Ses tonumun alaycı olduğundan emin olarak sordum.

Güldü. "Hayır. Poli grubumuzdaki diğer kadınlar çok hoş ama bu seksle ilgili değil; duygularla ve birlikte bir çift olmakla ilgili. Seninle ve Nathaniel'le bir çiftim ama
başka biriyle, ikinizin diğer bazılarıyla olduğu gibi değil." Sesi kahkaha tonunu çoktan kaybetmiş ve yorgun bir tona dönüşmüştü.

"Sorun nedir, Micah? Bu dava dışında yani."

"Sana sorunun ne olduğunu söyledim, Anita. Kendimi kalabalık hissediyorum. Sorun Nathaniel'le evlenmek değil; onu seviyorum. Anladığım kadarıyla yasal olarak biriyle evleneceksen bu Jean-Claude olmalı. O tüm vampirlerin kralı ve bu ülkedeki tüm doğaüstü vatandaşların kralı olmaya çok yakın. Prensesle evlenen kişi o olmalı."

"Bu hikâyedeki prenses ben değilim," dedim.

"Sen zor durumdaki genç kız değilsin, ama medyadaki herkesin kadarıyla, prensle ya da kralla evlendirilecek prensessin."

"Nathaniel düğün fikrinden benden daha çok keyif alıyor."

"O da benden daha çok keyif alıyor ama sanırım beni şaşırtan şey iki damatlı düğün. Ben hep beyaz giyimli bir damat hayal ederdim.
"Gelin koridordan bana doğru geliyor."

"Eğer gerçekten isteseydin Nathaniel muhtemelen beyaz bir elbise giyerdi," dedim.

Micah güldü. "Biliyorum, ama sanırım ben onu beyaz smokin ve frak içinde tercih ederdim."

"Teklifini kabul ettiğin için çok mutlu."

"Biraz bile tereddüt ettiğim için özür dilerim. Sadece sorunlarım üzerinde çalışmam gerekiyordu."

"Nathaniel senin ilk erkek arkadaşın. Başka bir erkekle evleneceğini hiç düşünmediğini biliyorum."

"Umarım evet dediğimden beri onu görmezden geldiğimi düşünmüyordur. İlgilenilmesi gereken çok fazla şehir dışı sorun vardı."

"Fırsat bizimle vakit geçiriyorsun, tıpkı benim gibi. Nathaniel geçen sefer seninle birlikte şehir dışına Florida'ya gitti."

"Ve gidemezdiniz çünkü yakalamanız gereken kötü adamlar vardı" dedi.

"Ted ve Donna'nın düğünü için hepimiz gittiğimizde
Çünkü ben suç avcılığı yapmayacağım, sen de diğer şekil değiştirenleri kurtarmayacaksın."

"Nathaniel sana buradaki şekil değiştirenlerin onu toplantılara götürmeme izin vermediklerini, bu yüzden yanında sadece bir korumayla tek başına gezmek zorunda kaldığını söyledi mi?"

"Bahsetti ama düğünden önce ve sonra gezip görmek için vaktimiz olacak. Ayrıca, eğer Nathaniel gezip görmeseydi, Donna ve Ted'in evleneceği oteli asla bulamazdı. Kız sahilde düğün yapacak ve adam da hepimizin silahlı kalabileceği ve rozetlerimizin hâlâ yasal olduğu bir yerde olacak."

"yaradığını biliyorum," dedi Micah, "ama son zamanlarda ikinizle de hiç vakit geçiremediğimi hissediyorum."

"Son birkaç aydır ya sen ya da ben şehir dışındaymışız gibi görünüyor."

"Öyle ve böyle anlarda tüm bunları azaltmaya başlamam düşünüyorum."

"Neden yapmıyorsun? Yani, yapabilseydin harika olurdu, ama işinden ödün vermeni asla istemeyeceğimi biliyorsun."

"Çünkü sen kendininkinden asla ödün ," dedi ama bundan pek de memnun olmuşa benzemiyordu. Bu Micah'ın yapacağı bir şey değildi. Bir şeyler hakkında, bizim hakkımızda, karmaşık özel hayatlarımız veya karmaşık iş hayatlarımız hakkında mutsuzdum. Göğsüm sıkıştı, midem düğümlenmeye başladı ve kafamdaki o olumsuz sesler daha yüksek sesle, "*Gördün* mü*, gördün* mü*?*" demeye çalıştı. *İşte Micah'nın mükemmel olmayı bıraktığı ve diğer ayakkabıyı kafamıza indirdiği an bu.*

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben bir şerifim. Bu benim kim olduğum, sadece ne olduğum değil."

"Bunu biliyorum. Tanıştığımızda nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Değişmeni istemiyorum, Anita."

"Güzel. Bir an beni korkuttun."

"Sana ilk resmi gönderiyorum; geldiğinde bana haber ver."

Konuyu tekrar aradığı işe çevirmesi o kadar ani oldu ki hazırlıksız yakalandım ama itiraz etmedim. Konu değiştiği için mutluydum. Telefonum resmin geldiğini haber vermek için çaldı ama bakmak için telefonu kulağımdan uzaklaştırmam gerekti.

"Ben resme bakarken seni hoparlöre vermemi ister misin?"

"Hayır, sadece bak. Ben beklerim."

İstediğini yaptım, mesajlarına gittim ve hiç tanımadığım bir adamın görüntüsünü gördüm. Beline kadar çıplaktı, vücudunun üst kısmı yağsızdı ama spor yapmış gibi değildi; daha çok genç ve doğal olarak zayıftı. Sağ kolunda bir sorun olması dışında sıradan görünüyordu. Önce bir dövme olduğunu düşündüm, sonra bir dokunaç, ki bu da yeterince tuhaf olurdu. Parmak uçlarımı kullanarak
ve "dokunaç "ın elin olması gereken yerde bir kafası gördü. Adamın kolu üçgen zehirli bir başla tamamlanmış bir yılana dönüşmüş gibi görünüyordu. Görüntüyü daha da genişlettim. Artık bulanıktı ama adamın kolundaki sarı gözleri görebiliyordum.
Yılan kafalı, gözbebekleri yarık, bir tür engerek yılanı gibi.

Telefona geri döndüm ve dedim ki, "Bu bir kamera hilesi, Micah. Kimse bu şekilde şekil değiştiremez. Kurt yılanlarınız var, lamialar ve *nagalar* gibi yarı yılan yarı insan olan varlıklarınız var ama kafaları bir kolun ucunda olmaz."

"Bu bir numara değil."

"gördün mü?" Ben sordum. "Evet."

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Bunu Edward'a göstermen için onlardan izin almaya çalışıyorum. Daha önce böyle bir şey görmüş olabilecek başka biri varsa, o da odur."

"Anlaştık. Ona gösterebilirim-"

"Hayır, bu onların güvenine ihanet olur, Anita. Bu konuda polis gibi davranma, tamam mı?"

"Ben bir polisim, ama tamam. bir suç yok, değil mi?" "Doğru. Sana ikinci bir resim gönderdim."

Telefon çaldı ve ben bakarken tekrar bekleteceğini söyledi.
Aynı adam değildi; bu daha yaşlı, daha ağır görünüyordu, kötü durumda değildi, sadece ilkinin inceliğine sahip değildi. Bu sefer sol koluydu ve sadece bir yılan başı değildi. Koluna benziyordu
omzuna kadar uzanan bir buket yılan filizlenmişti. Tam Medusa'ya göreydi ama filmlerde Gorgon'un korkunç olduğu kadar belli belirsiz erotik bir yanı da vardı; burada ise sadece dehşet vardı.

Onunla tekrar telefonda önce derin bir iki nefes aldım. "Bunu şahsen de gördün mü?"

"Evet," dedi, sesi yumuşaktı ve mutsuzluğunun sadece seyahatten ve benden uzak olmaktan kaynaklanmadığını anladım.

"Biçim değiştirmeleri çoğu şekil değiştiren gibi dolunaya mı bağlı?"

"İlk başta."

"İlk başta ne demek istiyorsun?"

"Bu geniş bir aile, Anita. Çoğu ilk başta tamamen insan gibi görünüyor, ancak bazıları bu değişimi erken yetişkinlik döneminde göstermeye başlıyor. En genç erkek on beş yaşında değişmeye başladı; en yaşlısı ise neredeyse kırk yaşındaydı. Eğer kırk yaşına kadar
Bu kurtulmuş gibi görünüyorlar ama yine de bu hastalığı çocuklarına geçirebilirler."

Dedim ki, "Şimdiye kadar gördüğüm tek likantropi ailelerde görülen kurt kaplan klanları, ama o da normal likantropi gibi, ergenlikte değişmeye başlıyorlar. Bu tüm vücutta olan bir değişim, bunun gibi parça parça değil."

"Genellikle ilk resimdeki gibi, bir elin veya kolun ya da küçük bir parçanın değişmesiyle başlar, ancak zamanla ikinci fotoğraftaki gibi daha da kötüleşir."

"İlk başta bunun aya bağlı olduğunu ima ettiniz. Daha sonra bunun daha sık gerçekleştiğini anlıyorum."

"Evet, tıpkı normal likantropi gibi: Stres, öfke, herhangi bir güçlü duygu buna neden olabilir ve bazen değişiklikler kalıcı hale gelir."

"Bana gösterdiğin ikinci resimden daha kötüsü olabilir mi?" "Sana son bir resim daha gönderdim. Bu daha kötü."

Telefon çaldı ve bakmak istemedim. payıma düşen korkunç olay yeri fotoğraflarını görmüştüm.
Seri katil suç mahalleri ama yine de bu sefer daha kötüsünü görmek istemedim. Micah bizzat görmüştü. O canlı görebildiyse, ben de resme bakabilirdim.

Adamın vücudunun sağ üst tarafı kıvranan yılanlardan oluşan bir kütleye dönüşmüştü. Yüzünün sağ tarafı canlı yeşil pullarla kaplıydı. O taraftaki gözünün yılanınki gibi olmasını bekliyordum ama yine de bir insan gözüydü, kahverengi ve sıradan. Boynunun çıkan ve yüzünün kenarından yukarı doğru uzanan daha fazla yılan vardı. Sanki insan bedeni bir yılan yığınına dönüşüyordu.

Telefona geri döndüm; sesim olabildiğince boş .
Resim benim için çok kötüydü.

durum. "Sonunda bir sürü yılana mı dönüşüyorlar? İnsan vücudu bütünlüğünü kaybedip tek tek yılanlara mı dönüşüyor?"

"Sizinle konu hakkında konuşmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Bu hiç sormayı düşünmediğim bir soru. Eğer cevap evet ise, bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu.

"Olabilir. Yani, bir yılan yığınına dönüşüp bir daha asla bir insana dönüşmüyorlar mı, yoksa Medusa'nın gerçekten ürkütücü bir versiyonu gibi birbirlerine bağlı mı kalıyorlar?"

"Soracağım."

"Onların yılanı ya da yılanları, sizinki ve benimki gibi bir canavara dönüşüyor mu? Demek istediğim, içimdeki canavarların düşünceleri, duyguları var ve eğer bedenim değişimin gerçekleşmesine izin verseydi, eğer sizin yapabildiğiniz gibi gerçekten canavarlarımın fiziksel formuna dönüşebilseydim, canavar bir nevi bağımsız olurdu. Kendi başına bir varlık, bir hayvan, bir şahsiyet. Bir yılan kolu böyle midir?"

"Hayır, bu daha çok bir elin kişiden bağımsız hareket etmeye başladığı nadir bir tıbbi durum olan uzaylı el sendromuna benziyor. Yılanlardan anlık sinyaller alıyorlar ama çoğunlukla ısırma, saldırma ve şiddet dürtüleriyle ilgili."

"Yılanlar insan vücudundan korkuyor mu? Yani, gerçek bir yılanın insanlardan saklanmak isteyeceği gibi yılan da kaçmak istiyor mu?"

"Bilmiyorum ve onların da bildiğinden emin değilim. Bunu bir lanet olarak görüyorlar, Anita, gerçek bir lanet, bu yüzden kendilerinin canavar kısımlarıyla iletişim kurmaya çalışmak için çok fazla zaman harcamıyorlar."

"Eminim onlara içinizdeki canavarla işbirliği yaparsanız onu daha iyi kontrol edebileceğinizi söylemişsinizdir. Değişimle ne kadar çok savaşırsanız, o kadar şiddetli olur ve bir canavar olarak o kadar az kontrol sahibi olursunuz."

"Bunu onlara açıkladım, ancak bununla barışmak istemiyorlar. Gitmesini istiyorlar."

"Pek çok yeni lycanthrope hissediyor."

"Ama bu normal likantropi gibi değil, Anita. Hayvanlarına dönüşmüyorlar; daha önce hiç görmediğim bir şekilde kendilerinden parçalar kaybediyorlar. Zihinleri insan olmayı ve kendilerine olanlardan dehşete düşmeyi asla bırakmıyor. Canavarlarını kucaklayabilecekleri ve daha basit, daha doğrusal düşüncenin serbest bırakılmasının tadını çıkarabilecekleri bir an yok. Leoparıma teslim olmak bazen huzur verici, neredeyse meditatif."

"Canavar kısımlarıyla barışa ulaşma şansları olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Görüntüleri gördünüz. Daha kötüsünün de geleceğini hissediyorum ama ya benim bile görmemi istemiyorlar ya da intihar ediyorlar
Size gösterdiğim son resimden çok daha kötü olmadan önce. Bu arada, bir oğul, bir baba ve bir amca var."

"Ailelerinde sadece erkekler mi var?"

"Hayır, ama kadınlarda farklı şekilde ortaya çıkıyor ve daha az yaygın."

"Ne kadar farklı?"

"Medusa'dan bahsettiniz. Genellikle orada başlar, yılan gibi kıvrılır ya da bir resimde bir kadının göğüsleri arasında kıvrılmış bir yılan vardır, ama yılan kadının kaburgalarından çıkmaktadır. Genellikle daha sakindir ve farklı bir yılan türü gibi görünür. Ayrıca yıllar önce, hatta erken çocukluk döneminde bile ortaya çıkabilir."

"Bana en azından yılanın bir resmini gönderebilir misiniz?"

"Bir saniye bekle; kapıda biri var." Beni beklemeye aldı.

Gelinliklere yine plastik kozalarının içinde bakakalmış, gökkuşağı renklerinde güzel gelinlere ve arkadaşlara dönüşecekleri büyük günü bekliyordum. Acaba dedim
Micah'ın yardım ettiği ailedeki herkes evliliği aynı şekilde görüyordu. Müstakbel eşlerine herhangi bir çocuğun aile lanetine maruz kalabileceğini söylediler mi? Biriyle çıkarken hangi noktada birine bu gerçeği söylersiniz?

"Anita, hâlâ orada mısın?"

"Senin için, her zaman,"

dedim. "Teşekkür ederim,"

dedi.

"Ne için?"

"Bana yanımda olduğunu için. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum."

"Bu çok korkunç, Micah, ve sen nasıl kurtaracağını bulamıyorsun. onları kaderlerinden kurtarmak. İçinizdeki beyaz şövalye bundan hiç hoşnut değil."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"öyle bir şey yok," dedim.

"Doğru," dedi ve sesi hafifledi. "Üzgünüm, cadının St. Louis'e uçmadan önce bana birkaç sorusu var. Büyüsünün ona lanet hakkında ne söyleyebileceğini görmek istiyor. Umduğum şey daha fazla bilgi ama tabii ki aile bir tedavi istiyor."

"Arkadaşımın Koalisyon'a tavsiye ettiği cadı mı?"

"Evet ama modern büyücülüğün bunu iyileştirebileceğini sanmıyorum. Eğer bu bir lanet ise, arkasındaki güç her neyse, bugün yapabileceğimiz hiçbir şeye benzemiyor demektir."

"Evet, cadılar sizi kurbağaya ya da o tür şeylere dönüştüremez."

"Onları çok yönlü bir saldırıya ikna etmeye çalışıyorum -büyü, tıp bilimi ve bu tür bir şeyi daha önce görmüş olabilecek kadar yaşlı olan herkesten bilgi toplamak- ama bilgi paylaşmazlarsa ya da bilgi paylaşmama izin , yapabileceğimiz pek bir şey yok.
Dürüst olmak gerekirse, dolaptan tamamen çıkarlarsa yapabileceğimiz pek bir şey olduğundan emin değilim. Daha önce hiç bir şey görmemiştim."

"Senden ve Koalisyon'dan için ne yapmanı bekliyorlardı, Micah? Yani, seni neden çağırdılar?"

"Bir tedavi istiyorlar."

"Şekil değiştirmenin hiçbir türü tedavi edilemez," dedim.

"Yardım istiyorlar, Anita. Kimi görmeme izin verdikleri konusunda çok dikkatli davrandılar ama onlar büyük bir aile ve lanet ya da bu genetik bozukluk her neyse giderek kötüleşiyor."

"Değişimin kalıcı olduğu herhangi birini gördünüz mü?" "Hayır."

"Vücutlarının bir kısmı böyleyken nasıl işlev görüyorlar? Yani, eğer geçmezse nasıl dışarı dolaşıyorlar? Saklayabilecekleri bir şey değil."

"Eğer sadece bir kolsa, alçıya ya da askıya alırlar. Eğer yayılırsa
Size gönderdiğim son resimdeki nokta kalıcıdır, aile onları saklar ya da intihar ederler. Gerçi bu son kısımdan emin değilim; yüksek sesle *intihar* demiyorlar ama yeterince yüksek sesle ima ediyorlar. Biçim değiştirdiklerinde giderek daha az tutarlı hale gelen aile üyeleri hakkında çok fazla hikaye var ve ne kadar kötüleştiğini sorduğumda belirsizleşiyorlar. Büyükanne ve büyükbabaların sonsuza kadar yaşayamayacağını ya da kaza geçirdiklerini, bir sürü ani, ölümcül kaza geçirdiklerini söylüyorlar."

"Belki de yardımlı intihara, hatta cinayete daha yakın olduğu intihar demiyorlar."

Telefonun diğer ucundaki sessizlik ağırdı. İç çekti. "Sanırım bunu düşünmek istemedim ama tabii ki haklısın;
Muhtemelen olan şey bu. Son kısımdan emin değilim, çünkü bunu bir çözüm olarak onaylamayacaklar, yüksek sesle değil, ama ima ediliyor."

"Sadece bir yılan olduğunda kolu kesmeyi denediler mi?" "Bıçakla kesersen, ya bir ay boyunca yok olur
Bir sonraki kadar, ya da bölünerek daha hızlı bir şekilde birden fazla yılana dönüşür ve katlar dolunaydan itibaren form haline gelir."

"Herkül'ün İşçileri'ndeki Lernaean Hydra'sına benziyor.
Ne zaman bir kafa kesseniz, yerine iki tane çıkıyor."

"Ailenin Yunan kökenleri var. Lanetlerinin antik Yunan'a kadar uzandığına inanıyorlar."

"Ataları tanrıları kızdıracak ne yaptı?"

"Yanlış giden ve belki de tecavüze dönüşen bir baştan çıkarma, hikayenin hangi tarafında olduğunuza bağlı."

"Bunun gerçekten tanrıların bir laneti olamayacağını biliyorsun, değil mi? Daha önce hiç duymadığımız bir tür genetik likantropi ama bu bir lanet değil."

"Bazı insanlar hâlâ ayda bir kez bir hayvana dönüşmeyi lanet olarak görüyor, Anita."

Tüm yeni yasalara rağmen kimsenin hala bu şekilde düşünmediğini iddia etmek istedim ama haklı olduğunu biliyordum. Ay'a meydan okuyanlara ya da son derece kürklü olanlara karşı önyargılar bazı yerlerde hala güçlüydü. Sorunu çözmeye ya da en azından daha iyi anlamaya çalışmaya geri döndüm.

"Kesmeyi değil ama cerrahi ampütasyonu denediler mi?" Ben sordum.

"Var. Ameliyat daha çok işe yarıyor; en azından çoğalmıyorlar. Bir kuzenlerinin kolunun dirsekten aşağısı yok çünkü birden fazla kez kesmişler.
Hastalığın vücuduna yayılmasını önlemek için bir kolundan vazgeçmeye hazır."

"Bekle, eğer hala bir sırsa bir cerrah onu nasıl tedavi edebilir?"

"Ailede yardım etmeyi kabul eden bir doktor var." "Tamam. Hasta henüz dolunayı atlatamadı mı?"

"Üç dolunay. Her seferinde yılan gibi büyümeye başladığı için kolunu kestiler."

"Efsaneye göre, Lernean Hydra'sı bir kafanın kesilmesi ve boyun kısmının yakılmasıyla yenilmiştir. Ateş hala
normal likantropi. Bir şekil değiştirenin kolunu ya da bacağını kesip ucunu yakarsanız, tekrar büyümez. Ateş her şeyi temizler ya da öldürür."

"Bu geçmişte de denendi," dedi.

"Tanrım, Micah, Koalisyon iyi ama siz onlar için ne yapabilirsiniz?"

"Sana ne istediklerini söyledim Anita: Bir tedavi istiyorlar."

"Ne istediklerini sormadım; onlara yardım etmek için sizin ve Koalisyonun makul olarak ne yapabileceğini sordum."

Titreyen bir nefes verdi ve "Bilmiyorum" diye fısıldadı. "Eğer onlar için yapabileceğin bir şey yoksa Micah, eve dön."

"Bu gece eve gelmeyi planlıyorum ama onları umutsuz bırakmaktan nefret ediyorum, Anita."

"Polis memuru olmak bana herkesi kurtaramayacağını öğretti, Micah. Kurtaramamaktan nefret ediyorum ama kurtaramayız."

"Onları hiçbir şeysiz bırakmak çok korkunç görünüyor."

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Modern genetiği denediler mi? Danışmanlık mı? Yani, halihazırda bu hastalığa sahip olan yetişkinlere yardımcı olmayabilir, ancak anne karnındaki bebeklerini düzeltebilirlerse Genetiklerinin hangi kısmının buna neden olduğunu bulmak."

"Bunu teşvik ettim ve ana bağlantım denemelerini istiyor, ancak geniş aile dolaptan çıkmaya korkuyor. Ya şekil değiştirenlere haklar tanıyan yeni modern yasaların kalıcı olacağına inanmıyorlar ya da aslında birer canlı olmadıkları için yasaların onları kapsamayacağını düşünüyorlar. Bazı eski vampirler gibi, onları haklara sahip yasal vatandaşlar haline getiren yeni yasaların
sonunda iptal edilecek ve bizi gördüğünüz yerde öldürebileceğiniz eski haline geri dönecek. Onlarla nasıl tartışabilirim ki Anita, hala bazı Batı eyaletlerinde şekil değiştirenlerin av yasaları kapsamında olduğu bilinirken? Sen ya da ben vurulup öldürülebiliriz ama kan testlerimiz likantropi taşıdığımızı kanıtlayacağı için bu yasal bir nefsi müdafaa olarak görülecektir."

"Geçen ay Colorado'da yasa değişti," dedim. "Kaç eyaletten biri, Anita?"

"Beşte bir," dedim.

"İfşa edilmekten korkmakta haklılar" dedi.

"Bunu tartışmıyorum. Birkaç gün içinde hepimiz orada olacağız. Edward'a, yani Ted'e söylememize izin verirlerse belki o zaman bir şeyler bulabiliriz. Dediğin gibi, benim dışımda böyle bir şeyle karşılaşacak biri varsa o da Ted'dir. İkimiz de antik Yunan'da böyle lanetlerin var olup olmadığını bize söyleyecek kadar yaşlı doğaüstü insanlar tanıyoruz."

"Yanımda Kaazim ve Jake var. Bram, nefret gruplarından gelen son ölüm tehditlerinden sonra korumam olarak sadece onunla seyahat etmeme izin vermedi."

"Bram'in senin baş koruman olmasının bir nedeni var," dedim. "Jake antik Yunan'ı hatırlayacak kadar yaşlı mı?"

"Pek sayılmaz ama Kaazim öyle. Aslında bence kabul etmek istediğinden çok daha yaşlı. Sizce efendisi, hanımı, yaşı konusunda kibirli midir ve ona bunu paylaşmamasını mı söylemiştir?"

"Queenie o şekilde kibirli değildir, ama tüm vampirler yaşlandıkça güç kazanır. düello yaptıklarına göre, diğer vampirlerin onun yaşlandığını bilmesini istemez. Bu, dövüşten önce insanlara kaç silah taşıdığını söylemek gibi bir şey olurdu."

"Açıkladığınız zaman mantıklı ama ne Jake ne de Kaazim pek bir şey ."

"Eski Harlequin muhafızlarının hiçbiri bilgi paylaşmayı sevmez. Sanırım binlerce yıl casusluk yapmış olmakla ilgili bir şey," dedim.
Harlequin bir zamanlar seçkin korumalar, casuslar ve
ölmüş kraliçeleri için suikastçılar. Jean-Claude yeni kraldı ve artık onlar bizimdi.

"Antik Yunan'da böyle bir lanet görüp görmediğini öğrenmek için ona çok açık bir şekilde ve yanlış yorumlamasına fırsat vermeden sormak zorundaydım."

"Ne dedi?"

"önce hiç böyle bir şey ama benim ilgilendiğim dönemde Yunanistan'a pek seyahat etmediğini söyledi."

"Onun ya da Jake'in cevaplarından birine benziyor - çok yardımcı hem de hiç yardımcı değil," dedim. "Hepimiz düğün için geldiğimizde bu yeni şekil değiştirenlerden herhangi tanışabilecek miyim?"

"Ada küçük olduğu için aileyle ama bunu bilmeyeceksiniz. Şu anda sanki burada değillermiş gibi düğün yapmamızı istiyorlar. Sanırım tam olarak söyledikleri şuydu: 'Düğünün tadını çıkarın ve sevincinizi kucaklayın, çünkü ne kadar asla bilemezsiniz."

"Çok kaderci," dedim. "Ve
çok doğru," dedi. "Sarılmaya
ihtiyacın var," dedim.

"Sarılmaktan çok daha fazlasına ihtiyacım var. Koklayabildiğim tek şey teninin kokusu olana kadar sana sarılmaya ihtiyacım var."

"Kulağa harika geliyor. Önce tüm sarılmalar ve kucaklaşmalar, ve senin için ciddi bir uyku ve sonra sevişmek istiyorum.

seninle."

"Sadece sen ve ben mi, yoksa mü?"

Üçlü olduğumuz onca zaman boyunca, Nathaniel'i dışarıda bırakmayı istediğinden hiç emin değildim "İkimiz de seni özlüyoruz, Micah."

"Bire bir zamana ihtiyacım var, Anita. Kendimi bunalmış hissediyorum. Arada bir hayatımın daha az kalabalık olmasına ihtiyacım var."

Ortak oğlumuzun, ortak nişanlımızın bunu nasıl karşılayacağından emin değildim ama bu başka bir günün sorunuydu. Bazen, ev hayatınız bu kadar karmaşık olduğunda, sadece savaşlarınızı değil, ne zaman savaşacağınızı da seçersiniz.

"Hepimizin bazen bire bir zamana ihtiyacı vardır," dedim. Söylemeyi düşünebildiğim en tarafsız ve doğru şey buydu.

Micah, "Nathaniel'in grup etkinliklerinden hiç sıkılacağını sanmıyorum," dedi.

Bunu gerçekten tartışamazdım. Hepimiz çok eşliydik, bu daha çok sevmek anlamına geliyordu, rızaya dayalı tek eşli olmamanın bir çeşidi, ancak Nathaniel muhtemelen kararlı ilişkimizdeki en az tek eşli kişiydi. Hatta en çok eşli olanlardan biriydi.

çokeşli insanlarla tanıştım. "Anita, hala

orada mısın?"

"Buradayım, sadece Nathaniel'in yatak odasında daha az kişi olmasını duyup duymadığıma karar vermeye çalışıyorum."

"Cevabım hayır," dedi. "Muhtemelen,"

dedim.

"Muhtemelen değil," dedi, "ama daha az grup hayvanı olsaydı, hayatında olmayabilirdim. Nathaniel'le ilk sen tanıştın."

"Bu doğru," dedim.

"Peki, ben bundan yararlanırken onun daha fazla insanı sevmesinden şikayet edebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin," dedim. "Ben böyle şeyleri yaparım."

"Ama yapmamaya çalışıyorum," dedi.

"Biliyorum. Aramızdaki en iyi insan sensin, Micah. Bundan asla şüphe duymuyorum."

". Gitmem gerek, Anita."

"Biliyorum, eve uçmadan önce bir cadıyı potansiyel müşterileriyle tanıştırmalısın," dedim sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Büyü grubunun bir kısmı onunla birlikte, yani tek başına olmayacak."

"Eğer tek başına olsaydı, sen kalırdın," dedim.

"Ondan imkânsız bir davada danışmanlık yapmasını istedik, yani muhtemelen." "Git ve şekil değiştirenler ile
ve sonra eve, bana gel."

"*Büyülü çalışma grubu* ifadesini tercih ediyorlar ve siz evde değilsiniz."

"Sanırım *cadı* kelimesi gibi *cadılar meclisi* de birçok yükü beraberinde getiriyor. Mistik topluluk, belirli terimleri geri almaya çalışmak ya da onları tamamen atmak konusunda bölünmüş görünüyor."

"Kaliforniya'da kendine beyaz ışık çalışma grubu diyen bir grup var."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Uçağımız bu gece St. Louis'e kalkıyor, yani yakında evde olacağız."

"Bu yolculukta Jean-Claude'un özel jetini kullandığım için üzgünüm, yoksa
kullandım."

"Uçak , Micah. Hepsine karşı fobim var ama aktarma için Minneapolis'ten geçmek zorunda jeti özlememe neden oluyor."

"Bırak da gidip büyükelçilik oynayayım, böylece eve daha erken gelebilirim." "Evet, lütfen," dedim.

"Seni seviyorum, Anita."

"Seni daha çok seviyorum, Micah."

"Seni çok seviyorum," dedi ve kapattı.

Üç bölümden oluşan "*Seni Seviyorum* "umuzun son bölümünü genellikle üçüncümüz bitirirdi. Birimiz "Seni seviyorum" der, sonra biz kendi . "Seni en çok ben seviyorum": Bugüne kadar Micah, Nathaniel ve benim birbirimize bunu kastettiğimize inanıyordum. Şimdi ise çok anlayışlı Micah'mızın bu sözlere inanmaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordum.
sabrının sonuna . Hepsiyle ne yapacağımı bilemediğim günler ve geceler olduğunu biliyordum. Genellikle
Micah'nın beni bu konuda yatıştırmasıydı. Onu yatıştırmakta o kadar iyi olabileceğimden emin değildim.

2

"ANITA, iyi misin?"

Zıpladım, elbisenin eteklerine takıldım ve bir göğsümün dışarı fırlamasına neden olacak kadar sert bir şekilde elbisenin üst kısmını salladım. Yine de telefonumu düşürmemeyi başardım.

Gelin adayı Donna güldü ve ben el yordamıyla kaçan göğsümü kapatmaya çalışırken hızla başka tarafa baktı. Yüzünde bunu sık sık yaptığını anlamama yetecek kadar gülme çizgisi vardı. Yüzü gevşedikçe daha genç görünüyordu, parlıyordu diyebilir miyim? Sadece mutlu görünüyordu ve hiçbir şey bir insanı mutluluk ve aşık olmak kadar güzelleştiremez. Hiçbir makyaj ya da gençlik serumu bu güzellik sırrının yanına yaklaşamaz. "Seni hiç irkilirken görmemiştim," dedi sesinde hâlâ bir kahkaha tonu vardı. "Sen ve Ted genellikle çok
Etrafınızın aşırı farkında olduğunuz için ikinize de gizlice yaklaşmamın mümkün olmadığını düşündüm."

"Ben iyiyim, görünüşe göre biraz gerginim," dedim ama zihinsel olarak kendime lanet ediyordum çünkü o haklıydı. Halka açık bir yerdeydim ve silahımı ve bıçaklarımı korumamız Nicky'ye teslim etmek zorunda kalmıştım,
Çünkü elbiseyi dikerken yanımızda silah mümkün değildi. Eğer düşünmüş olsaydım, bir uyluk kılıfı ve Sig Sauer .380'imi getirirdim. Uyluk kılıfı taşımayı en sevmediğim biriydi ama en azından üzerimde bir silah bulundurabilirdim. Resmi bir elbisenin üzerindeki kemer asılacak bir yeri yoktu, bu yüzden silahlarımı Nicky'ye teslim ettim. Gelinlikçinin kapısında iki korumamız daha vardı, yani güvendeydim ama yine de Donna'nın bana gizlice yaklaşabilmiş olması hoşuma gitmemişti. Micah, Nathaniel'le sonra benden yalnız kalmamı istemişti. Nathaniel'e her ne söylediyse ortak erkek arkadaşımızın gülümsemesine neden olmuştu, bu yüzden Micah'nın şüpheleri sadece bana gelmişti - şanslı bana. Sanırım şanslı kısmında ciddiydim; üçümüzden biri bugün eğleniyor olmalıydı.

"Az önce düşündüğün şey her neyse iyi değil," dedi Donna, saçlarını kulağının arkasına doğru düzeltmek istercesine bir elini kaldırarak. Ama yeni saç modeli yumuşak, kısa buklelerden oluşuyordu ve iki narin küpenin takılı olduğu kulaklarının pürüzsüz kıvrımına zarar vermiyordu. Saçları kahverengiydi, ama şimdi neredeyse sarıydı, sanki güneş altın sarısı rengini açmış gibi altta yatan kahverenginin sadece ipuçlarını taşıyordu, ama bana harika bir saç stilistine gittiği söylenmişti.

"Kendin söyledin, Donna. Halka açık bir yerde bana gizlice yaklaşmana izin verdim. Bir yabancıyı teşhir ediyor olabilirdim."

Kıkırdadı. "Yularlı elbise Denny'nin üzerinde harika duruyor ama sen . ." Bana belli belirsiz el salladı ve hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Özür dilerim, Denny'nin elbisesine uymanı istediğimde senin ve Denny'nin ne kadar farklı bir yapıya sahip olduğunuzu düşünmemiştim."

"Denny'nin ayak bileği benimkinden 15 santim daha uzun olmalı, Donna. Ayrıca, ciddi bir koşucu ve triatlon yapıyor, bu yüzden uzun ve zayıf yapılı. Ben asla ikisi de olamayacağım."

Donna bana sarıldı, bu normalden biraz daha garipti çünkü bir göğsünü göstermekten çok daha fazlasını yapmak istemediğim sürece ona sarılmak için sadece bir kolumu kullanabiliyordum. Göğsümü bastırma düşüncesi Çıplak göğüslerin Donna'ya sımsıkı sarılması beni son derece rahatsız etti. Kadınlarla çıkmıyor olsaydım, bu beni bu kadar rahatsız eder miydi? Sanırım ederdi. kız kıza bir şey değildi; Donna'yla ilgili bir şeydi.

"Denny'den ne kadar kısa olduğunu unutmuşum; tıpkı Ted gibi sen de her zaman daha fazla yer kaplıyorsun." Geri çekildi ve sarılma bittiği için mutluydum, böylece
elimden geldiğince yeniden düzenledim.

"Ben de bazen onun sadece beş-sekiz yaşında olduğunu unutuyorum," dedim.

"En az bir metre boyunda olmalı, değil mi?" dedi.

Gülümsedim ve kabul ettim çünkü haklıydı. Nathaniel aslında Edward'dan bir santim daha uzundu, ama karşılaştırmak için yan yana durana kadar bunu hep unutmuştum. Bunun bir nedeni de Nathaniel'in tanıştığımızda sadece 1.80 boyunda olmasıydı.
Bazen onu tam boyundan daha kısa olarak hatırlıyorum.

"Düğüne bu kadar yakın bir zamanda New Mexico'ya uçtuğun için tekrar teşekkür ederim Anita. Uçmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve şimdi önce eve sonra da Florida'ya uçman gerekecek, yani bir yerine üç uçuş."

"Sadece New Mexico'daki terziniz düğüne bu kadar yakın bir zamanda programında zaman ayırmaya istekli olacaktı, bu yüzden size gelmek zorunda kaldım."

"Gelmek zorunda değildin; bana cehenneme gitmemi söyleyebilirdin ve planladığımız gibi smokin giyiyordun."

Gülümsedim. "Yapabilirdim ama düğününüze bu kadar yakın bir zamanda Ted'le kavga etmemeyi tercih ederim. Ben onun ; daha iyi bir adam, daha iyi bir insan ya da her neyse öyle davranmalıyım."

Donna'gözleri kısıldı, gözlerinin arasında küçük kaş çatma çizgileri belirdi. Bana doğru uzandı ve bir an için onun
Başka bir kucaklaşmanın başlangıcındaydı ama eli sol omzumun yanında geziniyordu. "Bunu daha önce hiç görmemiştim. Sanırım her zamanki gömlekler onu örter."

Köprücük kemiğimdeki yara izini kastettiğini anlamam bir saniye daha sürdü.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "Bir
vampir yaptı," dedim.

"Vampir ısırığına benzemiyor."

"Kanımı içmeye çalışmıyordu. Beni için ısırdı; köprücük kemiğimi ısırdı ve kemiği olan bir köpek gibi beni endişelendirmeye devam etti."

Yüzünde dehşet ifadesi belirmeye başladı, ancak bir sonraki soruyu sorduğunda nötr görünene kadar kendini kontrol etti. Öyle hissetmediğini biliyordum ama kontrollü olduğu için ona puan verdim.

"Peki ya kolunuzun kıvrımı?"

Yara dokusuyla dolu sol koluma baktım. "Aynı vampir."

"Tanrım, sadece seni incitmek istedi, değil mi?" "Evet."

Kolumu bükerek yumruk yaptım. Kolumda sakatlandığım zamankinden çok daha fazla kas vardı. Bir doktor bana fizik tedavimi yapmaz ve ağırlık kaldırmaya başlamazsam kolumu kısmen kullanamayacağımı söylemişti. Beni spor salonuna sokan ilk şey bu olmuştu.
Spor salonunu ciddiye alıyorum. Kolumu kullanmaya devam etmek çok daha iyiydi. daha küçük beden bir kot pantolona sığmaktan daha motive ediciydi. Her iki yara da artık beyaz ve kaygandı, ama kolumun kıvrımındaki yara izleri her zaman kabarıyor ve derinin altında bir şey varmış gibi hissediyordum, çünkü yara iyileşirken çok fazla yara dokusu oluşmuştu. Vampir kolumu kırmamıştı bile ama yara izi çok daha kötüydü.

aynıydı. Omzumla boynum arasındaki yara izi, köprücük kemiğimin üzerinde her zaman kabarık olan bir bölge dışında cildime düz geliyordu. Tam olarak daha sert değildi, ama sanki kemiğin kırık kenarlarının derimin altında kaldığını hissedebiliyordum, ancak bu sadece yara dokusuydu, kemik değil. Her iki yara da yıllar önce iyileşmişti ama hava nemlendiğinde ya da soğuduğunda ya da kolum için ağırlık kaldırmayı uzun süre bıraktığımda ağrıyordu. Bir şokla fark ettim ki artık böyle ağrımıyorlardı ya da çok nadiren ağrıyorlardı. Artık damarlarımda çok fazla büyü vardı, çok fazla güç. Kime sorduğunuza bağlı olarak bu beni saf insandan daha fazla ya da daha az insan yapıyordu. Nefret gruplarından sıradan ölüm tehditleri alan tek kişi Micah değildi.

Donna yüzümdeki ifadeyi yanlış anladı, çünkü gözleri parladı ve sesinde bir tutukluk vardı, "Anita, sana işle ilgili tüm yaralarını gösteren bir elbise giydirmeye çalıştığım için çok üzgünüm. Ted' kaç tane olduğunu biliyorum ve sende de olduğunu bilmeliydim. Bir şey söyleseydin anlardım."

Kendime normalde bakmadığım bir şekilde baktım. Yara izleri benim bir parçamdı. Sol ön haç şeklindeki yanık izi, diğer iki yarayla aynı saldırı sonucu oluşmuştu. Edward ve ben ilk kez bir davada birlikte çalışmıştık. Bu bir çeşit
çalışma ilişkimizin tonu. Yanık, ilk günden beri
Vampirin hizmetkârları beni dağlayarak kutsal bir nesne tarafından yakılmış bir vampir gibi görünmemi sağladılar. Biz karanlığın çökmesini ve efendilerinin doğmasını beklerken bu onları eğlendirmişti. Edward'ın evi onların ve neredeyse ikimizin etrafında yaktığı ana kadar bu onları eğlendirmişti. Edward'ın, Edward'ın
ondan sonra alev makinesi. Ondan sonra alev makinelerini genel olarak sevmedim ama sahada gerçekten kullanan tanıdığım tek vampir celladı oydu.

Donna'nın eli kolumun üzerinde duraksadı, sanki yanığın hemen altındaki pençe izlerine dokunacakmış gibi. Şekil değiştirmiş cadıdan kalan yara izleri haçı biraz eğri büğrü yapmıştı. Edward o yara için orada değildi. O zamanlar polisle tek başıma çalışıyordum, rozetim olmadan ve resmi olarak kendim iş başında olmadan önce, sadece polise danışmanlık yapan bir vampir celladıyken. Edward sadece Edward'dı, hem insan hem de diğer canavarları öldürmekte uzmanlaşmış soğukkanlı bir suikastçı. Ted Forrester olarak yasal bir kimliği olduğunu bile bilmiyordum.

Avcı. Şimdi ikimiz de Doğaüstü Şube'de çalışan ABD Polis Memurlarıydık. Aynı işi yasal olarak ve Edward'a göre çok daha az paraya yapıyorduk.

Belli belirsiz bir şekilde kolumun yan tarafındaki küçük, kaygan yara izini ve ardından sağ kolumdaki zar zor fark edilen ince, neredeyse zarif yara izini işaret etti. "Bunun bir kurşun sıyrığı, bunun da bir bıçak yarası olduğunu biliyorum,
Çünkü Ted'de de benzerleri var." Bana baktı, kahverengi gözleri bronzlaşmış yüzünde kocaman olmuştu. Birden daha genç ya da daha masum göründü, sanki on beş yaşındayken nasıl göründüğüne dair bir fikir edindim. "Diğer yara izlerinin nereden geldiğini sormayı bıraktım,
çünkü Ted bana gerçeği söyledi ve neredeyse hepsi
İlk kocamı öldüren kurt adam saldırısı, Ted'in canavarları avlamaya gitmesi dışında. Frank'i öldüren canavar
Evimiz. Hayatta bir kez yaşanabilecek bir trajediydi ama Ted ve siz onu aramaya çıktınız."

"İnsanları öldüren haydut vampirleri ve likantropları avlıyoruz. Onları öldüren şeyleri öldürerek insanları güvende tutuyoruz."

salladı, alt dudağını ısırdı, gözlerinin arasında derin kaş çatma çizgileri vardı. Gözlerinde gerçek bir korku vardı. Belki de ilk kocasının ölümünü hatırlıyordu ve muhtemelen bu da bir parçasıydı ama ben bunun geçmişe takılıp kalmaktan çok gelecekteki trajediyi tahmin etmek olduğunu düşündüm. Donna'nın gözlerinin içine baktım ve sevdiği adam işe gitmek için her ayrıldığında geri dönmeyebileceği korkusunu gördüm. Ona bir araba kazasında ya da bir düzine masum ev kazasında ölme ihtimalinin canavarlar tarafından yenme ihtimalinden daha yüksek olduğunu söyleyebilirdim ama gözlerinde gördüğüm duygulara yardımcı olmazdı.

"Sen ve Ted'in hayat kurtardığınızı biliyorum. Diğer aileleri canavarlardan koruduğunuzu biliyorum. Bunu biliyorum."

Uzandım ve koluna dokundum. "Ted'in bu işte en iyisi, mutlak en iyisi olduğunu biliyorsun."

Yine başını salladı, biraz fazla hızlı ve biraz fazla sık. "Diyor ki senin için de aynısı geçerli." Elimi koluna değdiği yerden tuttu ve bırakmadı. "Sen onunlayken kendimi hep daha iyi hissediyorum, çünkü o onun yanında en iyisi olduğunu söylüyor."

"Beni eğitmeye yardım etti, yani hâlâ kendini övüyor." Bunu söylerken gülümsedim ve karşılığında zayıf bir gülümseme aldım.

"Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum," dedi. başladı. Ona sarıldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum, ama görünüşe göre yanlış bir şeydi, çünkü başladı

Daha çok ağlıyor, gerçekten hıçkırmaya başlayacakmış gibi bana sarılıyordu. Kahretsin, şimdi ne yapmalıydım? İşimizin gerçeklerinden biri hakkında onu nasıl daha iyi hissettirebilirdim?

Kollarımda hareketsiz kaldı ve ağlaması yavaşladı. Yüzü hala gözyaşlarıyla ıslıyken beni itti ve "Sırtında ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim.

"Hissettim."

Yarım döndüm ve o da bir ağaç parçasının bulunduğu yerin kenarına dokundu. Vampir hizmetçi kendi tahta birini sırtıma saplamaya çalışmıştı. Sırtım alçaktı, ve onlar sadece
Çekiç kullanmadan kazık çakmak. Gerçek hayatta işler böyle yürümez, en azından sadece insan gücündeyseniz. Neyse ki avladığım vampirle işbirliği yapan bir insandı, bir vampir değil.

"Bu sana saplanan kendi kazıklarından biri, değil mi?" sordu. Artık ağlamıyordu, yani daha iyiydi, değil mi?

"Evet," dedim.

"Ted'de de buna benzer bir tane var; bu yüzden ne olduğunu biliyorum. Biliyorsun, tam ." Kalçamın mayo ve iç çamaşırlarıyla kaplı tarafına dokundu.

"Bunu hiç görmedim."

"Oh," dedi ve kafası karışmış görünüyordu.

"Ted'i hiç çıplak görmedim, o yüzden bunu kaçırdım."

Elbise rafının diğer tarafından yarı kahkaha yarı kaba bir sesle alaycı bir homurtu duyuldu. Dixie, Donna'nın en eski
arkadaşları ve bir nedime göründü. "Bu tam bir saçmalık," dedi ve sesi de yüzündeki ifade kadar acıydı. Dixie aslında çekici bir kadın olabilirdi ama o kadar nadiren gülümsüyor ya da hoş bir şey yapıyordu ki itici görünüyordu. Kim sürekli olumsuzluklarla dolu bir ortamda bulunmak isterdi ki? Hiç kimse. Donna'nın onda bir arkadaş olarak ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; liseden beri arkadaş oldukları ve artık kırklı yaşlarında oldukları gerçeği dışında; yani süre de sayılırdı sanırım.

"Yine başlama, Dixie," dedi Donna.

"Anita'nın Ted'i hiç çıplak görmemiş olması saçmalık."

"Neden, birlikte çalıştığımız için mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece işiniz yüzünden değil, yine de bu size mükemmel bir kılıf sağlıyor."

"Senin işinde işler nasıl yürüyor bilmiyorum Dixie, ama benimkinde iş arkadaşlarımızı pek sık çıplak görmüyoruz."

"Bizi bulmaya gelmenin bir nedeni var mı, Dixie?" Donna diğer kadına yaklaşarak ve sanki oyun parkında kavga etmek üzere olan iki çocuğun arasına giriyormuş gibi birbirimizi görmemizi engelleyerek sordu.

"Terzinin bir saat içinde büyük değişiklikler yapması gereken başka bir müşterisi var, o yüzden Anita'ya ve elbiseye ihtiyacı var." Dixie ellerini kalçalarının üzerine koyarak ikimize de kaşlarını çattı.

Hacimli eteğimi biraz daha topladım ve "O zaman şu işi " dedim.

Donna yumuşak bir sesle, "Hayır, gelinliği giymek zorunda değilsin,"

dedi. "Sonunda onu düğünden kovuyorsun; muhteşem," dedi Dixie.

dedi. Sesi mutlu, dünyadan memnun geliyordu. Hatta ama gözleri sanki sudaki kanın kokusunu almış gibi acımasız, neredeyse yırtıcı bakıyordu.

"Hayır, tabii ki . Sadece ona Denny'ninkinin aynısı bir elbise giydirmeyeceğim. Baş nedimelerin tam olarak aynı olması için bir neden yok; sadece onları düğün ekibinin geri kalanından ayıran bir şey giymeleri gerekiyor."

"Teşekkürler Donna, minnettarım, hem de çok."

Bana baktı, koluma dokundu. "Terzi zaten senin kıvrımlarının bu elbiseye sığmasının mümkün olmadığını söyledi." Biraz güldü. "Ama seni böyle halka açık bir tüm yara izlerin ortadayken göstermezdim. Bunu kimseye yapmazdım."

"Neden ona iyi davranıyorsun?" Dixie sordu. "O benim

arkadaşım, Dixie."

"İkinizin de aynı adamla yatıyor olması sizi arkadaş yapmaz, Donna. Bu onu fahişe, seni de aptal yapar."

"Donna," dedim, çünkü Dixie'den bıkmıştım ve arkadaşının suratına yumruk atmak için nasıl izin isteyeceğimden emin değildim.

"Ted ve Anita birlikte yatmıyorlar. Onlar sadece ortak ve en iyi arkadaşlar; hepsi bu," dedi Donna.

"Onların bir ilişkisi olduğunu bana söyleyen sendin!" Dixie sesini biraz yükselterek söyledi. Bunun kasıtlı olduğundan oldukça emindim. Eğer bizi utandıracaksa, seyirci istiyordu.

". Ted'in bu kadar yakın olmasını anlayamadım.

başka bir kadın. Terapistimiz tüm bunları aşmamızda bize yardımcı oldu."

"Terapistiniz birbirlerini becerdiklerine inanıyordu, Donna!"

"Çünkü ona öyle olduklarını söyledim ve elinde sadece benim versiyonum vardı." "Ted itiraf etti!"

"Çünkü ona, bir ilişki yaşadıklarını itiraf etmediği sürece onunla evlenmeyeceğimi söyledim."

"Sana yalan söyledi!"

"Sadece gerçeğe inanmadığım için."

Dixie beni işaret etti. "Sana da itiraf etti." "Ted ondan yalan söylemesini istedi, eğer doğrudan sorsaydım."

"Bu çok saçma! Doğru olmasa kim böyle bir konuda yalan söyler ki?" Dixie söyledi.

"Çok saçmaydı," dedim.

Dixie zafer kazanmış gibi bana baktı. "Gördün mü, itiraf ediyor!"

"Hayır, Ted ve ben şu anda sevgili değiliz, hiçbir zaman da olmadık ama bu konudaki yalanını desteklememi istemesi çok saçmaydı. Benden ikimizi de bu şekilde tehlikeye atmamı istediğine hala inanamıyorum. Ted'in hiç kimsenin ona duygusal şantaj yaparak bu kadar aptalca bir şey yapmasına izin vereceğini ve sonra da benden onu desteklememi isteyeceğini düşünmemiştim."

"Terapide bana ve terapistimize gerçeği açıklayabilmek için zaman kazanıyordu," dedi Donna ve şimdi gülümsüyordu, yüzü sadece gerçek aşkın size verebileceği o parlak ışıltıyla doluydu.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey. Sana gerçeği söyleyene kadar onunla evlenmeyecektin, o da sana gerçeği söyledi, ama sonra seni ve terapistini onun masum olduğuna ve Anita'nın onun fahişesi olmadığına inandırdı."

"Benimle kavga etmeye mi çalışıyorsun, Dixie?"

"Hayır, sadece maça maça diyorum."

"Kavga çıkarmaya çalışmadığınızı duyduğuma sevindim, ama bana bir daha fahişe ya da sürtük derseniz, bu bir kavga olur, sadece açık olmak için."

"Anita düğünümüzde Ted'in sağdıcı olacak, Dixie, hepsi bu. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın."

"Bununla başa çıkıyorum."

"Bundan daha fazla zarafetle, Dixie. ."

"Grace, Grace ..." Şaşkın ve şok olmuş görünüyordu. "Benden bunu kabul etmemi nasıl Donna? Bir kez aldatan, her zaman aldatır. Evliliğine onun metresi düğün partisindeyken başlama."

Metres, *sürtük* ve *fahişeden* bir adım öndeydi, lanet olsun. En azından Dixie'yi korkutup beni bırakmasını sağlayamadığım için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. "Ben kimsenin metresi değilim, hele Ted'in hiç değilim."

"Onun metresi olmadığını biliyorum ama sana olduğun şeyi söylememe kızdın." Bana yine o kötü bakışını attı. Dixie'nin okuldayken diğer kızlara kötü davranan kızlardan biri olduğunu biliyordum.
cehennem hayatı. Bazı insanlar asla büyümez; sadece yaşlanırlar.

Bir adım öne çıktım.

"Anita, hayır, lütfen, senin bir kız gibi dövüşmeyeceğini anlamıyor," dedi Donna.

Dixie, "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Donna," dedi.

Donna elini onun koluna koydu. "Hayır, Dixie, yapamazsın, Anita'yla olmaz."

"Neden onu savunup duruyorsun? Müstakbel kocanı beceriyor!" Donna'nın elini iterek bana doğru gelmeye başladı.

Donna her iki koluna birer el koydu ve bana yaklaşmasına izin vermeyerek geri itti. Donna'nın bronz teninin altında kaslar olduğunu ilk kez fark ettim. Düğün için spor yaptığını biliyordum ama o ana kadar ne kadar çalıştığını fark etmemiştim. Aferin ona. Dixie'nin geri itecek kası yoktu ama denedi. O anda fark ettim ki o, kötü ruh halinin acısını birinden, herhangi birinden çıkarmak isteyen insanlardan biriydi. Öfke sorunlarını anlıyordum ama kavga etmek için yanlış kadını seçmişti.

"Ben Anita'yı korumuyorum. Seni koruyorum."

"Beni neyden koruyorsun?" Dixie bağırarak Donna'yı geçmeye çalıştı.

"Ondan."

"Ne?" Dixie ıkınmayı bıraktı ve Donna'ya delirmiş gibi baktı. "Benden beş santim daha kısa. Ufacık."

"Boyut her şey demek değildir," dedim, kısıktı, çünkü Dixie'yi incitmek için bir bahane bulmanın hoşuma gideceğini fark etmiştim.
Ona fazla zarar veremezdim,
Çünkü buna ihtiyacım olmayacaktı ama sinirlerimi bozmaya başlamıştı ve henüz düğün için gideceğimiz yere uçmamıştık bile. Bu Dixie ve benim için iyiye işaret değildi.

Donna'yı tekrar itmeye çalıştı ve bu sefer Donna ona izin verdi, sadece bir tarafa doğru hareket etti, böylece Dixie'nin itmesi onu tökezleyerek ileriye taşıdı. Dixie çaylakça bir hata yaparak birini itmeye takılıp kalmıştı: Onları tutmayı bırakırsanız genellikle düşerler. Donna küçük, hızlı el hareketleriyle Dixie'nin yere düşmesine yardım etti, bir kolunu kaldıraç ya da tasma olarak kullandı.

ne yapmak istediğinize . Dirseğini yerinden çıkarmak, yüzünü yere yapıştırmak, pek çok seçenek.

Dixie şaşkınlıkla bağırdı. Donna'nın bunu yapmış olmasına en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Donna ile tanıştığımda
Kriz anında hiçbir işe yaramazdı ve bu kadar kısa sürede bu kadar fiziksel bir şey yapmazdı. Yaşasın, Donna!

"Eğer bunu sana yapabilseydim, Dixie, Anita seni yok ederdi." Arkadaşını ve her ihtimale karşı geri çekildi. Sen asla
birinin fiziksel güç içeren bir dersi nasıl karşılayacağını bilir. En iyi arkadaşına zorla yere yatırdığınız herhangi biri gibi davrandığı için ona büyük brownie puanları.

Dixie yerde diz çökmüş, kolu acıyormuş gibi kucaklıyordu. Acımadığını biliyordum. Donna henüz onu incitecek bir şey yapmamıştı. Çok kontrollüydü. Şiddet ve kontrol, Edward bizi ilk tanıştırdığında Donna'nın sahip olmadığı iki şeydi. O zamana kadar bilmiyordum.
ona nasıl dövüşüleceğini öğrettiğini söyledi. Yakınımdaki herkesin en azından kendini savunmanın temellerini öğrenmesi konusunda ısrar ettiğim için onayladım.

Dixie yerde diz çökmüş, hâlâ kolunu tutarken usulca ağlamaya başladı. "Seni kalpsiz sürtük, hak ediyorsun." Belki de Dixie herkese aşağılayıcı isimler takıyordu. Bunu bilseydim, *orospu* ve *sürtük* yorumlarını görmezden gelebilirdim.

Donna gözleri açık, sakin ve kararlıydı, "Anita, git Nathaniel'i bul ve senin için yeni bir elbise seçmesine yardım et. Dixie ve ben burada kalıp bazı şeyleri konuşacağız."

"Kolumu kırabilirdin, seni kaltak!"

"Devam et, Anita. Ben hallederim," dedi Donna kendinden o kadar emin bir sesle ki neredeyse Edward'ın yankısını duyabilecektim. Belki de ona kötülük yapıyordum; belki de bu kendinden eminlik hep içindeydi ve Edward sadece onu bulmasına yardım etmişti. Her iki durumda da onun içindeki bu gücü onurlandırdım ve durumu idare edip edemeyeceğini sorgulamadan istediğini yaptım. Kendini ve Dixie'yi idare edebileceğini kanıtlamıştı. Ben de işleri halletmesi için onu bıraktım ve Nathaniel'i bulup o elbiseden kurtulmaya gittim.

3

Ben onu aramak için mağazada dolaşmaya başlayamadan NATHANIEL BENI BULDU, ki bu da iyi oldu çünkü yine takılıp düşmüştüm. Beni tekrar parlamaktan kurtaran tek şey, elimdeki eteğin göğsümü gizleyecek kadar çok olmasıydı, bu da neye takıldığım sorusunu akla getiriyordu: Eteğin tamamının kollarımda olduğunu sanıyordum.

" tatlısın," dedi Nathaniel. Kolları siyah ve deniz mavisi kumaşlarla doluydu, muhtemelen başka elbiseler de vardı.

yüksek topuğumu, kaldırmamayı başardığım etek ucundan kurtarmaya çalışırken ona ters ters baktım. "Bu elbisenin beni öldürmeye çalışması hiç de sevimli değil."

Yüzü bastırılmış kahkahalarla parlıyordu. Bana gülmemek için gösterdiği çabayla gözleri leylak renginden lavanta rengine dönmüştü. Ehliyetinde gözlerinin mavi olduğu yazıyordu ama değildi.
çiçek yaprakları gibi mor tonlarındaydı. Yabancılar renkli lens olup olmadıklarını sordular ama değillerdi. Gözler bir çiçeğin ortasında duruyordu.
Yüzü yakışıklıdan çok güzeldi ama ben erkeklerimi erkeksi olanın güzel tarafında tercih ederim, bu yüzden bizim için işe yaradı. Gür kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama yeterince uzun değildi, bu yüzden saç telleri kaçıp yüzüne dolanıyordu. Bir keresinde saçları ayak bileklerine kadar inmişti ve bazı çok kötü vampirler onu zincirlediğinde ve kestiğinde orta baldır uzunluğundaydı. Beni bağlayıp izlemeye zorladılar. Bunu planlamışlardı.
Bana ulaşmak için ona işkence edip sakat bıraktılar ve kaçıp önce onları öldürmeseydik işe yarayacaktı. Saçları yeniden uzuyordu ama neredeyse kaybettiğimiz şeyi sürekli görsel olarak hatırlatıyordu.

Millington ve Custer adındaki iki korumanın biri dışarıda, diğeri içeride, kapının yanında, ön tarafına yakın bir yerde durmasının nedenleri vardı. Millie'nin beyaz-sarı saçları hâlâ uzun kesilmişti.

ve sıkı, sanki donanma komandosu olmayı hiç bırakmamış gibi, ama Custer, Lakabı Pud olan bu adam, kahverengi saçlarını neredeyse kulaklarının tepesine değecek kadar uzatmıştı. Millie ona hippi olduğu için takılmaya başlamıştı. Bizim için tehdit oluşturabilecek hiç kimsenin dükkâna girmeyeceğinden emin olmaları konusunda onlara güveniyordum. Ama en çok güvendiğim kişi, Nathaniel'in arkasından sarışın bir dağ gibi koridordan inen Nicky Murdock'tı. Elimden gelse Nathaniel'i bir daha asla böyle bir riske atmazdım ve Nicky'nin de bunu anladığını biliyordum. Bu ve daha pek çok nedenden ötürü ana korumamızdı. Omuzları koridorun iki yanındaki elbise raflarının arasına ancak sığıyordu. Boyu 1.80'den biraz daha kısaydı. Millie'nin boyu 1.80'den uzundu ama eski deniz komandosu çok formda olmasına rağmen Nicky'nin yanında durduğunda neredeyse kırılgan görünüyordu. Pud biraz daha
her ikisinden de daha kısa ve biraz daha geniş
omuzları Millie'den daha genişti ama Nicky'ye yaklaşamazdı. Nicky'den daha uzun olan pek çok korumamız vardı ama neredeyse hiçbirinin omuzları Nicky kadar geniş değildi. Başlangıçta iri bir adamdı.
Ama ağırlıklara olan düşkünlüğü ve doğal genetiği onu devasa yapmıştı. Nathaniel'in arkasında gülümseyen sarışın bir dev gibiydi ve göründüğünden daha da tehlikeli olduğunu biliyordum.

Nicky yakışıklıydı ama Nathaniel'den çok daha erkeksi bir görünüşü vardı. Daha kare hatlara sahipti ve sert görünümünü tamamlamak için sağ gözünü kaybetmişti. Gözünün olması gereken yerde, diğer taraftaki mavi gözle sert bir tezat oluşturan kaygan beyaz yara izleri vardı. Sarı saçlarının tepesi yüzüne doğru düşecek şekilde uzundu ama yanları neredeyse tıraş edilmişti. Daha uzun olan saçlar, gözden kaçmasın diye neredeyse kayıp gözü işaret ediyor gibiydi;
Saçını kesmeden önce, sarı nokta yara izlerinin üzerine dökülerek onları gizlemişti. Göz bandının bir tür anime versiyonu gibiydi. Saç kesiminin Nathaniel'le dayanışma gösterisi mi olduğundan, yoksa Nicky'nin saklanmadan dünyayla yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin değildim. Hâlâ ara sıra rahatsız oluyordu.
İnsanlar bakardı, ama o da bakardı ve genellikle bakışlarını kaçırıp bakmıyormuş gibi yapmaya çalışırlardı. Hayatımda benden daha fazla yara izi olan iki sevgilimden biriydi.

"Bir an için seni Dixie'yi hastaneye yatırmaktan kurtarmak zorunda kalacağımı düşündüm" derken gülümsedi.

Sonunda topuğumu etek ucundan çözdüm. "Sanırım biz
Bu kadar gürültücü olsaydım onu bu kadar kötü incitmezdim," dedim.
"Bizler likantropuz. Böyle bir dükkânda neredeyse her şeyi duyarız.
büyüklükte," dedi Nicky.
Nathaniel, "Ve Dixie genellikle gürültücüdür," dedi ve mutsuz
görünüyordu.
"Anladığım kadarıyla sen de ondan bıkmışsın," dedim.
Başını salladı. "Sanırım Donna bile başladı."
Nicky gülümseyerek, "Donna benim yerime işimi yaptı ve arkadaşını
yere yatırdı," dedi. "sanmıyorum; bence o orada."
"Donna'nın içinde böyle bir şey olduğunu
bilmiyordum," dedim. "Ben de," dedi Nathaniel.
"Edward ona bazı hareketlerini öğretiyor," dedi Nicky. "Ted ona
hareketleri öğretiyor," diye düzelttim.
"sürçmeler yapmamam gerektiğini biliyorum. Özür dilerim."
"Bunu yanlış insanların önünde benim affıma ihtiyacın olmaz, Nicky."
"Ted ile bire bir görüşmek istemiyorum. Ted'le."
"İnsan olmasına ve doğaüstü bir şey olmamasına rağmen mi?" Yüzünü
inceleyerek sordum.
"Ted kimseye ; bunu biliyorsun." Bunu söylerken Nicky'nin yüzü çok
ciddiydi.
Başımı salladım. "Doğru. Sadece böyle düşüneceğinden emin değildim. Sen daha
ağır basıyorsun
En az seksen kilo saf kas, daha uzun erişim ve insan normaline göre doğaüstü güç ve hıza sahip. Sanırım heteroseksüel bir insanı bu kadar büyük bir sorun olarak görmeyeceğinizi düşünmüştüm."
"Dediğim gibi, Ted farklı. Doğaüstü bir vatandaş olmayabilir, ama bence onu düz insan olarak adlandırmak bazı şeyleri esnetmek olabilir," dedi Nicky.
"Ted'de korkutucu bir şeyler var. Ted," dedi Nathaniel, sesi yumuşak ve gözleri sanki korkunç bir şey hatırlıyormuş gibi uzaktı. Saçlarını ve neredeyse hayatını kaybettiği İrlanda'yı mı hatırlıyordu? Edward bizimle birlikte oradaydı. Dublin'i tehdit eden vampirleri avlamasına yardım etmemiz için bizi getirmişti. Adamlarımızdan orada ölmüştü. Domino orada ölmüştü. Kendime o ismi söylettim, en azından kendi kafamda. Terapistim onun ölümünden dolayı kendimi suçlu hissettiğimi söyledi. Kesinlikle öyle hissettim.

Nathaniel yüzüme dokundu, ona bakmamı ve yüzündeki nazik gülümsemeyi görmemi sağladı. "Eğer sen mutlu şeyler düşünürsen, ben de düşünürüm."

Ona gülümsedim çünkü bende isteği uyandırdı. "Yani uçabilir miyiz?"

Gülümsemesi aydınlandı. "Bu düğün bitene kadar hiç bilmediğin diyarlara uçmak yok. Gelinle birlikte üzerinden geçmemiz gereken bir yapılacaklar listesi var. Hayır.
Biz onları koridordan aşağı indirene kadar kimse bir yere gidemez."

"Bu tür şeyleri nedimenin yapması gerekmiyor mu?" Nicky sordu.

"Evet, ama Denny düğün işlerinde iyi değildir ve düğün hazırlıklarının çoğunda triatlon antrenmanı yapıyordu."

"Peki bu nasıl senin işin oldu? Sen üçüncü nedime gibisin," dedi Nicky.

"Dixie bunu yapmaya başlamıştı," dedi Nathaniel, uzun boylu adama dönerek.

"Peki nasıl gitti?" Ben sordum.

Nathaniel bana döndü. "Dixie her şeyi yapabilecek kadar becerikli ama Donna'nın Denny'yi baş nedime yapmasına çok kızdı.
onun üzerinde. Bir baş nedimenin görevlerini unvanı olmadan yapıyordu ve bizimle her konuştuğunda bunu bilmemizi sağlıyordu. Birkaç telefon görüşmesinden sonra bunu aşmıştım."

"Düğünleri sevdiğin için Donna'nın gelin yardımcısı olmaya gönüllü olduğunu sanıyordum," dedim.

Sırıttı. "O da var ama daha çok Donna, Denny ve Dixie'yi yirmi yıllık dostluğu bitirecek bir kavgadan kurtarmak için."

"Neden en başta Dixie'yi baş nedime yapmadı ki? Onu o kadar uzun zamandır tanıyan Donna, bunu Dixie'nin ne kadar şirret olacağını biliyor olmalıydı," dedi Nicky.

"Bunu tanıyorum," dedim. "Dixie ilk düğününde onun baş nedimesi, Donna da baş nedimesiydi ama ikisi de ikinci kez evlenirlerse Denny'nin baş nedimesi olacağına söz verdiler.
baş . Sanırım ikisi de şaka yapıyordu, çünkü ikisi de tekrar evlenmeyi planlamıyordu."

Nathaniel başını salladı. "Ve işin ironik yanı, Denny'nin baş nedime olmayı önemsediğini sanmıyorum; o sadece en yakın arkadaşlarının düğünlerinde olmak istiyordu."

"Katılıyorum. Denny düğün işleriyle neredeyse benim kadar ilgilenmiyor."

Nathaniel kollarındaki elbiseleri işaret eder gibi kaldırdı. "Şimdi sana başka bir elbise bulalım, böylece bunu bir daha giymek zorunda ."

"Evet, lütfen," dedim ve soyunma odalarına doğru ilerlemeye başladım. Kollarımdan düşen elbisenin bir parçasına takıldım. Kendimi bir elbise askısına tutturdum, yoksa yere düşecektim.

"Seni taşıyabilirim," dedi Nicky, sesi donuktu ama içinde saklamaya çalışmadığı bir alay da vardı.

"Hayır."

"Ben sizin korumanızım ve bu elbisenin sizin için tehlikeli olduğunu düşünüyorum." Sesi daha da düz ve ciddiydi.

Tekrar ona baktım. Yüzü sesiyle uyumluydu, gözlerindeki pırıltı dışarı çıkmaya çalışan bir kahkaha olduğunu anlamamı sağlıyordu.

"Sanırım kendimi yaralamadan soyunma odalarına kadar birkaç metre yürüyebilirim."

"Siz öyle diyorsanız," dedi.

Nathaniel, "Nicky seni taşırken ortaya çıkarsak diğer nedimelerin yüzlerindeki ifadeyi görmek için para verirdim. Saçımı açabilirim, ve giysilerim dalga geçiyormuşuz gibi dağınık görünecekti."

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum, çünkü onların iyi fikirlerine en az benim kadar ya da benden daha fazla değer veriyorsun."

"Doğru, ama yine de yapardım, sırf Dixie'nin yüzünü görmek için."

"Diğer nedimelerin yanına döndüğünü ve Donna ile hala kalp kalbe konuşmadığını nereden biliyorsun?"

"Geri döndüklerini duyduk," dedi Nicky.

Birinden diğerine baktım ve bunu kastettiğini anladım. Bizden ve New Mexico sıcağına karşı mücadele eden klimadan başka bir şey duymamıştım. "Geri dönelim ve şu işi bitirelim" dedim.

Gelin partisinin geri kalanı ve terzinin görüş alanına girmiştik ki tekrar ayağım takıldı ve hepsinin yüzünü kızarttım. Belki de Nicky'nin beni taşımasına izin vermeliydim.

4

BIR saatten KISA BIR süre sonra aynalarla çevrili küçük bir kürsünün üzerinde duruyordum. Donna ve Dixie denediğim pek çok elbiseye başparmaklarını kaldırıp , ta ki hepimiz "" değilse bile en azından "Bu" elbiseyi bulana kadar. Dixie'nin kızgın kalabileceğini düşünmüştüm ama daha iyi davrandı ve hatta daha sakin görünüyordu.
Belki de en iyi arkadaşının onu yere yatırması Dixie'nin bakış açısını değiştirmişti ya da belki de o
Kötü muameleye iyi muameleden daha iyi tepki veriyordu. Ona fiziksel müdahalede bulunmanın sorunu çözeceğini bilseydim, bunu daha önce yapardım ya da Donna'dan yapmasını isterdim.

Terzi daha sonra etek ucunu kıvırabilmek için eteğe son iğneyi takıyordu. Çok uzun olması dışında, ki her şey öyleydi, elbisenin başka bir terziye ihtiyacı yoktu. İlk elbiseye göre büyük bir gelişme kaydetmişti. Bu elbise siyahtı ve çok daha mütevazı bir *V* yakası vardı. Göğsüm hala mevcut alanı güzelce dolduruyordu, ama kimseyi teşhir etme tehlikem yoktu. Arkada düzgün bir fiyonkla bağlanan deniz mavisi kuşağa bile aldırmadım. Normalde fiyonklardan nefret ederdim ama deniz mavisi Nedimelerin elbiseleriyle mükemmel bir uyum sağladı ve tüm siyahın içinde hoş bir renk sıçraması oldu.

"Geç oluyor Anita," dedi Nicky.

Kalan gün ışığı miktarını değerlendirmek için pencerelere doğru başladım. "Kımıldama!" dedi terzi.

"Özür dilerim," dedim ona, sonra Nicky'ye baktım. "Henüz gün batımına o kadar da yakın hissetmiyorum."

"Gün batımına yakın 'hissetmiyorum' da ne demek?" Dixie sordu. Donna biraz fazla neşeli bir sesle söze karıştı.
"Bu gece St. Louis'e dönmeleri gereken bir uçak var."

Nicky, "Ya bu uçuşu yapmamız ya da Santa Fe'de olmamız gerekiyor, ama her iki durumda da gün batımından önce Albuquerque'den ayrılmamız gerekiyor," dedi.

Nathaniel, "Telefonum hâlâ iki saatimiz olduğunu söylüyor." dedi.

"Uçuşunu yapmanı anlıyorum ama hava karardıktan sonra Albuquerque'de olmanın nesi yanlış?" Dixie sordu.

Nicky, Nathaniel, Donna ve ben birbirimize bakıştık. "Albuquerque'nin Şehrin Efendisi Obsidian Butterfly'ın Anita ile bazı sorunları var" diyen Donna oldu.

"Ne yani, Anita karşılaştığı vampirlerin çoğuna yaptığı gibi Albuquerque'nin Şehrin Efendisi'ni öldürmeye mi çalıştı?" Dixie'nin sesinde neredeyse her zamanki tonu olan zalim bir ton vardı. Görünüşe göre,
Donna'yla yaptığı "konuşmanın" ona kazandırdığı her şey tükenmişti ve şimdi her zamanki şirret haline geri dönmüştü.

Obsidiyen Kelebek'i öldürmeye çalışmamıştım. Kendisini bir Aztek tanrısı sanıyordu ve bir zamanlar kendisine öyle tapıldığına göre, bu yanılgı için onu kim suçlayabilirdi ki? Eski vampir konseyinin Albuquerque'yi diğer vampirlere yasak ilan etmesine neden olacak kadar güçlüydü. Şehrin Efendisi diğer canavarları korkutacak kadar güçlüydü, bu da hem Edward'ın hem de benim onu rahat bırakmaya çalışmamıza neden olacak kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu. New Mexico'daki ilk vakamda tanrıçanın yardımına ihtiyacımız vardı. Bu aynı zamanda
Bernardo Benekli At ve Otto Jeffries ile ilk burada tanışmıştım. Bize Mahşerin Dört Atlısı lakabı takılmıştı, çünkü bireysel olarak ve birlikte, diğer marşallar arasında en çok öldüren bizdik. Bernardo da
Edward'ın sağdıçlarından biri olarak mihraba geldi. Otto düğüne davet .

Dixie'ye o kadar da tarih borcum yoktu. "Hayatımda bu ifadeye katılmayacak pek çok vampir var, Jean Claude da dahil," dedim. Bu konuda kendimi savunmaya bile geçmedim. Saldırgan olamayacak kadar hatalıydı.

"Nişanlın Jean-Claude, Pamuk Prenses'in erkek versiyonu gibi.
Tabutunda uyurken ona bir kez baktınız ve kalbine bir kazık mı?"

Ted Forrester'ın iyi çocuk ses tonu geldi. "Jean Claude'un güzel olduğu kesin, orası kesin." *Güzel* kelimesini "purdy" gibi telaffuz ediyordu. Edward tam Ted modundayken sesi güneyli kovboyların konuştuğu gibi çıkıyordu, tabii güneyli kovboy diye bir şey varsa.

Omzumun üzerinden bakmaya başladım ama tam zamanında hareket etmemem gerektiğini hatırladım ve onu izlemek için aynaları kullandım. Mavi gözlerini ışıldatan yüzündeki kocaman gülümseme de Ted'e aitti.

beyaz kovboy şapkası, beyaz kısa kollu elbise gömleği ve kovboy çizmeleri. Ancak boyundan görünen atlet siyahtı, siyah kot pantolonun içine sokulmuştu ve kovboy çizmeleri de siyahtı. Sanki Clark Kent'in Süpermen'e dönüşmesi gibi bir anda beyaz gömleğini çıkarıp tamamen siyahlara bürünebilirdi.

Şapkasını çıkardı, kısa sarı saçları kafasına yapışmıştı çünkü bütün gün Ted'in sevgili Stetson'ını takmıştı. Edward şapka takmazdı, taksaydı bile beyaz bir kovboy şapkası olmazdı.

"Onun güzel olduğunu düşündüğünü bilmiyordum Ted," dedi Dixie ve sadece ses tonundan bile ağzından çıkacak bir sonraki şeyin tatsız bir şey olacağı anlaşılıyordu.

"Herkes onun güzel olduğunu düşünüyor, Dixie. Ben sadece bunu kabul edecek kadar erkekliğime güveniyorum." Aksan, bunu alaycı bir ifade haline getirmeye yardımcı oldu. Terzinin ve benim etrafımdan dolanarak Donna'yı öp.

Kollarını ona doladı ve öpücüğü normal bir merhabadan biraz daha fazlasına dönüştürdü. Bu beni gülümsetti ve
Nathaniel'in bakışları karşısında birlikte gülümsedik. Çoğu mutlu çift gibiydik; başkalarını da mutlu görmek hoşumuza gidiyordu. Nicky'nin yüzü aynada donuktu.

"Tanrım, Donna, toplum içinde ergen gibi davranmayı bırak. Bu yaşta utanç verici."

Donna öpücükten geri çekildi ama Edward onun kucaklamadan çıkmasına izin vermedi. "Bizden ne düşündüğünün ne önemi var?" Bu soruda Ted'den çok Edward'ın Amerika'nın ortasında, hiçbir yerde olmayan aksanı vardı. Herkesin içinde aksanını bu şekilde kaybetmesi üzgün olduğu anlamına geliyordu.

Donna ona sanki tüm dünyasıymış gibi gülümsedi ve sonra tekrar öpüşebilmeleri için eğildi. Onlar için iyi oldu.

Terzi ayağa kalktı, sanki dizlerinde bir sorun varmış gibi biraz tereddüt etti. Nathaniel elini uzattı ve da gülümseyerek elini tuttu. "Teşekkür ederim, genç adam."

Ona Guilty Pleasures'da dans ederken kullandığı gülümsemenin sulandırılmış bir versiyonunu gösterdi. Kızardı. Nathaniel'in her yaştan kadın üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek güzel. İhtiyacım olmadığını bildiği halde kürsüden bana elini uzattı. Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, yardıma ihtiyacım olmadığı için kabul etmezdim, ama Edward'ın Jean-Claude'un

erkekliğine gölge düşürmeden, bağımsız kadın kartımı kaybetmeden nişanlımın bana bir adım yardım etmesine izin verebilirdim.

Bana işinde kimsenin sahip olamadığı o gülümsemeyi, *sevgiyi* anlatan o gülümsemeyi gösterdi. Sadece gözleriyle *seni seviyorum*. Ben de ona gülümsedim ve gözlerimin ve yüzümün geri kalanının da onu ne kadar sevdiğimi gösterdiğini biliyordum. Öpüşmek için birbirimize doğru eğildik, çünkü birini sevdiğinizde yaparsınız. Dudakları yumuşak, sıcak ve nazikti, Çünkü o tür bir öpücüktü.

Dixie, "Yani sadece sen ve ben, soğukta kaldık," dedi.

Bu yorumun acılığı ikimizin de öpüşmemizden geri çekilip önce Dixie'ye sonra da Nicky'ye bakmamıza neden oldu.
kişiydi. Ona baktı, yüzü tamamen sakindi. "Ben soğukta kalmadım, Dixie. Sadece sen varsın."

"Ben de seni öpen birini görmüyorum." "Çalışıyorum,"
dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Edward Ted'in aksanıyla cevap verdi ama bu onun sözleriydi. "Nicky'nin profesyonel bir koruma olduğu anlamına geliyor."

"Ne olmuş yani?"

"Yani şu anda Anita ve Nathaniel'i koruyor. Onu öpmek dikkatini dağıtır ve profesyonelce olmaz."

"O ne dediyse," Nicky.

"Buna inanmıyorum," dedi. "Hepiniz benimle dalga geçiyorsunuz."

"Hangi kısmına inanmıyorsun, korumalarından biri olduğuma mı yoksa Anita'nın sevgililerinden biri olduğuma mı?" Nicky sordu.

"Sanırım koruma." Nathaniel'e baktı. "Kızına bu şekilde sahip çıkmasına izin mi vereceksin?"

Nathaniel gülümsedi. "Anita benim kızım değil, o benim nişanlım ve Nicky ile paylaşmayı seviyorum." Yumruğunu uzattı ve Nicky hafifçe vurdu.

"Haberlere göre Jean-Claude ile evleniyormuş, yani senin nişanlın olamaz."

"Aslına bakılırsa, kaç kişinin
Sadece yasal olarak birden fazla nişanlıyla evlenemezsiniz" dedim.

"Henüz değil," dedi Nathaniel.

Onu hafifçe öptüm ve şöyle dedim: "Ülkemizin hükümeti konusunda son derece iyimser davranıyorsun. Amerika Birleşik Devletleri'nin eşcinsel evliliğe izin vermesi yeterince zordu. Ben birden fazla
ortaklar yakın zamanda yasal olacak."

"Yasal olsaydı Nathaniel ve Jean-Claude ile gerçekten evleneceğinizi mi söylüyorsunuz?" Dixie sordu.

"Ve Micah," dedi Nathaniel ve ben birlikte. Bu bizi aptalca mutlu bir şekilde birbirimize sırıttırdı.

"Peki ya sen?" dedi Nicky'yi göstererek. "Peki ya ben?"

"Anita'nın az önce üç erkekle evleneceğini söylemesi ama senin listede olmaman seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," dedi.

"Tabii ki seni rahatsız ediyor. Bu şekilde dışarıda bırakılmak herkesi rahatsız eder," dedi Dixie.

"Kendimi dışlanmış hissetmiyorum."

"Yalan söyleme. Sadece duygularını incittiklerini ve kaba davrandıklarını söyle." "Benim duygularım incinmedi ve kaba davranan onlar değil."

Edward, "Gidip üstünüzü değiştirin de uçağınıza ," dedi. Aksanını koruyordu ama nedense ses tonu yaşlı Ted'in her zamanki ses tonundan daha soğuktu.

İtiraz etmedim, çünkü haklıydı. Nicky bir omzuna astığı küçük bir çantayı bana uzattı. Onu aldım ve soyunma odasına . Çantanın içinde iki silah, fazladan
mühimmat ve bıçak taşıyabilecektim. Hava mareşali eğitimini 11 Eylül'den yıllar önce almıştım ve şimdiye kadar uçağa binmeme izin veriyordu, gerçi bunun değişebileceği konuşuluyordu. Ama bugün için, uçağa bavulunu koymak zorunda olmayan tek kişi bendim.
Bagajdaki silahlar.

Dixie'nin hâlâ Nathaniel ve Nicky arasında bir tür kıskançlık sorunu başlatmaya çalıştığını duyabiliyordum. Bu işe yaramayacaktı. Nathaniel tanıdığım en kıskanç insandı ve Nicky öyle düşünmüyordu.

Edward'ın sesi araya girdi. "Neredeyse giyiniyordun, Anita?" "Neredeyse." Kendi siyah kotum, siyah botlarım ve kırmızı tişörtüm içindeydim.
gömlek ve silahları gizlemeye yardımcı olması için üzerine siyah bir takım elbise ceketi. Yasal olarak silah taşıyabiliyor olmam, silahlarımı herkese göstermek istediğim anlamına gelmiyordu. Birincisi, bu insanları tedirgin ediyordu ve ikincisi, eğer bir kavgaya dönüşürse, kötü adamların ne taşıdığımı ya da üzerimde nerede taşıdığımı bilmelerini istemiyordum.

"Dixie, Nathaniel ve Nicky ile uğraşmayı bırak. Son zamanlarda neyin var anlamıyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri olman gerekiyordu, Dixie. Neden benim için mutlu değilsin?"

"Senin adına neden mutlu olmadığımı zaten söyledim, Donna."

"Ted ve Anita'nın bir ilişkisi olmadığına ben inanıyorsam, sen neden inanamıyorsun?" Pantolonumun iç kılıfını biraz daha rahatlatmak için telaşlandım,
ama gerçekten giyiniktim. Sadece bu konuşmanın ortasına doğru yürümek istemedim. Eğer saklanırsam, bu korkaklık mı olurdu? Evet, lanet olsun. Kapıyı açtım ve olabildiğince neşeli bir şekilde, "Giyindim. Hadi havaalanına gidelim."

Dixie sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam . Donna'ya, geri kalanımızı önemsiz kılan bir yoğunlukla . "Ona inanmıyorum çünkü hiçbir erkek yaşamadığı bir ilişkiyi kabul etmez. Yaşadıklarını itiraf etmelerini sağlamak yeterince zor."

İçimi çektim ve aklımdan geçenleri söyledim. "Oldukça aptalcaydı."

Herkes bana baktı.

"Bir ilişki yaşamak oldukça aptalca," dedi Dixie.

Başımı salladım. "Ortada bir ilişki yok, hiç olmadı, olmayacak da ama Dixie bir haklı, Ted'in yapmadığı bir şeyi itiraf etmesi aptalcaydı. Beni bu yalana ikna etmesine izin vermem aptallıktı. Sahte bir itirafı kullanarak, Ted'i suçlamak için kullanması hiç düşünmediğim kadar karmaşık bir düşünceydi.
Düğün planları devam ederken Donna ve çift terapistleriyle konuşmak için zamanları oldu."

"Sen de buna uydun," dedi Ted, ama en dostane tonuyla değil. "Bu konuda kutudaki en parlak ampulün ben olduğumu söylemedim. ilişkiler de."

Bu Dixie hariç herkesi gülümsetti ve güldürdü. "Buna daha fazla dayan. Benden bu kadar."

"Ne demek 'bitti'?" Donna sordu. "Düğünü kastetmiyorsun herhalde..."

Dixie bakışlarını Donna'dan Ted'e çevirdi. Ondan şahsen nefret ediyormuş gibi baktı. Ben sadece gerçek kötü adamların
onu bu şekilde. Sözde bir arkadaştan gelmesi garip bir şekilde daha sinir bozucuydu.

"Eğer onunla evleneceksen, de orada olacağım ve senin aldatan bir orospu çocuğu olduğunu öğrendiğinde, tıpkı Frank öldükten sonra yaptığım gibi, onun elini tutmak için orada olacağım." Ve böylece gitti.

5

BAZI SESSIZLIKLER gürültüden daha gürültülüdür. Bu da o sessizliklerden biriydi. Hiçbirimiz bu garip anı doldurmak için ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk, daha doğrusu ben ne söylemek istediğimi biliyordum, "Dixie'yi düğünden kov" cümlesinin bir çeşitlemesiydi bu, ama bunu söylemek bana düşmezdi. Edward'ındı.

"Donna, Dixie ve düğün hakkında konuşmamız gerek," dedi Edward.

"O benim en eski ve en sevdiğim arkadaşlarımdan biri, Ted. İlk seferinde benim nedimemdi, ben de onun baş nedimesi olmuştum."

"Biliyorum tatlım," dedi Ted'in aksanına geri dönerek, "oğulları ve Peter daha küçükken yakın olduğunuzu biliyorum, ama şimdi tüm oğlanlar üniversite çağına geldi, durum değişti."

Donna başıyla onayladı. "Dixie ve ben en son alışverişe çıktığımızda, sadece biz kızlar, Becca'yı da yanımıza aldık. Dixie keşke küçük bir kızım dedi. Becca'nın yaşına yakın biri olsaydı hep birlikte dans ve tiyatro dersleri alırdık, tıpkı erkeklerle spor yaptığımız gibi."

"Peter en küçük oğullarıyla birlikte dövüş sanatlarına ama biz onların yaptığını yapmıyorduk. Her hafta sonunu ve çoğu akşamı iki oğullarıyla birlikte bir spor etkinliğinde ya da başka bir etkinlikte geçiriyorlardı."

"Peter diğer çocukların yaptığı tüm sporları yaptı," dedi.

Ona sıcak, mutlu ve tanımlayamadığım bir bakışla gülümsedi. "Peter takım sporlarını sevmezdi. Benji'ye yaptıkları gibi onu her şeyin içinde kalmaya zorlamadık."

"Sadece en büyükleri Ray ve Dixie gibiydi; tüm takım sporlarını seviyordu ve onlarda iyiydi."

"Benji iyiydi; sadece oynamaktan nefret ederdi," dedi Edward.

Nicky, "Yakında havaalanına gitmek üzere yola çıkmamız gerekecek," dedi. "Düğünü ve Dixie'yi Nathaniel ya da Anita'yla konuşman gerekiyorsa, bunu hemen yapmalısın."

Donna biraz alınmaya çalıŞtı ama Edward, "Nicky iŞini yapıyor, tatlım. Nathaniel'in Dixie hakkında karar vermemize yardım etmesini ister misin?" Beni danışılacak kişiler listesinden çıkarmasına aldırmadım. Benim oyumun ne olacağını biliyordu.

Edward'a baktı. "Gerçekten benden Dixie'yi düğünden atmamı mı istiyorsun?"

"Dixie, Becca'nın yaşında bir kızı olmadığı için onlarla eskisi kadar çok şey yapmadığımızı söyledi.
Becca'nın önünde bana hilekâr piç deme şansın yok ama Florida'ya vardığımızda küçük bir adadayız. Birbirimizin cebinde olacağız, tatlım. Gerçekten çocukların ve diğer arkadaşlarımızın önünde kendini kontrol edebileceğini düşünüyor musun?"

"Becca'nın önünde böyle şeyler söylemezdi. Becca'nın çiçekçi kız elbisesi için alışveriş yapmama yardım etti ve üçümüz harika vakit geçirdik. Dixie bunun çocukların küçük olduğu eski günlerdeki gibi olduğunu söyledi."

"Donna," dedi Nathaniel.

Döndü ve ona baktı.

"Bu konuda gerçekten fikrimi almak istiyor musun?" diye sorarken çok ciddiydi.

Ona gülümsedi. "Dixie bana gerektiği gibi yardım etmediği için devreye girdiğini biliyorum ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

O da ona gülümsedi. "Ama ben senin en eski arkadaşlarından biri değilim ve bu konuda benim fikrimi almak istemezsin."

Nathaniel'in kolunu tutabilmek için Edward'dan uzaklaştı. "Hayır, demek istediğim bu değildi. Pek çok konuda senin fikirlerine değer vermeye başladım, Nathaniel. Seni düğün partisinin bir parçası olman için davet ettiğimi kabul ediyorum, çünkü sen yanımdayken Ted'in Anita'nın cazibesine kapılmayacağını düşünmüştüm, ama sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi nedimeye dönüştün."

Ona sırıttı. "Teşekkür . gerçekten keyif aldım."

Kendi gülümsemesi de kenarlarda soluklaştı. "Dixie'nin Anita'dan şikâyet etmeni sağlamaya çalıştığı için özür dilerim."

Bu benim için yeni bir şeydi. Nathaniel'e baktım, o da omuz silkti. "Sadece biz kızlar olduğumuzda"-son cümlenin etrafına tırnak işareti koydu "Dixie bunu bizim için önemli olan şey hakkında bir sızlanma seansı haline getirmeye çalıştı.

Diğerleri, tıpkı Nicky'nin daha önceki öpüşmelerde kendisini dışlanmış hissettiğini itiraf etmesini sağlamaya çalıştığı gibi."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Dixie ile bundan önce tanışmıştın. Gerçekten şaşırdın mı?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Sanırım hayır."

Nicky, "On dakika sonra gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Dixie kocası Ray'i etrafındaki her erkekle kıyaslıyor. 'Neden sen de Nathaniel gibi formda olamıyorsun? Eminim o spor salonunda senden fazla ağırlık kaldırıyordur'. Bu tür şeyler," dedi Nathaniel.

"Neredeyse en büyük oğlunun yaşındasın. Ray kendisinin daha genç bir versiyonuyla rekabet edemez," dedi Donna.

"Ona Peter'ın spor salonunda şu anda kaldırabildiğinden daha fazlasını kaldırabileceğini söyledi."

Donna, "Ona bunun tamamen haksızlık olduğunu, bizi on dokuz yaşındaki kızlarla kıyaslamak gibi bir şey olacağını söyledim," dedi.

Nathaniel gülümsedi. "Bu onu bir süreliğine susturdu."

"Onu düğünden atardın," dedi Edward.

Nathaniel cevap verirken gülümsemesi yüzünü terk etti, "Dixie'nin şirretliğinin bir nedeni de baş nedime olmaması. Eğer onu düğünden tamamen atarsan, arkadaşlık biter. Keşke ben de
Yirmi yıldır hayatımda olan bir ailem ya da arkadaşım yoktu. Bu kadar uzun süren bir ilişkiyi bitiren karar verici oy ben olmayacağım."

Donna ona sarıldı ve "İşte bu yüzden gelmiş geçmiş en iyi nedime sensin" dedi.

Edward sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi Nathaniel'e bakıyordu.

Nicky, "Zaman doldu, yoksa uçağı kaçıracağız," dedi.

Ve orada bırakmak zorunda kaldık, çünkü Nathaniel haklıydı: Bu Donna'nın kararı olmalıydı çünkü Dixie onun arkadaşıydı, ama karar vermek için fazla zamanı yoktu. Düğün bir hafta içindeydi.

6

Minneapolis'TEKI BIR SAATLIK AKTARMA üç SAATE çıktı çünkü ilk uçağımız mekanik bir sorun nedeniyle yerden hiç kalkamadı. Hey, en azından sorun havadayken değil, hala yerdeyken oldu. Daha önce de uçuşun ortasında mekanik sorunlar yaşamıştım.
uçuş korkuma katkıda bulunan şeylerden biriydi. Beş saat sonra neredeyse eve varmıştık ama Lanetliler Sirki'nin önünde trafiğe takıldık. Saat geç olmasına rağmen, insanlar hala Sirk'e ev sahipliği yapan yeniden modellenmiş depoya girmek için kaldırımda sıraya girmişlerdi ve diğer insanlar da müşteri otoparkı dolduğu için park yeri bulmaya çalışıyorlardı. Trafikte sıkışıp kalmıştık, binanın önünde ilerliyorduk. Devasa dişli palyaçolar hala çatıda durmadan dönüyordu ve büyük, korkunç
Yıllar içinde bazı değişmiş olsa da posterler hâlâ binanın önünü kaplıyordu. Bir posterde mavi gözlü bir kurt adam görülüyordu: *Profesör Wolf'un Son Şiir Kitabından Okuduklarını Dinleyin*.
Zeke de Micah gibi aynı sadist eski lider tarafından cezalandırılmış, tamamen geri dönemeyecek hale gelene kadar canavar formuna zorlanmıştı. Micah sadece insan gözlerini kaybettiği için şanslıydı. Zeke, kaybettiği her şeyle başa çıkmak için terapi olarak şiire başlamıştı ve sonra onun
Karısı ona kendi şiirlerini okuduğu bir video koymasını önerdi. İnternette bir sansasyon haline gelmişti ve ardından gece geç saatlerde bir programa katılmıştı ve Profesör Wolf birdenbire yıldızlarımızdan biri olmuştu. Bir başka afişte, canlı canlı derisi yüzülmüş gibi görünen gerçekten kabus gibi bir görüntü vardı: *Gelin Nuckelavee'yi Görün, Perilerin En Korkunç Canavarı*. "En korkutucu" unvanını tartışabilecek başka peri yaratıkları da biliyordum, ama ülkemizdeki hiçbir şey onu geçemezdi. Deponun ön tarafının neredeyse sonuna gelmiştik ki bir afiş *Lamia, Yarı Yılan, Yarı Kadın diye* ilan etti. Afiş Melanie'nin hakkını vermiyor: Bir kadın olarak daha güzeldi ve yılan yarısı daha kıvrımlıydı. O denedi

Yıllar önce kasabaya ilk geldiğinde beni öldürdü, ama onu kontrol eden kadim vampiri öldürdüğümüzde, onun tarafında olmayı bıraktı. Jean-Claude ona bir iş teklif etti ve müşterilerin oldu.

"Trafiğe takıldığımız için üzgünüm. Cumartesi gecesi olduğunu düşünseydim Circus'un önünden kaçardım," dedi Millington sürücü koltuğundan.

"Sorun değil Millie," dedi Nicky. "Hafta sonu olacağını ben de düşünmemiştim."

"Teşekkür ederim,

efendim," dedi. "Millie,

ben efendim değilim."

"Teşekkürler, Nicky."

"Sorun değil."

SUV nihayet köşeyi döndü ve parlak ışıktan ayrılmaya başladı.

Ön tarafın ışıkları arkamızda yanarken aklıma bir fikir geldi. Melanie sadece belden aşağısı yılana dönüşmüştü ve bu şekilde doğmuştu; bir lamia olarak kısmi bir şekil değiştiriciydi ve bu tıpkı

Florida'daki yılan şekil değiştirenlere Micah yardım etmeye çalışıyordu. Micah bana fotoğrafları gösterdiğinde neden Melanie'yi düşünmemiştim? Kahretsin, Micah neden onu düşünmemişti? Gerçi onunla şahsen tanıştığından emin değildim ve posterler eski moda gezici karnavallar gibi kaba bir tarzda yapılmıştı, bu yüzden yarı sahte görünüyorlardı.

"Sorun nedir, Anita?" Nathaniel sordu.

Nicky onun diğer tarafından, "Bir yok; o mutlu," dedi. Diğer korumalar ön koltuklarda oturuyor ve

şoför ve av sürme.

"Kalp atışları ve nefes alış verişi hızlandı; bu bir şeylerin ters gittiği anlamına gelebilir."

"Onun mutlu olduğunu hissedebiliyorum, korkmadığını. Eğer ikiniz de psişik kalkanlarınızı biraz daha indirirseniz bunu siz de hissedebilirsiniz."

"Romantizmimizde biraz daha gizemli olmayı seviyoruz," dedim.

"Ben senin gelininim, Anita. Bana yalan söyleyemezsin. Hâlâ birbirinize kalkan olmanızın nedeninin bu olmadığını biliyorum."

"Bırak gitsin, Nicky."

"Daha yakın bir psişik bağlantıyla gayet iyiyiz. Bu fikrin Nathaniel ve diğerleri konusunda sizi neden rahatsız ettiğini anlamıyorum."

"Gelinle bir seçimim yok. Diğerleriyle bir seçimim var."

"Biliyorum, ama bilmediğim şey neden birbirinizi psişik bağlantınızın sınırlarında tutmayı tercih ettiğiniz."

"Kes Nicky, kesmekten kastım bu konu hakkında konuşmayı bırakman."

"Sen nasıl istersen."

"Ayrıca, sana yalan söyleyebilirim. Sen sadece yalan söylediğimi anlarsın," dedim.

"Her zaman değil. Bazen yalan söylediğinizde mutsuz ya da huysuz olduğunuzu hissedersiniz."

"Anita sana ne zaman yalan söyledi?" Nathaniel sordu.

"Söylemedi ama bazen ben yanındayken başkalarına yalan söylüyor."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes." "Özür dilerim," dediler birlikte.

"Teşekkürler."

Sirkin arka tarafı karanlık ve sessizdi, sadece birkaç kişi vardı. Sokak lambaları çalışanların park alanını aydınlatıyordu. Girişin her iki yanında birkaç muhafızımız vardı.

El sallayarak geçmemizi sağladılar, ancak arabayı tanımasalardı durdururlar ve park yeri bulmaya çalışan bir müşteri değil de bir çalışan olduğundan emin olurlardı. İşler iyiydi, ancak yine de müşteriler için arka park yerinin bir kısmından vazgeçmek istemiyorduk. İkinci bir arsa satın alıp kalabalığı oradan buraya taşımayı düşünüyorduk, ancak bunu ayarlayana kadar müşteriler bulabildikleri her yere park ediyorlardı. Biz kapıya yakın bir yere park ettik.

Jeep'imin yanında.

Yanımızda korumalar olmasaydı, kendi kapımı açardım ama korumaları kendi kapılarını açtıklarında, özellikle de dışarıda, otopark gibi açık alanlarda huysuzlanıyorlar. Artık hepimiz eşit derecede silahlıydık, peki neden Custer'ın benim için kapımın önünde tetikte beklemesine izin verdim? Çünkü bu onun işiydi ve beni öldürmek isteyen insanlar vardı ve eğer bu onun gözetiminde olursa Jean-Claude'un onu öldüreceğinden oldukça emindim. Bu yüzden, benim ve onların hayatı tehlikede olabileceğinden, Custer ve Millie'nin karanlık otoparka bakmalarına ve Custer benim için kapımı açmadan önce güvenli olduğuna karar vermelerine izin verdim ve Millie kapının diğer tarafında durarak beni kontrol edebilecekleri diğer açılardan engelliyordu. Açık alanda her açıyı kontrol edemezsiniz, edemezsiniz ama iyi korumalar çoğunu kontrol edebilir. Nicky onun için kapıyı açtığında Nathaniel diğer taraftan çıktı. Nathaniel'in korumalarından onun sorumlu olduğunu zaten konuşmuştuk.

içeri girene kadar güvenlik. Arabanın benim tarafımda iki, Nathaniel'in tarafında ise sadece bir koruma olmasından pek hoşnut değildim ama üç koruma eşit sayıda değildi.
bazı düzensizlikler var.

"Az önce seni heyecanlandıran ve mutlu eden neydi?" Nathaniel, Nicky ile birlikte bana katılırken sordu. Millie yanımda kaldı ve Custer yürüyen bir vücut kalkanı gibi arkamıza . Otoparkta güvende olduğumuzdan oldukça emindim çünkü Sirk'in çatısına yakın bir yerde çoğu zaman eğitimli bir keskin nişancının da bulunduğu gizli bir gözlem noktası olduğunu biliyordum. Bizim bile 7/24 koruma sağlayacak kadar keskin nişancımız yoktu. Bu gece, karga yuvasındaki muhafızlar, ki bu bizim şimdiki muhafızların kullandığı tabirdi, muhtemelen bizi izliyorlardı.
uzun silahlarının dürbünleri.

"Micah'ya son şekil değiştiren sorununda yardımcı olabilecek bir şey düşünmüş olabilirim."

Nathaniel elime uzandı ama bu benim sağ elimdi ve toplum içinde silahsız olmayı sevdiğimi biliyordu. Nicky, "Sanırım birkaç metre el ele tutuşabilirsiniz," dedi.

Nathaniel, "Bu Anita'nın kararı olmalı," dedi.

Elimi başkası ona sorun olmadığını söylediği için tutmuş olsaydı muhtemelen itiraz ederdim ama o tam da doğru şeyi söylemişti. "Sanırım şansımızı ," dedim ona gülümseyerek ve elimi uzattım.

Nathaniel'in bana verdiği gülümseme her şeye değdi, keşke silahımı elimde tutma konusunda daha az titiz olsaydım dedirtti
daha sık. Sirkin arka kapısına kadar el ele, sanki o anda dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirimize sırıtarak güvenli bir şekilde ulaştık.

Nicky görünüşte havaya doğru, "Kitten'Robin'e bir mesajı var," dedi ama aslında eve yaklaştığımızda taktığı kulaklığa doğru söylediğini biliyordum.

"Bu çağrı işaretinden nefret ediyorum," dedim.

Kilit kalın bir *gümleme* sesi çıkardı ve ardından Sirk'in arka kapısı sallanarak açılmaya başladı.

Nicky, "Sen bir kod adı seçmezdin," dedi.

Nathaniel gülümseyerek, "Sen hariç herkes bir tane seçti, Anita," dedi. Batman'in harika çocuk yardımcısından sonra Robin'i seçmişti. Sanırım her şey satranç taşlarına dayanan kod adlarından daha iyiydi. Ben siyah kraliçeydim, Jean-Claude siyah kraldı ve bu böyle devam etti. Bu

Kimin kim olduğu çok açık görünüyordu, bu yüzden tüm korumaların bir kod adı seçmesine karar vermiştik. Ben hariç herkes bunu yaparken çok eğlenmişti. Ben karar verememiştim. Hepsi aptalca görünüyordu ya da doğru değildi, ama neredeyse her şey *Kedicik'ten* daha iyi olabilirdi.

Kapı açıldı ve kimseyi göremedim, bu da yeni muhafızlardan biri ya da diğerlerinden biri olmadığı anlamına geliyordu.
"sivil" geçmişlerden. Eğer polis ve ordu, likantropi testi pozitif çıkan kişileri dışarı atma politikasını sürdürürse, kendi küçük ordumuzu kurmaya yetecek kadar eski askerimiz olacaktı.

"Tek yapman gereken farklı bir tane seçmek, biz de onu kullanacağız," dedi Nicky, Millie kapıdan ilk o geçecek şekilde ilerlerken.

"Lanet olsun Nicky, o kadar kolay olsaydı çoktan yapmıştım."

Sonunda Sirk'e açılan kapı ile Jean-Claude'un yaşadığı ve benim zamanımın yarısından fazlasını geçirdiğim yeraltına açılan kapı arasındaki küçük alana adım attık. Bir yönde parlak ışıklar, karnaval oyunları, yiyecek kabinleri, gezintiler ve
Lamia Melanie'nin hayranlarını eğlendireceği yan gösteriye. Yeraltındaki dairelere açılan kapı yerine orta yola açılan kapıya doğru yönelmiş olmalıyım ki Nicky, "Jean-Claude ve Micah bizi bekliyor," dedi.

Bu beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoydu. Micah resimleri Edward'la paylaşmamı istemiyorsa, Melanie'yle de paylaşmamı istemeyeceği kesindi. "Micah'nın zaten burada olduğunu fark etmemiştim."

"Jean-Claude'un jetinin mekanik sorunları yok," Nicky. "Doğru," dedim,

ama ben zaten bu fikri yürütebileceğimi düşünüyordum
Melanie'yle onun tarafından konuşmak. Florida'daki şekil değiştirenlerin onay vereceği kesindi. Melanie aslen antik Yunan', hatta belki ondan da eskiydi ama lamyalar Yunan efsanesinin bir parçasıydı, bu yüzden kimsenin bilmediği cevapları biliyor olabilirdi.

Nathaniel elimi çekti. Ona baktım ve sonra
Nicky'nin açık tuttuğu kapı. Micah'yla konuşana kadar bir şey yapamazdım, bu yüzden beni diğer kapıya götürmesine izin verdim. Ayrıca, yeraltına açılan son kapıya ulaşmadan önce gereken yaklaşık bir mil uzunluğunda merdiven vardı. Kilometre konusunda şaka yapmıyordum ve basamaklar ana kayadan oyulmuştu, bu yüzden mükemmel kare veya mükemmel eşit değillerdi ve garip bir şekilde , sanki orijinal olarak ne için tasarlanmışlarsa, bir insan gibi iki ayak üzerinde hareket etmemişlerdi. Eğer kardiyo yapamazsanız, daha merdivenlere varmadan bitkin düşerdiniz.

büyük bir kapı vardı. Merdivenleri bitirmeden içeri vazgeçen biri olmuş mudur diye merak ettim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Millie, "Karım beni şimdiye kadar gördüğü en iyi formda söylüyor ve egzersiz rejimimdeki tek fark bu merdivenler." dedi.

"Şu lanet merdivenlerden bahsediyorsun," dedi
Custer. "SEAL'lerin hiç şikâyet etmediğini
sanırdım," dedim.

Custer güldü. "Hayır, kim söyledi bunu sana?"

Nathaniel ve ben de onunla birlikte güldük. Nicky yanımda mutlu bir şekilde kıpırdamadan duruyordu. "Yeterince makul. SEAL'lerin fiziksel zorluklardan şikâyet etmediklerini sanıyordum," dedim.

"Yok," dedi Millie.

Nathaniel gülümseyerek ve adamdan diğerine bakarak, "Az önce yaptın," dedi.

Custer, "Bu bir zorluk değil," dedi.

Nathaniel ve ben bu düşünceyi bir iki saniye sindirdik. Nicky, "Bazı SEAL'ler orospuluk yapar, bazıları yapmaz," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Eskiden çok sayıda taşeron işçiyle çalışırdım; bu durum özel timlere, hatta Navy SEAL'lara kadar uzanıyor."

"Taşeron işçileri, müteahhitler," dedi Custer, "kulağa geçici ofis yardımcısı gibi geliyor. Servet askeri, paralı asker ve eski filmlerden hatırladığım diğer tüm havalı isimlere ne oldu?"

Millie hepimize gülümseyerek, "Servet askerini vergi beyannamenize yazmayı deneyin ve ne kadar işe yaradığını görün," dedi.

"Denedin mi?"

"Hayır, da. Bir karım ve çocuklarım var. IRS ile lanet olası oyunlar oynamaya ihtiyacım yok."

Her iki SEAL de merdivenlere çıktığımızda rahatlamıştı, bu da açıkça burada güvende olduğumuzu düşündüklerini gösteriyordu. Muhtemelen haklıydılar ama yine de iş başında gevşemeye başladıklarını görmek ilginçti. Ordudan bize ilk geldiklerinde, çalışırken neredeyse hiç konuşmazlardı. Konuşkanlığı sessizliğe tercih ederdim. Millie ve
Custer da bu tercihe uyum sağlamıştı. Benim için daha fazla gardiyanlık yapmalarının nedenlerinden biri de buydu.

Merdivenlerde kardiyomuzu yaptıktan sonra, bir zindana ya da küçük bir kaleye açılıyormuş gibi görünen kilitli bir kapı vardı. Eğer kilitliyse, Nicky bile, bir werelion olmanın verdiği güçle ve

ağırlık kaldırarak kapıdan kolayca geçemezdi. Kapıya vurarak ya da yırtarak geçmesi gerekecekti, bu da diğer taraftaki korumalara kapıdan geçecek kadar güçlü olan her neyse ona karşı hazırlanma şansı verecekti. Diğer tarafta bir çift koruma daha vardı.
Yeraltına açılan kapının iç tarafında ve bir çift de oturma odasının / kabul alanının diğer tarafında. Bir çift daha vardı
Ana kayadan oyulmuş uzun koridoru ve çağlar önce burada bulunan doğal mağaraları koruyan korumalar. Jean-Claude'un yatak odasının önündeki çifte ulaşmadan önce kapılardan birinin önünde başka bir koruma grubu daha vardı
Kapı. "Renard ve Wolverine sizi önce anons etmeden içeri almamızı söyledi" diyerek bizi aldılar.

Renard Jean-Claude, Wolverine ise Micah'tı. Yeni çağrı işaretlerini sevmiyordum, muhtemelen kendim için bir tane seçmekte bu kadar zorlanmamın bir nedeni de buydu. Muhafızlar Jean-Claude'un yatak odasının kapısını açtılar ve Milligan ile Custer resmi olarak askeri bir şekilde değil ama Nathaniel ve beni "üssümüze" teslim etmişlerdi.

Kapı arkamızdan kapandı ve ben uzun bir nefes aldım ve kürek kemiklerimin arasında biriken gerginlik
gardiyan kontrolleri arasında bir yerde. Claudia'nın yeni bir muhafız rotasyonu denemesini kabul etmiştim ama bunun Sirk'teki günlük yaşam için ne anlama gelebileceğini tam olarak fark etmemiştim. Eğer Micah daha önce de hayatımızdaki insanların sayısından bunalmış hissediyorsa, bu hiç de yardımcı olmayacaktı. Micah ve Jean-Claude'u
yatak odasına hâkim olan özel yapım seks partisi yatağı, ama tek bir başucu lambasının ışığında yatağın boş olduğu görülüyordu. Hatta hâlâ özenle : Bugünün yorganı kraliyet mavisiydi ve aynı renkteki yastıklar, sayvanlı yatağın baş tarafına koyu kırmızı yastıklarla serpiştirilmişti; bu da muhtemelen altındaki ipek çarşafların vurgu yastıklarına uyması için kırmızı olacağı anlamına geliyordu. Lamba, yatağın büyük bir kısmını odayı gölgeler içinde ama görebilmek için yeterince ışık veriyordu. Sahte Bir duvara dayalı şömine, bir kürk halı ve bir grup sandalye de boştu. Genelde Jean'i bulamamak beni hayal kırıklığına uğratırdı.
Claude ilk iş olarak beni bekliyordu ama bugün boş bir oda iyi görünüyordu. Sanki o anda daha fazla insan görmek, kim olursa olsun çok fazla olurdu.

"Banyodalar," dedi Nicky. "Onları
duyabiliyor musun?" Ben sordum.

"Ve köpük banyosunu kokla."

Nathaniel havayı kokladı. "Lavanta," dedi.

O kadar uzaktan hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum ama iş koku takibine geldiğinde ben sadece bir insandım.

"Banyoya girmeden önce, az önce içinden geçtiğimiz tüm muhafızlar hakkında konuşabilir miyiz?" Nathaniel sordu.

"Elbette," dedim.

"O kadar çok muhafıza ihtiyacımız var mı?" diye

sordu. "Hayır," dedi Nicky.

"Claudia bana yeni bir yüksek güvenlik görevlisi rotasyonu denemekten bahsetti," dedim.

"Bilmediğim yeni bir tehdit mi var?" Nathaniel sordu. "Hayır, mesele

de bu zaten. Yeni tehdidi denemek istedi.

İhtiyacımız önce güvenliği artırdık, böylece hataları giderebildik" dedim.

Nicky, "Bu sadece Sirk değil," dedi.

"Biliyorum, yeni güvenliği tüm işletmelerde test ediyoruz," dedim.

"Bize de söyleyebilirdin, yoksa benden başka herkese söyledin mi?" Nathaniel söyledi.

Hâlâ benimkinde olan elini sıktım. Elini çekmediği için mutluydum. "Poli grubumuzdaki kimseye bundan bahsetmeyi düşünmedim, Nathaniel. Özür dilerim, haklısın. Hepinize haber ama üç düğün, Animators Inc. şirketinde çalışmak, şerif olmak ve poli grup arasında sanırım her şeyi unutuyorum."

Nathaniel elimi sıktı, bu da ona bakmamı sağladı. "Vay be, sen! Yüzünde patlamadan önce olayları takip edemediğini itiraf ediyorsun. Yaşasın, terapi!" Sonunda gülümsedi ama ben gülümsemedim.

gülümse.

İçimde her zaman doğru kıvılcımı bekleyen bir pilot ışığı gibi duran o öfke patlamasını hissettim ama içinden nefes aldım. Saydım, nefes aldım ve Nathaniel'e aşık olduğumu ve onun haklı olduğunu hatırladım.

Gülümsemesi kenarlarda soldu ve o büyük, güzel gözleriyle bana baktı, eski kalıplara geri dönmemi ve olması gerekmeyen bir kavgayı başlatmamı ya da ünlü geri çekilmemi, hatta kaçmamı bekledi.

Her şeyi. Kendimi onun elini tutan elime kadar zorladım ve "Evet, yaşasın terapi" dedim.

Aptalca davranmak yerine akıllıca davrandığım ve sorunlarımı hayatımı mahvetmelerine izin vermek yerine çözmeye çalıştığım için beni mutlu eden bir gülümseme verdi. Sonra yanıma geldi ve alnını eğerek başımın tepesine dokundu. "Şu anda seni çok seviyorum."

Sırıttım ve ona bakacak şekilde hareket ettim. "Neden, sorunlarım üzerinde çalıştığım için mi?"

"Evet," diye fısıldadı ve beni öptü. "Burada
olduğumuzu biliyorlar," dedi Nicky.

Öpücükten geri çekildim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Nathaniel beni halının üzerinden geçirip kapalı banyo kapısına doğru götürmeye başladı. Nicky, "Fazladan korumalar seni gerçekten rahatsız ediyordu. Kalabalıktan hoşlandığını sanıyordum."

Nathaniel, "Grup seksi severim, kalabalıkları değil," dedi.

"Peki, sen de bu kadar çok insan karşısında bunalmış hissediyor musun?" diye sordum.

"Birlikte uyuduğum ya da oynadığım insanlar umurumda değil ama gardiyanların çoğu sadece gardiyan. Seyirciyi severim ama onlar bunun için iyi değiller."

Nicky, "Bizim seni korumamız gerekiyordu, gösteriyi izlememiz değil," dedi.

Nathaniel elini banyonun kapısına dayayarak durakladı. "İkisini birden yapamaz mısın?"

"Pek değil ve iyi değil."

"Diğer muhafızlar kapıda durdu. Hâlâ bizi koruyor musunuz?" Nathaniel sordu.

Nicky gülümsedi. "Hayır, sadece merhaba diyeceğim ve bunu yapacağım." Beni kollarına çekti, Nathaniel elimi bırakırken tüm o kaslar etrafımı sarıyordu. Çıktığım herkes güçlüydü ama Nicky'nin beni bunun farkına vardıran, heyecan verici ve biraz da korkutucu bir tarzı vardı. Fiziksel potansiyelinin farkındaydım ve eğer iş gerçek bir kavgaya dönüşürse, beni onun bedenine doğru çeken güce karşı kazanamazdım. Şanslıydım ki onun kollarında olmak istiyordum. Beni öptü ve vücudunu o kadar çok zorladı ki sonunda beni kaldırdı ve ayaklarım yerden kesildi. Bacaklarımı ona dolamaya çalıştım ama belindeki silah engel oldu. Bir elini kıçımın altına koydu, böylece
Beni yerimde tuttu ve bacaklarımı sarmak için garip bir girişimde bulundu.

seksi bir şeye dönüştürdü. İyi bir dans partnerinin tökezlemenizi dansın bir parçası haline getirmesi gibiydi.

Beni hâlâ kollarında tutarken öpücükten geri çekildi. "Bütün gün bunu yapmak istiyordum." Bacaklarım o kadar titriyordu ki Nathaniel ve o beni yakalamak zorunda kaldı. Bu, her ikisinin de ya sizinle dalga geçen ya da iltifat eden o erkeksi kıkırdamaya gülmesine neden . Ben ikincisini tercih ettim çünkü ikisi de bana gülünmeyeceğini biliyordu ve biz birbirimizi seviyorduk. Sevgiyle süslenmiş kahkahalar her zaman iyidir.

7

NICKY kapıyı AÇTI ve dizlerim öpücüğün etkisinden kurtulurken Nathaniel geçmeme yardım etti. Siyah mermer, çift lavabo ve gümüş armatürleriyle siyah üzerine siyah banyonun siyah halısına adım attığımızda hepimiz yarı gülüyorduk, ancak odanın sonundaki büyük küvette bekleyen şey kahkahaları çaldı ve dizlerimin tekrar zayıflama tehdidinde bulunmasına neden oldu.

Küvet dört büyük yetişkin için yeterince büyüktü, bu yüzden Jean-Claude ve Micah'ın yan yana olması gerekmiyordu, ama yan yanaydılar. Micah'nın saçları o kadar ki simsiyahtı ve geriye doğru kayganlaştırılmıştı ki yüzünün kemikleri, buklelerinin koyu kahverengisi onu çerçevelediğinde olmadığı şekilde çıplaktı. Bronzlaşmış teni Jean-Claude'un göğsünün bembeyazlığı karşısında daha da koyu görünüyordu. Jean-Claude'un Vampir'in saçları dikkatsiz görünen gevşek bir erkek topuzu şeklindeydi ama bu yanılsamaya inanamayacak kadar uzun süredir onunla ve Nathaniel'le çıkıyordum. İlk başta dağınık görünen ama baktıkça daha sanatkârane bir alan saç modellerinden biriydi; bukleler yüzünün kenarından dolanıyor, yanağının kıvrımını, çenesinin çizgisini takip ediyor, böylece dudakları beyaz ten ve kuzguni siyah saçlarla çerçevelenmiş gibi görünüyordu. Onun
Boynunun altındaki birkaç küçük bukle dışında bukleler kurumuştu. Bir kolunu Micah'ın omuzlarına atmıştı, böylece tenleri arasındaki kontrast Renkler, küvetin kenarındaki siyah mermerle çerçevelenmişti ve kabarcıklar, küvetin biraz daha az beyazdı.
Vampirin derisi.

Micah bize yeşil-altın leopar gözlerini kırpıştırdı, hayvan formunda çok fazla zaman geçirdiği için insan yüzüne sonsuza dek hapsolmuştu, bu yüzden şimdi tamamen geri dönemezdi. Kedi gözlerinin uzağı görmesine yardımcı olan yeni gözlüklerini takmamıştı ve kapı aralığında bizi ne kadar iyi görebildiğini merak ettim.

Jean-Claude soluk, uzun parmaklı eliyle bir işaret yaptı ve gözlerim bu hareketi takip ederek yüzüne bakakaldı. Bu

Binlerce gemiyi denize indirmiş bir yüz değildi, ama eski Avrupa'da binlerce baştan çıkarıcılığı başlatmış olabilirdi. Micah'nın yüzü daha ince kemikli ve genel olarak daha narin yapılı olsa da, Jean-Claude'un yüzü daha kadınsı bir güzelliğe sahipti, daha ambiseksüeldi. Yüzleri birbirine bu kadar yakın olmasaydı, Micah'nın kadınsıya daha yakın olduğunu düşünürdüm, ama bir çizgi ya da kıvrım onun yüzünü daha erkek yapıyordu.

Nicky, "İkinizi ortak çocuklarınıza bakmanız için yalnız bırakacağım," dedi.

Sanki bir an için yanımızda olduğunu unutmuşum gibi irkildim. Anında kendimi suçlu hissettim. İtiraz etmeye çalıştım ama elinin tersiyle itti. " değil. Bu gösteri sen ve Nathaniel içindi, benim için değil. Ben senin dışında kimsenin sevgilisi değilim ve Jean-Claude'un üçünüz varken benim kanıma ihtiyacı yok."

"Benim hesabıma gitmek zorunda değilsin Nicky," dedi Jean-Claude, "çünkü iş için giyinmem gerekecek."

Suratımı asmış olmalıyım çünkü Jean-Claude güldü, vücudumda hiçbir elin ulaşamayacağı yerleri okşayabilen o harika dokunaklı kahkaha. Titrememe ve Nathaniel'e sarılmama neden oldu, o da bana sarıldı. O şehvetli kahkaha sadece benim üzerimde işe yaramadı.

"Sorun değil, Jean-Claude. varken ağırlık salonuna gideceğim."

"Spor salonu için böyle bir ödül mü bırakacaksın?"

Nicky sırıttı ve başını salladı. "Eğer erkeklerden daha çok hoşlanıyor , spor salonu kendi kendini , ama değilim, bu yüzden gidip biraz yalnız zaman geçirmesine izin vereceğim."

Bir odada dört kişi varken "yalnız zaman" demek komik geliyordu ama Nicky kapıyı usulca kapatarak çıktı. Nathaniel ve ben ne yapacağımızı bilmez bir kapıda öylece kalakaldık.

Nathaniel tek bir hareketle gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. Küvete doğru ilerlemeye başladı, giderken kıyafetlerini de çıkarıyordu. Tamam, belki de bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

8

Ben ceketimi çıkarmaya başladığımda NATHANIEL ayakkabılarını TEKMELEMIŞ ve kot pantolonunu çıkarmayı bitirmişti.
altında saklanan silahlar. Birden fazla silah taşıdığınızda çok daha az seksi doğallık vardı.

Jean-Claude solgun, kaslı bir koluyla bana doğru uzanarak, "Çok daha az hoş görevlere katılmak için ayrılmak zorunda kalmadan önce bize katıl, *ma petite*, *mon chaton*," dedi. Asla Nicky gibi, hatta Nathaniel kadar bile iri cüsseli olamazdı, çünkü o bir
Uzun mesafe koşucusu, uzun boylu, zayıf, güçle hareket eden zarif hatlara sahipti ama hiçbir şey onu hantal yapamazdı.

Jean-Claude'a bakmak, Nathaniel' soyunmasının bir kısmını kaçırmama neden olmuştu, böylece birdenbire çıplak bir üç
küvetin basamakları. Köpüklü suya girerken omuzlarından bacaklarına kadar vücudunun arka izlerken dikkatim tamamen dağıldı.

"Gelirken mi yoksa giderken mi daha iyi göründüğüne bir türlü karar veremiyorum," dedim.

"Sanırım, *ma petite*, aradığınız ifade *dat ass*."

Her zamanki zarif sesiyle argo konuşması hepimizi güldürdü. "Evet, yüksek sesle söylememeye çalıştığım şey buydu."

Nathaniel bir omzunun üzerinden bana baktı, kalçalarını esnetti, böylece kıçı bir pazıyı daha sert hale getirmek için yaptığınız gibi büküldü. Bu beni yine güldürdü, neredeyse gergin bir tavırla. Emin değildim.
"*Tanrım, tüm bu harika oyuncaklarla oynayabildiğime inanamıyorum*" dediğim anlar hiç olmadı. Seks benim için bir tür oyun ve eğlenceydi. Bu konudaki sorunlarımın çoğunu ya da belki de bu şekilde olması gerektiğini, neşe, oyun ve ortak mizahla dolu olduğunu kabul etmiştim.

Micah ayağa kalktı, su ve köpükler vücuduna yapışmıştı, Nathaniel'e uzanırken köpüklerin bir kısmı teninden aşağı kaymaya başlamıştı. Köpüklerin tenini okşamasına yardım etmek istedim.

kalçasından aşağıya doğru hızla iniyor, elimi o garip kalınlıkta vücudunun ön tarafında bir yığın kabarcık vardı. Birlikte ilk kez seviştiğimizde işin içine köpükler ve su girmişti.

Silahları ve bıçakları siyah mermerin bir köşesine, çoğu insanın mum koyacağı yere koydum ve kılıfları
Lavabonun kenarına, küvetin olası sıçrama bölgesinden daha uzağa. Kılıflardan ve tüm silahlardan kurtulmuş olarak nihayet gömleğimi başımın üzerine çekmeye başlayabilirdim ama Jean-Claude, "*Ma petite*,
Gel buraya, seni soyayım."

Ben Nathaniel ve Micah'yı izlerken küvetin kenarına gelmişti. Bir metre ötede suyun içinde hareket ettiğini nasıl fark etmemiştim? Dizlerinin üzerindeydi, ellerini küvetin dayamıştı, böylece kendini suyun yarısından bana doğru kaldırdı. I
Birdenbire gözlerinin gece mavisine bakıyordum, gördüğüm en koyu maviydi, öyle ki neredeyse siyahtı, neredeyse, sonra dönüyordu ve ışık onu ve gözlerinin derin mavisi parlıyordu. Gece gökyüzü asla gerçekten siyah değildir, sadece görecek bir ışık olmadığında öyle görünür, ama ben her zaman ışığı görebiliyordum.
Jean-Claude'un gözleri, ne kadar karanlık olursa olsun.

Yanına gittim ve kendini sudan daha da yükseğe kaldırdı. Bir an denizkızlarının kendilerini sudan yukarı kaldırdıklarını düşündüm. Denizcilerini ya da prenslerini öpmek için denizin kenarındaki kayalıklara giderlerdi. Tabii ki, bana öpücük sunan kuzgun saçlı güzel bir kraldı. Bu beni denizkızı mı yapıyordu? Hayır.

Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturdum, böylece ben hala mermer küvetin kenarında giyinikken öpüştük. Parmaklarını tişörtümün alt kısmında hissettim. "kenarına otur, *ma petite*, böylece iki elimi de kullanabilirim."

İstediğini yaptım, çünkü kim yapmazdı ki? Bana yer açmak için suyun içinde geriye doğru eğildi, yüzü benimkine doğru kalktı, böylece dudaklarını benimkilerle buluşturmak dünyanın en doğal şeyiydi. Ellerini gömleğimin altından geçirdi ve yukarı doğru kaldırdı.
Öptü. Kollarımı kaldırdım, böylece üzerlerine çekebilecekti, ama omuzlarıma kadar çekmeyi bıraktı ve beni öpmeye devam etti. İçine bastırdım
parmaklarını sütyenimin arkasında hissettiğimde öpüştük. koptu ve elleri sütyenimin altından kayarak göğüslerimin üzerine döküldü ve öpücük büyüdü. Ağzımı onunkine bastırdım, dilim dudaklarının arasında ve dişlerinin narin sertliği arasında dikkatle kayıyordu. Elleri hala suyun yapıştığı göğüslerime dokundu.

Böylece göğüslerimi de diğer yerlerim gibi ıslatmaya başladı.

Sonunda gömleğimi başımın üzerine çekti ve öpüşme durmak zorunda kaldı. Micah ve Nathaniel'i kendi öpücüklerinde bulmak için baktım, ancak ikisi de çıplak olduğu ve biri ıslak ve köpüklerle kaplı olduğu için Jean'de olması gerekenden biraz daha fazla dikkatimi dağıttı.
Claude'un kollarında. Onu tekrar öpmek için ona döndüm, onunla neredeyse bir öpüşmenin ortasındayken diğer erkeklere baktığım için özür dilemek istedim ama o diğer erkeklere bakıyordu. Kollarımı omuzlarına doladım, göğüslerimi teninin ıslak kayganlığına bastırdım ve iki ortak erkeğimizi izlerken yüzümü ona yasladım
çok tutkulu bir öpücük paylaşırlar.

Jean-Claude kolunu belime doladı ve iç çekti. "Şanslıyız, sen ve ben, *ma petite*."

"Öyleyiz ama çok fazla kıyafet giyiyorum." Yüzüne karşı fısıldadım.

"Öylesin," fısıldadı.

Micah ve Nathaniel yarı gülerek hava almaya çıktılar. "Sanırım dikkatlerini dağıtıyoruz," dedi Nathaniel.

"Sanırım haklısın," dedi Micah ve Nathaniel'in vücudunun kenarına bir gülümseme yerleştirdi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki
Nathaniel'in ya da Jean-Claude'un yüzüne daha çok yakışıyordu, ama işte yüzündeydi, değerini bildiğini ve ne kadar ateşli olduğunu bildiğini söyleyen bir bakış, tamamen ıslak ve ortak oğlumuzun etrafına sarılmıştı.

Nathaniel onun yanağını öptü ve "Dikkatlerini dağıtmayı bıraksak iyi olur, böylece Anita soyunabilir" dedi. Micah'yı suyun içinden çekerek banyonun uzak tarafına yerleşmesini sağladı. Bir kolunu Micah'a attı. Micah'nın omuzlarına doğru uzandı ve onu kendi bedenine doğru çekti, çünkü çiftin uzun boylu yarısı için bir kolu karşıya atmak her zaman daha kolaydı. Micah ona doğru sokuldu ve bir elini Micah'ın omzunda gezdirdi. Diğer adamın göğsüne. Nathaniel Micah'nın elini kaldırdı ve avucunu öptü.

Nathaniel elini öpüp bileğini nazikçe yalarken Micah gözlerini kapadı. "Kes şunu yoksa dikkatlerini dağıtmaya devam edeceğiz."

Nathaniel gülümseyerek Micah'nın bileğinden kalktı. "Anita kıyafetlerini çıkarana kadar uslu duracağım, sonra söz vermiyorum."

"Kıyafetleri çıkar," dedim.

Nathaniel bize sırıtarak, "Evet, lütfen," dedi.

Micah, "Şimdi seni ve Jean-Claude'u izleyeceğiz," dedi.

"O zaman bunu senin için değerli hale getirmeliyiz, *mon chat*." Jean Claude bana döndü ve "Ayağını ver, *ma petite*" dedi.

"Savaş botu giyiyorum, topuklu değil."

"Ne giydiğin önemli değil. Yine de onları çıkarmana yardım etmek isterim."

Bu beni gülümsetti ve botuma ulaşabilmesi için bacağımı yukarı kaldırdım. Bağcıklarını yavaşça çözdü, başka biri için garip olabilecek bir şeyi zarif ve şehvetli hale getirdi. Çizmeyi çıkardı ve kalın bir çizme çorabı vardı, olabildiğince romantik değildi, ama o sadece
botu yere fırlattı ve sonra o uzun, ince parmaklarıyla kotumun altına uzanarak çorabımı yavaşça aşağıya doğru yuvarladı. Aynı şeyi diğer taraf için de yaptı ve yalınayak kaldığımda, kot pantolonumun fermuarını açabilmesi için küvete giden en üst basamakta ayağa kalkmama yardım etti. Fermuarımı açmasına yardım etmek için uzandım ama başını bana doğru sallayarak ellerimi çekti. Ellerimin yanlarıma düşmesine izin verdim ve kot pantolonumu kalçalarımdan aşağı çekmeye başladı. Dantelli tangamı aşağı çekti.
Böylece kotu çekerken beni çırılçıplak bıraktı. Kotu kalçamın ortasına kadar indirdi ve sonra eğilip en nazik
Kalçamla uyluğumun birleştiği o çizgiyi öptü. Kalçamın daha mahrem şeylerle buluştuğu diğer tarafı öptüğünde kesildi, başım geriye düştü, gözlerim kapandı.

Kot pantolonumu aşağı doğru indirdi, bunu yaparken bacaklarıma öpücükler kondurdu, ta ki gıdıklanan bir nokta olan dizimin arkasını yalayana kadar ve ben onun için kıvrandım. "Hiç adil değil, hiç adil değil."

"Bence bu çok adil," dedi ve diğer dizimin arkasını yaladı.

Güldüm, kıvrandım ve dizlerimin arkasını kapatmaya çalıştım ama ayak bileklerim hala kot pantolonumun içindeydi, bu yüzden yumuşak bilek kelepçeleri içinde olmak gibiydi, bu da mermer bir basamakta kıvranmanın en iyi hamlem olmadığı anlamına geliyordu. Gıdıklanmadan "kaçmaya" çalışırken düştüm.

Jean-Claude beni yakaladı, ama ben de kendimi yakalamaya çalışıyordum. aynı anda ve ikimiz de suya düştük. Köpüklerin arasından ve suyun altından geçerken nefesimi tutmayı hatırladım. Yüzeye doğru yüzmeye çalıştım ama Jean-Claude beni kollarına alarak ayağa kalktı, ikimizin de üzerinden su ve köpükler akıyordu. Öksürüyor ve çırpınıyordum. O nefes almak zorunda değildi, yani en azından bununla uğraşmıyordu. Kot pantolonum sırılsıklamdı ve ayak bileklerimden aşağıya doğru iniyor, onları kuru olduklarından daha fazla hapsediyordu.
Jean-Claude'un özenle yapılmış saçları ıslak bir kütleye dönüşmüştü.

Yerinde tutmaya çalıştığı ağır ıslak bukleler yüzüne ve boynuna dolanmıştı ama tel tokadan, taraktan ya da her neyse ondan .

Yüzümdeki köpükleri sildim ve beni tutmak için iki elini de kullandığı için gözlerini kırpıştırmaya çalışıyordu. Nathaniel ve Micah gülüyorlardı. Uzanıp Jean-Claude'un gözlerindeki köpükleri sildim ve gülmeye başladım.

Jean-Claude, "İlk kez seviştiğimizde tüm kıyafetlerimle banyoya girdim," dedi.

"En azından bu sefer sadece kotum ıslanıyor."

"Yüzyıllardır kadınların erkeği oldum. Ben gerçekten nazik ve kibar biriyim, senin dışında, *küçük* hanım, senin dışında."

"Sanırım sana söyledim, ilk seferinde bir ipucuydu."

"Söyledin," dedi ve gülümsedi.

Nathaniel, "Alt bacakların göründükleri kadar karışık mı?" diye sordu.

Micah, "Islak kotlar deli gibi yapışıyor," dedi.

Nathaniel, "Kot pantolonları esaret için kullanabiliriz," dedi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, bu gece olmaz. Sadece kotumu çıkarmak istiyorum, böylece geri kalanınızla birlikte güzel, sıcak bir banyoya girebilirim."

"Burada öylece durup size sarılmamı istemezsiniz, değil mi *küçük hanım*?" Bunu söylerken Jean-Claude'un gülümsemesi genişledi.

"Hayır," dedim gülerek.

Nathaniel uzanıp kot pantolonun bir bacağını, Micah da diğerini tuttu. Saçlarında köpükler vardı ve düştüğümüzde sıçrattığımızı fark ettim. Silahlarımı da sıçratmıştık ama ki, bir silahın ateş alabilmesi için barutunu kuru tutman gereken günler çoktan geride kalmıştı. Modern silahların çoğu suda, hatta çamurda sürüklenebilir ve yine de ateş edebilirdi.

Beni kot pantolondan çıkardılar ve Nathaniel onları küvetin kenarından yere fırlattı. Suyun içine düşmek, seks için acele etme momentumumun bir kısmını kırmıştı ve bana hatırlamak için zaman vermişti
Lamia ve Micah'ın Florida'daki müşterilerine yardım etme fikri.

"Melanie ile Florida'daki müşterilerin hakkında konuşmayı düşündün mü?" dediğimde hâlâ Jean-Claude'un kollarındaydım.

Jean-Claude beni sıcak, köpüklü banyo suyunun içine bıraktı ve vücudumun rahatladığı o an geldi. Bu seks ya da başka bir şeyle ilgili değildi ama vücudum taşıyor gibi göründüğüm stresten daha fazla kurtuluyordu.

"Melanie hakkında ne dedin?" Micah sordu. "O bir
Lamia," dedim.

Bana göz kırptı ve sonra şöyle dedi: "Onunla konuşmayı inanamıyorum. Haftalardır bu konuda acı çekiyorum ve onunla konuşmak hiç aklıma gelmedi."

Jean-Claude, "Micah ve Koalisyon'un yardım etmeye çalıştığı üzgün şekil değiştirenlerden bahsediyorsunuz," dedi.

Sudan başımı kaldırıp ona baktım ve başımı salladım. "Sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama lamia benim gördüğüm şekil değiştirmeye en yakın tür."

"Bana biraz anlattı, ama ben iş hakkında konuşmaktan çok ikimizin birlikte vakit geçirip birbirimizin stresini azaltmasını istiyordum." Sesinde ona tekrar sağlayan bir şey vardı. Birkaç saniye öncesinin tüm sıcaklığı ve kahkahası gitmişti. Yüzüne hâlâ çok güzeldi ama yüzündeki soğuk ifade daha çok bir heykele, bakabileceğiniz ama dokunmanıza izin verilmeyen bir sanat eserine benzetti.

Koluna dokunmak için uzandım ve gerçekten de benden uzaklaştı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ne olduğunu anlamam için Nathaniel'in küvetin kendi tarafındaki Jean-Claude'a katılmak için geri çekilmesi gerekti.

"Hepimiz küvette çırılçıplağız ve ben iş konuşuyorum," dedim.

Nathaniel başını salladı. Jean-Claude sadece bana baktı. Çok eşli olmanın dezavantajlarından biri de buydu: İşi batırdığınızda aynı anda birden fazla kişiden aynı bakışları alabiliyordunuz.

"Özür dilerim Jean-Claude, Nathaniel, ama Anita bunun beni ne rahatsız ettiğini biliyor," dedi Micah, yanıma gelip bana sarılırken. I Sanırım onun da benim gibi küvetteki herkesin ona kızgın olmadığına dair güvenceye ihtiyacı vardı.

"Ve bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyor muyuz?" Nathaniel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu, böylece pazılarındaki şişliği fark ettim, ama onunla birlikte gelen tavır onu seksi olmaktan çok, *bununla oynayamazsın* haline getirdi.

"Elbette ikiniz de biliyorsunuz. Benimle Florida'ya geldin ve onlar sırlarını o kadar korudular ki seni tek başına ve sadece bir korumayla göndermek zorunda kaldım," dedi ve sonra Jean'a baktı
Claude. "Ve sen de bu dava yüzünden kafamda oluşan karanlıktan çıkmama yardım etmek için zaman harcadın."

"Ve yine de, bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini bilen Anita mı?" Jean-Claude dedi ki, o kız arkadaş/erkek arkadaş suçlaması

Ses.

Micah bana biraz daha sıkı sarıldı ve ben de ona sarıldım. Bunun bir kavgaya dönüşmesini istemiyordum ama kavgadan kaçınma konusunda her zaman iyi değildim. Sonunda dürüst olmaya karar verdim. "Bunun tam teşekküllü bir kavgaya dönüşmesini istemiyorum. Melanie'yle diğer şekil değiştirenler hakkında konuşma fikrini ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim ama Micah'ya yardımcı olabilecek bir ipucuna sahip olabileceğim için heyecanlanmıştım."

"Bizimle olmaktan daha mı heyecanlı?" Nathaniel söyledi.

"Davalarınızdan daha mı az heyecan verici olduk, *küçük hanım*?"

Oh kahretsin. "Hayır, tabii ki hayır."

Micah gecemizin hızla içine yuvarlandığı çukurdan çıkmama yardım etmeye çalıştı. "Lütfen Jean-Claude, Nathaniel, ikimiz de düşüncesiz davrandık ve duygularınızı umursamadık ama hiç kimse bizim için sizin kadar önemli değil."

"Lütfen," dedim, "dördümüz haftalardır ilk kez bir araya geliyoruz. Bunun geceyi mahvetmesine izin vermeyin."

"İşte tam da bu yüzden çok acıyor, *küçük* hanım."

Micah'ya baktım. "Sen dene. Ayağımı ağzımdan uzak tutamıyorum."

"O anda iş konuşmaya başladığımız için üzgünüm ama Florida'daki aileye neler olduğuna dair fotoğrafları gören tek kişi Anita. Bu ikimizi de rahatsız edecek kadar korkunç."

"Onları hayvan formunda görmeme izin vermediler," dedi Nathaniel.

"Ve belki de bana gösterdiğin resimlerin aynısını gösterseydin seni Melanie'ye göndermeyi de düşünürdüm." "Haklısınız, ikiniz de , ama

Anita'nın daha kötüsünü gördüğünü biliyorum.
O yüzden bunu işinin bir parçası olarak göreceğini biliyordum. Bana kâbuslar yaşatan şeylerle ikinizin de başını ağrıtmak istemedim."

Ona daha sıkı sarıldım.

Nathaniel'in yüzü yumuşadı ve Jean-Claude sanki sonunda yeniden nefes almaya başlamış gibi hareketsiz ve heykel gibi görünmeyi bıraktı. Jean-Claude, "Bizler senin işinin acımasızlığına karşı korunacak çocuklar değiliz, Micah," dedi.

"Öyle demek istemedim..."

Jean-Claude onu susturmak için el salladı. "Bu asil bir duygu Micah, ama benim için gerekli değil. Sizden daha fazla kan döküldüğünü ve hayatların gördüm. Diyebilirim ki dördümüz de

bizi rahatsız eden korkular. Hiçbirimiz bakılması ve gereken koyunlar değiliz; biz birlikte avlanacak kurtlarız. Ben
Anita ve senin bizim koyunlarımızın kurdu olduğunuza ne zaman karar verdiğinizi bilmiyorum ama bu doğru değil. Eşit olmalıyız, ya da en azından güç
bu kadar dengesiz olamaz."

Micah ağzını açtı, ve ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ona sarıldım, bir elimi sırtının pürüzsüzlüğünde gezdirdim. Sonunda "Havayı düzeltmek için ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Üçünüzün bu gece evde ve boş olacağınızı fark etmemiştim, yoksa düzenli olarak
İş toplantısı bu akşama alındı, bu yüzden burada geçireceğim zaman sınırlı. Saçlarımla baştan başlamam gerekecek ve bu da daha fazla zaman alacak."

Micah, "Yani havayı bozduk ve geceyi mahvettik," dedi. Başımı

salladım. "Bekle, söylediğim şekilde berbat ettiğimi biliyorum, ama eğer Melanie'nin elinde diğer şekil değiştirenlere yardımcı olabilecek bilgiler varsa, bu önemli. İkinizden ya da dördümüzden daha önemli değil, ama böyle anlar
Micah ve benim ikinizle iş hakkında konuşmamamızı sağla. Micah'nın benimle senden daha fazla bilgi paylaşmasından şikayet ediyorsun ama aynı zamanda iş hakkında konuşmamızı istemediğini söylüyorsun."

"Hayır, *küçük* hanım, ön sevişmenin ortasında işten bahsetmeyi düşündüğünüz için şikayet ediyoruz."

Buna verecek cevabım yoktu, çünkü gerçekten yoktu.
En azından iyi bir tane değil.

"Bu adil," dedi Micah, "ve bunda benim payım olduğu için özür dilerim. Bu davaya kafayı takmış durumdayım."

"Konuştuğumuz gibi, *mon chat*, bazı Koalisyon işlerine sensiz gönderecek kadar güvenilir birini bulmalısın, çünkü her şeyi şahsen denetleyemeyeceğin kadar çok şey var."

"Bu harika bir fikirdi Jean-Claude. Gönderebileceğim kişileri düşünüyorum."

"Bu bir iş mi, yoksa bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordum.

"Öyle," dedi Jean-Claude, "ama önerinizi yapın, *ma petite*." "Sokrates,

likantropi hastalığına yakalanan mareşal ile gerçekten iyiydi.
benimle birlikte çalışıyordu. Ailesiyle ve her şeyle konuştu."

"Bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi Micah. "Hayatta kalanların bazı müdahalelerini üstlenebilir."

"Hayatta kalanları idare etmesi konusunda ona güvenirim," dedim.

"Ben de öyle," dedi Nathaniel.

"Artık bazı endişelerimizi giderdiğimize göre, saçlarımı yıkamalı ve iş toplantısı için hazırlanmaya başlamalıyım."

Nathaniel ona sarıldı ve yüzünü omzuna koydu. "Hayır, daha yeni geldim."

Yarı yürüyerek, yarı yüzerek suyun içinden ona doğru gittim ve Jean Claude'un koluna girdim. "O kadar uzun süredir burada değiliz; şimdi gerçekten gitmek zorunda ?"

Jean-Claude ikimize baktı ve gülümsedi. "Ne yüzler, gerçekten de gitmemi istemiyorsunuz."

"Tabii ki hayır," dedik birlikte.

"Ayrılma düşüncemden duyduğun üzüntüyü hissedebiliyorum, *ma petite*." Nathaniel'in başının üstünü öptü. "Ve sen, ama o kadar yüksek sesle değil, bizim kedicik."

"Hislerimi okuyabiliyor musun?" Micah sordu.

"Sadece bir kişinin diğerini tanıdığı gibi; *ma petite'ye* bağlı değilsin içsel düşünce ve duygularınıza erişmeme izin verecek şekilde."

"Bazen bundan mutlu oluyorum, bazen de kendimi dışlanmış hissediyorum."

"İkincisi için üzgünüm, *mon chat.*"

"Yanlış anlaşılma olmasaydı bile, dördümüzün seks yapması için yeterli zaman olmazdı. Gerçekten yapmak zorunda değilsin.
Toplantınız için henüz , değil mi?" Micah sordu.

Nathaniel ve ben Jean-Claude'un yanına gittik. "Saçlarım ıslak olduğu için hazırlanmam daha uzun sürecek. Onu bir sebepten dolayı toplamıştım."

"Bu Micah'nın sorusunu yanıtlamıyor," dedim yüzünü inceleyerek.

"Hayır, değil. Gerçekten üzülüp üzülmeyeceğini görmek istedim. Seninle seks yapmadan önce ayrılmak zorunda kalsaydım ya da umurunda olmasaydı." baktım, muhtemelen hayatımda gördüğüm en kötü saç modeline sahip ıslak saçları yüzünün etrafında toplanmış olsa da Hâlâ o kadar güzeldi ki benimle ne işi var diye düşündüm, ama o zaman ona kim denk olabilirdi ki? On üzerinden yirmi bir güzellik skalasında olduğunuzda, biriyle çıkmak zorundasınız. İlk denemeye başladığında Benimle çıkarken bu konuda çok güvensizdim. Ne kadar güzel, yakışıklı, zarif ya da akıllı olursanız olun, yine de kendinize güvensiz olduğunuzu anlamam uzun zaman aldı. Hepimizin var, kralların bile, Jean-Claude'un bile.

"Güvenceye ihtiyaç duymak çocukçaydı, *ma petite*."

Yüzüne dokundum ve onu öpebilmek için yaklaştım. "Güvenceye ihtiyaç duyduğun için seni daha çok seviyorum ama bu ihtiyaca neden olduğum için özür dilerim."

"Micah'ya Melanie'den bahsettiğinizde, sanki sizi kollarımda tutmuyormuşum gibi sadece elinizdeki işe odaklanmıştınız. Tek düşünceniz biraz korkutucu olabilir, *küçük* hanım."

Bu konuda ne düşündüğümden emin değildim ama Micah beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Melanie'yle bu geceki gösteriler arasındaki molalarından birinde konuşabiliriz ama sana ve Nathaniel'e hak ettiğiniz ilgiyi göstermeden olmaz."

"Toplantıya hazırlanmadan önce bizimle gerçekten ne kadar zamanın var?" Kendimi ona sararak sordum ve diğer tarafta Nathaniel'in kollarını buldum, böylece onu sardık ve çıplak göğüslerimizi onunkilere bastırdık.

"Saçımı düzeltmem
gerekiyor." "Seni ıslattığım
için özür dilerim."

"Islatmamız gereken sensin," dedi Nathaniel.

"Ne kadar zamanın var Jean-Claude?" Micah sordu.

Diğer adama baktı ve neredeyse hiç dostça değildi. Birinden diğerine baktım ve birbirlerini asla seçmeyecek iki güçlü, baskın adamın aralarındaki o ağırlığı hissettim, yine de işte buradaydılar, aile içi partnerler. Jean-Claude'un küvetine girip birlikte evlenmeyi planladığı insanlar bunlar değildi ama kendi sorunlarını çözmeye ve bizimkileri çözmemize yardımcı olmaya istekli olan adamlar bunlardı. Bazen bir anda aşık olursunuz, bazen de yavaş yavaş aşık olursunuz ve bazen de başınızı kaldırıp kime aşık olduğunuza çok şaşırırsınız.

"Kırk beş dakika sonra kendimi toplantı için hazırlamalıyım."

"O zaman hızlı bir sevişme," dedim.

Jean-Claude gülümsedi. "Üçümüzle birlikte, *ma petite*, bizi aşağılıyorsunuz."

"Peki, senin için hızlı bir sevişme," dedim gülümseyerek.

Micah, "Belki de Anita ve benim iş konuştuğumuz için özür dilememize yetecek kadar zaman vardır," dedi.

"Nathaniel ve ben özürlerinizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Hevesle," dedi Nathaniel, kaymağı yiyen ya da yemeyi uman kedi gibi gülümseyerek.

9

JEAN-CLAUDE, kendisine yardım etmeyi teklif etmemize rağmen saçlarını hızlıca yıkadı. Kendisi yaparsa daha hızlı olacağını söyledi ve haklıydı, ancak bizden ekstra şımartılmayı reddetmesi bile, birbirlerinin arkadaşlığına hevesli olanların sadece biz olmadığımızı anlamamı sağladı. Micah, kendisini ve Nathaniel'i evde tutarak bizi şaşırttı.
ve Jean-Claude ile beni yatağa gönderdi. Jean-Claude itiraz etti ama Micah, "Seninle işimden daha konuştuk Jean-Claude," dedi. Kendi ıslak saçlarının kalın tellerini kenara iterek iki zarif diş izini gösterdi.

"İkinizi birlikte izlemeyi kaçırdığım için üzgünüm," dedim.

Nathaniel, "Micah'dan kan aldığınızda her zaman çok sıcak oluyor," dedi.

"Teşekkürler, ama bunu bilerek yaptık."

"Anlamıyorum."

Micah, "Grup faaliyetlerinden yorulan tek kişi ben değilim, katılan herkesi ne kadar sevsek de," dedi.

Yoruma itiraz etmeye çalıştım ama o elini kaldırdı ve şöyle dedi: "Jean-Claude'un toplantı için giyinmesine bir saatten az zaman var. Eğer bölüşür ve fethedersek, toplantıya yetişmek için yeterli zamanımız olur.
Jean-Claude ve Nathaniel'den özür dilerim."

Bir adamdan diğerine baktım ve herkes düzenlemeden memnun görünüyordu, bu yüzden sonra tartışmayı bıraktım. Bana öğretilebilir.

Kıpkırmızı ipek çarşafların üzerine vücut ölçülerinde bir havlu serdik, böylece Jean Claude tüm o uzun siyah saçları kuruması için yatırabilirdi.
ipek. Havlu bile çarşaflarla uyumlu bir kırmızıydı, bu yüzden zengin, mükemmel kırmızının mükemmel bir arka planına yaslandı ya da belki de mükemmel olan kısım soluk teninin bu renge karşı nasıl göründüğüydü. Cildindeki mavi alt tonları ortaya çıkarıyordu, böylece beyazlığı daha renkli görünüyordu, sanki sağlıkla çiçek açıyordu,

Ama olmadığını biliyordum; Micah'nın kanıyla çiçek açıyordu.
Vampirler genellikle sıradan insanlarla beslenirdi çünkü onlardan daha çok vardı, ancak doğaüstü kanın daha fazla vardı.
oktanlı yakıt. Jean-Claude, Micah'dan beslenmenin verdiği güçle neredeyse parlayarak yatağa uzandı.

"*Ma petite*, bana hayran olmanızdan ne kadar hoşlansam da, fazla zamanımız yok."

"Seks yapmadan önce durup manzarayı seyretmediğim gün ya aklımı kaçırmışımdır ya da ölmüşümdür."

Gülümsedi ve elini bana uzattı. "Bana gel, *ma petite*." Yatağa

tırmandım, çarşafları iyice kavradım, çünkü
İpeğin kaygan olduğunu öğrenmiştim. En azından hortum giymiyordum - bu çarşaflarla birlikte birden fazla kez kaymama neden olmuştu. Güvenli bir şekilde yatağa girdiğimde, ayaklarının dibinde diz çökmüştüm.
O uzun bacaklar yukarıya, vücudunun ön tarafına yaslandığı yere doğru uzanıyordu. Beni gördüğü için zaten biraz mutluydu, ama sonra ben de onun kadar çıplaktım, bu yüzden görünüşe göre o da manzaraya hayran kalıyordu.

Tamamen ereksiyona geçmeden önce üzerine gitmeyi seviyordum, böylece sertleştikçe vücudundaki değişimi hissedebiliyordum. Acele etmeyip bacaklarına doğru öpücükler kondurursam tüm yumuşaklığı kaçıracaktım. Uzlaştım ve ayak bileklerinden başlamadım, ama bacaklarına doğru ilerledim.
Önce alt uyluğunu. Kalçasını öpmek yerine dudaklarımı derisinin hemen üzerinde gezdirdim, böylece üzerindeki minik, solgun tüyler dudaklarımı gıdıkladı ve tenini okşamama yardımcı olması için nefesimi kullandım. En hafif dokunuşlardı, bazı insanların hoşuna gitmeyecek kadar hafifti ama Jean-
Hedeflerimden birine doğru uyluğundan yukarı doğru ilerlerken Claude benim için titredi.

Kalçasının üst kısmına geldiğimde, aşağı için fazla yumuşak bir şey kalmamıştı. Zaten uzun ve vücudunun ön tarafına doğru sertti. Kalçasının uyluğuyla birleştiği çizgi boyunca yaladım ve başka bir şeye dokunmamak için çok çalışmak zorunda kaldım.

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun," dedi, sesi biraz soluksuz çıkmıştı.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim ve orada beklemediğim bir ihtiyaç gördüm. İkimiz de poli grubumuzun bir parçası olarak birbirimizle seks yapıyorduk ve ikimizin de birlikte olmadığımız zamanlarda başka insanlarla seks yaptığımızı biliyordum, öyleyse neden onun yüzündeki bu ham ihtiyaç
Yüz mü?

Kendimi tekrar vücuduna doğru indirip dilimi en hassas yerinde gezdirirken göz teması kurmaya devam ettim. Gözleri kapandı ve yüzünde acıya yakın bir ifade belirdi. "Sana karşı bu kadar yavaş olsaydım, kızardın."

Haklıydı, bu yüzden önünü yukarıdan aşağıya doğru yaladım ve sonra ucundan aşağıya doğru kaydım, böylece ağzımı ve sonra boğazımı doldurdu. Hava almak için ayağa kalktım ve sonra hızlı, derin bir açı elde etmek için dizlerimin üzerinde duracak şekilde hareket ettim, böylece ikimizin de istediği kadar aşağı inebildim, ancak vücudumun çok fazla nefes almak için savaştığı kadar uzun kalmadım. Bacaklarını ayırdım, böylece aralarında diz çökebildim ve ağzımı sadece pürüzsüz başının üzerinde kaydırmak için daha iyi bir açı elde ettim, ağzımın çatısına karşı yuvarlandı, tekrar tekrar ve sadece bunun hissi beni titretti ve onun etrafında çığlık attı.

Sözsüz, harika bir ses çıkardı, *"Ma petite!" diye* bağırırken vücudunun üst kısmı yataktan fırladı.

Ağzımı daha da aşağı kaydırdım, böylece hafif bir
Sünnet derisinin şaftı kapladığı yerdeki doku değişikliği; onun sert hevesinin üzerinde sadece hafif bir doku değişikliğiydi. Jean-Claude tekrar haykırana kadar kendimi o uzunluğa doğru ittim. Ayağa kalktı ve beni kollarına çekti. Beni öyle şiddetle öptü ki, ağzımı onun hevesine açmak zorunda kaldım, yoksa ikimizden biri dudaklarını onun dişlerine kaptıracaktı. Beni tekrar yatağa bastırdı ve çıkmasını bekledim ama bir tarafa doğru eğildi ve parmaklarını bacaklarımın arasına soktu. Bir parmağını içime kaydırdı ve "Beni ağzında tuttuğun için çok ıslaksın" dedi.

"Seni yatakta yatarken görünce ıslanmaya başladım."

Parmakları bacaklarımın arasındaki o tatlı noktayı bulurken bana gülümsedi. Başımı salladım. "Zamanımız yok; bu benim için en uzun süren şey." Ama sesim çoktan nefes nefese kalmıştı.

"Seni bitirmek için, hayır, ama seni sınıra getirmek için, evet."

"Ne?" diye sordum. Yüzüne odaklanmakta zorlandığım için sordum. "İyi bir şaka diğerini hak eder," dedi eğilip
beni öptü. Parmakları bacaklarımın arasında oynamaya devam etti ve bacaklarımın arasında o ağır sıcaklığın başlangıcı vardı, ama bu yavaş bir oluşumdu. Ben her zaman elimle yavaşça inşa ederdim.

Bacaklarımın arasına diz çöktü, daha önce benim onunkileri açtığım gibi o da kalçalarımı açtı, bir eli dıştaki tatlı noktayla oynarken diğer elinin parmakları içimde kayarak başka bir tatlı nokta buldu. Onun

Uzun parmakları içimde nasıl kıvrılacağını ve açıklığın hemen içindeki o noktayı nasıl bulacağını biliyordu, böylece her ikisini de aynı anda çalıştırıyordu, ancak iç nokta beni her zaman dış noktadan uzaklaştırdı, böylece her de yapmak benim için gerçekten işe yaramadı ve o bunu biliyordu.

"Şunu yapmayı kesersen sana bir daha sataşmayacağım" derken sesim gergin ve soluk soluğaydı.

Parmaklarını çekti ve vücudumun dış tarafındaki o tek noktayı okşadı ve yaptığımız her şeyin bir kombinasyonu beni aniden harekete geçirdi. Vücudum onun dokunuşuyla sarsıldı.

Orgazm vücudumu ısı ve zevkle doldurdu, böylece . Ben daha yumuşak sesler çıkarana kadar o nokta üzerinde oynamaya devam etti ve yatağa vurarak işimin bittiğini ve henüz konuşamayacağımı bildirdim.

Gözlerim hala yarı yarıya odaklanmışken, aniden üstümdeydi. Ben gözlerine bakarken onun içimde kaymaya başladığını hissettim. Masmavi olmuşlardı, kendi iç ateşiyle parlıyorlardı, sanki gece gökyüzü soğuk, kobalt mavisi bir alevle yanabilirmiş gibi. Vücudunun üst kısmını üzerimde tuttu, böylece şınav ile kobra yoga pozisyonu arasında bir yerde duruyordu. Ne çok derin, ne çok sığ, ne çok hızlı, ne de çok yavaş bir ritim buldu; öyle ki vücudu, parmaklarının zaten üzerinde olduğu noktanın üzerinde yuvarlanıp duruyordu.

Orgazmın eşiğine geldim. Gözlerini izlerken, vücudunun tekrar tekrar okşamasının ağırlığının tekrar artmaya hissettim.

mavi alev gibi üzerimde.

"Bırak gireyim, *ma*

petite."

Fısıldayacak kadar ses buldum, "İçerdesin, çok "

"Kalkanlarınızı indirin, *ma petite*. Bırakın gireyim."

Bir an tereddüt ettim ve sonra vücudunun bir sonraki darbesi beni çığlık atarak yataktan kaldırdı, ellerim

Sanki dünya parçalanıyormuş ve tutunacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi çarşaflar ve orgazmla birlikte kalkanlarım düştü. Bu bazen olur, ama o sormuştu ve neredeyse hiç sormazdı.

Sönmekte olan orgazm yeniden canlandı ve ben aniden onun altında çığlık atmaya başladım ve gözlerindeki mavi ateş görüşümü doldurdu. Yumuşak mavi bir ışık okyanusunun içine düşmek gibiydi, zevk dalgaları dalga dalga üzerime ve ona yayılıyordu. Jean-Claude'un bedenini içimde hissedebiliyordum ve sonra bedenini üstümde hissedebiliyordum, böylece kollarımı omuzlarına dolayabiliyordum ve parmaklarım tırnaklarımı geçirmek için sırtını buluyordu

Zevkten yapılmış gibi görünen mavi ışıkta ona sarıldığımda etinin içine girdim. Jean-Claude'un gözleri olan güç okyanusunda kendimi sabit tutmak için parmaklarımı sırtına geçirdim ve bacaklarımı kalçalarına doladım.

Haykırdı, yüzü saçlarıma gömülmüştü, vücudu sarsılıyordu.
Ellerim ve bedenim bana artık gözlerine bakmadığımı söylese de ben hâlâ gözlerinde kaybolmuşken o ritmini kaybetti. Saçları yüzümdeydi, bedenim onunkine sarılmıştı ama tek görebildiğim yumuşak, sıcak, mavi ışıktı, sanki mutluluğun bir rengi varmış ve biz onun içinde yüzüyormuşuz gibi. Kendini bir kez daha içime soktuğunda haykırdım ve vücudu o kadar sert kasıldı ki kollarımdan ve bacaklarımdan kaçmak için savaştı, sanki tam tersi değil de onu hapsediyormuşum gibi.

Birlikte nasıl nefes alacağımızı yeniden öğrenerek uzandık.
Tırnaklarının sırtımı kestiği yerde küçük keskin acılar hissettim. Kalbinin vücudumda çılgınca çırpındığını hissettim. Bedenimin derinlere gömüldüğünü hissettim.
onun sıcak, ıslak sıkılığının içinde. Bir kadının içinde olabilecek bir bedene sahip olmayalı yüzyıllar olmuştu ve sonra bunun benim düşüncem ya da bedenim olmadığını anladım ve bir an için kimin bedeninde olmam gerektiğini bilemedim; ben o muydum yoksa o mu? Neydi bu lanet şey? oluyor mu? Ve bu benim sesimdi, onun değil.

Yüzen mavi ışık kararmaya başladı, sanki üzerine gece çöküyormuş gibi, ama mavinin üzerine yayılan siyahlık değildi; kahverengiydi,
Sanki biri güneşe konyak elmasları tutuyormuş gibi. Gözlerimizi kamaştırdı ve mavi ışıktan koyu gökkuşakları sıçradı ve mavi sadece zevk verirken, viski renkli ışıkta acı vardı, acı ve zevk birbirine karıştı ve bedenime geri dönmeye başladım. Kim olduğumu ve o olmadığımı biliyordum.

Birbirimizin gözlerine tekrar bakabilmemiz için kendini yeterince kaldırdı. Onun gözleri hâlâ mavi ışığa boğulmuştu ve ben o ışıkta daha karanlık bir ışığın yansımasını görüyordum. Bana bakarken onun gördüklerini gördüğüm baş döndürücü bir an daha yaşadım. Gözlerim koyu kahverengiye dönüşmüştü ama arkalarında parıldayan bir ışık vardı, öyle ki koyu kehribar rengi bir ateş gibiydi.

Ondaki korku parıltısını hissettim, güç karşısında paniğe kapılıp onu uzaklaştıracağımdan korktum. Olduğum şeyden, bir süredir olduğum şeyden korkmamak için geleni yaptım. Yaşayan bir vampirdim ama yine de tür vampirdim. Sadece kan yerine seks ve öfkeyle besleniyordum. Ne olduğumu biliyordum ve bu kötü bir şey değildi. Ben kötü değildim, içimdeki adam da öyle.

Kollarımı. Korkumun azaldığını hissetti, kabullenişimi hissetti, içimdeki huzura en yakın şeyi hissetti.

"Je t'aime, ma petite," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum Jean-Claude."

10

MUHTEŞEM SEKS VE metafizik, gözlerimizdeki ateşle birlikte söndü ve ardından Jean-Claude'un büyük toplantısı için giyinmek üzere acele etmesi gerekti. Tüm kulüplerinin müdürleri ve kulüplerin müdavimi olan bazı satış elemanlarıyla toplantı yapacaktı. 'un üst kısmındaki genişletilmiş ofislerde bulunan yeni konferans odasını kullanacaklardı. Oradaki ofisleri genişletmeden önce, tek konferans
Odalar yeraltındaydı ve güvenlik açısından en güvendiğiniz kişiler dışında kimsenin içeride olmasını istemezsiniz.
iç . Kesinlikle bir adamı davet etmek istemezsin.
kralın yatak odasının önünden geçerken size taze çarşaflar sunar.
Tedarikçilerimizin çoğunun insan olduğundan bahsetmiyorum bile.
yeraltında çok fazla insan olmayan vardı. Endişelendiğimiz şey güvenliğimiz değildi.

Micah ve Nathaniel onun koşuşturmasını izlemek için tam zamanında banyodan çıktılar. Yolda kalmayalım diye benimle birlikte çarşafın ve örtünün altına girdiler. Jean-Claude'un işe hazırlanmasını izlemek gibiydi. Yedi yıldır çıkıyorduk ama ben hiç
İşe gitmek için hazırlanırken yatağında uyuyakalmıştım. Sanırım uyuyakalmıştım ama bundan bile emin değildim. Ben de geceleri çok çalışıyordum, bu yüzden Nathaniel, Micah ve benim aramda ortada dururken, Jean-Claude benim vazgeçebileceğim kadar dar siyah bir kot pantolonun içine girerken ona sarıldım. Bunu kolaymış gibi gösterdi, kot pantolonun içine girerken kıçını izlemenin çok mutlu edici bir düşünce olduğundan bahsetmiyorum bile. Kotun içindeki kalçası da oldukça iyiydi.

Kendine özgü beyaz dantelli gömleklerinden birini giydi, içine soktu ve özel yapım olduğunu bildiğim bir kemer ekledi, ya da en azından kemeri Toka gümüş gibi görünüyordu ama aslında beyaz altındı, çünkü çok sayıda tatlımızın gümüşe "alerjisi" vardı. Tokada da tek bir siyah elmas vardı, ışığa yakalanmadığı sürece çok sade duruyordu. Siyah kadife bir gerdanlık taktı ve üzerinde antika bir

Önünde kameo . Gerçek bir antika olduğunu biliyordum çünkü ona almıştım. Yüksek dantel yakasını açık bıraktı, böylece cameoyu çerçeveledi. Bu beni kasadan çıkardığı nişan yüzüğünden daha çok gülümsetti, çünkü nişan yüzüğünü çoğu zaman takardı.
Zaman onun eli için onun seçimiydi, benim değil. Nişan yüzüğü takmasının tek nedeni, ona nişan yüzüğü almazsa benim de kabul etmeyeceğimi söylememdi. Bunun beni nişan yüzüğü almaktan kurtaracağını ummuştum ama daha iyi bilmeliydim.
Jean-Claude mücevherleri benden çok daha fazla seviyordu; ayrıca o bir kraldı ve krallar mücevher konusunda cimrilik yapmazlardı. Yüzüklerimizi yapan insanlar aynı zamanda ikimiz *için* de *taç* yapıyorlardı.
Benimki duvağı yerinde tutmak içindi; onunki ise o takmadığı sürece duvak takmayı reddettiğim içindi. Bunu ültimatom olarak kullanmayı bırakmam gerekecekti.

Sonunda günlük kullanım için işe yarayan bir nişan yüzüğü almıştık. Jean-Claude'un da bir tane vardı ama onun favorisi değildi. Platin bir yüzüktü ve her iki yanında iki kanal setli safir ile yine düz setli parlak beyaz bir pırlanta vardı. Bana ilk verdiği gösterişli yüzük tamamen beyaz pırlantadan oluşuyordu ve destansı boyutlarda bir prenses kesimiydi. Elimi cebime sokmak gibi sıradan bir şey yapmak için takmak imkansızdı. Onun da en az benimki kadar saçma bir pırlanta ve platin yüzüğü vardı, ama aynı zamanda ortasında daha büyük bir mavi safir bulunan iki büyük beyaz pırlantadan oluşan platin bir yüzüğü de vardı. Tabii ki gösterişli olanı çıkardı. Platine yerleştirilmiş orta büyüklükte bir yıldıza benziyordu, göz kırpıyor ve ışığı sanki küçükmüş gibi yakalıyordu.
Gezegenler onun elini bulup yörüngesinde dönmeye başlamalı, ya da belki de bu sadece benim bu tüketim seviyesinden duyduğum rahatsızlıktı. Çoğu insanın evinden daha pahalı bir yüzük takmaya alışamadım.

Sonunda ikimizi de mutlu eden bir düğün seti tasarımı bulmuştuk, ancak kuyumcular hala bunları üretiyordu, bu yüzden o zamana kadar günlük yüzüklerimiz ve orijinal vardı.

Uzak duvara dayalı gardırobu açtı ve bir çift diz üstü çizme çıkardı. Şimdi gardırobun bir tarafında duran bank koltuğuna oturarak botun arkasını açtı.
Böylece ayağını içine sokabilirdi.

"Botların fermuarı sonuna kadar açık mı?" Ben sordum.

"Tamamen yukarı değil," dedi yumuşak deriyi aşağı yuvarlarken. Çizmelerin üst kısımları uyluğun ortasına kadar uzanıyor ve çizmelerin üst kısımlarının etrafından dolaşarak onları yerinde tutan jartiyerleri çıkarıyordu.

"gerçek elmas mı?" Ben sordum.

Başını bana gülümseyecek kadar kaldırdı. "Elbette." "Elbette,"

dedim gülümseyerek. "Seni çizmelerin içinde seviyorum."

Gülümsemeye devam etti ama "Bunun farkındayım *küçük* hanım," derken daha çok botlara odaklanmıştı.

"Ben de seni çizmeli seviyorum," dedi Nathaniel, sesi iyi seks ve uykunun etkisiyle tembelleşmişti. Çoktan yatağın içine sokulmuştu bile. Böylece sadece yüzü görünüyordu. Başını Micah'nın çarşafla kaplı kalçasına dayaması Jean-Claude'u görebilmesinin tek yoluydu.

"Ben de bunun farkındayım, *mon chaton*." Uzun bacaklarının her birini tavana doğru kaldırırken bir yandan da bilekten kalçanın ortasına kadar fermuarını çekti. Daha sonra fermuarlarını açmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünmeye başlamıştım bile.

Micah, "Seni neyde sevdiğimi henüz bilmiyorum," dedi.

"Başka bir adama romantik bir şekilde bağlanmayı beklemiyordun. Yalnızca ikimiz. Bizimle tanışmadan önce hiç ilgi duymadığınız bir cinsiyetteki tercihlerinizden emin olmamanızda bir sakınca yok."

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Micah.

"Sandığınızdan daha iyi anlıyorum. Zorlandığımda oyunu oynadım ama Asher'la tanışana kadar asla başka erkekler için bir erkek olmadım."

Micah, "O zamanlar yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydın," dedi.

Güldü. "Yirmi yaşında değildim; onunla tanıştığımda çoktan ölmüştüm." Bununla birlikte banyoya gitti ve buklelerine zarar vermemesi için difüzörle birkaç dakika fön çekti. Neredeyse beline kadar uzanan buklelerini ehlileştirmek için zaten beş saç bakım ürünü kullanıyordu. Tüm bu ürünler olmasa, saçları neredeyse benim ve Micah'nınki gibi beyaz adamın 'fro'sunu yapacaktı.

Fön makinesini dinlerken Micah bana döndü. "Asher'ın onun ilk erkeği olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Evet," diye mırıldandı Nathaniel uykulu bir şekilde, Micah'nın kalçasından kayarak kendini yorganın daha derinlerine, aramıza gömdü.

Jean-Claude saçları büyük ölçüde kurumuş ve bukleleri özenle dağılmış halde geri döndü. Dolaptan kısa kadife bir ceket çıkardı.
Gardırobu açtı ve kollarındaki beyaz danteli çekerek ceketinin kollarının ucundan ince ve güçlü ellerinin etrafına zarif bir şekilde sağladı. Köşedeki boy aynasının önünde durdu, yakasının açık dantelini siyah ceketinin üzerine yerleştirdi.

Ceketin kadifesi öyle bir şekilde duruyordu ki, kameo gurur duyuyordu. boynuna yerleştirdi. Kolyeyi sevdiğini biliyordum ama bu gece benim için takıyordu, böylece boynunda görebiliyordum. Kolyelerden biriydi. neden yüzüğünü takmamı istediğini anlamaya başladığım anlardı.

Yeni botları ve diğer giysileriyle yatağa doğru .
Birinin ıslak rüyası gibiydi, ya da belki de sadece benim ıslak . Her iki durumda da, yatağın kenarına gelip önce Micah'yı öpmesi ve ardından Nathaniel'i öpmek için yatağa tırmanmak zorunda kalması beni gülümsetti; Jean-Claude'u sarmak ve Micah'nın kucağında yatağa çekmek için çıplak bir kolunu yorganın altından çıkardı.

"Hayır, *mon chaton*, işe gitmeliyim."

"Kal," dedi Nathaniel uykulu ve mutlu bir sesle, beni işe birden fazla kez geç bırakmıştı.

Jean-Claude güldü ve Micah kendisini ortak oğlumuzun birbirine dolanan kollarının önüne koyarak kurtulmasına yardım etti. Jean-Claude dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü ve beni öpmek için adamların üzerine eğildi.
Tam öpüşmeye başlamıştık ki, kendimi sabitlemek için elimi yüzünün kenarına koymuştum ki, kollar ikimize de dolandı ve bizi yatağa doğru sürüklemeye çalıştı. Gözlerimizi açtığımızda Nathaniel'in uykulu ve alaycı bir şekilde bizi yatağa çekmek için elinden geleni yaptığını gördük. Beni kendine çekmesine izin verdim ama Jean-Claude gülerek çekildi ve zarifçe yataktan kaydı.

"Toplantımdan sonra geri döneceğim ve beni sıcak yuvanıza çekmenize izin vereceğim, ancak kısa bir toplantı olmayacak, bu yüzden uyuyun ve döndüğümde sizi uyandıracağım."

Nathaniel uykulu, mutlu sesler çıkardı ve yorganın altına kıvrıldı. Micah kapıya doğru giderken Jean-Claude'a seslendi. "Bu gece gösteri arasında Melanie ile konuşmayı deneyebiliriz."

Jean-Claude elini kapıya dayayarak arkasına baktı. "Melanie'nin binlerce yaşında olduğunu ve hiç insan olmadığını unutmayın. Diğer şeylerin yanı sıra bu da onu kibirli yapıyor."

Micah, "Güvenliği de alacağız," dedi.

"Yeni güvenlik rejimiyle birlikte bu konuda çok az seçeneğiniz var." Jean-Claude da bu durumdan pek memnun değilmiş gibi konuştu. "Ama ben bunu düşünmüyordum. Melanie'den bilgi istiyorsunuz, eğer paylaşacak bilgisi varsa. Ben sadece size Melanie'nin size bilgi vermeyebileceğini hatırlatıyordum.

Sorularınıza beklediğiniz şekilde yanıt verecektir. Onun bildiklerini öğrenmek istiyorsanız, onun benzersizliğini aklınızda tutmalısınız."

"Onunla daha önce de karşılaştım. Sorgulamak için o kadar da farklı görünmüyordu," dedim.

"Hâlâ bir vampirin çağırdığı bir hayvan olarak kapana kısılmıştı ve şu anda olduğu gibi kendi kendisinin efendisi değildi."

Bunu bir iki saniye düşündüm. "Anlaşıldı."

"Sizden onu sorgulamanıza yardımcı olana kadar beklemenizi rica ederdim, çünkü onunla olarak daha fazla deneyimim var, ama ikinizin de beklemek için çok sabırsız olduğunuzu biliyorum, bu yüzden sizden bunu istemeyeceğim."

"Üzgünüm ama haklısın," dedim.

"Haklı olduğumdan şüphe etmedim, *küçük* hanım ve şimdi gerçekten gitmeliyim. Bu harika bir mola oldu ve bu sıkıcı ama gerekli toplantıya yenilenmiş bir canlılık ve şevkle gidiyorum." Bize öpücükler gönderdi ve gitti.

Yatağın karşısındaki Micah'ya baktım. "Kendini yenilenmiş bir canlılık ve coşkuyla dolu hissediyor musun?" diye sordum.

Bir an düşündü ve sonra gülümsedi. "Aslında var."

Bu beni gülümsetti. "Güzel, ben de." Sırıttı.

Nathaniel uzandı ve ikimizi de yorganının içine çekmeye çalıştı. "Oturmayı bırak ve benimle uzan."

"Gidip Melanie'yle konuşacağız ve Florida'daki şekil değiştirenlere yardım edebilecek bir şey bilip bilmediğine bakacağız," dedim.

Bu onu gözlerini kırpıştırarak uyandırdı. "O kısmı rüyamda gördüğümü sanıyordum." "Hayır," dedi Micah.

"Ben de seninle geleceğim." Doğrulup elini gözlerine sildi. "Sen sevişme sonrası tadını çıkar; biz sonra gelip sana katılırız.
Onunla konuşacağız," dedim.

Başını iki yana salladı. "Melanie ile en son ne zaman konuştun?" "Yıllar önce, efendisini öldürdükten hemen sonra ve Jean-Claude
ona işi ver."

"Onunla bundan çok daha fazlasını konuştum. Gelip onunla konuşmana yardım edeceğim."

"Sen ve Jean-Claude neden onunla konuşmamız konusunda bu kadar endişelisiniz?"

"Endişelenmiyorum, sadece ikiniz bazen çok açık sözlü ; Melanie'yle tatlı dille konuşmanız gerekiyor."

"Onunla arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Hayır, ama eskiden seks ."

Bu hem Micah'nın hem de benim ona bakmamıza neden oldu.

"Ne var? Neden de öyle bakıyorsunuz?" Nathaniel sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Onu sadece tatsız biri olarak hatırlıyorum. I Yani, beni öldürmeye çalıştı."

"Sen de onu öldürmeye çalışmıyor muydun?"

"Teknik olarak değil, ama onun çağırdığı hayvan olduğu için, efendisini öldürmem onu öldürebilirdi."

Nathaniel başını salladı ve yorganın altından sürünerek çıkmaya başladı. "Ona bir şüpheli gibi davranacaksın ve bu seni hiçbir yere götürmeyecek."

"Sen ve o ne kadar zamandır ?" Micah sordu.

"Dört ya da beş yıl önce." Yataktan sürünerek kalktı ve hepimizin orada bıraktığı kıyafetlerden birkaçını almak için gardıroba gitti.

"Yani, Anita ile çıkmaya başlamadan önce."

"Anita'nın *pomme de sang*'ı bile olmadan önce. İyi bir küçük kan elmasıydım ve ona umduğum ilişki gibi davrandım.
." Siyah bir kot pantolon ve ona uygun bir tişört çıkardı.

İkimiz de hâlâ yatakta onu izliyorduk. Nedenini bilmiyordum ama Melanie'yle yattığını bilmek beni rahatsız ediyordu. Pek çok kişiyle yattığını biliyordum ama bu beni rahatsız ediyordu.

Kot pantolonu üzerinde, gömleği hala elinde durdu ve bize baktı. "Sorun nedir? Melanie güzel bir kadın ve ben o zamanlar kimseye ait değildim, bu yüzden istediğim kişiyle yatabilirdim yattım da."

"Biliyorum," dedim, "ama Melanie, yani ..."

"Lamia olduğu için mi?" diye sordu.

Bir an için bunu düşündüm. Bu benim sorunum muydu? Umarım değildir, çünkü bu çok boktan ve ırksal açıdan korkunç olurdu. Bu beni ırkçı mı yoksa türcü mü yapar? "Bunun ne olduğunu sanmıyorum beni rahatsız ediyor. Sanırım onu ürkütücü buluyorum, beni öldürmeye çalıştı ve neredeyse başarıyordu ve insan erkekleri yarı yılan gibi ürkütücü dönüştürebiliyor, bu yüzden onunla isteyerek seks yapma düşüncesi beni ürkütüyor."

"Yeterince adil," dedi tişörtü kafasının üzerinden kaydırırken.

"Sanırım ilk defa biriyle sevgili olduğunu söylüyorsun. Birimizi öldürmeye çalışan biri. Sanırım beni rahatsız eden bu."

"Jean-Claude ona Sirk'te bir iş verdi. Eğer ona güveniyorsa ona yeşil kart aldıracak kadar, sonra da kadar güvenilirdi. *Çıkmak* diyorum, çünkü ne zaman seks arkadaşı olduğumuzu söylesem ikiniz de geriliyorsunuz."

"Kusura bakma ama bu rahatlık beni gerçekten rahatsız ediyor," dedim. "Bu rahatsız etmiyor Anita; kafanı karıştırıyor," dedi. "Doğru."

"Şimdi siz ikiniz Melanie'yi sorgulayabilmemiz için giyinecek misiniz, yoksa ben soyunup yatağa geri dönebilir miyim, çünkü seks sonrası bir şekerleme için sarılmayı tercih ederim."

"Bana da daha iyi geliyor," dedim.

Micah, "Ve ben, ama Melanie'nin bize yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum," dedi.

"O zaman giyin, ama seni uyarıyorum, onunla konuştuktan sonra o kadar uyanık olabilirim ki tekrar uyuyabilmem için daha fazla seks yapmam gerekebilir."

"Lanet olsun," dedim.

Micah gülümseyerek, "Sanırım bunu başarabiliriz," dedi.

"Kalk ve giyin, böylece geri gelip soyunabilir ve tavşanlar gibi sevişebiliriz."

Micah ve ben hem bu ifadeye hem de Nathaniel'in yüzündeki ifadeye kahkahalarla güldük. Lamia'yı sorgulayacaktık ve sonra geri gelip tavşanlar gibi sevişecektik.

11

NICKY ve Micah Bram'a mesaj atarak yakında yola çıkacağımızı bildirdiler. Ayrıca Nathaniel'in bizimle birlikte olacağını da bildirdik, böylece uygun şekilde koruma sağlayabilirlerdi.

Nicky duş almış, üstünü değiştirmiş ve bizim için kapıda hazır bekliyordu. Rodina ve Ru'yu da yanında getirmişti, daha küçük, çilli gölgeleri gibiydiler. Nicky'nin yanında narin görünüyorlardı ve ikisi de benden birkaç santim daha uzun olduklarından, onun yanında küçücük görünüyor olmalıydım. Rodina ve Ru onlu yaşlarının sonlarındaymış gibi görünüyorlardı -yirmi yaş biraz abartılı olurdu- ama Jean'den yüzyıllarca daha büyüklerdi.

Claude ve bir zamanlar Tüm Karanlığın Anası'nın, eski vampir konseyinin Kötü Kraliçesi'nin kişisel muhafızlarıydılar, gerçi R ve R, Harlequin'den ona sanki unvanıymış gibi seslendiğini duyduğum tek ikisiydi. Eskisini öldürdüğüm için yeni kötü kraliçelerinin ben olduğumu düşünüyorlardı. Kötülük kısmından emin değildim ama En Karanlık Anne'nin gücünün varisi olduğumu tartışmayı bırakmıştım. En Karanlık Anne'nin Kazanan ganimeti alır.

"Bram yolda," dedi Nicky ve güvenliğimden sorumlu korumanın ta kendisiydi; yatak odasında beni tutkuyla öpen adam, bir daha işbaşı yapmamak üzere gitmişti.

Rodina bana gülümsedi; kıvırcık sarı saçları yüzünün alt kısmına değecek kadar uzamıştı. Neredeyse beyaz-sarı olan buklelerin arasına pembe bir çizgi koymuştu. Yıkama boyasıydı, böylece tekrar karışması gerekirse ondan kurtulabilirdi. Bu, son birkaç ay içinde denediği üçüncü renkti; bunu fark ettiğinde Gardiyanlarımızın saçlarına ya da vücutlarına ne yaptıkları konusunda herhangi bir kısıtlamamız yoktu, o da denemeye başlamıştı. O da Ru da solgundu.

açık tenli sarışınlar, altın sarısı tozları vardı.

Yanaklarında ve burunlarında çiller vardı. Tüm bunlarla birlikte mavi gözler bekliyordunuz, ama gözleri siyahtı, o kadar koyu bir kahverengiydi ki

gözbebeklerinin nerede durduğunu ve irislerinin nerede başladığını söyleyemiyorlardı. Rodina inanılmaz göz rengini vurgulamak için siyah göz kalemi kullanıyordu ve hatta ikiz kardeşi Ru'yu da erkek kalemi kullanmaya ikna etmişti; bu, giydikleri tamamen siyah kıyafetlerle birleştiğinde onları çok Goth gösteriyordu. Bunu ilk kez dile getirdiğimde Ru, "Hayır, biz Galler'den." Vizigotları kastetmediğimi açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim çünkü modern kültürel referanslar yerine gerçek tarihten bahsetmeye çalışıyordu.

Rodina, "Bizi gördüğünüz için mutlu değilsiniz," dedi. "Bizim yerimize başka birini mi tercih ederdiniz?"

Haklıydı ve tıpkı Nicky gibi o da benim hissettiklerimi hissediyordu aynı sebepten ötürü. Üçü de benim Gelinlerimdi - Drakula'nın Gelinleri yerine Anita'nın Gelinleri - ve hepsi de benzer nedenlerden dolayı,
Çünkü umutsuzca kendimi ya da sevdiğim insanları ya da her ikisini birden kurtarmaya çalışıyordum. R ve R ile İrlanda'da tanıştığımda, onlar R, R ve R, üçüzlerdi ama kardeşleri Rodrigo bizimkileri kurtarmak için canını vermişti. Kendini feda etmesi iyiydi, çünkü bu sayede
Domino'yu öldürdüğü için onu öldürmemi engelledi. Onu bir Geline dönüştürebilmek, onu suikastçı ve adam kaçıran birinden kurtarıcıya dönüştürmüştü. Eğer o sihri yapamasaydım, Nathaniel saçından çok daha fazlasını kaybedecekti. Peki neden onları korumalarımız olarak görmekten mutlu olmadım? Çünkü bu sanki
Nathaniel'in kısa saçları; üçüzlerden geriye kalanları her , İrlanda'da olanları ya da neredeyse olacak olanları hatırlıyordum ve ikizleri Nicky'yi sevdiğim gibi sevmiyordum. O zamana kadar Gelin olayının nasıl işlediğini çözmüştüm ve Nicky'ye yaptığım gibi kendimi kazara duygusal olarak onlara bağlamamıştım. Onları zihnimden sikecek kadar güçlü olmasaydım Nathaniel'e ve bana seve seve ölümüne işkence edeceklerini hatırlamakta özgürdüm. Bu da onlardan hoşlanmamı zorlaştırıyordu. Ru'nun bana korkunç şeyler yapmış olan ölü kardeşine tıpatıp de yardımcı olmuyordu.

"İrlanda'da nasıl tanıştığımızla ilgili sorunlarım üzerinde çalışıyorum ama henüz o noktaya gelmedim," dedim.

Nathaniel yaklaştı ve her birinin omzuna bir kolunu koydu. Siyah tişörtü, siyah kot pantolonu ve siyah çizmeleri onların kıyafetlerine uyuyordu, ancak çizmeleri kulüpten çok SWAT'a benziyordu. Üçü de aynı boydaydı. Rodina ve Ru sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bir kollarını Nathaniel'in beline doladılar.

Dünya. Rodina gülümsemeyi bile başardı, aniden vücudu genç görünüyordu; duruşu bile değişmişti.

"Onları koruma ekibim için istemeye başladım," dedi bana gülümseyerek, yüzü aşağı eğildi, böylece Rodina ile birlikte liseli bir çift gibi bir dakikalığına poz verdiler. Ru bile biraz daha az
Rahat üçüncü tekerlek çok , belki de üniversiteliydi. "Bunu
bilmiyordum," dedim.

"Ben de öyle," dedi Micah.

"İkiniz de çok seyahat ediyorsunuz," dedi Nicky.

"Neden?" diye sordum. Ben de sordum.

"Neden bu kadar çok seyahat ediyorsun?" Rodina sordu, sesi aynı anda hem dostça hem de düşmancaydı.

"Kastettiği şeyin bu sanmıyorum, Rahibe," dedi Ru, sesi kız kardeşininkinden çok daha kararsızdı.

"Nathaniel, neden onları istiyorsun?" Dedim ki.

"Çünkü İrlanda'da biz kazandık, Anita. Kötü şeyler olduğunu biliyorum, korkunç şeyler, ama biz kazandık ve sen kaybetmişiz gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Nathaniel için ganimet gibiyiz," dedi Rodina, "savaştan sonra geri getirilen köleler gibi zafer ganimetleri." "Köle" olarak geri getirilmesine içerlediyse de sesi ve yüzü bunu göstermiyordu. Nathaniel'i kucağında tutarken vücut dili dostça ve açıktı.

Ona dokunmamasını söyleme isteğime karşı koydum. Ru, Nicky'nin Nathaniel'e dokunmaması için geri çekildi ama yapmadı. Nicky beni mutlu etmek zorundaydı ve Ru da öyle görünüyordu. Rodina için de aynı şey geçerli olmalıydı ama o sınırları zorlamayı seviyordu ve beni mutlu etmek için o kadar çaba göstermiyordu. Nicky, beni yanında ve mutsuz görmenin ona acı verdiğini söylemişti. Belki de Rodina mazoşistti.

Nathaniel ona baktı. "Sana gerçekten bir köle gibi davrandığımı mı düşünüyorsun, yoksa sadece bir tepki almaya mı çalışıyorsun?"

Ona baktı, sanki onun için önemliymiş gibi gerçekten baktı.
Sert alaylar birkaç dakikalığına kesildi. "Hayır, ama bizi zaferinizin yaşayan ödülleri olarak görüyorsunuz."

Ondan uzaklaştı ya da çalıştı, ama o biraz tutundu ve onun için düşündüğümden daha önemli olduğunu fark ettim. İşteyken başka neleri kaçırmıştım?

Ru, "Bunu kötü bir şey olarak söylemiyor, Nathaniel. Sadece bize baktığınızda savaştığınızı ve kazandığınızı görmenizi kastediyor."

"Ru ve ben senin zafer yürüyüşün olmayı seviyoruz," dedi. Döndü
O kara gözlerini bana dikti ve "Anita'nın cenaze ağıtı olmaktan iyidir" dedi.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kurt kaplanının ölümünü hatırlamadan bize asla bakmıyorsun ve neler olabileceğini hatırlamadan Nathaniel'in kısaltılmış saçlarına asla bakmıyorsun. Aklından ve kalbinden hiç . Savaşçılar kazandıktan sonra korkunun zaferlerini çalmasına izin vermezler Anita ve sen de bunu yapıyorsun."

"Senden ders almaya ihtiyacım yok."

"Birinden ders almaya ihtiyacın var,"

dedi. "Bu senin kararın değil."

"Sevgilinizi İrlanda'da kaybettiğiniz için üzgünüm ama Ru ve benim kardeşimizi orada kaybettiğimiz hiç aklınıza geldi mi?"

Bir an yüzümde ne ifade edeceğimi bilemedim, çünkü genelde bu şekilde düşünmezdim. "Onun yasını tutuyorsanız özür dilerim."

"Eğer" mi? Bin yıl sonra düşmanlarının yasını tutuyorsun, Anita. O bizim kardeşimizdi, üçüzümüzdü; aynı rahmi paylaştık; hayal bile edemezsin. kurulan bağ."

"Rodrigo'nun zihnini siktiğimde de sikecek kadar yakın bir bağ. Yani, evet, aranızdaki bağın ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikrim var." Sesim hâlâ anlayışsız geliyordu.

"Rodrigo seninle tüfek patlaması arasına girdi. Seni ve Nathaniel'i kurtarmak için öldü." Sonunda sesi kızgın çıkmıştı.

"Evet, bunun için minnettarım, gerçekten ama Rodrigo gözümün önünde Domino'yu öldürdü ve bana onun kanını içirdi. Bunu nasıl affedeceğimi bilmiyorum Rodina."

"Aptalca ve acımasızcaydı. Rodrigo bazen böyle olabiliyordu," dedi.

Ru, "Hatasını telafi etmek için hayatını verdi," dedi.

"Hayır, hayatını verdi çünkü sizi Gelinim yaptıktan sonra beni mutlu ve hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı. Hepiniz yaptınız; hala da yapıyorsunuz."

"Size mümkün olmaması gereken bir şekilde bağlı olduğumuzun farkındayız. Biz Harlequin'in bir parçasıyız. Sizin bile bizi Gelin'iniz yapamamanız gerekirdi. Vampir efendimizle olan bağlarımız bizi bu özel hakaretten uzak tutmalıydı."

"Efendinizin beni kafalarınızdan uzak tutmaya yetecek kadar suyu yoktu."

"Hayır, yapmadı ve bu yüzden senin ölen kraliçemizin gerçek varisi olduğunu biliyoruz." Bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Ve bir anda ona ne diyeceğimi bilemedim. İkisine de ne diyeceğimi bilemiyor gibiydim. Eğer Rodrigo beni
Domino'nun kanı boğazımdan aşağı aksaydı, onun aklını çelecek kadar güçlü olamazdım. Klan kaplanlarından biriyle "evlenmem" kehanetini yanlışlıkla yerine getirmişti, çünkü kehanet ömür boyu evlenmek anlamına gelmiyordu; onların hayatını, özünü almak anlamına geliyordu.
Zalimce bir hareket, bizi kurtarmak için ihtiyacım olan yakıtı bana vermişti. Domino ölmeseydi, Rodrigo beni ölü sevgilimin kanıyla korkutmaya çalışmasaydı, Nathaniel ve ben İrlanda'da ölmüş olacaktık. Sadece ölmeyecektik, işkenceyle ölecektik, seri katillere layık bir işkenceyle.
Rodina haklıydı: Bu işin peşini bırakamıyordum, kaçışın ne kadar dar olduğunu aşamıyordum. Domino's'un bana bir şey vermeyeceği düşüncesine saplanıp kalmıştım.
Ölüm ve Rodrigo'nun zalimliği günü kurtarmıştı; değiştirmek için neredeyse her şeyi verebileceğim iki olay Nathaniel'in hayatını kurtarmıştı.
hayatımı ve benimkini. Bundan nefret ettim, çok nefret ettim. Bu bende Rodina ve Ru'dan nefret etme isteği uyandırdı, sanki tüm bunlar için onları suçlayabilirmişim ve bu
daha iyi hale getirmek.

Micah koluma dokundu ve ondan dürtüsüyle savaştım. Çok öfkeliydim ve birine öfkelenmeyi çok istiyordum. Birini hedef almayı çok istiyordum ama bunun acısını Micah'tan çıkarmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. O İrlanda'da bile değildi. Bunların hiçbiri onun suçu değildi. Hayır, Nathaniel'i tehlikeye atan bendim, o değil.

"Ne kaçırdım?" Bram sordu.

Başımı kaldırdığımda Nathaniel ve ikizlerin arkasından 1.80 boyundaki gardiyanın koridordan geldiğini gördüm. Kısa kollu tişörtünün gizleyemediği kas yapısını fark edene kadar ince görünüyordu. Gardiyanlara giyme seçeneği sunmaya başladığımız siyah zırhlı yeleklerden birini giyiyordu. Gardiyanların çoğu
yeleğin altına kolsuz bir erkek atleti, yeleğin üzerine normalden büyük bir gömlek ve onun üzerine de bir takım elbise ceketi giyiyorlardı, böylece kat kat giyiniyorlardı ve vücut zırhı giydikleri belli olmuyordu. Bram'in yeleği, vücuda oturan siyah bir tişörtün dışındaydı. Büyük Glock .45 kalça kılıfındaydı,
Silahı yerinde tutmak için kalçasının etrafında bir kayışla tamamlandı, böylece vücuduna göre nerede olduğunu her zaman biliyordu.

Takım elbise ceketiyle gizlenmiş. O ve diğer eski askerlerden birkaçı Muhafızlar, en azından Circus'un içinde, tam savaş çıngıraklarının sivil versiyonunu giymeye başlamıştı. Bram'in kısa süre önce kestirdiği saçları yeniden askeri kısalığa dönmüştü. Uzatmaya çalışmıştı ama benim ya da Micah'nınkinden daha kıvırcıktı. Gerçekten afro saç uzatabilirdi ve bununla uğraşmaya hazır değildi.

Adam Rodina'nın arkasından yaklaştı ve Rodina ona sırtını vermemek için hareket etti. Onu inciteceğini düşündüğünden değil, sadece otomatik olarak. Bu, Nathaniel'le bir daha kucaklaşmayacağı anlamına geliyordu. Tabii ona yaklaşmazsa. Yaklaşırsa da daha sonra konuşuruz. Poli grubumuz kapalı poli değildi, bu da poli grubumuz içinde "tek eşli" olduğumuz ve başka kimsenin anlamına gelirdi; kapalı olmadığımız için, herkes kabul ederse yeni sevgililer eklenebilirdi. Yeni üzerinde veto yetkimiz vardı ama bu bir olasılıktı. Birkaç dakika öncesine kadar şöyle derdim ufukta yeni bir aday görünmüyordu. "Tekrar

soruyorum: Ne kaçırdım?" Bram söyledi.

"Hiçbir şey," dedim.

"Açıkça belirtiyor muyum?" diye sordu.

Nicky, "Bırak onu, ben sana sonra anlatırım,"

dedi. "Dolduracak bir şey yok," dedim.

Micah elimi tuttu ve bana sarılmaya çalıştı ama ben bir elimi göğsüne koydum ve başımı salladım. Yaşadığım öfke seviyesi için sarılmak çok fazla dokunmak demekti. Bu kadar kızgınken fazla dokunmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bu 'hiçbir şey' sizi koruma kabiliyetimizi etkileyecek mi?" Bram sordu.

Rodina, "Kraliçemizi ve prenslerini savunmak için canımızı vermeye hazır ve istekliyiz," dedi.

İfadesi karşısında öfkem daha da alevlendi. Ona ters ters baktım çünkü bunun kardeşinin fedakârlığını kasıtlı olarak hatırlattığını biliyordum, ki buna ihtiyacım yoktu. İçimdeki canavarlar kıpırdanmaya başladı, öfkemden beslenmeye başladılar. Öfkenin az önce olanlarla orantısız olduğunu biliyordum. Bunun diğer duygulardan kaynaklandığını biliyordum -korku, keder, sevgi, nefret, şehvet, kafa karışıklığı- ve tüm bu duygular öfkeye dönüşüyordu, çünkü öfkeli olmak korkmaktan ya da üzülmekten daha iyi hissettiriyordu. Birini sevmek çok karıştırdığında, Nathaniel'in Rodina'ya olan ilgisinin şu anda kafamı karıştırdığı gibi, öfke sevginin önüne koyduğum şeydi. Öfke hayatımın büyük bir bölümünde benim baş etme mekanizmam olmuştu.

Terapi, başa çıkmanın başka yollarını bulmama yardımcı oluyordu ama öfke sorunlarımdan kurtulmamı sağlamıyordu. Sadece içimdeki öfkenin artık hayatımı parçalamasına izin vermememe yardımcı oluyordu.

Koridorun serin taş duvarına yaslandım. Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve derin, eşit nefesler alırken saymaya başladım. Bu işi halletmem gerekiyordu, lanet olsun. Soğuk taşa yaslandım, avuç içlerimi düz bir şekilde yerleştirdim, böylece taşın ve soğukluğunu hissedebiliyordum. Ayaklarımı botlarımın içine bastırdım ki burada insan bedenimle durduğumu hissedebileyim. Bu bendim. Kendimi duvara yaslandığım hissine bıraktım ve sonra içimdeki canavarları fark etmeme izin verdim. Likantropiye yakalandığınızda aklı başında kalmak için yapmanız gereken şeylerden biri, içinizdeki canavarları "görmenin" bir yolunu, bir görselleştirmeyi bulmaktır, çünkü aksi takdirde sizden çıkmaya çalışırlar. Sanki insan zihninize konsantre olabileceği, ona anlamlı gelen bir şey vermek size hayvan parçaları üzerinde daha fazla kontrol. Yaşadıkları yeri gördüm. İçimdeki karanlık, merkezimdeki karanlık, bir kuyu gibi, ama ona "baktığım" an, karanlık orman ve ağaçların ipuçlarına dönüştü ve canavarların üzerinde durabileceği, benim de üzerinde durabileceğim bir zemin vardı. Onları hırlayan bir kitle olarak değil de teker teker çekebilmek için çok çalışmıştım. Jean-Claude'un vampir işaretleri sağ olsun, canavarlarımdan hiçbirinin şeklini değiştiremiyordum, bu yüzden içimden çıkmaya çalışan o pençe ve diş kalabalığı canımı çok acıtmıştı ve rahatlamam mümkün değildi. Hayal kırıklığına uğramış yaratıklarım ve ben bir uzlaşma bulmak zorunda kaldık.

İçimdeki o karanlık, gölgeli yere baktım ve seslendim ya da düşündüm ve canlanan ilk görüntü bir aslandı, ama her zamanki altın dişi aslanım değildi; kalın kırmızımsı siyah yeleli büyük bir erkekti. Nabzım hızlandı, kalp atışlarım hızlandı ve bu onun bir adım atmasına izin verdi. gölgelerin arasından çıkıp bana hırladı. Pençeli büyük bir ayağını yere koydu ve turuncuya çalan kehribar rengi gözleriyle bana hırladı.

"Yenisin," dedim ve bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Micah oradaydı ve "Yeni olan ne?" diye sordu.

Sanki aslan koridorun sonundaymış ve onu ürkütmek istemiyormuşum gibi dikkatlice, yumuşak bir sesle konuştum. "Erkek aslan."

"Dişi aslanınız nerede?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve o oradaydı, onun yanındaydı, sanki

Karanlık altın rengine döndü, kürkü ve altın sarısı gözleri büyüdü. Kadın

Nefes nefese bana baktı ve yüzünde bir şey vardı. Bu bir talepti, bir soruydu ama böyle düşünmez, en gerçek aslanlar; ama birkaç yıldır içimde sıkışıp kalmıştı. Bu ikimizin de kafasını biraz karıştırdı.

Derin altın gözlerine baktım ve karanlıkta yanında olanı istediğini duydum/hissettim/bildim. Büyük erkek turuncu gözleriyle bana ve onun henüz onun kadar gerçek fark ettim.

Kendi dışımda bir ses duydum, sanki biri havayı kokluyormuş gibi, benden ya da Micah'tan daha büyük biri çok yaklaştığında alanın yer değiştirdiğini hissettim. Dişi aslanım bunun üzerine hırladı ve ses insan dudaklarımın arasından süzüldü. Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

"Benim," dedi Nicky. "Aslan gibi kokuyorsun." Kolunu yüzüme yaklaştırdı, böylece tenindeki, benimkinin yakınlığıyla yüzeye çıkan hafif aslan kokusunu alabildim. Dişi aslanım kokuyu alınca hırladı ve tısladı. Bu da doğru değildi; sakinleşmesi gerekirdi.

onu yere indirdi. Yanındaki büyük erkek bir öksürük kükremesi çıkardı - hepimizin Hollywood aslanı gibi tek kükreme olduğunu düşündüğümüz büyük kükreme değil, daha tipik öksürük.

Nicky, "Az önce her ne , aslanım bundan hiç hoşlanmadı," dedi.

"Erkek öksürdü, kükredi," dedim.

"İçinde erkek bir aslan olamaz, Anita," dedi. "Dişi aslan onu istiyor."

"Ben buradayım," dedi Nicky.

Dişi aslanın kehribar rengi gözlerine bakarken başımın titrediğini hissettim. "Sen benim Gelinimsin; benim çağıracağım aslan olamazsın; ikisi birden olamazsın."

"Bunu biliyorum."

Kehribar rengi gözlerine baktım, ta ki içine düşene kadar, neredeyse bir vampirin bakışlarına düşmek gibiydi; o kadar çok imkânsızlık vardı ki. Kendimi bıraktım, bir ev kedisinin başını size çarpması gibi alnımı onunkine yasladım. Yüzünün tüylerini hissettim

Elimin altında; bir an için dokunduğumu bildiğim duvardan daha gerçekti. O ben bir an için birbirimize yaslandık ve bana ne anlatmaya çalıştığını anladım.

Duman gibi karanlığın içinde ve büyük erkeğin de onunla birlikte gideceğini biliyordum, çünkü onun kadar gerçek değildi;

Karanlıktaki diğer hareketler kadar gerçek değildi: Leopar, kurt, sıçan, sırtlan ve kaplanlardan oluşan bir gökkuşağı, karanlıkta kalın gölgeler gibi hareket ediyordu.

Karanlık. Dişi aslan nedense içlerinde en gerçek olanıydı. Bunu kendi aralarında mı kararlaştırmışlardı yoksa o kadar güçlü müydü bilmiyordum ama sonra sanki hep biliyormuşum gibi anladım. Onlarınkinden daha güçlü olan onun ihtiyacıydı. Fare ya da sırtlandan daha uzun süredir içimdeydi ve benim dışımda bir eşi olmayan sadece onlardı. Dişi aslan aramak için bir aslan istiyordu.

Tamamen sakin bir şekilde gözlerimi açtım ve Micah, Nicky ve koridordaki diğer herkese ne anlattı. "Bunu yapabilir mi? Dişi aslan yani? Anita'nın içinde bir erkek Anita'nın içinde bir muadil yaratabilir mi?" Nathaniel sordu.

"Hayır," dedi Nicky.

"Derisinde ikinci bir aslan kokusu aldın mı?" Micah sordu.

"Hayır, sadece dişi aslan."

"Benim de tek kokladığım buydu, yani erkek aslan gerçek değildi."

Rodina, "Dişi aslanı normalden daha güçlü çünkü Anita normalden daha güçlü" dedi.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı," dedim.

Micah, "Canavarın bunu yapabildiğini daha önce hiç duymamıştım," dedi.

"Eski kraliçemiz tüm kedi likantropları çağırabilirdi," dedi Rodina.

"Moroven'ın çağırabileceği hayvan olarak fokları vardı," dedim.

"O leydiydi, kara kraliçemiz değil."

"Kız kardeşim Tüm Karanlıkların Anası anlamına geliyor," dedi

Ru. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordum.

Bunu söyleyen Bram'dı. "Sanırım karanlık anneyi öldürdüğünüz için kedi formlarınızın güç kazanmış olabileceğini söylüyor."

"Onu birkaç yıl önce öldürdüm; daha önce böyle bir şey olmamıştı."

Rodina, "Ama sen Moroven'ı sadece birkaç ay önce öldürdün, bir yıldan az bir süre önce," dedi.

"Bundan herhangi bir güç kazandığımı düşünmedim; yani, onu öldüren ben bile değildim."

"Moroven, Tüm Karanlığın Annesi'ni öldürdüğünüzde, gücünün dağıldığına ve kendisinden daha güçlü olan vampirleri aradığına inanıyordu. her güç için uygun. Eski konsey üyesi Ölüm Aşığı'na ve sana gidenler dışında tüm gücü elde ettiğini düşünüyordu. Onu öldürdün ve gücü sana geçti, bu yüzden seni ve hepsini alacaktı."

"Ben zincirliyken kötü adam konuşmasını yaptığını ve tüm bunları açıkladığını hatırlıyorum," dedim ona kaşlarımı çatarak.

"Ya o deli sürtük haklıysa? Ya o öldüğünde gerçekten de karanlık ve kötü kraliçemizden daha fazla güç elde ettiyseniz?"

Başımı salladım. "Farklı hissetmedim ama annem ve Ölüm Aşığı öldüğünde farklı hissettim."

"Az önce binlerce hayaleti kontrol etmek için büyücülük kullandın. Tüm içinde daha fazla güç hisseder miydiniz?" diye sordu.

İyi bir soruydu, akıllıca bir soruydu. İkisini yanımızda tutmamızı sağlayan da bu tür bir düşünceydi. Koridorda hâlâ bana en yakın duran Micah ve Nicky'ye baktım. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Micah, "Bence bu Jean-Claude ile konuşmamız gereken bir konu," dedi.

"Evet," dedi Nicky.

"Anita'nın dişi aslanının içinde gerçek bir erkek aslan yarattığını mı söylüyorsun?" Nathaniel sordu.

"Hayır," dedi Rodina, "sanırım dişi aslan Anita için bir düşünce ya da bir mesaj yarattı."

Başımı salladım. "Bir eş istiyor. Çağıracağım hayvan olarak bir erkek aslan bulmamı istiyor. Beklemekten yoruldu ya da desteğe ihtiyacı olduğunu hissediyor, ya da öyle bir şey."

"Erkek Anita'nın içinde kükrediğinde bunu hissettim. Neredeyse bir yumruk gibi hissettim," dedi Nicky.

"Başka bir erkek sana kükrediğinde bu normal midir?" Micah sordu.

"Hayır, ben gururumuzun reisiyim; kimsenin böyle bir gücü yok. burada."

Rodina, "Anita'nın var," dedi.

Nicky, "Bir aslan olarak değil," dedi.

"Ama o sadece bir werelion değil," dedi Ru. "O bizim kötü kraliçemizin yeniden doğmuş ya da yeniden hayal edilmiş hali."

Rodina başını salladı. "Kötü kraliçemiz büyük ya da küçük tüm kedileri geri güce sahipti."

"Keşke her seferinde *kötü kraliçe* demekten sadece *kraliçe* deseniz."

Rodina bana yarı neşe yarı şeytani bir gülümseme verdi, kardeşinin bana Domino'nun kanını içirirken yüzünde türden bir gülümsemeydi bu. Titrememek için mücadele ettim ama başaramadım. Bazen beni ürküttüğünü biliyordu. Bundan zevk alıyordu.

"Ama Anita," dedi tatlı bir sesle, "biz adil adaletli bir kraliçe istemiyoruz. Biz Harlequin'ler lanet olası kötü kraliçemizi geri istiyoruz."

"O zaman ben senin kızın değilim."

"Oh, Anita, alçakgönüllü olma. Kurumuş, çığlık atan bir kabuk haline gelene kadar Selkie'lerden birinin hayatını tükettiğini gördüm. Bu bir şey değil.
beyaz büyü, kraliçem."

"Hayatımızı kurtarmak için başka seçeneğim kalmamıştı," dedim.

"Ve sen kara büyü kullanacak kadar acımasızdın." "Bu kara
büyü değil," dedim.

"Beyaz olmadığı kesin." "Bu psişik bir
yetenek, büyü değil."

"Domates ya da tomahto diye telaffuz edin; yine de kırmızı, yumuşak bir sebzedir."

"Aslında bu bir meyve," dedi Bram.

Hepimiz ona baktık.

Onu hiç görmediğim kadar utanmış görünüyordu. "Şey, bu bir meyve."

"Tamam," dedim.

Rodina güldü. "Meyve ya da sebze, bu hala kara büyü ve sen binlerce yıldır ilk tam teşekküllü büyücüsün, Anita. YouTube'da Colorado'da bir zombi ordusu yetiştirdiğine dair videolar var."

"Ölüm Aşığı bir ordusu kurmuştu. Daha fazla insanı öldürmelerini engellemek için bir şeyler yapmalıydım."

Rodina, "Niyetiniz iyiydi," dedi.

"Yüzlerce hayat kurtardın Anita," dedi Micah. "Bundan
hiç şüphem yok," dedi Rodina.

"O zaman senin sorunun ne?" diye sordum.

Yine o mutlu şeytani gülümsemesini takındı. "Bu hikâyede kötü kraliçe olmanla ilgili bir sorunum yok.
sorun yok."

Micah, "Anita kötü biri değil," dedi.

Rodina omuz silkti. "Necromancer, succubus, öfkeyle beslenebilir ve birinin yaşam gücünü emebilir. Bu listede onu kötü kraliçemiz yapmayan ne var?"

Ru yumuşak bir sesle, "Gücünü sadece bize zarar vermek için kullanmıyor," dedi.

Rodina tekrar kardeşine baktı.

Sanki yüzünde ondan hoşnut olmayan bir şey varmış gibi rahatsız görünüyordu ama kız kardeşinin onaylamaması karşısında sesini yükseltti. "Birini kötü yapan şey güç değildir; o güçle ne yaptıklarıdır."

"Güzel bir düşünce kardeşim, ama gücün yozlaştırdığı hakkında ne derler bilirsin."

"Biliyorum ama ben eski kraliçemizden senin ve Rodrigo'nun memnun olduğu kadar memnun değildim. Dar kafalı, huysuz, deli ve dünyayı yok edecek kadar güçlü biriydi. Hepimiz ondan korkuyorduk, sen bile."

"Kötü kraliçelerden korkmak gerekir."

"Demek istediğim de bu, Rahibe. Anita adil ve hakkaniyetli olmak ve korkutucu olmamak için çok çalışıyor."

"Yani onun iyi kraliçe, yani siyah değil de beyaz kraliçe olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarını izlemek ilginçti ama tartışmayı Ru kazanıyor gibiydi ve de onun kazanmasını istiyordum, bu yüzden sadece dinledim. Hepimiz dinliyorduk ve kardeşler sanki o anda ikisinden başka hiçbirimizin önemi yokmuş gibi konuşuyorlardı. Bu ağabey-kardeş anlarında Rodrigo'yu özleyip özlemediklerini merak ettim.

"Eğer kötüyseniz, öylece iyi olmaya karar veremezsiniz" dedi.

"Eğer kötüyseniz, hayır, elbette olamazsınız."

"Peki o zaman?"

"Eğer her gün iyi, olumlu, ahlaki seçimler yapmaya karar verirseniz, o zaman kötü değilsiniz demektir. Aslında, iyi bir insanın tanımı olursunuz."

"İyi olmaya karar verdiği için kötü olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Herhangi birimizin iyi olmasının tek yolu budur. Yanlış olanı yapmak yerine doğru olanı yapmayı seçeriz," dedi Ru.

"Bu çok sıkıcı olurdu," dedi gözlerini devirerek. "İyi sıkıcı değildir," dedim.

Bana küçümseyen bir bakış attı.

"Bu koridordaki erkeklerden üçüne aşığım ve bu çok iyi bir şey."

"Ama ahlaki olarak bu sizi bir fahişe yapar," dedi.

Micah kaskatı kesildi ve ona doğru bir hareket yaptı ama ben koluna dokundum. Bu onun bana bakmasını sağladı ve ben de bir bakışımla ona

Bu bende vardı. Kendi adıma konuşmama izin verdi ki bu da onun sevdiğim yönlerinden biriydi.

"İyi olmanın çok dar bir köktendinci Hıristiyan, Müslüman ya da Yahudi tanımı anlamına geldiğini düşünüyorsunuz, ama bu her zaman bir tür köktendinciliğe İyi olduğunu düşündüğün şey bu mu Rodina?"

"Herkesin iyi olduğunu düşündüğü şey bu," dedi yine gözlerini devirerek.

"Hayır, herkesin iyi olduğunu düşündüğü şey bu değil; dünyanın bize iyinin tanımı olarak söylediği şey bu."

"Hıristiyan olduğunuzu sanıyordum; kiliseye bile gidiyorsunuz, yani kendi inançlarınıza göre iyi bir insan değilsiniz."

"Benim inanç yolum Tanrı arasındadır ve O'nun için sorun yoktur."

"Tanrınızın yaptıklarınızdan memnun olup olmadığını bilemezsiniz."

"Dua ettiğimde iblislerin bana dokunamayacağını biliyorum. Bir vampirle karşı karşıya kaldığımda haçımın hâlâ kutsal bir ateşle parladığını biliyorum. Eğer ben
Katolik Kilisesi'nin zombi yetiştirebilen herkesi aforoz ettiğinde söylediği gibi lanetlenseydi, o zaman haçım işe yaramazdı, dualarım işe yaramazdı, ama yarıyor."

Rodina bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

Başımı salladım. "Bu konuda asla şaka yapmam." "İyi olamazsın."

"Neden olmasın?"

"İnancınız o kadar saf olamaz." "Neden olmasın?"

"Çünkü sen seks ve öfkeyle besleniyorsun ve ölülerden ordular yaratıyorsun." "Tüm bunlar için biraz endişeliydim, ama görünüşe göre Tanrı
ve eğer O'nun bununla bir sorunu yoksa, benim de yok demektir." "Hayır," dedi ve sesi kızgın, hatta telaşlıydı.

"Bırak gitsin,
Rahibe." "Hayır."

"Neden bırakmıyorsun?" Bram ona sordu.

Önce ona sonra da bana baktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Çünkü eğer kötü değilse, o zaman yapmak istediğim şeyleri yapmamıza izin vermeyecektir."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Kardeşimle tanıştın."

"Ben yaptım."

Sonunda "Üzgünüm ama Rodrigo'nun hoşuna giden şeyleri yapmana izin verecek kadar kötü " diyene kadar bana baktı.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, aceleyle verdi ve sonra tüylerini sallayan bir kuş gibi yerine yerleşti. Bana verdi
sakin gözler. Hareketsiz, sessiz ve kontrollüydü. Bu öfke nöbetinden daha korkutucuydu.

"Sana hizmet ediyorum çünkü buna mecburum, ama umarım sonsuzluğumun geri kalanının tadını çıkarmamı sağlayacak kadar gözden düşersin."

"Sıkılmamanız için yeterince kötü olmak için elimden geleni yapacağım."

O zaman çok resmi bir şekilde eğildi ve Moroven'ın bu konuda şikayet ettiğini ve onu reverans yapmaya zorladığını hatırladım.
pantolon giyiyordu. Moroven onu bacakları ağrıyana kadar o düşük reveransta bırakmıştı, çünkü kraliçenizin önünde bir kez eğildiğinizde veya reverans yaptığınızda, o sizi fark edene kadar bir daha kalkmamanız gerekir.

"Güzel yay; şimdi gidip gösteriler arasında Lamia ile konuşalım."

Rodina başını kaldırıp bana baktı, yüzü hâlâ okunamıyordu ama her zamankinden farklı olarak dik duruyordu, askeri bir diklik. Birden bir asker duruşuna büründü. "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim kraliçem."

Nathaniel gelip bana sarıldı ve "Önce Melanie'yle konuşayım" dedi.

"Neden?"

"Çünkü ben onunla tatlı tatlı konuşacağım, sen ve Micah da onu sorguya çekeceksiniz."

"Bize en az en fazla bilgiyi sağlayacaksa, elbette," dedim.

"Onu bizden daha iyi tanıyorsun," dedi Micah. "Seni takip edeceğiz."

"Florida'daki fotoğrafları görmeme izin vermelisiniz ki neden bahsettiğimi anlayabileyim."

Micah başıyla onayladı. "Biliyorum ve Melanie'ye de göstermek için güvenimi kırmam gerekecek."

"Tüm bunları yapmak için müşterilerinize danışmanız gerekmeyecek mi?" diye sordum.

"Bu derece gizlilik konusunda delirmiş olduklarına dair idari bir karar veriyorum. Onlara yardımcı için bilgiye ihtiyacım var ve insanlara gerçeği söylemeden bunu elde edemem."

"Harika. Bu Edward'ı gördüğümüzde ona gösterebileceğimiz anlamına geliyor." "Hayır, resimleri onların izni olmadan idam için peşlerine düşebilecek hiç kimseye göstermeyeceğime söz verdim."

"Lanet , Micah."

"Bu makul bir korku, Anita. Sen bile Edward'la her şeyi paylaşmıyorsun, çünkü bazılarımızı tehlikeye atmak istemiyorsun."

"İyi, ama artık çoğu şeyi paylaşıyorum."

"Bildiğim iyi oldu," dedi.

Nicky, "Gösteriler arasında Lamia Melanie'yi yakalamak istiyorsan acele etmeliyiz" dedi.

"Yine merdivenleri mi koşacağız?" Ru üzgün bir sesle sordu.

Nicky sırıttı. "Acele edersek olmaz."

Birdenbire hepimiz acele etmeye istekli olduk. Ölümsüzün bile ekstra kardiyodan nefret ettiğini bilmek güzel.

12

MELANIE gösterisini orta yolun yan tarafındaki çadırlı alanlardan birinde YAPTI. Burası, yazın ülkenin ortasından geçen gezici bir karnavalın yiyecek standı ve oyun alanı gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Bineklerimiz bile vardı: Tilt-a-Whirl, dönme dolap, aynalı labirent ve eğlence evi... Ancak insanların Lanetliler Sirki'ne gelmesinin asıl nedeni bu aletler değildi. Başka yerlerde daha görkemli gezintiler bulabilirdiniz. Pamuk şeker ve sosisli sandviç alabilir, halka atma oynayabilir ve büyük bir lastik sopa ya da sıktığınızda uluyan doldurulmuş bir oyuncak kurt gibi ödüller kazanabilirsiniz. Gezici panayırlarda yaptığınız her şeyi sıcak ve toz olmadan yapabiliyordunuz, ancak kapıdan dışarı ve blok etrafında kuyruklar olmasının nedeni bu değildi. Çizgili çadır girişiyle kalıcı büyük çadır, ana kapıların hemen solundaydı. Tek halkalı gösterisi kesinlikle en iyi gösterilerden biriydi.
kalabalığın nedenleri. Yan gösteri, devasa depo alanının yarısından fazlaydı, çünkü büyük gösteri için olan kuyruk yan gösteri için olan kuyrukla birleştiğinde geçilmez bir kütle haline geliyordu. Yani artık yan gösterilerin çadırlı cepheleri, siz oyunların, yiyecek tezgahlarının ve gezintilerin arasından geçene kadar başlamıyordu. Bu aynı zamanda
İnsanlar daha fazla düşünmeden alışveriş yaptı, bu da kâr hanesi için iyi oldu, ancak iki ana cazibe merkezini daha uzağa taşımanın ana nedeni kalabalık kontrolüydü. İtfaiye şefiyle birlikte güvenlik görevlileri de bunu talep etmişti.

Melanie'nin alanı sıranın en sonundaydı, yeraltına açılan arka kapıya en yakın olanıydı, bu da korumalarımızın işini kolaylaştırıyordu, çünkü aralarından geçecek daha az kalabalık vardı. Nicky gidiyor, Bram arkadan geliyor, Rodina ve Ru da sağ ve soldan gidiyordu.
Üçümüz, insanların çok yaklaşmasını engellemek için kollarını aniden dışarı doğru hareket ettiren bir balonun içinde hareket ettik. Üçümüzün kendi başımıza halledemeyeceği bir sorun beklemiyorduk. Dördü esas olarak kalabalığın arasından geçerken yardımcı oldular ve

Bizi medya aracılığıyla tanıyabilecek kişilerin cesaretini kırmak. Micah lycanthrope topluluğunu temsilen haberlerde sıkça yer alıyordu ve ben de Jean-Claude'a evlenme teklif edip evlendiğimi duyurduğumdan beri sosyal medyanın sevgilisi haline gelmiştim. Nathaniel, sahne adıyla Brandon, yıllardır hayranları tarafından durduruluyordu. Aslında saçlarını kestirdiğinden beri daha az durduruluyordu, bu da benim için birkaç artıdan biriydi. Orta yol boyunca dağılmış daha fazla muhafızımız vardı. Onları arkalarında büyük beyaz harflerle *Güvenlik* yazan parlak turuncu tişörtlerinden tanıyabilirdiniz; önlerindeki daha küçük harflerde ise *Lanetliler Sirki Güvenliği* yazıyordu. Güvenliği onlar sağlıyordu.
yan gösterinin dışında sıraya giren kalabalığın yiyecek ve oyun standlarını engellemesini engelledi. Bu aynı zamanda koridorları boş tutmak için itfaiye şefiyle yapılan anlaşmanın bir parçasıydı. Aslında daha fazla güvenliğe ihtiyaç duyduğumuz yerlerden biriydi.

Nicky bizi kuyrukta ilerletmeye başladı. Bazıları şikâyet etti ama Nicky onlara ters ters bakınca daha iyi düşündüler. Güvenlik görevlilerinden biri bize doğru gelerek "Sırayı bozmak yok" dedi. Çoğu gibi uzun boylu ve atletik görünümlüydü, Nicky'den çok Bram'in vücut tipine yakındı. Bu güçlü, kıvrak görünümlü adama bir isim koyamadım. Hiçbirimizi görür görmez tanımamış olması, onu hiç tanımadığım anlamına gelebilirdi.

"Çalışıyoruz" diye seslenen Rodina'ydı.

Önce ona, sonra Ru'ya, sonra da bize baktı. Onun
Bana ve Micah'a geldiğinde gözleri büyüdü. Sanırım bizi televizyondan ve sosyal medyadan tanımıştı, ya da belki Claudia yeni işe alınanlara resimlerimizi göstermeye başlamıştı.

"Kusura bakma Roe, Ru, seni şu büyük adamın arkasında görmedim."

Yeni adam bizi tanıştırmaya çalıştı ama Nicky ve ben ikimiz de başımızı salladık. Yabancılardan oluşan bir kalabalığın içindeydik. İsimlerimizi bilmelerine gerek yoktu. Güvenliğiniz için korumaya ihtiyaç duyacak kadar tehdit altındaysanız, anonim kalabildiğiniz her an iyiydi ve
Korumalar insanların isimlerini bilmesinden hoşlanmazlar, çünkü o zaman yabancılar isimlerini bağırabilir ve yanlış bir anda dikkatlerini dağıtabilirler.

Yeni adamın adı Jamie'ydi ve yüz yaşında gibi görünüyordu.
Orta Batı'daki diğer üniversite çağındaki çocuklar gibi. İtici değildi, ama hiçbir etki bırakmayacak kadar genel bir şekilde çekiciydi. Harika bir casus olurdu çünkü pek çok yere uyum sağlayabilirdi. Gizli görevde çok başarılı olurdu.

Ama onun yerine bizim için güvenlikte çalışıyordu, bu da onun bir hayvan olduğu anlamına geliyordu çünkü o bir vampir değildi ve biz güvenlik için sadece doğaüstü canlıları işe alıyorduk. Jamie enerjisini iyi saklıyordu; onunla uğraşmaktan duyduğu endişeden sadece küçük bir güç parlaması hissettim.
Güvenliğin koruması gereken başlıca üç kişi. Nicky ve Bram da onu biraz germişti ama bence bu sadece büyük, atletik adam matematiği yapıyordu, eğer bir sorun varsa, onlara karşı bir dövüşü kazanacağından emin değildi. Ne Rodina'nın ne Ru'nun ne de üçümüzün ona bu hesabı yaptırmamış olması beni
ondan daha fazla puan almak. Daha büyük olmak, dövüşte her zaman daha sert olmak anlamına gelmiyordu. Bazı ufak tefek dövüşçülerin
insanlar silahlıydı.

Jamie bize sıraya kadar eşlik etti ve çadırın kapağını tuttu, böylece Lamia'nın girebildik, çadırının üzerindeki posterde de böyle yazıyordu. Küçük bir giriş / bekleme odası vardı.
başka bir çadır kapağı var.

"insanlarla birlikte nerede olduğuna bir bakayım."
Jamie söyledi. Evet ya da hayır dememizi beklemedi; bir sonraki çadır kapağından geçerek gözden kayboldu ve bizi orada öylece bıraktı. Yumuşak kumaştan bir duvara dayalı bir avuç sandalye, yerde İran'a özgü bir halı ve bir köşede küçük kataloglara ve broşürlere şeylerin bulunduğu küçük bir masa vardı. Çadır duvarına iliştirilmiş bir fiyat listesi vardı. Fiyat listesini görmek için yeterince yaklaştım.
lamia'dan resimler ve imzalar. Onunla fotoğraf çektirmek, her ikisinin de fiyatının üstünde ve ötesinde ekstra bir şeydi.
imzasız bir resim ve imzanın kendisi. Melanie'nin durup insan şeklinden yarı yılana dönüşmesini izlemek için bilet parası ödemeniz gerektiğini biliyordum ama Melanie'nin kendisi ve bizim için para kazanmasının başka yolları olduğunu bilmiyordum. Lamia'ya en son dikkatimi verdiğimde, herkesin iyi görebilmesi için yükseltilmiş bir sahnede durmuş ve sonra şekil değiştirmişti.
Kalabalıkla konuşmamış, soruları yanıtlamamış ya da başka bir şey yapmamıştı. Görünüşe göre artık çok daha etkileşimliydi.

Jamie çadırın kapağını açtı ve içeri eğilerek fısıldadı, "Neredeyse bitti; sadece sesinizi alçaltın."

Kapağı bizim için açtı ve bir anda *Binbir Gece* Masalları'nın ya da Hollywood'un Binbir *Gece Masalları*'nın içinin görüneceğini düşündüğü şeyin içinde bulduk kendimizi. Yerde İran halıları, duvarlarda asılı parlak renklerde minderler ve geniş bir

çeşitli kumaşlar ve dokular. Odanın ortasına yakın bir yerde küçük bir insan topluluğu vardı. İki güvenlik görevlisi insanların iki yanında duruyordu, bu yüzden Melanie'nin tüm küçük grubun ilgi odağı olduğundan oldukça emindim ama ilk başta onu göremedim. Sonra yere yakın bir yerdeki hareket dikkatimi çekti ve bunun çok renkli minder yığınının arasından geçen kuyruğu olduğunu fark ettim; pullarının deseni garip bir şekilde kamufle olmuştu ta ki
kuyruğunun ucu. Geri kalan kısmı hâlâ küçük hayran grubunun arkasında saklıydı. Fiyat kağıdında yazdığı gibi, sadece onun dönüşümünü görmek için değil, samimi bir buluşma ve selamlaşma için de ekstra ödeme yapmaya razı olduklarına göre hayran olmalıydılar. Kalabalığın ana sahneye ulaşmak için bu "samimi" odadan geçmek zorunda olduğunu fark ettim. Bunun tam tersi düşünmüştüm, ama sonra uzakta uzanan kanepeyi gördüm.
odanın yan tarafında. Bir harem kostüm dramasındaki yatak gibi hazırlanmıştı ve sanırım da buydu. Kalabalığı götürüyorlar ve eğer öğrenmek için para ödemeye istekliyseler, *mahremiyetin* ne anlama gelebileceğine dair kendi fantezilerini kurmalarına izin veriyorlardı.

Kapının solunda küçük bir masa vardı ve önünde çatıdaki palyaçoların karikatürize edilmiş bir versiyonu olan turuncu bir tişört giyen bir kadın bize bir şeyler satmaya hazırdı. Turuncunun Cadılar Bayramı tonu onun personel olduğunu gösteriyordu, ancak resim diğer renklerde hatıra tişörtleri olarak sattıklarımızdan biriydi. Personele turuncunun o tonunda ama bizim sattığımız tasarımlara sahip iki tişört verildiğini biliyordum. İki farklı dişli palyaço tişört tasarımımız vardı.

Gerçi masadaki kadın tişört satmıyordu; Melanie'nin resmi olan resimler ve bir kalem satıyordu. Arkasındaki duvara başka bir fiyat sayfası iliştirilmişti. Kadın bize gülümsemeye ve satın almamızı teklif etmeye başladı ama Jamie bunun için burada olmadığımızı söyledi.

Micah bana fısıldadı, "Lamias Yunanlı; Akdenizli, Ortadoğulu değil."

"ben de biliyorum, sen de biliyorsun," fısıldadım.

Nathaniel eğildi ve şöyle dedi: "İlk başta Yunanca denediler ama beyaz togalar ve sahte bir Yunan tapınağı insanların onun Medusa olduğunu düşünmesine neden oldu. İnsanların kafası karıştı."

"Yani onun gerçek kökenine inanmadılar mı?"

"Çoğu insanın bildiği tek yarı yılan Medusa'dır."

Micah usulca küfretti ve telefonunu çıkardı. "Onunla konuşmadan önce resimleri gerekiyor."

Nathaniel bana mesaj attığı resimleri bulurken Micah'nın omzunun üzerinden bakabilmek için yaklaştı. Jamie de bakmaya çalıştı ama Nicky onun görüşünü engellemek için hareket etti. Bu Nicky'nin görebileceği anlamına geliyordu, ama Micah ona hareket etmesini söylemedi, yani görünüşe göre sürekli izin istemek yerine gerçekten uygun gördüğü şekilde bilgi paylaşacaktı. Rodina bakmaya çalıştı ama Micah ona hayır dedi. Ru ipucunu aldı ve odanın içinde gözlerini dikip tehlikelere bakmaya devam etti. Bram da aynısını yaptı, ama o zaman sadece
Micah ile toplantılara izin verilen insanlar, bu yüzden resimlere bakmasına gerek yoktu; gerçek olanı görmüştü.

Nathaniel'i onları görmeye gerçekten hazırlamadığımızı fark ettim, çünkü o önerene kadar onu Melanie'yi görmeye götürmeyi planlamamıştık. Nathaniel'in işlerimizin kötü tarafına sürükleneceği için bir an pişmanlık duydum
Tekrar. Onu korumak istiyordum ama son zamanlarda ne yaparsam yapayım, sonunda kötü olaylara karışıyor gibiydi.

Resimlere bakarken yüzü kasvetliydi. Nicky'nin yüzünde hiçbir şey yoktu, ama o gerçekten bir sosyopattı, bu yüzden Nathaniel'in sahip olduğu derin duygulara sahip değildi. Ben Nicky'vicdanıydım, bir keresinde bana Jiminy Cricket demişti. Nathaniel'in empati kurması için bana ihtiyacı yoktu.

İnsanlar Melanie'nin yanındaki güvenlik görevlilerinden biri tarafından dışarı çıkarılıyordu. Sırada biz vardık ve nasıl çıktıklarını görecek zamanımız yoktu.
resimler Nathaniel'i etkilemişti. Sonra konuşuruz. Şu anda lamia'yı görebiliyorduk, çünkü ilk aklıma gelen buydu: Melanie değil, lamia. Teni hatırladığımdan daha koyuydu, sanki yazın bronzlaşıyormuş gibiydi. Sanırım kadim bir vampire ait olduğunuzda güneş ışığına pek çıkmıyorsunuz, ama şimdi kendine aitti ve isterse bronzlaşabilirdi. Saçları hâlâ uzun, gür ve siyahtı. Vücudunun üst kısmı Arap'tan çok Doğulu gibi görünen kısa ipek bir cübbeyle örtülüydü ama zaten bir Yunan efsanesi olduğu için otantiklik peşinde değildik. Cübbe
İnsan vücudunun yılanla buluştuğu yerde, bacaklarının olması gereken yerde dev bir yılanın parlak halıya ve dağınık yastıklara karşı esneyen ve hareket eden sarmalları olması dışında, orada duran çekici bir kadını izlemek gibiydi. Geniş, profesyonel bir gülümsemeyle döndü; sonra beni gördü ve gülümsemesi kayboldu. Onun

Yarık gözbebekleriyle altın gözler, etraflarındaki zevkli ama dramatik makyajla daha da egzotik görünüyordu, ancak bir insan yüzünde yılan gözlerinden daha dramatik olmak zordu. Bana içinde gerçek bir nefret barındıran bir bakış attı. Ondan hoşlanmıyordum çünkü tehlikeliydi ve beni öldürmeye çalışmıştı ama ondan nefret etmiyordum, peki benden nefret etmesini sağlayacak ne yapmıştım?

Nathaniel elimi bıraktı ve ona Guilty Pleasures'daki müşterilerin sahneye para yağdırmasına neden olan gülümsemelerinden birini gösterdi. Onun Bana dik dik bakışı daha yumuşak bir şeye dönüştü. Ona doğru yürüdü. elini ona doğru uzattı. Rodina ve Ru iyi birer koruma gibi onu kuşatmak için ileri atıldılar ama o onlara geride durmalarını söyledi.

Hareket etmeyi bıraktılar ama onay için bana baktılar. Ben sadece başımı salladım. Nathaniel bu değişimi fark etti mi bilmiyorum ama Melanie fark etti. Ona daha da sıcak bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı.
elini uzattı. Nathaniel, "Seni her gördüğümde nasıl daha da güzelleşiyorsun?" dedi. Sesi, bu tonu kim kullanırsa kullansın bende hiçbir zaman işe yaramayan o alaycı tonu taşıyordu.

Ona gülümsedi, elini kendi elinin içine aldı ve sarılmak için onu kendine çekti. "Belki de kadınlarının daha koyu tenli olmasını tercih ediyorsundur," dedi bana bakarak. Onun, Micah'nın ve hatta Nathaniel'in ten rengine kıyasla ben soluk beyazdım. Yapabileceğim hiçbir şey beni bronzlaştıramazdı; yanabilirdim ama bronzlaşamazdım.

"Bronzlaşsan da bronzlaşmasan da harika görünüyorsun," dedi Nathaniel, sarılmaktan geri çekilmeye çalışarak. Melanie göğüslerini Nathaniel'in göğsüne bastırarak sarıldı ve bu masum sarılmayı kibarlıktan çok daha öteye taşıdı. Bunu yaparken doğrudan bana baktı. Hakkında hiçbir fikrim olmayan kişisel bir şeyler oluyordu ve sonra ellerinin Nathaniel'in vücudunu keşfetmesini izlerken bir ipucu buldum. Onu hareket ettirmek zorundaydı.
Ellerini kıçından çekti, bunu yaparken güldü ve yanağını öptü, kız alınmadı. Nathaniel'i kıskanıyor muydu? Yoksa
onu benim için terk etmiş olarak mı görüyordu? Adamın onları seks arkadaşı olarak görmesi, kızın da öyle gördüğü anlamına gelmiyordu. Harika, sadece ne
kıskanç bir Lamia'ya ihtiyacımız vardı.

Nathaniel onun elini tutarak döndü ve sanki az önce ellerini kıçından çekmek zorunda kalmamış gibi gülümsedi. Onun işinde böyle şeylere alışkındım ama iş dışında bu beni sinirlendiriyordu. Muhtemelen bu yüzümden okunuyordu, çünkü Micah beni kendine doğru çekti, bu da onlar yerine ona sağladı, belki de bu onu da rahatsız etti.

Ona baktım ve başını çok küçük bir salladı, bu birçok anlama gelebilirdi. Sonra sorardım. Melanie beni kıskandıramazdı çünkü onu ve Nathaniel'i kıskanmam için hiçbir neden yoktu. Sadece yoktu. Micah'nın Melanie'den bilgi almasına yardım etmek için buradaydı, hepsi bu.

Micah, "Melanie, buraya daldığım için özür dilerim. Bir sonraki hayran grubunuzdan önce sadece kısa bir molanız olduğunu biliyorum."

"Nathaniel bir Koalisyon meselesi hakkında uzmanlığıma ihtiyacınız olduğunu mesaj attı, ancak size yardımcı olabilecek hangi uzmanlığa sahip olabileceğimi hayal bile edemiyorum." Beklediğimden daha sakindi ya da hatırladım. Elbette, onunla ilk tanıştığımda, yüzyıllar boyunca eski bir vampir tarafından köleleştirilmiş ve kontrol edilmişti; belki de bu kimseyi huysuz yapmaz.

"Biz seninle konuşurken bir şeyler içmelisin. Hâlâ seni görmek için bekleyen büyük bir kalabalık var," dedi Nathaniel.

Gülümseyerek ona baktı ve yüzü yine olması gerektiğini düşündüğümden daha fazla yumuşadı. Melanie'nin onu eski sevgilisi olarak gördüğünden oldukça emindim, sadece sikişmeyi bıraktığı bir seks arkadaşı olarak değil. Antik Yunan'da seks arkadaşı kavramının var olup olmadığını merak ettim.

Nathaniel onu kanepeye doğru götürdü ve kuyruğundaki kasların hareketini izlerken büyülendim. Tıpkı bir yılan gibi hareket ediyordu, güçlü ve kaslıydı, tek farkı üst kısmının daha fazla havada tutulmasıydı. Yılanlı bir sentor gibi, ya da belki de sadece Nathaniel onun elini tutuyordu, böylece insan kısmı daha insan görünüyordu. Onu gördüğümde Yıllar önce bu , daha çok insan parçaları olan bir yılan gibi ilerlemişti. Bu gece, yılan kuyruğu olan bir insan gibi hareket ediyordu. Aradaki farkı yüksek sesle açıklayabileceğimden emin değildim ama oradaydı.

Güvenlik görevlilerinden biri duvardaki bir askıyı iterek küçük bir buzdolabını ortaya çıkardı. Bir şişe maden suyu çıkardı ve Nathaniel Melanie'yi kanepeye oturtana kadar açıp hazır etti. Melanie'nin elini bırakıp bize katılmaya çalıştı ama Melanie onu kanepede yanına çekti. Sanki onun için sorun yokmuş gibi yanına oturdu.

"Sorularını sor Callahan; Nathaniel'in de dediği gibi, daha görmem gereken çok hayranım var."

Micah telefonuyla öne çıktı ve Bram onu bir gölge gibi takip etti. Micah ona geride kalmasını söylememişti -uzun boylu, esmer, sağ koluna geride kalmasını söylemenin aklına geldiğinden emin değilim. Bram

Neredeyse her yere onunla birlikte giderdi, bir odanın birkaç metre ötesi olsa bile.

Micah ona suyu uzatan ve şu anda kanepenin yanında duran güvenlik görevlisinin geri çekilmesini sağladı. Nedenini açıklamaya bile çalışmadı, sadece telefonunun ekranındaki resimleri çağırdı ve ona göstermeye çalıştı, ama kadın telefonu görmezden gelerek onun eline baktı. Su şişesini yere bıraktı ve Micah'ın eline dokunarak çevirdi ve ben onun nişan yüzüğüne baktığını fark ettim.

Nathaniel Micah'ya evlenme teklif ama bunu elinde bir yüzükle yapmamıştı. Micah evlenme teklifini kabul edene kadar beklemiş, sonra da ona sarı ve yeşil safirlerle süslü ince bir altın kordonla sürpriz yapmıştı. Aslında bir yüzük olarak tasarlanmıştı.

kadının yıldönümü bandını, bir çiftin

kadının orijinal düğün seti on yıl ya da yirmi yıl sonra. Alyanslar *mokume-gane*'de özel olarak yapılıyordu.

orijinal olarak kılıçlar için tasarlanmış bir Japon metal tekniğiydi. Halkaları, ahşap halde ahşap damarlı gibi görünürdü.

Melanie yüzüğe, kendi parmağında bir yüzük olmasını isteyen kadınların başkalarının ellerindeki yüzüklere baktıkları gibi baktı: kısmen hayranlık, ama çoğunlukla kıskançlık. "Demek doğruymuş; Nathaniel sana evlenme teklif etmiş."

"Evet," dedi Micah.

"Benim için mor safir bir yüzük bulduk ama benim elim daha büyük, bu yüzden ya yüzüğün ölçüsünü gerekecek ki bu da her tarafı taşlı bir yüzük için kolay değil ya da bana farklı bir nişan yüzüğü bulup alyansları eşleştireceğiz."

Micah telefonunu diğer eline almak zorunda kaldı çünkü safirlerin her tarafa yayıldığını görmek istiyordu. Sonunda "Çok güzel," dedi ama bunu kalbinden geçiriyormuş gibi değil. Yine Nathaniel'e, onun kendisine verdiğinden çok daha fazla değer verdiği izlenimine kapılmıştım ki bu beni çok şaşırtmıştı. Nathaniel harika olmadığı için değil, bence öyleydi ama Melanie ilk tanıştığımızda deli gibi görünüyordu ve kendinden başka kimseyi umursamıyordu.

Micah ona telefondaki resimleri tekrar göstermeye çalıştı ama o telefonun arkasından bana baktı ve bu kez düşmanca davranmadı. "Tüm videolarda olan yüzüğü takmıyorsun," dedi.

"Bu resmi durumlar için," dedim.

"Her gün ne giyiyorsun?" diye sordu.

O bir Lamia'ydı, ölü vampir efendisi onun dünyadaki son vampir olduğunu söylemişti ama yine de yüzüğü görmek istiyordu. Melanie benden daha kız olabilir, yılan kuyruğuyla bile.

"Lütfen resimlere bakar ve sorularımızı yanıtlarsanız size yüzüğü göstereceğim."

"Callahan'ın sorularını yanıtlayacaktım."

"O zaman bu bir kazan-kazan," dedim ve ona yüzüğü göstermeye ve kişiler arası garip saçmalıkları aşıp gerçekten bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimizi görmeye gittim. Nicky de benimle geldi ve ona geride durmasını söylemedim. O kırmızı dudakların arasında, bir keresinde beni neredeyse öldüren türden bir zehre sahip geri çekilebilir dişler olduğunu biliyordum. Bu gece beni ısırmaya çalışacağını düşünmüş ? Hayır, ama Nicky yanımdayken, denerse başarısız olarak öleceğini biliyordum.

13

Resimlere baktıktan sonra, "Bu iğrenç şey hakkında NEDEN bir şey bileyim KI?" diye sordu.

Micah, "Aile lanetlerinin antik Yunan'da ortaya çıktığını düşünüyorlar ve siz de o zamanlar hayattaydınız ve dünyanın aynı bölgesindeydiniz," diye cevap verdi.

"Yani güzelliğim sana bunları hatırlattığı için canavarlıkların nasıl var olduklarını bilebilir miyim?" Sesi yükseliyordu.

"Onlara yardımcı olabilecek bir şeyler bildiğinizi umuyordum." "Onlara yardım etmek mi? Onlara nasıl yardım edeceksin?" kalktı, eğer bu doğru kelime. Hem Micah'tan hem de benden daha uzundu. Yerde bıraktığı kuyruğuna bakılırsa, istese Nicky'den de uzun olabilirdi.

"Bir tedavi istiyorlar," dedi Micah.

"Eğer bu bir lanet ise, tedavisi yok, sadece başka bir büyü var." "Bunun bir lanet olduğunu mu düşünüyorsun?" Micah sordu.

"Hayır, benim zamanımda lanetler bir kişiyi, bir kabileyi ya da bir şehri hedef alırdı, ama bir aile soyunu değil. Eğer tanrılar bir aileyi yok etmek isterlerse, soyu yok ederlerdi. Geriye hiçbir torun kalmazdı."

Sormak zorundaydım. "O zamanlar tanrılar insanları gerçekten lanetliyor muydu?" "Elbette yapıyorlardı."

"Hiç bir tanrı ya da tanrıçanın birini gerçekten lanetlediğini gördünüz mü? Yani sadece duyduğunuz bir hikayeyi değil, kendi gözlerinizle."

Küçümseyerek bana baktı, koltuğunda biraz daha yükseldi. Kuyruğunun kaslı uzanışı sayesinde burnunun daha da aşağısından bana bakabiliyordu. "Bir zamanlar tanrıça olarak tapılırdım, Anita. Tanrıların ölümlüleri lanetlediğini biliyorum."

Buna ne demeniz gerekiyor? Micah,

"Hakaret etmek istemedik," dedi.

Kendini daha da yukarı kaldırdı, o uzun, çok renkli kuyruğunun üzerinde gerindi, böylece bir sahne devi gibi tam anlamıyla üzerimizde büyüdüğü yanılsamasını verdi. Tıslad ve yakut kırmızısı dudaklarının arasındaki dişlerini gördüm. Çatallı dili dudaklarının arasından dışarı fırladı.

Nicky'nin arkamda gerildiğini hissettim ve "Gümüş kurşunlar onun üzerinde işe yaramıyor" dedim.

"Peki ya kurşun?" diye sordu.

"Hayır."

"Beni öldürecek misin, Anita Blake? Yıllar önce yapmaya çalıştığın şeyi bitirir miydin?"

"Önce sen beni tehdit ettin," dedim.

"Anita eski efendini öldürdü ve seni özgür bıraktı Melanie," dedi Nathaniel, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Onu sakinleştirmeye ve belki de ateşine körükle gitmemem gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordu.

"Bunu beni özgür bırakmak için yapmadı. Kendini ve Jean Claude'u kurtarmak için yaptı."

"Doğru, ama yine de sizi nefret ettiğiniz birinden kurtardı."

Kendini birkaç santim alçalttı. "Köleleştirilmemek güzel bir şey."

Micah, "Bu fotoğraflardaki yılan likantropların lamia ya da size yakın bir şey olduğunu düşünmemiştim" dedi.

"O zaman neden onları bana getirdin?"

"Çünkü o kadar çok yılan şekil değiştiren yok ve onlar hakkında benden daha fazla şey bilebileceğinizi umuyordum."

"Her tür kedigil doğaüstü varlığı biliyor musunuz?
şekil değiştiren var mı?" diye sordu. Şimdi daha sakindi. Onun
Öfke eskiden bundan çok daha kötüydü. Belki o da terapiye gitmişti ya da belki Earthmover'ın kölesi olmak onu daha da delirtmişti.

Micah gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, hayır,
bilmiyorum." "O zaman neden tüm yılan olanları bileyim
ki?"

"Haklısınız ama siz antik Yunan'dan geliyorsunuz ve ailenin kökleri oraya dayanıyor."

"Sırf Yunan kökenli olmaları benim de Yunan kökenli olacağım anlamına gelmez. Aileyi tanıyorum. Callahan İrlandalı bir ; İrlanda kökenli tanıyor musun?"

İçini çekti, hâlâ gülümsüyordu. "Tabii ki
hayır." "Zamanımı boşa harcamak seni
eğlendiriyor mu?"

"Hayır, hayır, ikimizin de zamanını boşa harcadığım ve boşa kürek çektiğim için kendime gülüyorum."

"Boşuna çabalamak - bu ne demek oluyor?"

"Bu, bu aileye yardım etmek için çaresiz olduğum ve bunu yapmanın bir yolunu bulmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazır olduğum anlamına geliyor."

"Onları neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu.

"Onlarla tanışmış, umutsuzluklarını görmüş , sormak zorunda kalmazdınız."

Her zamanki boyuna inmişti. Altın sarısı, yarık gözleriyle ona baktı ve ben gözlerindeki ifadeyi okuyamadım. Nasıl okunacağını bildiğim gözlerden yeterince farklıydılar ki benim için boştular.

"Onların kötü durumundan sizin kadar etkileneceğimi sanmıyorum." "Bu

şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şekil değiştirmeye benzemiyor. Yılanlar onlardan ayrı. Bu onların yılana dönüşmesi değil, sanki
vücut parçaları bireysel yılanlara dönüşüyor. Ancak insan kısımları ondan ayrı olmaya devam ediyor. Yılan kısmı, normal bir likantropun canavarının yaptığı gibi geri kalanıyla iletişim kurmuyor."

"Kuyruğum da benimle konuşmuyor. O benim bir parçam, seninki gibi içime hapsolmuş bir hayvan değil."

"Bu aileye olan şey ne gerçek bir likantropi ne de Lamia'nın kadim büyüsüdür."

"O zaman Tartarus'taki Sisifos gibi kurtulma şansları lanetlenirler."

Jamie, "Üzgünüm Melanie, ama kalabalık huzursuzlanmaya başladı"

dedi. "Birazdan hazır olacağım Jamie. Callahan ve Anita az önce Gidiyorum." Eğilip maden suyu şişesini aldı ve tekrar yudumladı. Nathaniel'i yanağından öptü ama geri kalanımıza el sıkışma teklifinde bile bulunmadı. Kovulmuştuk.

14

BIR SONRAKI hayran GRUBU çoktan içeri alınmaya başlanmıştı. kapıdan . Orta yolun gürültüsü nedense daha yüksek gibiydi. Belki de sadece yorgundum. Evet, aniden bitkin düşmüştüm. Nathaniel elimi sıktı ve ona bakmamı sağladı.

"İyi misin, Anita?" En yakındaki oyun kabininden müzik sesi yüzünden neredeyse bağırmak zorunda kaldı ya da belki de her şeyin üzerinde yükselen dönme dolaptı.

"Yorgunum. Sanırım zaman dilimi değişikliği ve tüm sorunlar Uçuşlar sonunda beni yakalıyor," dedim, bağırmak zorunda kalmamak için ona doğru eğilerek.

Micah, Nathaniel'in diğer tarafından, "Yorgun olduğumu biliyorum," diye ekledi. Nicky, "Lamia ile yapılan görüşme Anita için çok zordu," diye ekledi.

Hepimiz ona baktık, çünkü dönüş yolculuğunda liderliği Bram'e bırakmıştı. "Neden?" Nathaniel bana bakarak sordu.

"Melanie'yi pek çok stresli olayla ilişkilendiriyorum, Nathaniel." Rodina, "Lamia'nın eski efendisi sayesinde Anita neredeyse iki kez ölüyordu," dedi.
ekledi.

"Demek Melanie senin için bir tür tetikleyici," dedi yüzümü inceleyerek.

Başımı salladım ve gözlerimi başka tarafa çevirdim, çünkü o anda yanlışlıkla düşüncelerimi okumasını istemiyordum, çünkü bu ona haksızlıktı.

"Lamia ile çıkmadan önce Anita'nın ölüme ne kadar yaklaştığını biliyor muydun?" Rodina sordu.

Başını iki yana salladı. "Sonuncusu, çünkü o herkesin içindeydi. Louis'deki doğaüstü topluluktaki herkes biliyordu, ancak Anita'nın hayatında bir süre yer alana kadar diğer saldırıdan haberim yoktu."

Rodina, "Sana onunla ihanet etmedi, Anita," dedi. Ona kaşlarımı çattım. "İhanet ettiğini hiç söylemedim."

"Yine de bunu hissediyorsun ve ben de seninle birlikte hissetmek zorunda kalıyorum."

Nathaniel o kadar ani durdu ki Nicky neredeyse ona çarpıyordu.
Biz.

"Normalde Anita'nın hissettiği duyguları yüksek sesle paylaşmazsınız, "Nicky, hissettiği insanların önünde söyledi.

"Ah, üzgünüm," dedi Rodina ve neredeyse acı çekmiş gibi görünerek gözlerini kapattı. "Eğer bu duygu patlaması bir gösterge ise, her şeyi berbat ettim demektir."

"Evet," dedim, "teşekkürler."

"Gerçekten Melanie ile sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?" Nathaniel sordu.

"Bunu yapmadan önce kalabalığın arasından çıkalım," dedi Bram önümüzden.

Saçmalı tüfek standını işleten kişiye baktım. İnsan olduğunu düşünmüştüm ama bir an dikkatimi topladım ve
Bir çeşit şekil değiştiren. Çalışanlarımızın çoğu artık insan değildi, bu da kalabalığın gürültüsünü duyabildikleri anlamına geliyordu. Harika, sadece harika.

"Teşekkürler Bram, evet, bizi biraz yalnız bırak."

Üçümüz el ele tutuşmaya devam ettik ama sessizdik. Bram arka duvardaki kapıyı açtı ama bizim için tutmak yerine önce içeri girdi, çünkü korumalar yeterli sayıdaysa kapılardan zaman önce geçerler. Ru kapıyı tuttu ve üçümüz ve Nicky için kapıyı tuttu, böylece o ve kız kardeşi arkadan geldiler. Küçük giriş odasındaki korumalar vardiya değiştirmişti ve ben
bu ikisini tanıyordu.

Peppy-Pepita benden biraz daha uzun boyluydu, koyu Hispanikti, düz siyah saçları bize geldiği zamankinden daha da kısa kesilmişti, böylece yanları traş edilmiş ve sadece tepesi biraz daha uzamıştı. Kare şeklindeydi ve her erkeği kıskandıracak bir çift omuzu vardı. Sahne arkasındaki korumaların siyah üzerine siyah giysileri içinde çok erkeksi görünüyordu. Vücut zırhı yeleği göğsünü gizliyor ve göğüslerden çok güzel göğüs kasları gibi görünmesini sağlıyordu. Nicky hariç odadaki herkesten daha iri ve Bram hariç herkesten daha uzun olan Roger Parks ile ortaktı. Roger, kafanızı koparıp deliğe sıçacakmış gibi görünen iyi bir adamdı.
Tehditkâr bakışlara oynadı, ancak bir kavgada Peppy ikisinden daha tehlikeliydi, çünkü kısmen sadece görünüşünden dolayı insanların geri adım atacağına güvenemezdi. Benim de daha çok çalışmam gerekiyordu.

Bana sırıttı. *"Hola, gatita negra."* Kurtadamların bana taktığı lakabı kullanmıştı; ben onların siyah kediciğiydim. Sadece Kedicik olarak çağrılmaktan hoşlanmıyordum ama nedense onların siyah kediciği olmak aynı şey değildi.

"*Hola*, Peppy," dedim ve diğer gardiyana döndüm. "Hey, Roger, Roger Parks."

Roger gülümsedi ve başını salladı. "Hey, Anita. Beni hep böyle iki ismimle mi karşılayacaksın?"

"Bana kendini ilk kez böyle tanıtmıştın," dedim gülümseyerek.

Gözlerini devirdi. "Hatırlıyorum."

"Bu bana seni hatırlatıyor."

Uzak kapı açıldı ve Claudia arkasında Pride ile kapıdan içeri girdi. "Eğer yeni insanları işe almaya devam edersek, ben bile
herkesin ismini."

Peppy ve Roger sivillerin yaptığı gibi hazır ola geçtiler. Bazı eski askerlerimizin Claudia'yı selamladığını görmüştüm.
kendilerini yakalayamadan. Sirkin güvenlik şefiydi, bu da Jean'ın ana güvenliğinden sorumlu olduğu anlamına geliyordu.
Claude ve biz asıl müşteriler. Gerçi emin değildim.
Biz onların patronuyken ve maaşlarını öderken *müşteri* doğru kelimeydi.

Claudia da 1.80 boyundaydı ve öyle bir vücuda sahipti ki, çoğu manken ya da Bayan Olympia yarışmasına katılabilir ve gözdağı vererek kazanabilirdi. Düz siyah saçları her gibi sıkı bir atkuyruğuyla arkada toplanmıştı. Bu da yüzünü temiz ve süssüz bırakıyordu. Güçlü yüz hatları vardı, çok İspanyol'd ve hiç makyaj yapmadığı için yüzü ve geri kalanı o kadar göz korkutucuydu ki, aslında güzel olduğunu fark etmek biraz zaman aldı. O bir *guapa*'ydı, İspanyolca'da güzelden ziyade yakışıklı kadınlara verilen isim.
Nathaniel ve Nicky arasındaki çekicilik farkı.

Pride'ın boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi ama Claudia'nın yanında daha kısa görünüyordu. Sadece omuzları Claudia'nınkinden daha genişti; ağırlıklara Claudia kadar sert vurmuyordu ama Nicky hariç gardiyanlardan pek azı bunu yapıyordu. O ve Roger hariç, odadaki diğer erkekler bile onun yanında narin görünüyordu. Claudia yürürken
Odaya daha da yaklaştığımda Peppy'nin omuzlarının daha geniş olduğunu fark ettim. Bu, kızın Claudia'dan daha ağır kaldırdığından değildi; bu

Sadece doğal vücut şekli. Eğer ağırlık kaldırmak ya da boks yapmak istiyorsanız Peppy'nin muhteşem omuzları ve kolları vardı.

Gurur, Claudia'yı sarışın, altın tenli bir gölge gibi takip ediyordu. Kısa saçları, tıraş etmek istemediği sürece önüne geçilemeyecek kadar kıvrıktı, bu yüzden yakışıklı yüzünün etrafına ustaca ya da dağınık bir şekilde dökülüyordu. Altın klan kurt kaplanlarının çoğu gibi o da örnek bir yakışıklıydı ve maviye çalan kaplan gözleri ten renginin egzotikliğine katkıda bulunuyordu. Açık altın rengine kadar bronzlaşmış bir sarışın değildi; klanının çoğu gibi doğal ten rengi altındı.

"Yeni işe alınan güvenlik görevlilerini de mi doğru tutmakta zorlanıyorsunuz?" Claudia'ya sordum.

"Yüzlerini hatırlıyorum ama isimler sorun olmaya başladı." "O zaman işe dondurmamız gerekiyor," dedim, "katılıyor musunuz?"

"Katılıyorum ama bu bana bağlı değil. Ben sadece Circus'taki güvenlikten ve Jean-Claude ile sizin etrafınızdaki ana güvenlikten sorumluyum. Diğer kulüpler için işe alımlar ve genel işe alımlar bana bağlı değil."

"Fredo da seninle aynı fikirde olurdu," dedim.

"Fredo hâlâ özel bir görev için şehir dışında," dedi. Fredo, pek çok kurtadam gibi denizaşırı ülkelerde sözleşmeli olarak çalışıyordu, ancak bunun için yaşının geçtiğini düşünüyordum. Kurtadamlar daha yavaş yaşlanır

Ama elli yaşın üzerinde görünüyordu ve bu da sözleşmeli, yani *paralı askerlik* için oldukça yaşlıydı. Fredo'nun iki uzmanlık alanı vardı, bıçaklar ve şoförlük, yani her neredeyse ya korunmaya ihtiyacı olan birini götürüyordu ya da bıçaklarla muhtemelen bilmek istemediğim bir şey yapıyordu.

"Fredo görevinden dönene kadar senin sorumlu olduğunu sanıyordum," dedim.

"Ben de öyle."

"Peki, tüm bu insanları kim işe alıyor o zaman?"

"Her hayvan grubu kendi seçtiği kişileri getirebiliyor" dedi.

"Evet," dedim.

"Son birkaç yıldan sonra, gerekirse savaşmalarına yardımcı olabilecek kişileri işe almaya çalışıyorlar."

"Mantıklı," dedim.

"Kavgada iyi olan insanlar her zaman başka bir işte çalışmakta iyi olmayabilir, Anita."

Düşünmeye çalışarak baktım. "Kasabadaki hayvan gruplarının savaşçıları getirdiğini ve sonra da

Onlara sormadan güvenliğimizde çalışmaları için yer bulmamızı mı bekliyorsunuz?"

Micah, "Claudia, bize bir şeyler söylemeliydin" dedi.

"Bundan daha büyük sorunlarla uğraşan diğer şehirlere yardım etmekle meşgulsünüz" dedi.

"O zaman onu bana getirmeliydin," dedim.

Bir eli kalçasında bana baktı ve tırnaklarının dövüş ve silah talimi için mümkün olduğunca kısa kesilmiş olmasına rağmen kırmızıya boyanmış olduğunu fark ettim. Daha önce oje kullandığını hiç görmemiştim.

"Son zamanlarda Micah kadar sen de Marshals Service için ve ölüleri diriltmek için şehir dışına seyahat ediyorsun. Ayrıca, Anita, bu benim işim."

"Ve bu işte harikasın," dedim.

Micah, "Ama kurtadamlar dışındaki hayvan gruplarıyla yeni insanları hakkında konuşmak senin işin değil," dedi.

"Hayır, öyle değil. Kralımız diğer liderlerden bazılarıyla konuşmaya çalıştı, ancak onu kasabadaki diğer gruplardan ziyade weratların çıkarlarına hizmet etmeye çalışmakla suçladılar."

"Bunu düzeltmeye çalışmak Rafael'e düşmemeliydi," dedi Micah. "O zaman onları şirketimizin bir parçası olarak çalıştırmaya evet demeyi bırak.

güvenlik gücü," dedim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı. Kolları gerildi ve tüm o kaslar dikkat çekti. Biraz dikkat çekiciydi ama kolları yerine göğsüne baktığımı sanır diye gözlerimi kaldırıp yüzüne bakmaya zorladım kendimi. Sanırım dişlerini gıcırdatıyordu.

"Vay canına, çok kızgınsın. Ne oldu ya da başka ne oldu?" "Çeşitli hayvan gruplarına alındılar ve

Louis'e taşınacaklarını ve kendilerine iş garantisi anlamışlardır."

"Onlara garantisi vermek bizim işimiz değil," dedi Micah. "Bunun sizden ya da Anita'dan gelmesi gerekiyor."

"Jean-Claude neden devreye girip bunu durdurmadı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bana muhasebecisiyle konuşmamı söyledi. Bunu bir para meselesi olarak görüyor ve onlara ödeyecek para var. Olmayan şey, onlar için iş ve çok fazla boşta savaşçı kötü haberdir."

"Katılıyorum," dedim.

Micah, "Sylvie ile maaş bordrosu konuşacağım, sonra da Jean-Claude ile öğrendiklerimi paylaşacağım," dedi.

Claudia, "Cuma günü tekrar yola çıkıyorsun," dedi.

"Cuma günü düğüne gitmeden önce onlarla konuşacağım. Söz veriyorum."

"Jean-Claude'a bunun bir para meselesinden ziyade bir güvenlik meselesi olduğunu açıklayacağım," dedim.

Claudia, "Gerçekten iyi insanları her zaman kullanabiliriz," dedi.

"Kafam karıştı," dedim.

"SEAL ekibi gibi insanları es geçmek istemiyorum Anita, ama tek deneyimi üniversite fedaisi olmak olan ya da profesyonelliğe tam olarak geçememiş üniversite sporcuları olan daha fazla insana ihtiyacımız yok."

"Bir tane ekleyebilir miyim?" Pride sordu.

Claudia başıyla onayladı, bir aşağı, bir

yukarı.

"Bir turnuva dışında hiç dövüşmemiş daha fazla sanatçısına ihtiyacımız yok."

"Üzgünüm Claudia," dedi Roger, "ama ben üniversitede bir barda fedaiydim ve ben de üniversite boyunca dövüş sanatları ve güreşle uğraştım."

"Evet, ama sen çoğu gibi berbat değilsin." Roger ona

sırıttı. "Teşekkürler patron."

Peppy, "Yeni hayvanların çoğu şiddet konusunda pek iyi değil" diye ekledi.

"Onlar hayvan," dedim. "Hayvanları avlıyorlar; bu şiddettir."

Claudia, "Yiyecek için avlanmak, yiyeceğin kendi dişleri, pençeleri ve yumrukları olmasıyla aynı şey değildir," dedi.

"Yeterince adil," dedim, "ama maaş bordromuzda gerçek anlamda savaşamayan insanlara ihtiyacımız yok."

"Aynı fikirdeyim," dedi.

"Ve bunu Jean-Claude'un dikkatine sunduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Micah söyledi.

", ama dediğim gibi, bunu bir maaş bordrosu sorunu olarak gördü, yeni işe alınanların kurtadamların korumalarınız için belirlediği standartların altında kalması olarak değil."

"Evet."

"Neden endişelendiğinizi anlayana kadar konuyu zorlamadınız, değil mi?" Nathaniel sordu.

"konuştum," dedi kaşlarını çatarak.

Nathaniel onun kızgın yüzüne baktı ve gülümsedi. "Ama sen itmedin."

Ona öfkeyle baktı. Adam ona bakıp gülümsedi ve yavaş yavaş öfke onu terk etti, böylece yüzünde daha önce hiç görmediğim ifadeyle pişman görünüyordu. "Belki de olması gerektiği kadar sert değildim."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

Gözleri önce bana sonra da cevabı zaten biliyor gibi görünen Nathaniel'e kaydı. Pride onun koluna hafifçe dokundu ve "Micah ve Anita'ya söylemelisin" dedi.

"Bize neyi anlatacaksın?" Ben sordum.

"Sanırım uyumak için aşağıya iniyorsun," dedi. "Evet, oraya ulaşmaya çalışıyorum."

"O zaman merdivenlerde konuşalım," dedi.

Tartışmadık, sadece o ve Pride'ın az önce kapıya doğru ilerledik. Merdivenlerin başına kadar geldikten sonra geri fikri hoşlarına gitmediyse de bunu belli etmediler. Geri kalanımız Claudia yukarıdan duyulmayacak kadar uzaklaştığımızı düşünene kadar onları merdivenlerden aşağıya kadar takip ettik.

Döndü, duvara yaslandı ve geri kalanımız basamaklar boyunca yayıldı. "Konuyu zorlamadım çünkü Jean-Claude beni sinirlendiriyor," dedi, yere baktı ve sonra sanki daha fazlasını yapmam için bana meydan okurcasına bana baktı.

Onun öfkeli ve meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştım ve ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda Nathaniel'e baktım. "Peki bunu nereden biliyordun?"

"Jean-Claude'a verdiği raporların çoğunda odadaydım," dedi.

"Tanrım, bu kadar belli olmasından nefret ediyorum," dedi. "O kadar belli değildi, yemin ederim."

Ona inanmıyormuş gibi baktı ama sonra biraz gerginlik onu terk etti. Çoğu güçlü şekil değiştiren gibi o da birinin yalan söylediğinin kokusunu alabiliyordu. Görünüşe göre Nathaniel doğruyu söylüyordu.

"*Jean-Claude seni neden geriyor?"* diye sormaya başlamıştım ki Nicky bir koluma, Nathaniel de diğer koluma dokundu. Birinden diğerine baktım. Neyi kaçırıyordum?

Micah, "Jean-Claude seni onun yanında tedirgin edecek bir şey yaptı mı?" diye sordu.

Bana dokunan iki adama kaşlarımı çattım, sanki *"Gördün mü, sadece ben değilmişim*" der gibiydim.

"Hayır, o her zaman mükemmel bir beyefendidir."

"Onun yanında gergin olan sadece sen değilsin," dedi Pride.

Ona baktım. "Burada neyi kaçırıyorum?"

Rodina, "Kötü kraliçemiz olarak güç kazanan sadece Anita değil," dedi.

"Lütfen bana öyle demeyi keser misin?" Dedim.

"Nasıl isterseniz, ama siz ölü kraliçemizin gücünün varisisiniz ve bu güç sizin aracılığınızla metafiziksel olarak size bağlı olan herkese akıyor."

"Hepimiz gücü paylaşıyoruz, ne olmuş yani?"

Bana sanki aptalmışım ya da kasten aptallık ediyormuşum gibi baktı.

Nathaniel, "Jean-Claude'un cinsel çekiciliği arttı" diye cevap .

Ona kaşlarımı çattım. "Bu mümkün değil."

"Bu mümkün," dedi Pride. "Ben tamamen heteroseksüelim ama Jean-Claude'u İrlanda'dan önce fark etmediğim bir şekilde fark ediyorum."

"Gurur haklı. Her şey İrlanda'dan sonra başladı," dedi Claudia.

"Jean-Claude'un doğal karizmasının bu kadar geliştiğini mi söylüyorsunuz?" Ben sordum.

İkisi de başını salladı.

"Peki biri bize bunu ne zaman söyleyecekti?" Dedim. "Az önce size söylediler," dedi Nicky.

"İkiniz de Jean-Claude ile yalnız kalmakta zorlanıyor musunuz?" Micah sordu.

Birbirlerine bakıştılar. Claudia başını salladı ve "Onunla asla yalnız kalmadığımdan emin oluyorum" dedi.

"Ona güvenmediğini mi söylüyorsun?" "Anita, bana bunu söyletme."

"Ben ikimiz için de söyleyeceğim," dedi Pride. "Biriniz söylesin," dedim.

"Güvenmediğimiz Jean-Claude değil; biziz," dedi Pride. "Ne yapacağınızdan mu söylüyorsunuz? Atmak Kendini ona mı vuruyorsun?" diye sordum. "Tam olarak değil," dedi. "O zaman ne?" diye sordum.

Claudia, "Eğer bizden kan bağışında bulunmamızı isteseydi, bunu reddedeceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Sen kimseye kan bağışlamıyorsun," dedim.

"Biliyorum."

Pride, "Jean-Claude hepinizin yaptığı seviye atlamadan yararlanmak isterse, bunu yapabileceğini söylüyoruz," dedi.

"Geri yanında sorun yaşıyor musun?" diye sordum. "Jean-Claude ile yaşadığımız gibi değil," dedi.

Pride, "Kadınlardan hoşlanıyorum ve seninle hâlâ onunla yaşadığım sorun yaşamıyorum," dedi.

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

"Onların senden çok Jean-Claude'a ilgi duyduğunu bilmek seni gerçekten mutlu ediyor mu?" Rodina sordu.

Başımı salladım.

Güldü. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Çoğu kadın bundan rahatsız olurdu," dedi. "Rahatladım," dedim.

"Neden?" Bu Ru'dan geldi.

"İnsanların büyü yoluyla beni etkilemesini istemiyorum; bu sadece ürkütücü." "Çağlar boyunca erkek ve kadınlar var İstemediğiniz büyüleri bulmak için servet harcıyorsunuz," dedi Ru.

"Aşk iksirleri, tılsımlar ve bu tür şeylerin yasadışı olmasının bir nedeni var," dedim.

Rodina, "Bu yasa dışı çünkü insanlar işe yarayan büyüler bulabilirlerse aşk büyülerini kullanacaklar," dedi.

"Gerçek aşk büyüsü diye bir şey olduğunu sanmıyordum," dedi Micah.

"Gerçek aşk değil," dedi Rodina, "şehvet; ondan çok var." "Şehvet aşktan daha kolaydır, her zaman da öyle olmuştur," dedi Ru.

Rodina başını salladı, yüzü ciddiydi.

Kardeşlere baktım ve orada bir hikaye olduğunu hissettim. Bunun beni ilgilendirip ilgilendirmediğini tartıştım. Ru bana baktı. "Merakını anlıyorum. olmayan bir şeyi sorabilirim: Lütfen bu hikâyeyi bize sormayın."

Siyah gözlerine baktım ve eğer göz kalemi kullanacaksa saçlarına daha az muhafazakâr bir şey yapması gerektiğini düşündüm. Yüksek sesle, "Hikayen sende kalabilir, Ru." dedim.

"Teşekkür ederim kraliçem." Unvanına uygun bir selam verdi.

"Eğilmene gerek yok," dedim.

"Bize karşı cömert davranıyorsunuz. Bunu takdir ettiğimi bilmenizi isterim."

"Tamam, bir şey değil," dedim.

"Bu konuyu Jean-Claude ile konuşmamızı ister misin?" Micah Claudia'ya sordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Maaş bordrosu ve muhafızlar hakkında evet, ama diğerleri hakkında kesinlikle hayır."

"Gurur mu?" diye sordu adama.

"Hayır, daha kötüye gitmedikçe değil."

Micah, "Daha da kötüleşirse bizden birine söyleyeceğine söz ver," dedi.

İkisi de söz verdiler ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Biz de yatağımıza doğru inmeye devam ettik. Birdenbire yorulmuştum.

"Melanie'yi görmek seni rahatsız ettiği için üzgünüm," dedi Nathaniel sonsuz merdivenlerden inerken.

"Onun seninle etkileşime girdiğini görmek beni biraz kıskandırdığı için özür dilerim."

"Çıktığımız süre boyunca onunla hiç birlikte olmadım." "Sana inanıyorum," dedim.

"Bu beni de rahatsız etti," dedi Micah.

"Neden? Beni daha önce de eski sevgililerimle görmüştün." "Gördüğümden emin değilim," dedi Micah.

"Sen benimle birlikte olana kadar şehre gelmedi," dedim. Micah'ya sarıldı. "Özür dilerim, unutmuşum."

Micah gülümseyerek ona sarıldı. "değil. Beni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim."

"Sanırım beni rahatsız eden şey Melanie'ye seks arkadaşı demendi, ama o sana karşı bundan çok daha ciddi görünüyordu," dedim.

"Bunu ben de fark ettim," dedi Micah.

"Ne düşündüğü ve hatta ne hissettiği konusunda yardımcı olamam. Size sadece aynı anda birçok insanla yattığımı söyleyebilirim."

"Bunu biliyor muydu?" Micah sordu.

"Evet," dedi. "Hâlâ ücretli eskort olarak çalışıyordum, bir kere." "Mesai saatleri dışında başkalarıyla yatıyor muydun?" diye sordum. "Evet ve bunu hiç gizlemedim. Sürtük gibiydim ama İlgilenen herkes ben onlarla yatmadan önce bunu biliyordu. Uyuşturucu kullanmayı bırakmıştım ve onlardan uzak durmak için bir programa katılmıştım ama seksi uyuşturucum olarak kullanıyordum; sadece bunun farkında değildim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve sonunda "Yaşasın terapi" demekle .

Başını salladı. "Yalnız uyumaktan korkuyordum ve insanların biriyle yatmasının tek nedeni sekstir, bu yüzden asla yalnız kalmayacak kadar çok seks yaptığımdan emin oldum. Hepsi oldukça çaresizdi."

"Artık umutsuz olmana gerek kalmadığına sevindim," dedim. "Ben de," dedi gülümseyerek.

"Ben, üç," dedi Micah ve ikimizi birden kucaklamak için içeri girdi. Merdivenlerde birbirimize sarıldık. O kadar iyi hissettirdi ki, yatak odasına dönüp onların arasına kıvrılıp uyumak istedim.

"Yorgun olduğumu ve sadece ikinizin arasına uyumak istediğimi söylesem çok mu garip olur?"

"Bu benim işime gelir," dedi Micah.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum," dedi Nathaniel, "ama daha önce harika bir seks yaptık, bu yüzden beni harika bir seksle uyandıracağına söz verirsen beni sadece uyumaya ikna edebilirsin."

"Sanırım bunu başarabiliriz," dedim yarı gülerek.

Micah, "seksin harika olması için elimden geleni yapacağım," dedi.

Nathaniel ikimize de sırıtarak, "O zaman yatağa gidelim," dedi.

Ve ilk kez üçümüz de kıyafetlerimizi çıkardık, Jean-Claude'un odasındaki büyük yatağa girdik ve öylece uyuduk. Bekliyorduk. Şafaktan hemen önce toplantısını bitirdiğinde onu bekliyordu. Kıyafetlerini çıkardı ve Micah'nın yanındaki yatağa sürünerek "Çok sıcak" diye mırıldandı. Güneş yeryüzüne yükselmeden ve o gün için ölmeden önce kolları, bacakları ve kaşıklayan bedenleri birbirine dolanmış bir şekilde bizimle birlikte uykuya dalmak için zamanı vardı.

15

Cuma günü Edward VE Donna'nın düğünü için uçmadan önce MICAH ve ben Jean-Claude ile güvenlik işe alımları hakkında konuştuk. Biz toparlanırken batıdaki hayvan grupları arasındaki başka bir anlaşma-anlaşmazlık sorunu için bir telefon geldi. Normalde Micah bu işi halletmek için düğünü iptal ederdi ama Jake ve Kaazim'i özel jetle gönderdi. İkisi de aynı iki grupla ilgilenmek için son yolculukta onunla birlikteydi, bu yüzden durumu en az onun kadar iyi biliyorlardı. Bu da aniden Key West'e gitmek için ticari havayollarından bilet bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Son dakika bilet alışverişi yapmak zorunda kalmamız, korumalarımızın sayısını sınırlama kararı almamıza yardımcı oldu.
yanlarında getiriyorlardı. Bir yandan hepimiz etrafta bu kadar çok koruma olmasından dolayı biraz bunalmış hissediyorduk; diğer yandan İrlanda'da bir ton korumamız olmuştu ve yine de neredeyse başımız belaya girecekti. Seçimler, seçimler.

Nicky ve Bram ama ondan sonrası daha zordu. Jake ve Kaazim bir sonraki en iyi seçimlerimiz olacaktı, ancak Micah'ın seyahatin tadını çıkarabilmesi için Koalisyon işleriyle ilgileniyorlardı. Jean-
Claude bu kadar az muhafız alıyorsak ikisinin Harlequin olması konusunda ısrar etti. Karşı çıkamadım, ama sonra Micah fazladan muhafızların hiçbirinin yattığımız muhafızlar olmaması konusunda ısrar etti, çünkü bunun üçümüz için bir çift gezisi olması gerekiyordu. Bu adildi, ama birimiz ya da birkaçımız güvendiğimiz Harlequin'in geri kalanıyla yatıyordu. Evet, evet, çalışanlarımızla yatmayı bırakmalıyız yoksa bir İK çalışanına ihtiyacımız . Daha iyi bir fikir bulamadığım için Rodina ve Ru arkamızdaki otobüsteydi.

Üzerinde genç-öfkeli insan sloganları olan büyük boy siyah tişörtler, bol haki şortlar ve savaş botlarıyla gelmişlerdi. 5.11 botları normal kıyafetlerinin bir parçası olan tek şeydi - ve
siyah göz kalemi. Pek profesyonel bir bodyguard gibi görünmüyordu ama açıkçası beni en çok rahatsız eden şey, neredeyse

Aynı kıyafeti, mavi kot şort üzerine düz siyah bir atlet ve atletin üzerine siyah erkek arkadaş tarzı siyah bir gömlek giymiştim. Kendi 5.11 botlarımı bile giyiyordum, yanları fermuarlı, havaalanından geçmek için mükemmel bir çift. Eğer önce onların kıyafetlerini görseydim.
değiştirmiş ya da değiştirtmiş olabilir. Ne de olsa patronun ben olması gerekiyordu.

Kıyafetlerimi sadece rahatlık için seçmemiştim; onları seçmiştim Çünkü belimdeki silahı saklamama yardımcı olacaklarını biliyordum. Hava polisi eğitimi almıştım, bu yüzden uçakta silah taşıma iznim vardı ama pek çok insan silahların yanında gergin oluyor ve ihtiyacım olan son şey Nicky ve Bram sadece birkaç koltuk ötedeyken bir iyiliksever uçağı kaçıracağımı düşündü. Zavallı yardımsever neye şaşıracaktı. Bu yüzden, herkesin güvenliği için, silahı küçük sırrımız olarak saklayacak kıyafetler seçtim.

sadece Bram'ın kot pantolonu vardı, beyaz atleti içine sokmuştu ve siyah gömleğinin düğmelerini ceket gibi açmıştı. O da tıpkı gibi siyah 5.11 botları giyiyordu. Nicky'nin parlak desenli büyük bir Hawaii gömleği olan siyah bir atlet vardı. Kalın desen silahını gizliyordu, tıpkı
Bram'in siyah tişörtü - indiğimizde silahlarını kontrol edilen bagajdan çıkarabilirlerdi. Nicky'nin kalçaları çoğu şorta sığmıyordu, bu yüzden kendi yaptığı kot pantolonları giyiyordu. O da
savaş botları yerine siyah slip-on Vans tercih etti.

Düğünün Florida'da olduğunu biliyordum. En yakın havaalanının Key West'te olduğunu biliyordum. Fark etmediğim şey, havaalanının gerçekten büyük uçaklar için yeterince büyük olmadığıydı, bu yüzden bir tarafta iki koltuk, koridorun diğer tarafında tek bir koltuk ve yuvarlak bir metal Klostrofobim için çok küçük bir tüp. Uçuş korkusu, yani havacılık fobisi olan tanıdığım tek kişi ben ama bu fobilerin bir arada olduğu tek kişi bendim. Uçmaya başladığımı sanıyordum.
New Mexico'ya gidiş ve dönüş uçuşlarını ne kadar iyi idare ettiğim için uçma konusunda daha iyiydim, ancak bu yolculuk bana uçma korkumun tüm iş uçuşlarından kaynaklanan bir tür daldırma terapisi yoluyla hafiflemesine rağmen, klostrofobinin gerçekten çok fazla gelişmediğini öğretti. Suyun altında, karanlıkta bir mağarayı içeren bir dalış kazası geçirene kadar küçük alanları sevmiştim. Bu her şeyin başlangıcıydı ama vampirler beni yakalayıp daha sonrası için atıştırmalık olarak saklamaya karar verdiklerinde birkaç tabutun içinde de uyanmıştım. Tabutta uyanmak

yanınızda birkaç saat içinde "canlanacağını" ve sizden besleneceğini bildiğiniz bir cesetle zifiri karanlık . . . Klostrofobimi hak etmiştim.

Küçük uçakta otururken bunun bir vampirle karanlık bir tabuta hapsolmaktan çok daha iyi olduğunu düşündüm. Öyleydi, gerçekten öyleydi ve bu uçak tamamen işlevseldi, on yıl önce neredeyse benimle birlikte düşen ve bana uçma korkusu veren uçak gibi değildi. Daha yakın bir zamanda kaza yapan bir helikoptere binmiştim ama bu fobimi daha da kötüleştirmemişti. Sadece daha iyi hale getirmemişti.

Pencerenin yanına oturdum çünkü bu klostrofobiyi hafifletmeye yardımcı oldu. Keşke dışarı bakıp bulutları ve çok aşağıdaki okyanusu görmek havacılık fobisini daha da kötüleştirmeseydi. Gözlerimi kapattım ve koltuğumun kolunu ölümüne sıkıca kavradım. Tutmamaya çalıştım Micah'nın kalçası sandalyenin kolu kadar sıkıydı. Elini tutuyordum ama parmaklarındaki hissi kaybetmişti, bu yüzden elimi kot pantolonuna ve altındaki uyluğa . Bir uçuşta gerçekten kanamıştım.
Bu yüzden tutuşumu kontrol etmeye çalışıyordum. Uçaklarda büyük bir bebek olduğum için kanaması gerekmemeliydi.

Uçak sarsıldı ve sonra bir arabanın yoldaki engebeli bir noktaya çarpması gibi engebeli bir havaya çarptı. Gözlerim kapalıyken karnım hareketten dolayı yuvarlandı, bu yüzden gözlerimi açmak zorunda kaldım. Bir uçakta hiç kusmamıştım ve bu seriyi bozmak istemiyordum.

"Anita, tatlım, sorun yok," dedi Micah.

Döndüm ve ona baktım. Arkamdan gelen güneş ışığı yüzüne vuruyor, gözbebeklerinin aşağıya doğru inmesini sağlıyordu.
İrislerinin yeşil ve altın rengi gözlerini dolduracak şekilde nokta atışı yaptı. Yeni gözlükleri onları çerçeveliyordu. Sonunda onu renkli çerçeveler almaya ikna etmiştik. Gözlükler kahverengi ve yeşil kaplumbağa kabuğu karışımıydı ve leopar gözlerindeki yeşili sarıdan daha belirgin hale getiriyordu ama belki de bunun nedeni kısmen giydiği orman yeşili tişört ve ten rengiydi. Bir insan olarak mükemmel bir görme yetisine sahipti ama kediler, hatta leoparlar bile miyoptur ve şimdi Micah da öyleydi. Aslında ona bakarken kendimi daha iyi hissediyordum ki uçak tekrar sarsıldı. Sanki görünmez bir göksel otoyolda buz varmış gibi yana doğru kaydı. Birden kendimi yine iyi hissetmemeye başladım.

"Sorun yok, Anita. Sadece biraz türbülans var."

"Senin için söylemesi kolay." Bana bile huysuzca gelmişti ve ben ona karşı huysuz olmak istemiyordum. St. Louisdeki evimizde bizimle geçirdiği birkaç gece, Florida davası yüzünden içine düştüğü karanlık ruh halinden kurtulmasına yardımcı olmuştu. Üçlü olarak gerçekten harika bir seks yapmanın da yardımı olmuştu. I

Huysuzluk ettiğim için onun neşesine gölge düşürmek istemedim.

Sanki az önce ona homurdanmamışım gibi gülümsemesi genişledi. "Uçuş korkun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Ona kaşlarımı çattım çünkü değildi. "Ondan korkmamdan hoşlanıyor gibisin."

"Korkmandan hoşlanmıyorum ama senin için cesur olabilmem güzel bir şey."

"İş hakkında konuşabiliriz; bu genellikle dağıtır."

Nathaniel o taraftaki tek koltuktan koridora doğru eğildi ve "Benim için hem büyük hem de cesur olman hoşuma gidiyor ama iş konuşmak yok. Söz vermiştin." Gülümsedi ve Micah'ya elini uzattı, o da elini tuttu ve aralarında koridor boyunca el ele tutuşabilecek kadar mesafe vardı. Nathaniel'in elini bırakmam gerekirdi.

Aramızda gizli taşıma izni olmayan tek kişi Nathaniel olduğu için, daha sonra bir şeyleri gizlemek için koyu renklere veya desenlere bağlı kalmak zorunda değildi, bu yüzden soluk bir elbise giyiyordu.
lavanta rengi , siyah haki şort ve mor koşu ayakkabıları. Atlet omuzlarındaki ve kollarındaki kasları gösteriyordu ve
Şort kıçını sıkıyor ama başka yerlerini gevşetiyordu. Şortun bunu nasıl başardığından emin değildim, ama bu, gelip giderken harika göründüğü anlamına geliyordu.

"Müşterilerimle ilgili yeni bir şey olmadığı sürece düğünde iş konuşmak yok," dedi Micah. mutluluk çoktan kaybolmuş, gerginlik ona dokunduğum yerden vücuduna yayılmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Nathaniel ve Micah'nın elini kaldırarak parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu. Micah gülümsedi ve gerginliğin bir kısmı azaldı. Onu yanağından öptüm ve o da dönüp bana bakarak tekrar gülümsedi.

İniş anonsu yapıldı ve nabzım anında boğazımdan çıkmaya çalıştı. Fobimin hâlâ bu kadar kötü olması çok saçmaydı. Micah'nın kot pantolonunun üzerinden kalçasına yapıştım ve bir
Birkaç derin nefes aldım ve nefesimi kontrol etmeye odaklandım. Elini benimkinin üzerine koydu, bu da gözlerinin içine bakmamı sağladı. Gülümsedi ve gözlerinde öyle bir güven, iyi olacağımıza dair öyle bir eminlik vardı ki. Onun sakinliği karşısında korkmak çok zordu. Neredeyse tanıştığımız andan beri benim destekçim olmuştu. O benim hayatımdaki bir role uyuyordu.

gerektiğini bile bilmediğim bir hayat, sanki reklamını yapmadığım ama gerçekten birinin yapmasına ihtiyaç duyduğum bir iş için ortaya çıkmış gibi.

Beni öpmek için eğildi ve uçağın tekerlekleri piste çarptığında hala öpüşüyorduk. Öpücükten irkilerek uzaklaştım, birkaç santim öteden yüzüne bakıyordum ama artık yerdeydik ve fobim bir dahaki sefere kadar sona ermişti. Uçak sertçe sarsıldı,
Sanki pilot ayağını frene olabildiğince sert basıyordu. Öne doğru savrulduk ve frenlere basmaya devam ediyorduk; uçak sanki pistten çıkıyormuşuz gibi biraz yana kaydı.

"Sorun değil Anita," dedi Micah, "kısa bir pist. Pilot frenleri kullanmak ."

"Kısa pist; pistimizin biteceğini mi söylüyorsun?" derken ağzım kurumuştu.

"Hayır," dedi Micah elimi tutarak, "iyi olacağız." Uçak sonunda titreyerek durdu.

Bram dedi ki, "Bahse girerim pilot donanmadan yeni ayrılmıştır."

"Neden?" Nicky sordu.

"Bir avcı uçağını uçak gemisinin güvertesine indirmeye çalışır gibi iniyor. Bu kısa bir pist."

Boğazımdaki kuruluğu atlatmak ve "Hatırlat da bir daha asla bir uçak gemisine inmeye çalışmayayım" diyebilmek zorlukla yutkunmak zorunda kaldım.

Bram, "Önce seni bir savaş uçağına bindirmemiz gerekecek," dedi ve başını salladı.

"Haklısınız, bırakın bundan daha heyecanlı bir inişi, beni bir savaş uçağına bindirmek için eski A Takımı'ndaki Bay T gibi uyuşturmanız gerekirdi."

Emniyet kemeri işareti çaldı ve insanlar ayağa kalkıp kendilerini koridora sıkıştırdıkça emniyet kemerlerinin çözülme sesleri uçağı doldurdu. Nicky ve Bram ayağa kalktı ve Nathaniel ile Micah'ın ayağa kalkıp baş üstü çantalarını alabilmeleri için iki yanımızdaki herkesi engellediler. Ben de koltuğun altından çantamı çıkardım ve kalktım,
Hala pencerenin yanında sıkışıp kalmıştım. Eğilmek zorundaydım yoksa başımı çarpabilirdim. Nicky ve Bram'in ya da Nathaniel'in koridor tarafında oturmalarının birden fazla nedeni vardı.

Nicky'nin geniş omuzları arkasındaki uçağı insanlara karşı bir duvar görevi görüyordu. Bram'in önündeki insanlar uçağın dış

hepimiz kapının açılmasını beklerken, uçuş görevlilerinin izin verdiği ölçüde kapıyı açtı.

Bram büyük sırt çantasını yerine yerleştirdikten sonra bana baktı. "Eğer bir uçağa binmenin senin için gerekli olduğunu düşünüyorsan ve bir uçak gemisine iniş yaparsınız. Bay T saçmalığına gerek yok."

"Gerekli olanı tanımla," dedim.

"Hayat kurtarmak."

"Oh, bu çok önemli," dedim. "Evet, eğer bu şekilde ifade edersen ve gitmem gereken yere ulaşmam için kesinlikle başka bir yol yoktu."

"Umarım hiçbir zaman uçak gemisine iniş yapmak zorunda kalmazsın, çünkü bundan nefret edersin, ama mecbur kalırsan yapabileceğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü hiçbir şeyin sizi yenmesine izin veremezsiniz."

Nathaniel, "O kadar cesur olduğun için diyecektim ama Bram'ın söylediği işe yaradı," dedi.

Tüm bu iltifatlara ne diyeceğimi bilemiyordum. İstedim ki
Belli belirsiz bir utançla kıvrandı ve nedeninden emin değildi.
"Büyükannem bunun sadece inatçı olduğum için olduğunu söylerdi."

"O da var," dedi Micah ve kendimi içeri sıkıştırabilmem için hareket etti. Kapılar açılıp insanlar nihayet uçaktan inmeye başladığında onun yanındaydım. Bram'ın arkasında sıraya girmeden önce bana hızlı bir öpücük verdi.
Nathaniel arkamıza geçti ve Nicky de arkamızdan geldi.
hareketli duvar. Korumaların arasına sıkışmıştık, evler kadar güvendeydik ama Nathaniel için endişeleniyordum. Micah ve ben
Ama ortak oğlumuz bizim kadar sıkı antrenman yapmıyordu. İşi için buna ihtiyacı yoktu, bu yüzden Bram ve Nicky'nin yanımızda olduğu koridorda ilerlerken kendimi yeterince güvende hissediyordum, ama ilk kez klostrofobim Nathaniel'le ilgili endişelerimin yanında ikinci planda kaldı. Uçak kontrollü bir ortamdı, iki koruma bunun için yeterliydi, ama kapıdan geçip geniş dünyaya açıldığımızda kontrolden başka her şey olacaktı. Birden Rodina ve Ru'yu uçağın ön tarafında yanımıza koyabilmeyi diledim ama bu aptalcaydı çünkü uçaktan teker teker çıkabilirdik. Asfaltta bize yetişmelerini bekleyecektik, ama Nathaniel'in güvenliği konusunda mantıksızca endişelendiğimi bir kez daha fark ettim. Mantıklı olmadığını biliyordum ama bazı şeyler mantıkla ilgili değildir; onlar

ve duygular dünyadaki en mantıksız şeylerden bazılarıdır.

Bram kapı aralığındaydı, güneş o kadar parlaktı ki vücudunun etrafında bir hale oluşturuyordu. Güneş gözlüklerinin iyi bir fikir olabileceğini geç de olsa fark ettim. Arkama baktığımda diğer üç adamın da koyu renk gözlüklerini değiştirmiş olduğunu gördüm. Merdivenlerin başında, bir arkadaşımın beni almaya ikna ettiği büyük çanta/çanta kombinasyonunun içinde gözlüklerimi bulmaya çalışırken sadece ben kalmıştım. Mükemmel bir seyahat çantası olması gerekiyordu ama söz konusu kadın çantaları olduğunda her zaman olduğu gibi bu da bir yalandı. Her çanta, eşyaları yiyen kendi hareketli kara deliğiyle birlikte gelir ve sonra onları geri tükürür. Boş . Terminale girene kadar gözlerimi kısabilirdim.

16

Asfaltta Ru ve Rodina'nın yollarına devam etmelerini BEKLEDIK.
uçaktan kurtuldum. Bu bana yeni çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarmak için zaman kazandırdı. R ve R nihayet merdivenlerden indiler, gülüyorlardı ve sanki uçuştan keyif almışlar gibi rahatlamış görünüyorlardı. Birinin hoşuna gittiğine sevindim.
Sirkte olduğu gibi iki yanımıza doğru ilerlediler. Bram önü tuttu ve Nicky arkayı getirdi. Birden üzerimizde *"Korumalar!*" yazan bir tabela belirmiş gibi hissettim ama muhtemelen hissettirdiğinden daha az belirgindi. Nathaniel'i ya da Micah'yı rahatsız edip etmediğini bilemiyordum.

Üçümüz el ele pist boyunca, üzerinde sanki yeni bir ülkeye giriyormuşuz gibi büyük harflerle *Conch Cumhuriyeti'ne Hoş Geldiniz* yazan uzun, alçak bir binaya doğru yürüdük. Oraya vardığımızda
Daha yakından görebildiğim kadarıyla, havaalanına açılan kapıların üzerindeki heykel gibi görünen şeylerin altında *Key West'e Hoş Geldiniz* yazan çok daha küçük bir yazı vardı. Heykeller, ya da her ne olmaları gerekiyorsa, bir tarafta iki çocuklu ebeveynlere benzeyen bir şey vardı. Karısı diğer taraftaki üç kişiye doğru uzanıyordu. Bu üç kişi de muhtemelen bir aile olmalıydı ama
Anne figürü, sadece yaşlı bir adam, genç bir adam ve bir çocuk. İki yaşlı adam kadına doğru uzanıyordu. Sanki
Ortada *Küba'ya 90 mil, en güney nokta* yazan büyük bir şeyin etrafından dolaşmaya çalışıyorlardı. Sanırım herkesin bir satış noktasına ihtiyacı var.

"Conch Cumhuriyeti de neyin nesi?"

Micah, "Key West bir keresinde Birlik'ten ayrılmaya çalıştı ve hatta ülkenin geri kalanına savaş ilan etti," dedi.

"Şaka yapıyorsun," dedim.

Bana gülümsedi, gözleri numaralı güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. "Conch Cumhuriyeti'nden pasaport bile alabilirsin. Gerçek bir pasaport değil ama yine de sunuyorlar."

"Tüm bunları iş seyahatlerinizde mi öğrendiniz?" Ben sordum.

"Tramvay turuna katıldık," dedi Nathaniel. "İki
kez yapacak kadar ilginç miydi?"
"Kesinlikle," dedi ve Micah da aynı fikirdeyken elimi kendi elinin içinde
salladı. "Üçümüzün birlikte yapabileceği her şey harika olacak," dedi.
dedi. Hepimiz gülümsüyor ve mutluyduk, ama arka korumamızı oluşturan iri adam için bir düşüncem vardı. Nicky benim sevgilimdi - birbirimizi seviyorduk, ellerimi tutan iki adamı sevdiğim gibi değil ama yine de onu bu kadar çok şeyin dışında bırakmak garip geliyordu. Hepimiz bunu önceden konuşmuştuk. Nicky, Bram ile birlikte çalışacaktı, bu da iş başındayken benim sevgilim, Nathaniel'in kardeşi ya da korumadan başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu. olmak zorundaydı, yoksa daha fazla korumaya ihtiyacımız olurdu. Ama yine de bir an Nicky'ye haksızlık ettiğimi hissettim.

Rodina, Bram'in arkasına geçecek şekilde ilerledi ve Ru, kapılardan geçip havaalanına girerken Nicky'nin yanında olmak için geri çekildi. Nicky'ye dönüp baktım ama o havaalanında tehlike olup olmadığına bakıyordu. O iş başındaydı; paylaşmak istediğim özlem dolu bakışların, biz güvende olana kadar Micah ya da Nathaniel'e yöneltilmesi gerekiyordu İçeride bir yerde, o zaman bile nerede ve neler olduğuna bağlıydı. O bu yolculukta önce korumaydı, diğer her şey ikinci plandaydı. Böyle olması gerekiyordu ama yine de kendimi tuhaf hissediyordum.

Dört koruma da kalabalığın içinde bela arıyordu ama kalabalığın çoğu bizimle birlikte St. Louis'den gelen uçaktan yeni indiği için uçağa binerken her birine tek tek bakmışlardı bile. Bram, Nicky, Ru ve Rodina bir nehrin ortasındaki çeşitli büyüklükteki kayalar gibi etrafımızda durdular, böylece kalabalık etrafımızdan aktı, çünkü aniden orta-küçük uçağımızın alabileceğinden daha fazla insan vardı.

"başka bir uçak mı indi?" diye sordum. "Hayır," dedi
Nicky.
Micah, "Size söyledim, burası küçük bir havaalanı," dedi.

Etrafıma bakındım ve araba kiralama acentelerinin üçünün de uzak duvarın karşısında olduğunu fark ettim. Duvardan sağa doğru uzanan küçük bir taşıma bandı halkası ve bir meyve suyu ve içecek dükkânı vardı. Odanın ortasında bir bar vardı. Arkamızdaki duvar, girdiğimiz yer, yerel turistik yerlerin reklamları ve el ilanlarıyla kaplıydı. Dry Tortugas'ın ne olduğunu ve neden ziyaret etmek istediğimi merak .

"Bagaj teslim ofisi nerede?" diye sordum.

Bram, "Kapıdan girdiğimizde en solda, diğer bagaj bandını geçince," dedi.

Micah, "Bagajlar henüz boşaltılmadı," dedi. "Zamanımız var." "Bunu nereden biliyorsun? Belki bugün hızlıdırlar," dedim.

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Buraya üç kez geldim. Son bir buçuk ay içinde birkaç kez. Burası küçük bir havaalanı ve küçük bir personeli var. Her şeyi hallediyorlar ama siz de ada saatine alışmaya başlayabilirsiniz."

"Ada saati kaç?" Anında şüphelenerek sordum.

Gülümsedi. Nathaniel güldü ve "Buradaki rahat tavrı sevdim ama bir süre sonra Micah'ı rahatsız etti ve muhtemelen nefret edeceksin" dedi.

"Ne kadar rahat?" diye sordum.

"Ada zamanı," dedi Micah. "Bu ne anlama geliyor?"

"İhtiyacın olan kişinin dalışa, yelkene ya da balık tutmaya gitmek için işini bırakmadığını umsan iyi olur," dedi Bram ve sesi tiksinmiş gibiydi.

"Bu herkes değil," dedi Micah. "Öyle hissettiriyor," dedi Bram.

"Ama tatildeyiz," dedi Nathaniel, "o yüzden o kadar da önemli değil."

"Kirke'de yaşayan insanlara yardım etmenin bir yolunu bulabilirsek, bazı işler yapacağım, Nathaniel."

Nathaniel'in yüzü asıldı. "Fotoğrafları şimdi gördüm. Eğer onlara gerçekten yardım edebilirsek, ilk tatilimizin bir kısmını feda etmeye değer."

Micah onu daha yakına çekerek hızlı bir öpücük verdi. Micah'nın diğer adamdan herkesin önünde bir öpücük alması nadir görülen bir şeydi. Bu Nathaniel'in yüzüne gülümsemeyi geri getirdi. Yağmurdan sonra güneş ışığı, sanki mutluluktan gözlerinde gökkuşağı olmalıydı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Micah.

Rodina, "Resimleri de görmüş olsaydık daha iyi anlardık," dedi.

Micah, "Bilmesi gerekenler esasına göre," dedi. "Ve bizim bilmemiz gerekmiyor," dedi.

"Hayır."

Ru, "Nicky ve Bram onları gördü, abla," dedi.

"İhtiyaç halinde bizimle bilgi paylaşacakları konusunda onlara güvenmek zorunda " dedi.

"Evet," dedi ve iş bölümüyle barışık görünüyordu. Kadın iç çekti ama boş verdi.

Nathaniel, "Fotoğrafları görmek zorunda kalmadığın için mutlu ol," dedi.

Micah ve ben aynı anda ona sarıldık ve birbirimizin yoluna çıkmamızı sadece grup kucaklaşmalarında yaptığımız uzun pratik engelledi. "Hayatına daha fazla dehşet getirmek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi Micah.

"İyi bir amaç için," dedi Nathaniel ve sonra Micah'nın yüzünü görebilecek kadar arkasına yaslandı. "Ama bu, yardımcı olmayacaksa ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecekse seni işe sürüklemek istemediğim gerçeğini değiştirmiyor." Şimdi ciddi görünüyordu; üzgün değil ama kararlıydı.

"Elimden geleni yapacağım."

Nathaniel şüpheli görünüyordu.

"Bu tatile benim ihtiyacım var," dedi Micah.

", ama ben ciddiyim Micah, sen de ciddisin," dedi bana bakarak.

"Ben ne ?" diye sordum.

"Henüz bir şey yok, ama sen de iş konusunda onun kadar kötüsün." Nathaniel bana her eşin eninde sonunda göreceğini tahmin ettiğim bir bakış attı. Bu ben-

Kendini çok iyi tanıdığın için bana yanlış olduğumu söylemeye bile kalkma.
Henüz evli değildik ama beş yıldır birlikte yaşıyorduk.
Bazı şeylerin alyansa ihtiyacı yoktur, sadece zamana.

"İşim için özür dilemeyeceğim," dedim.

"Bunu yapmanı istemiyorum ama bu seyahatin düğünle ilgili olmasını ve sadece eğlenmemizi istiyorum."

"Micah'nın işinden kaçınmak daha zor olacak ama cesetler düşmeye başlamadığı sürece elimden geleni yapacağım."

"Burası birinin 'Sessiz, çok ' dediği yer mi?" Nicky sordu. Ona baktım ama sanki hiç konuşmamış gibi hâlâ kalabalığı tarıyordu.

"Ya da 'Bu konuda içimde kötü bir his var' mı?" Bram dedi ve o da hâlâ kalabalığa bakıyordu.

"Sen de başlama," dedim.

"Bizi kimin gerekiyor?" Micah sordu. "Emin değilim."

"Donna kim boşsa onun burada olacağını söyledi. O ya da Ted olmayacaktı," dedi Nathaniel.

"Tanrım, umarım Dixie değildir," dedim.

"Bunu sana yapar mıydım?" dedi bir erkek sesi ve sonra nihayet kalabalığın arasından Bernardo Benekli At'ı görebildim.

17

UZUN BOYLU, esmer ve yakışıklıydı, sadece belirli etnik kökenlerin size verebileceği o mükemmel elmacık kemiklerine sahipti. Onunki Amerikan yerlisiydi. Kırmızı atleti, mükemmel kahverengisine karşı harika görünüyordu.
Teni. Gömlek, bir çift mavi jean şortun üzerinde bol duruyordu. Atlet ve şortun etrafından görünen vücut kaslıydı ve
spor salonunda çok çalıştığını söylüyordu. Gömleğini şortunun içine soksaydı daha da iyi görünürdü ama o zaman şortunun kemerindeki silah görünürdü. Şortunda silah olduğunu nereden biliyordum?
Bel kemeri mi? Çünkü kolsuz bluz omuz kılıfı için çok fazla ten gösteriyordu ve şort da öyle olmadığını açıkça gösteriyordu.
ayak bileğinde kılıf vardı. silah olduğunu nereden bilebilirdim ki?
Çünkü tişörtün dar yerine bol olmasının tek açıklaması buydu ve bunu yapan Bernardo'ydu. Ayrıca Jean-Claude'un bu kadar az korumayla seyahat etmemizi kabul etmesinin tek nedeni Bernardo, Edward ve diğer kolluk kuvvetlerinin ziyaret için yakınlarda olmasıydı. Sağdıçların neredeyse tamamı ya polis ya da askerdi, yani bir şey olursa desteğimiz falan vardı.

Grubumuzda silahı olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettiğim an, taşıdığımı bilmediğim bir gerilim azaldı. Nicky ve Bram göğüs göğüse çok iyiydiler ama uzaktan gelen bir gümüş kurşunla bunların hiçbir önemi kalmadı. Bernardo ve Bram'ı gördüğüme gerçekten sevinmiştim.
en az iki silahımız olduğunu biliyordum.

Bu yüzden ona normalden daha fazla gülümsemiş olabilirim.

Nathaniel önce ona yaklaştı, elini sıktı ve aynı anda sarıldı, sanki arkadaşlar arasındaki herhangi bir fiziksel temas potansiyel olarak sorgulanabilirmiş gibi *Biz gey değiliz!* diye bağıran o tek taraflı erkek kucaklaşmasıyla. Ben erkek değildim, bu yüzden ona normal bir şekilde ama Bernardo ile arkadaşlığımız bu türden bir arkadaşlık değildi. Daha çok iş arkadaşıydık, ben de elimi uzattım. Elimi sıktı ve

Çok daha büyük olan elini benimkine doladı ve sonra beni
Nathaniel'e sarıldığı gibi tek kollu, beceriksiz bir adama sarılmıştı. Ama ben 15 santim daha kısaydım, bu yüzden yüzüm
Göğsünün sertliği nedeniyle daha da garipti ama beni bir dans hareketi gibi yana doğru hareket ettirdi, böylece o gariplik zarafete dönüştü.

Geri çekildim ve "değiliz; sadece sarılabilirdiniz" dedim.

"Şimdi sen söyle," dedi ve güldü. Yolcu arkadaşlarımızdan bazılarının ona gizlice ya da o kadar da gizlice bakmadığını fark ettim. O, Edward'ın Ölümü ve benim Savaşım için Açlık'tı. Neden Açlık? Çünkü o kadar yakışıklıydı ki, insanları kendisine aç bıraktı, ama hepsini tatmin edemedi, bu yüzden onları eksik bıraktı. Ben de öyle düşünmüştüm.
Hunger olması için metaforu uzatıyordu ama doğaüstü mareşaller arasında en yüksek dördüncü öldürme sayısına sahipti, bu yüzden atlılardan biri oldu. Bernardo insanların ona baktığını fark etmemiş gibi davranıyordu ama ben onun bunu gördüğünü biliyordum; her zaman görüyordu ama bu konuda asla çirkinleşmiyordu. Yakışıklı bir adamdı, bunu biliyordu ve
Buna sahip olmak ve zevk almakta yanlış bir şey yoktu. Güzellik konusundaki kendi sorunlarım asla bu kadar rahat olmama izin vermezdi, ama hey, o bendim.

Nicky ve o sadece el sıkıştılar ve sonra Bram'ı Bernardo ile tanıştırdı. Hiç tanışmadıklarını unutmuşum. Bazen çeşitli arkadaş gruplarımdaki tüm insanların birbirini tanımadığını unutuyorum.

"Bernardo, bu Micah," dedim gülümseyerek, çünkü yine şimdiye kadar tanışmış olmaları gerekirdi.

Bernardo onun elini sıktı ve "Seni haber akışımda o kadar sık görüyorum ki sanki daha önce tanışmışız gibi geliyor" dedi. Bunu söylerken gülümsedi.

Micah gülümseyerek karşılık verdi. "Ve senin hakkında o kadar çok hikâye duydum ki, sanki birbirimizi tanımamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bernardo hâlâ kalabalığı izleyen Rodina Ru'ya baktı. "Ama bu ikisi yeni."

"Bernardo, bunlar Rosemary ve Rue Erwin." Bunlar havaalanında kullandıkları pasaportlardaki isimler. Tüm Harlequinlerin yasal kimlikleri vardı, ancak birkaç yüz yıl sonra *yasal* ve *gerçek* aynı şey değildi. Doğum belgeleri üretebilecek gibi değillerdi.
doğdukları zamanki sertifikaları. Roma'nın çöküşünden önce kimse doğum belgesi düzenlemiyordu.

Rodina gülümsedi ve ona elini uzatırken gözlerini devirdi. "Biliyorum, korkunç isimler, değil mi, ama annem bahçecilikle çok ilgiliydi." Aksanı mükemmel bir orta batı Amerikalısıydı. Kelime seçimleri aniden geç genç, erken yirmili yaşlardaydı. Görünen yaşının daha genç tarafını oynayacaktı. Bu beni neden rahatsız ediyordu bilmiyorum ama ediyordu.

"Hey, en azından bana bir kız ismi taktığı gibi sana da bir erkek ismi takmamış," dedi Rue. O sessiz, neredeyse utangaç çocuk adam gitmiş, yerine çok daha güçlü bir genç gelmişti. Edward'ın Ted'le yaptığı gibi karaktere girip çıkacaklar mı diye merak ettim.

Bernardo bana baktı. "Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun yoksa Peter için arkadaşlarını mı getirdin?"

Ne diyeceğimi bilemedim, çünkü kurnazlık konusunda berbattım. O ana kadar diğer isimleri kullanmaktan başka bir şey yapmamışlardı, bu yüzden beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Seni yine mutsuz ettik," dedi Rue. "Ne olmamızı istiyorsun?" Rodina sordu. "Daha yaşlı," dedim.

Nathaniel, "bara ya da kulübe girebilmek için yeterince büyük olmanız gerekiyor" dedi.

"Peki," dedi ve tüm ergenlik öfkesini bu tek kelimeye sığdırdı. Dönüp Bernardo'ya gülümsedi ve birden yaşlanmıştı. Belli belirsizdi ama sanki farklı bir insan onun teninde yaşıyordu. Bu biraz rahatsız ediciydi.

"Morgan Erwin, Dr. Erwin, ama insanlar tıp doktoru olduğumu düşünmesin ikinci olarak söylüyorum."

Bernardo onun elini sıktı, biraz şaşkın görünüyordu ama Edward ile yeterince uzun süredir arkadaştı. "Nesin sen?
Tıp değilseniz?" "Tarih."

"Öğretmenlik yapıyor musun?"

"Hayır, bir eski eser küratörüydüm." "Bir müzede mi?"

diye sordu.

" gibi bir şey." Bunu söylerken tatlı tatlı gülümsedi ama yüz ifadesinde yirmisinden daha yaşlı görünmesine yardımcı olan belli bir dünya yorgunluğu vardı.

Bernardo Ru'ya döndü, elini uzattı ve "Kim olduğunu duymak için " dedi.

Ru, onda hiç görmediğim kadar geniş bir gülümseme verdi. "Dr. Wyatt Erwin, ama ben de tıp doktoru değilim."

"Tarih mi?" Bernardo sordu.

"Hayır, edebiyat."

Rodina, "Bu da üniversite sonrası yıllarını insanlara patates kızartması isteyip istemediklerini sorarak geçirdiği anlamına geliyor" dedi.

Bernardo önce birinden diğerine, sonra da bize baktı. "Hayatındaki yenilikleri duymak için , Anita."

"Sana söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bagajlar başlıyor," dedi Nicky.

"Harika," dedim ve ciddiydim. Bagajı anladım. En yeni korumalarımızla geçirdiğimiz son birkaç dakikayı ise pek değil.

18

Diğer TÜM bavulları da yanımıza ALARAK üzerinde *Bagaj Alımı* yazan odaya gittik. Kimliklerimizi gösterdik ve kilitli çantalarımızı odadaki adamdan teslim aldık. Micah'nın kilitli bir kutuda fazladan mermi ile birlikte sadece bir silahı vardı, ancak geri kalanımızın neredeyse benim boyum kadar olan en az bir büyük ekipman çantası vardı. Silahlarımızı almak normal bagajlarımızı almaktan daha kısa sürdü.

Nicky'nin ekipman çantalarımdan birini almasına izin verdim, böylece diğerini bir omzuma asabilecek ve elimi silahım için serbest bırakabilecektim.

Otoparkta ya da arabada herkesin yeniden silahlanmasına fırsat bulana kadar, Bernardo ve ben hala silahlı olan tek kişilerdik. Havaalanı kapısının dışındaki güneş ışığına doğru adım attığımızda, hepimizin bir müfreze gibi silahlanmamış olması beni normalden daha fazla rahatsız etti. En azından bu sefer güneş gözlüklerimi takmayı unutmamıştım.

Otoparka giden kısa bir yaya geçidi vardı. Anlaşılan Bernardo biz inmeden hemen önce bir SUV kiralamıştı, böylece bize şoförlük yapabilecekti. "Sizi kim bıraktı?" Micah sordu.

"Otelin bir arabası ve şoförü var, başka kimse rezerve etmediyse kullanabilirsiniz. Beni havaalanına bırakmak için boş yerleri vardı ama sonra dönüş yolculuğu için doldular," dedi yolu gösterirken açık park alanından geçip geniş bir kapalı alanın altına girdi. Park yerlerinin numaralarını iki kez kontrol etmek zorunda kalmadan doğrudan beyaz bir SUV'ye gitti. Biz inmeden önce orayı keşfetmişti.

SUV'un arkasını açarken, "Bagajları yükleyip sizi tekneye götürmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Tekne mi?" Dedim.

"Kimse sana Kirke Key'in kıyıdan uzakta bir ada olduğunu söylemedi mi?" "Kahretsin, söylediler. Sadece bir araya getiremedim."

karanlık yüzünde beyaz bir gülümseme parladı. "Bu kadar bariz bir şeyi kaçırmak senin tarzın değil, Anita."

"Zor bir yıl oldu." Hafifletmeye çalıştım ama öyle olmadı.

"Domino için üzgünüm."

Domino'yla en az bir davada tanışmış olduğunu fark ettim. "Teşekkürler," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemediğimden, giysilerimin olduğu bavulu cipin açık arka koltuğuna yerleştirmekle ilgilenmeye başladım. O da ipucunu aldı ve bıraktı. Erkek kuralları, ben açılmadığım sürece onun zorlamayacağı anlamına geliyordu. Bazen erkek kuralları tam da istediğim şeydi.

Nicky ekipman çantasını benim bavulumun yanına koydu ve kilidini açmaya başladı. Bram görüş alanını kapatacak şekilde hareket etti. Rodina ve Ru ipucunu anladılar ve Nicky'nin tabancasını ve kemer kılıfını çıkardığı gerçeğini gizlemeye yardım ettiler. Nicky silahını kuşanırken üçü de boş park binasına bakmaya devam etti. Micah ceset duvarının arkasına geçti ve kendi kilitli kutusunu açıp silahını çıkarırken onu saklamalarına izin verdi. Pantolonunun içinde bir kılıf vardı çünkü gömleği Bernardo'nunki kadar bol ya da Nicky'ninki kadar desenli değildi. Yasal olarak tüm havaalanının gözü önünde kendimizi silahlandırabilirdik, ancak yasal olması insanların bundan korkmayacağı anlamına gelmiyor, bu yüzden bu konuda ihtiyatlı olmak sadece kibarlıktı.

Nathaniel hariç herkes en az bir silah taktı. Herkes ama Micah ve Bram bıçakları ekledi. Evet, beni de saydılar. Silahların mermisi bitebilirdi ama keskin bir bıçak her zaman hazırdı.

Silahlarımızı kuşandıktan sonra çantaları kilitledik, her şeyi arkaya yerleştirdik ve arabaya binip uzaklaşabilirdik, ancak ben nihayet neşeli grubumuzun en yeni üyeleriyle konuşmaya hazırdım.

"Olmadığınız biri ya da bir şeymiş gibi davranmak da neyin nesi?"

Rodina ve Ru önce birbirlerine sonra da bana baktılar. "Son bin yılın çoğunu casus olarak geçirdik. Oynayacak bir rolümüz olması otomatik bir şey," dedi Rodina.

"Bu yolculukta işe yaramayacak. Siz korumasınız, nokta. Fazla karmaşıklaştırmayın."

"Ergen gibi göründüğümüzü ama bize arkanızı kollayacak kadar güvendiğinizi nasıl açıklayacağız?"

"Gerçeği söyleyebiliriz," dedi Nicky.

"Hayır," dedi Rodina.

"Hayır," dedi Ru.

"Neden hayır?" Ben sordum.

"İnsanlara göründüğümüzden daha yaşlı olduğumuzu söylemek istiyorsan, sorun değil, ama biz ömür boyu gizlilik içinde yaşadık, Anita. Yabancılara karşı tamamen açık olmaya hazır değiliz." Amerika'ya geldiğinden beri onu gördüğüm kadar ciddiydi.

"Ne düşünüyorsun Ru?" diye sordum.

"Pasaportlarımızdaki isimleri kullanın ve biz de sizin korumanız olalım." O da kız kardeşi kadar ciddiydi.

"İkinizin koruma olarak dışarıda olması bu kadar rahatsız edici mi?" Micah sordu.

"Grubunuzun bir parçası olmamıza izin verirseniz ama açıkça sizi korumazsak, saldırıya uğradığımızda narin, genç ve deneyimsiz olduğumuzu göreceklerdir. Bu bize birkaç dakikalık avantaj sağlayacaktır.
Ru ve beni küçümsüyorlar."

"Yani tüm bu 'hadi doktor gibi davranalım' olayı sadece sinir bozucu ve zor olmak için değil miydi?" Dedim.

"Doktor kısmında rol yapmıyorduk," dedi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Rodina, "Çok uzun bir süre aynı şehirdeydik," dedi. Ru, "İkimizin de çeşitli akademik dereceleri var," diye ekledi.

"Gerçekten mi?"

İkisi de başını salladı.

"Gerçekten tarih ve edebiyat mı?" diye sordum.

Tekrar başlarını salladılar.

"Gerçekten eski eser küratörü müydünüz?" diye sordum.

"Evet."

"Hangi müzede?" Micah sordu. "Vampir konseyinin koleksiyonunda."

Sonra ona baktık. "Bir müzeleri olduğunu bilmiyordum," dedim. "Resmi bir şey değildi ama vampirler bir şeyler biriktirir. Biz saklıyoruz
Bize ya da yaşamış olabileceğimiz hayatı hatırlatacak hatıra eşyaları, hatta modern seri katillerin yaptığı gibi hatıra eşyaları."

"*Biz* dedin ama sen vampir değilsin," dedi Bernardo.

Ona siyah gözlerinin tüm ağırlığını verdi. "Kastettiğiniz şekilde değil, hayır, ama Anita da öyle."

"O bir insan ve sen de öyle değilsin."

"Siz diğer memurların Kıtlık ya da Açlık adını verdiği şerifsiniz." Bu tam olarak bir soru değildi ama başını sallayarak cevap verdi.

"Polislerin Savaş adını verdikleri Anita'nın insan olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet," dedi.

"Tamamen insan mı?" Rodina sesini yükselterek bunu bir soru haline .

Bernardo, "Bunun artık ne anlama geldiğinden emin değilim," dedi.

Gülümsedi ve yüzünde nihayet her zamanki alaycı, neredeyse zalim ifadesi belirdi. "Bu ya diplomatik bir
ya da dürüst bir cevap."

Ru, "Gerçek gibi kokuyor," dedi.

İkisi birlikte bana bakıyorlardı, bu onları neredeyse kırdığım sinir bozucu bir alışkanlıktı, çünkü bu beni rahatsız ediyordu ve benim de bundan hoşlanmamam onları rahatsız ediyordu. Ama bazen ellerinden bir şey gelmiyordu, alışkanlık çok köklüydü.

Rodina, "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi.

"Ama yerimizi bulmalıyız," dedi Ru, kız kardeşinin düşüncesini tamamlayarak.

İkisine de baktım. "Sanırım Amerika'dan bize gelmek sizin için büyük bir değişiklik oldu."

Rodina, "Eğer bizi Nicky ve Bram gibi davranmaya zorlarsanız, saldırıya uğradığımızda önce dördümüzü öldürmeye çalışırlar," dedi.

"Ama saklanmamıza izin verirsen," dedi Ru, "o zaman onları öldürüp kurtarmamıza yetecek kadar uzun süre bize zarar vermeyebilirler."

"Siz , değil mi?" Bernardo söyledi.

Sanki her ikisini de hareket ettiren tek bir beyin varmış gibi başlarını çevirip ona baktılar. Ru, "Hayır, biz ikiz değiliz," dedi.

Rodina, "İrlanda'ya kadar üçüzdük," dedi. "Bir
erkek kardeşimiz vardı," dedi Ru.

"Kardeşine ne oldu?" Bernardo sordu. "O öldü," dedi.

Ru, "Anita'yı kurtarmak için kendini feda etti," dedi.

"Göğsüne bir tüfek darbesi aldı," dedim. "Rodrigo
Anita'yı ve beni kurtardı," dedi Nathaniel.

Bernardo bir ona, bir bana, bir de üçüzlerden geriye kalanlara baktı. "Demek kardeşini, üçüzünü kaybettin."

Başlarını salladılar.

"Bu çok zor."

Rodina, "Evet," dedi.

"Onu özlüyoruz," dedi Ru ve sonra bana baktı. "Bunun seni kötü hissettirmesine üzüldüm Anita, ama Rowan'ın ölümünden duyduğum keder, acını hissetme yeteneğimi öldürüyor."

Neredeyse Rowan'ın kim olduğunu soracaktım ama Rodina, "Rosemary, Rowan ve Rue Erwin isimlerimizdi," dedi.

Rodrigo'nun adını gerçek adından daha fazla kullanmamı istemedi. O ölmüştü ama yine de kimliğini gizlemesine yardım etmek istiyordu. Bu, asla anlayamayacağım bir göz önünde saklanma , ama anlamak zorunda değildim, gerçekten değil.

"Bernardo'ya havaalanında anlattıklarından daha mantıklı bir hikâyeye ihtiyacımız olacak," dedim.

Rodina bana ve ardından Ru da gülümsememi yankıladı. "Teşekkür , kraliçemiz."

", bu yolculukta bana öyle hitap edemezsin. Her şeyi ele verir."

"Kraliçemizin istediği gibi," dedi Ru. Bir an için şaka olabileceğini düşündüm ama yapmıyordu.

19

Hepimizi içine tıkıştırmaya çalışana kadar araç büyük GÖRÜNÜYORDU. Nicky ön koltukta oturuyordu çünkü omuzları bizi arka koltuğa sıkıştırıyordu, ancak bagajın hemen önündeki iki ekstra koltuğu açmak zorunda kaldığımız için onlar arka koltukta, Micah ve ben de orta koltukta değil miydik? Rodina ve Nathaniel en arka koltuklara sıkışmışlardı. Micah benimle Ru'nun arasına sıkışmıştı. Bram iki metrelik gövdesini benimle kapı arasına sokmayı başardı. Bir tane Böylece biri arabayı kaçırmaya kalkarsa herkes korunabilecekti.

Bernardo arabayı park alanından çıkardı ve bir sonraki küçük yola henüz sapmıştık ki okyanus aniden görünür oldu, parlıyor ve ufka doğru yayılıyordu. Okyanusu Batı Yakası'nda, Doğu Yakası'nda ve İrlanda'da görmüştüm ama hiç bu kadar mavi bir okyanus görmemiştim. Akuamarin, turkuaz, soluk safirdi, sanki Tanrı mücevherleri öğütüp suya dönüştürmüştü.

"Vay canına," dedim, "daha önce hiç bu renkte su görmemiştim."

"Orta Keys'e doğru ilerledikçe daha da güzelleşiyor," dedi Bernardo. Sola döndü ve ben de yelkenli ve motorlu teknelerle bezeli pırıl pırıl suya baktım, gerçi bazıları başka bir şey olarak adlandırılabilecek kadar büyük görünüyordu. Bir tekneye gemi diyebilmeniz için ne kadar büyük olması gerekir?

Micah'nın kolunun kıvrımına ve kolarkasına yerleştim ve ilk Karayip mavisi okyanusuma baktım. Birden kendimi gerçekten tatildeymişiz gibi hissettim. Yola çıkalı çok olmamıştı ki tekrar sola, Denizaşırı Otoyol'a, ABD Rotası 1'e döndük. Bernardo, "Keys'teki tek otoyol bu," dedi.

"Kaybolmayı zorlaştırıyor olmalı," dedim. Küçük ağaçlar otoyolun etrafını kapatmıştı ama okyanus görünmese bile burayı Ortabatı ya da iki kıyıdan biri sanmazdınız. Ne olduğundan emin değildim.

ağaçlar yolu kucaklıyordu ama o kadar farklıydılar ki sanki burası artık Amerika değil de yeni bir yermiş gibi yabancı hissettiriyorlardı. Kısa ağaçlar kayboldu ve şimdi her iki tarafta da okyanus vardı.
Yolun bir tarafı tamamen soluk turkuaz yeşili olsa da, yolun diğer tarafında su sanki çizgiliymiş gibiydi,
Soluk turkuaz ve ardından gök mavisinden kraliyet , kobalta ve son olarak neredeyse siyaha yakın bir laciverte kadar mavinin pek çok tonu. En koyu mavi bana Jean-Claude'un gözlerini hatırlattı ve burada olmadığı için üzüldüm.

"En koyu mavi Jean-Claude'un gözlerine benziyor," dedi Nathaniel arkamızdan.

Onu görebilmek için döndüm ve "Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedim.

Micah, "Bizimle birlikte olsaydı bile okyanusun böyle göründüğünü asla göremezdi," dedi.

Ona bakmak için geri döndüm, o kadar yakındım ki yüzüne odaklanabilmek için başımı geri çekmek zorunda . "Ne demek istiyorsun?"

"Güneş ışığı," dedi. "Geceleri böyle görünmüyor." "Oh,"

dedim, "bunu biliyordum. Yani, biliyorum, ama ..."

"Ama yine de unuttun," dedi, tek kolunu omuzlarıma dolayarak bana sarıldı ve yanağımdan hafifçe öptü.

Bernardo, "Jean-Claude'un bir vampir olduğunu unuttun mu?" dedi.

"Tam olarak değil," dedim. Jean-Claude'un vampir olması çok üzücü görünüyordu.

okyanusun otoyolun her iki tarafına mavi ve yeşil tonlarında yayıldığını ve güneş ışığında parladığını asla göremezdi.

Nathaniel, "Bunu bir videoda görebilirdi," dedi.

Ona gülümsemek için döndüm. "Bir video çekip ona gönderebiliriz."

"Ve fotoğraflar," dedi Micah gülümseyerek.

Başımı salladım ve yüzümü onunkine yasladım.

Bernardo, "Onu gerçekten özleyeceksiniz," dedi.

Micah'dan başımı kaldırdığımda Bernardo'nun dikiz aynasından bize baktığını gördüm. "Neden şaşırmış gibisin?" diye sordum.

Önce yola, sonra da bize baktı. "Micah ve Nathaniel'le nasıl görüyorum ve nasıl

başkaları için daha fazla yer var."

"Aynı anda birden fazla kişiye ilgi duymayı en iyi senin anlayacağını düşünmüştüm," dedim.

Yolu izlemeye geri dönmeden önce aynada sırıtışını yakaladım. "Aynı pek çok kadından etkilenebiliyorum. Hiç evlenmemiş olmamın nedenlerinden biri de bu. Tek eşlilik bana göre değildi.
Dünya bu kadar güzel, komik ve zeki kadınla doluyken, makul görünüyor."

"Komik ve akıllı kısmını eklediğin için teşekkürler," dedim.

Güldü. "Ben her zaman sadece görünüşe önem vermem."

"Sadece çoğu zaman," dedim.

"Camdan evime taş atmak için gerçekten yerin yok, Anita." söylerken hâlâ gülüyordu ama sanırım ciddiydi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Micah bana biraz daha sıkı sarıldı. "Tatlım, sen çekici olmayan insanlarla çıkmazsın."

"İnsanlarla onları çekici bulduğun için çıkıyorsun," dedim. "Belle

Morte erkeklerle mutlu olurdu ve çoğu
Hayatındaki kadınlar, Anita," dedi Rodina.

Ru, "Ve o sadece en güzellerini topluyor," dedi.

"birbirinden güzel olamaz," dedim, Micah'nın diğer tarafında oturan ona bakarak. Kızgınlığım yüzüme yansıdı mı yoksa o bunu hissedebildi mi bilmiyorum.

"Bu sizi gücendirdiyse özür dilerim kraliçem."

"Beni rahatsız etmedi, Ru. Bu beni mutlu etmedi." "Tek bildiğim

senin benimle mutsuz olduğun ve
Seni bir kez mutlu etmek için her şeyi

yaparım." "Hiçbir şey söyleme," dedim.

"Ama gerçek bu."

Nicky ön koltuktan konuştu. "Anita onun gelinleri olmamızın ne anlama geldiğini çalışıyor."

"Bekle," dedi Bernardo, "Nicky'nin senin gelinin olduğunu biliyordum ama Ru'nun da mı öyle olduğunu söylüyorsun?"

"Ve ben," dedi Rodina .

"Yani ikiniz de poli grubunun bir parçası mısınız?" Bernardo sordu.

Rodina "Hayır," dedi.

Ru, "Henüz değil," dedi.

Micah'ya doğru eğildim ve Ru'ya ters ters baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Biz sizin gelinleriniziz. Bu, size gerekli olan veya sizin istediğiniz her şekilde hizmet ettiğimiz anlamına gelir."

"Anladım; ne olmuş yani?"

" yok Anita," dedi Micah, elini çıplak kolumda bir atı ya da köpeği yatıştırır gibi gezdirerek.

"Onların polikülümüzün bir parçası olmasını mı istiyorsun?" Ona ters ters bakarak sordum, çünkü şaşkınlığım öfkeye dönüşüyordu ve herhangi bir hedef işimi görebilirdi.

"Hayır, gerçekten istemiyorum, ikisine de hakaret etmek istemem ama poli grubumuzda artık o kadar çok insan var ki hepsiyle nasıl bilmek zor."

"O zaman Ru'nun söylediklerinden sonra neden beni yatıştırmaya çalışıyorsun?" "O senin gelinin. Bu onun senin gelinin olması gerektiği anlamına gelmiyor mu?

senin için her şeyi yapmaya hazır mısın?"

"Evet, ama ondan benimle birlikte *ardeur'*u beslemesini istemedim. O sadece güvenlik olarak burada." Sesim bana bile kızgın geliyordu.

Ru, Micah'ın yüzümü daha net görebilmesi için ona doğru eğilerek, "Benden tek istediğin buysa, sana hizmet etmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Senden sadece Nathaniel, Micah ve beni korumanı istiyorum; bu."

"Elbette," dedi Ru.

Rodina, "Sizden önceki kraliçeleri koruduk ve sizden sonraki kraliçeleri de koruyacağız," dedi.

Nicky, "Bu bir tehdit mi?" dedi.

"Hayır, sadece gerçek. İlk kötü kraliçemiz ölmeden önce, onu tüm gün boyunca koruyacağımızı düşünmüştüm. Bu beni herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin kalıcılığı konusunda şüpheye düşürdü."

Ru, "Kraliçe öldü, çok yaşa kraliçe," dedi. "Ve bu bir tehdit değil mi?" diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu ama sonra yüzü, en yaygın ifadesi gibi görünen okunamaz boşluğa geri döndü. "Karanlık kraliçemizi asla tehdit etmeyiz."

Rodina, "Anita'yı tehdit edebilecek durumda olduğumuzdan bile emin değilim," dedi.

Arkamdan ona baktım. "Bu ne anlama geliyor, Rodina?"

"Sizinle ilgilenmeliyiz. Kendi duygularımızdan çok sizin duygularınız bizi zorluyor. Eğer mutsuzsanız, yeniden mutlu olana kadar neredeyse fiziksel bir acı çekersiniz."

"Çoğu zaman başıma bela oluyorsun ve bu da beni mutsuz ediyor."

"Sana söyledim Anita, belası olmayı seviyorum. Hatta bazen benimle mutsuz olduğunda acı çekmeyi bile seviyorum."

"Neden?" Micah ona bakarak sordu.

"Sanırım kardeşimizin yasını tutmama yardımcı oluyor. Yas tutarken acı çekmek istiyorum, hatta belki de acı çekmem gerekiyor."

Ru, "Acıdan zevk almıyorum," dedi.

"Seni itaatkâr, Rodina'yı da dominant olarak düşünmüştüm," dedim.

"İnsanları bu şekilde yargılamamalısın, Anita. Pek sapkınlıklarımızı Nathaniel ve Nicky'nin yaptığı gibi kollarımıza takmıyoruz. Sen ."

"Arabada bu şekilde sapkın tercihlerimiz hakkında konuşmuyoruz," dedim.

"Bay Benekli At kadar tercihlerinizi bilmiyor muydu?" Ru sordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"İkiniz de güzel sevgililerden hoşlanıyorsunuz, çok eşlisiniz ve o tek eşli olmadığını belirtti. Neden birbirinizin olanaklarını keşfetmediniz? Birlikte çalıştığınıza göre, sevgili olmak pratik olacaktır; mareşallik *ardeur'*u beslemenize yardımcı olacaktır."

Yüzünü inceledim, çünkü çok ciddiydi. "Mantığınıza edemem ama ben o kadar pratik değilim."

Ru, "Tanıdığım en acımasız ve pratik insanlardan biri olduğunuzu söyleyebilirim," dedi.

"*Teşekkür mü edeyim* yoksa *özür* mü *dileyeyim*?"

"İkisi de değil. Ben senin gelininim; bana hiçbir açıklama borçlu değilsin." "Böyle söylüyorsun ama bunu kastetmiş gibi görünmüyorsun," dedi Micah. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum, kralım."

"Anita'nın size hiçbir borcu olmadığını söylüyorsunuz ama ondan bir şeyler istiyorsunuz ve bunları size vermesini istiyorsunuz."

"Yeni kraliçemizden ne istiyorum?"

"Ait olmak," dedi Micah, birkaç santim öteden Ru'nun yüzüne bakarak. "Biz Harlequin'e aitiz," dedi Rodina.

"Ama Harlequin Jean-Claude ve Anita'ya ait." Ru, "Evet, yani biz de öyle," dedi.

"Hayır," dedi Rodina, "biz birbirimize aitiz, Küçük Kardeş." Öfkeliydi; bu öfke sözlerinin kenarlarından taştı ve
arabaya enerji damlatıyor.

Nicky, "Eğer kontrolünü kaybedip Anita'nın canavarlarını getirirsen sana kızarım," dedi.

"Onun hayvanlarını yetiştirmek istemiyorum."

"O zaman kendini kontrol et."

"Sorun ne, Rod? Morgan?" Nathaniel sordu.

"Nimir-Raj'ımız haklı; biz ait olmak istiyoruz, gerçekten ait olmak. Kardeşimiz olmadan kayboluruz. O benim sağ elimdi, tıpkı Ru'nun sol elim olduğu gibi. Kendimi olduğum kişiden, yaşadığımızı sandığım hayattan koparılmış hissediyorum. Rowan'ın burada, bu arabada hepinizi korumaya yardım etmesi için neredeyse her şeyimi verirdim. Gülümsemesini, gözlerindeki o şeytani yaramazlığı özlüyorum."

"Domino'ya yaptıkları yüzünden benim öldüreceğim birinin yasını tutuyorsunuz."

Ru, "Wicklow'daki dövüşte kendini feda etmesinin nedeninin kısmen bu olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"O sizin gelininizdi. Çoğu zaman ne hissedebiliyoruz. Fırsatını bulduğunda onu öldürmek istediğini hepimiz biliyorduk. Hepimiz onun kaplanınıza yaptıklarına karşı duyduğunuz nefret ve tiksintiyi hissettik."

"İrlanda'dan canlı ayrılmasına asla izin vermeyeceğinizi biliyordu. Bunu hepimiz biliyorduk," dedi Rodina.

"Domino'nun intikamını almak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Sizden bunu istemiyoruz; sizden bunu asla istemeyiz" dedi.

"O zaman ne soruyorsun?" Micah sakin bir sesle konuştu.

"Kardeşimizin yasını tutmamıza izin verin ve bunun için
bizden nefret etmeyi bırakın."

"Kardeşinin yasını tuttuğun için senden nefret etmiyorum," dedim. "Senden biraz nefret ediyorum çünkü bana onu hatırlatıyorsun ve hayır, Domino'ya ve bana yaptıklarını affedemem."

"O öldü, Anita. Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını verdi. İntikam söz konusu olduğunda bu oldukça tamamlanmış bir şey," dedi.

Micah'nın kollarında döndüm, böylece onu Nathaniel'in yanında otururken görebiliyordum. "Hayır, bu intikam değil. İntikam, Domino'ya yaptığı gibi ciğerlerine ve kalbine bir kılıç saplamak olurdu. İntikam onu kendim öldürmek olurdu!" İçimdeki canavarların ilk kıpırtılarını hissettim. Bu beni nefes egzersizlerime başlamaya zorladı. Bundan daha fazla kontrol sahibi olmalıydım -olmalıydım- yoksa
İçimdeki canavarlar öfkemden beslenip beni parçalamaya çalışacaktı.

Nathaniel bana doğru uzandı ve ben de elini tutabilmek için Micah'nın kollarına girdim. Eğer Rodrigo kendini feda etmeseydi, Nathaniel

İrlanda'da ölebilirdi. Aynı kişinin hem bu kadar kötü hem de bu kadar iyi bir şey yapmış olmasından nefret ediyordum. Kafamı ve kalbimi karıştırıyordu. Nathaniel bana dokunduğu anda sakinleştiğimi hissettim; öfke hâlâ oradaydı ama hafiflemişti. İki erkeğime dokunduğum için mutluydum, ilk tatilimizde onlarla birlikte araba kullandığım için mutluydum
okyanusun yolun her iki tarafına yayılmasıyla birlikte
inanılmaz güzellikte bir kartpostal. Tüm bunlar için mutluydum, çok mutluydum ama yine de Rodrigo'yu kendim öldürmediğim için pişmanlık duyuyordum. Bu delilik miydi, sosyopatlık mı, psikopatlık mı? Olabilir mi? Ama yine de böyle hissediyordum ve
Terapide öğrendiğim bir şey de duygularınıza, sahip çıkmanız gerektiğiydi. Onlara göre hareket etmek zorunda değildiniz, ama onları kabul etmek zorundaydınız. Gömülü duygular her zaman kendilerini ortaya çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Bunu gönüllü olarak yapabilir ve üzerinde biraz kontrol sahibi olabilirdiniz ya da onları ruhunuzun en karanlık kısmına tıkabilir ve içinizdeki şeytanlara size karşı kullanmaları için yeni bir cephane verebilirdiniz. Artık bunu yapmamaya çalışıyordum.

Gerçeği o kadar gergin ve dikkatli bir sesle söyledim ki neredeyse bana benzemiyordu. "Nathaniel'in hayatını ona borçlu olmaktan nefret ediyorum. Domino'yu öldürenle aynı kişi. İkinize baktığımda tek görebildiğim şeyin o olmasından nefret ediyorum. Nathaniel'i İrlanda'da neredeyse kaybedecek olmamdan dolayı hala çok korkmuş olmaktan nefret ediyorum. Her şeyi bir kenara bırakıp ilerleyememekten nefret ediyorum. Bu beni zayıf ve aptal hissettiriyor."

"Sen zayıf ya da aptal değilsin," dedi Micah, ben Rodina'ya ters ters bakarken yanağımı öperek.

"Samimiyetinizi kendi samimiyetimle onurlandıracağım, çünkü Ru ve ben yüzyıllardır bize yönelik bu kadar çok gerçekle karşılaşmamıştık. Bu çok ferahlatıcı."
dedi, ama *tazeleme* kelimesi sanki öfkeli bir yankı gibi biraz ısırıklıydı, sanki içimdeki şeytanları geride tutan tek kişi ben değilmişim gibi.

"Rahibe," diye söze başladı Ru, ama kadın onu susturdu ve Ru da buna izin verdi.

"Üçümüze yaptıkların için senden nefret etmek istiyorum. Kardeşimin ölümü için seni suçluyorum ve bunun için de senden nefret etmek istiyorum. Senden nefret etmek istiyorum, Anita Blake, ama edemem. Büyün bunu engelliyor. Sizden nefret etmek yerine, duygularınızı önemsemek zorunda kalıyorum. Bu
Mutsuz olduğunuzda bana fiziksel acı veriyorsunuz, özellikle de bu mutsuzluk Ru ve benimle ilgiliyse. Bizi sonsuza dek kendine bağladın, ya da biz seni kurtarmak için ölene kadar, ya da sen bizi bir hevesle öldürene kadar."

"Ben pek kaprisli değilimdir."

Kısmen kahkaha, kısmen de öfke dolu bir ses çıkardı. "Evet, bu çıplak gerçek. Nadiren daha az dolu biriyle karşılaşmışımdır.

"Sizden daha kaprisli, müstakbel kraliçemiz."

"Yani ikiniz de ," dedi Nathaniel ve Rodina'ya sarıldı, sadece hızlı, dostça bir sarılma, ama gözlerimin daraldığını hissettim.

Micah bana sarıldı ve onu öpmem için beni çevirdi; belki de sarılmalarına verdiğim tepkiyi fark etmişti. "Sen ve ben en az kaprisli iki kişiyiz
tanıştığım insanlar."

Nathaniel gülümseyerek, "için de yeterince tuhaf olmak zorundayım," dedi.

Koltuğun arkasından uzandık ve ikimizin de elini tutabilmek için Rodina'ya sarılmayı bırakmak zorunda kaldı. Okyanus otoyolun her iki tarafında uzanırken bu şekilde, koltuğun üzerinde garip bir şekilde el ele tutuşarak yol aldık ve keşke
Edward'ın düğünü yerine bizimkine gidiyorduk. Jean-Claude'u buraya getirip güneşin altında bizimle birlikte durmasını , okyanus kenarında bir düğün kulağa mükemmel geliyordu.

20

OTOYOL, ağaçların görüşü engelleyeceği kadar alçalmış ve su, yolun kenarlarında, ağaç köklerinde
mangrovlar ve adını bilmediğim diğer ağaçlar. Tüm bitkilerin ve ağaçların adlarını bilmemek beni rahatsız ediyordu. Sırf neye bilmek için bir bitki tanımlama kitabı almam gerekiyordu. Evet, sonunda birbirimizin gözlerinin içine bakmayı bırakmış ve tekrar manzaraya bakmaya başlamıştık.

"Bana buranın ne kadar güzel olduğunu ," dedim otoyol bir adadan diğerine uzanan çok sayıdaki köprüden birinin üzerinden tekrar yükselmeye başladığında. Teorik olarak Keys'in bir dizi ada olduğunu biliyordum ama ada gibi *görüneceklerini* tahmin etmemiştim. Sanırım her birinin daha büyük olacağını düşünmüştüm ya da
Belki de okyanusun bu kadar mevcut olduğu bir yere hiç gitmemiştim.

Micah, "Düğünün bildiğimiz için seni getirmenin daha eğlenceli olacağını düşündük," dedi. Arkasından öpmek için elimi kaldırdı.

Nathaniel, "Şimdiden daha rahatlamış hissediyorsun ve biz buraya daha yeni geldik," dedi.

Sesinde duyduğum gülümsemeyi görebilmek için arkamı döndüm. Bu dönmeye değerdi. Gözlerini gizleyen koyu renk gözlükleri, saçları yine atkuyruğundan kurtulup yüzünün etrafına dökülmesine rağmen ne kadar harika bir gülümseme olduğunu görmeme yardımcı oldu. Parlak güneş ışığı kumral saçlarındaki kızıllığı daha da ortaya çıkarmıştı. O anda ne kadar harika göründüğünün tadını çıkarmak ve saçlarının neden kısa olduğunu düşünmemek için mücadele ettim. Neden bunu bir kenara bırakamıyordum?

Saçlarına dokundu, kulağının arkasına koydu; o anda hissettiklerimin, düşündüklerimin bir kısmını hissetmişti. Hepimiz birbirimize karşı metafizik kalkanlarımızın arkasında kalmaya çalıştık, ama bir kısmı dışarı sızdı. O benim *moitié bête'mdi*, çağıracağım leoparımdı,

Bu da sevgiliden daha yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Onun üzgün olduğunu hissettim, saçları kısa olduğu için değil, beni üzdüğü için.

"Beni bu kadar rahatsız ettiği için özür dilerim," dedim.

Yüzüme dokunmak için uzandı. "Ne hissettiğini bilmeyi seviyorum Anita; bunun için asla özür dileme."

"Ve geri kalanımız ne düşündüğün hakkında hiçbir fikre sahip değil, sadece konuda üzgün olduğunu biliyoruz," dedi Rodina, sesi küçümsemekle kızmamak için mücadele etmek arasında bir yerdeydi.

Koyu renk gözlerinin içine baktım ve "Ve senin hissettiklerini ben hiç hissedemiyorum" dedim.

"Hayır, çünkü biz sadece sizin Gelin'leriniziz; duygularınızı, arzularınızı, ihtiyaçlarınızı hissediyoruz, ama iç hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Haklısın, gezegendeki diğer tüm insanlar gibi biz de yolumuza devam etmeli ve birbirimizle ne düşündüğümüz ve hissettiğimiz hakkında konuşmalıyız."

Araba . Yola dönüp baktım çünkü durduğumuzu sanıyordum. İlerlemeye devam ettiğimizde, bizi saatte altmış milden yaklaşık otuz mile düşürecek bir araba kazası ya da başka bir şey aradım.

Bernardo hiçbirimiz sormadan cevap verdi. "Burası Key geyik sığınağı. Buradan çok yavaş geçmek yoksa polisler size ceza keser."

"Keys'teki geyikleri bu kadar özel kılan nedir?" diye sordum.

Bernardo, "Onlar farklı bir tür ya da alt tür," dedi. "Gerçekten çok küçükler," dedi Nathaniel.

Ona bakmak için döndüm. "Ne kadar küçük?" "Sağa bak," dedi Micah.

İşaret ettiği yere baktım, yolun kenarında iki geyik vardı. Nathaniel haklıydı; şimdiye kadar gördüğüm geyiklere kıyasla çok küçüklerdi. Bir Alman çoban köpeğinden daha büyük olamazlardı, belki de beyaz kuyruklu bir geyiğin yarısı kadardılar. Araba yanlarından geçerken döndüm. Büyük, kara gözleriyle trafiği izliyorlardı, kulakları ileri geri seğiriyordu.

"Çok güzeller," dedim.

Rodina, "Fazla et için çok küçük," dedi.

"Anı bozmaya mı çalışıyorsun?" Nathaniel ona sordu. "Bu sadece gerçek," dedi.

"Eğer pozitif olamıyorsan, o zaman konuşmayı kes," dedi ona.

Onunla bu şekilde konuşmasına şaşırmış görünüyordu. Belki de onunla flört etmesinin olduğundan daha anlamlı olduğunu düşünmüştü. Bunu ben de merak etmiştim ama vücudunun duruşu, ona karşı tüm tavrı, bunun her zamanki flörtleşmesi olduğunu anlamamı sağladı.
Muhtemelen bir flört olarak başlamıştı, ama Guilty'de çalıştığı yıllar
Zevkler flört etmeyi neredeyse otomatik bir refleks haline getirmişti.
Rodina, bunun Nathaniel için biraz eğlence dışında hiçbir şey ifade etmediğini öğreniyordu.

"Üçümüz ilk kez birlikte bir seyahate çıkıyoruz. Kardeşin için yas tuttuğunu biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm - bir kardeşi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum - ama Anita'nın mutlu anlarının üzerine yağmur gibi yağacaksan, o zaman seni eve göndermeli ve duygularının araya girmesine izin vermeden işini yapabilecek başka birini uçurmalıyız," dedi Nathaniel.

Bir saniye boyunca ağzı açık bir şekilde ona baktı. Rodina, Nathaniel konusunda pek çok insanın yaptığı hatayı yapmıştı: Sadece
çapkın güzel çocuk, yerel besin zincirinin tepesine kadar uyumayı başaran striptizci.

Ağzını kapattı ve gerçekten yaşlı olanların başarabildiği o boş yüz ifadesine geri döndü. "İşimi yapabilirim."

"Harika," dedi ve hepsi bu kadar. Bana bir gülümseme attı ve "Havaalanına dönerken kutsal alandan geçtik ve daha fazla geyik gördük. Arabanın yanına kadar gelip ikram için yalvardılar."

Micah, "Her yerde geyikleri beslememeniz konusunda sizi uyaran tabelalar var," dedi.

Nathaniel, "Geyikler arabanın camına kadar geldiler, tamamen onlara bir şey vereceğimizi ," dedi. Hatırladıkça yüzü parlıyordu.

"Geyikleri daha fazla görmek isterdim," dedim.

"Geri geleceğiz ama geyik göreceğimizin garantisi yok," dedi Micah.

"Anlıyorum ama en azından iki görebildim."

Bir tabela bize Key deer bölgesinden ayrıldığımızı ve saatte kırk beş milden gerçek hız sınırı neyse ona çıkabileceğimizi bildiriyordu. Manzarayı seyretmekle ve sevgililerimin yüzlerine bakmakla o kadar meşguldüm ki bunu takip edememiştim. Nicky'nin kafasının arkasına baktım. Çalışıyordu ve o benim sevgilim değilken
ama Micah ve Nathaniel ile bu kadar yakın ve kişisel olup Nicky'ye hiç dokunmamak biraz garipti.

Uzanıp ensesine, saçlarının yeni kısaltılmış çıplak teniyle buluştuğu yere dokundum. Bana dönüp gülümseyerek karşılık verdi ve "Sorun değil Anita, kendimi dışlanmış hissetmiyorum" dedi.

"Tamam, sadece kontrol ediyorum."

Biraz daha geniş gülümsedi. "Benim için sorun olmamasının nedenlerinden biri de bu."

Eğer daha yakın olsaydı onu , ama işte olduğu için buna izin vermeyebilirdi ve hiçbir şey birine öpücük teklif edip de reddedilmesi kadar cesaret kırıcı olamaz.

Nicky, "R ve R için hâlâ bir kapak hikâyesine ihtiyacımız var," dedi.

Bernardo, "Hangi hikayeyi kullanmak isterseniz isteyin, hızlı düşünün çünkü marinadan ve adaya giden tekneden yaklaşık on dakika uzaktayız," dedi.

Doğruluktan yana oy kullandım ama oyum geçersiz sayıldı. Jean-Claude ve ben diktatör olmak istemekle suçlandık. Amacımız bu değildi, ancak arada bir küçük bir diktatörlük kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

21

MARINA, çocukken ailemle birlikte Büyük Göller'deki akrabalarımızı ziyaret ettiğimizde gördüğüm MARINALARDAN çok farklı görünmüyordu, ancak Büyük Göllerde palmiye ağaçları ya da Karayip gibi ufka doğru okyanus yoktu. Bizi adaya götürecek tekne, açık okyanusa en yakın sıranın sonundaydı. Havaalanındaki gibi çantalarımızı omuzladık ve Bernardo'nun ahşap geçitten aşağı indik. Geçit ikimizin arka arkaya yürüyebileceği kadar genişti ama daha fazla değildi, bu yüzden Rodina ve Ru önde ve arkada yürümek zorunda kaldılar, biri Bram'ı takip ediyordu
diğeri de Nicky'yi takip ediyordu. Üçümüz hâlâ koruma sandviçimizin ortasındaydık. Bir erkek sesi "Hey, Bernardo, çantaları taşımana yardım edeyim" diye .

Önümde o kadar çok uzun boylu insan vardı ki, Bernardo ve Rodina tekneye binene kadar yardım eden adamı göremedim, Bram da bize göz kulak olmak için iskelenin ucunda duruyordu. Çantaları yerleştirmeye yardım eden adam otuz yaşının altındaydı, kahverengi bukleleri güneşten altın rengine dönmüştü ve beyaz tişörtünün ve haki şortunun her yerinde görebildiğim bir bronzluk vardı. Tişörtün cebinin üzerinde, üzerindeki tasarımla eşleşen küçük bir logo vardı.
beyaz slip-on bot ayakkabıları. Arkasını döndüğünde arkasında bir slogan vardı: *Florida, Kirke Key'de Evlen Benimle*.

Teknede ilk ekipman çantamı Bernardoya teslim ederken Micah'nın telefonu çaldı. "Christy, sorun nedir?" diye sorarken Nathaniel'in kuyrukta onun önüne geçmesine izin verdi.

Christy'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden Nicky'nin diğer ekipman çantamı vermesine izin verdim ve ardından Bernardonun elini tutarak iskeleden tekneye adım attım. Üniformalı adamın adı Roberto'ydu.
Daha çok bir Chad ya da Malibu Barbie'si için bir Ken gibiydi, ama Hispanik çoğu insanın fark ettiğinden çok daha fazla renkte geliyordu.

Micah telefondaki gizemli kadına "Kirke için binmek üzereyiz," diye cevap verdi. "Kahretsin," dedi.

Ses tonu Nathaniel'e "İş yok, söz vermiştin" dedirtti. "Bir dakika bekle, Christy." Onu ekrana bağlayan düğmeye bastı.
tuttu ve Nathaniel'e döndü.

Nicky'nin beni tekneden çıkarıp gitmeme yardım etmesine izin verdim. "Ne oldu Micah?" diye sordum.

"Christy'nin kocası size gösterdiğim resimlerden biri. Barda sarhoş, eve güvenli bir şekilde gidemeyecek kadar sarhoş ve üstünü değiştirmemek için mücadele ediyor."

"Aptalca; içki içmek çekingenliği azaltır," dedi Nathaniel. "Christy ona gidebilecek diğer herkesi aradığını söylüyor. O
Bugün geleceğimizi hatırladı, o yüzden aradı." "Hayır, Micah,"
dedi Nathaniel.

"Yer değiştirirse deşifre olur, Nathaniel."

"Halka açık bir yerde sarhoş olmamalıydı." "Bu Nathaniel'e katılmak zorundayım," dedim.

"Christy hamile ve tam yatak istirahatinde. Bu yüzden gidip onu kendisi alamıyor."

"Eğer yapmazsak gidip onu alacağından korkuyorsun," dedim.

"Kocasıyla tanıştım. Andy kendi kendini tedavi etmek için içiyordu. Aslında sarhoşluğu belli bir seviyede tutabilirseniz, form değiştirmemelerine yardımcı olabilir."

"Bizim likantropi formumuza hiç yardımcı olmuyor," dedi Nathaniel.

"Onlara yardımcı oluyor gibi görünüyor, ama Andy bir
fonksiyonel alkolik olmak ..."

"Bir sarhoş," diye tamamladı Nathaniel onun
yerine. "Evet," dedi Micah.

"Hayır, Micah, sadece hayır. Bu senin sorunun değil. Bu bizim sorunumuz değil." "Vücudunun dönüştüğü yılanlar zehirli ve
bu ülkenin yerlisi."

"Tanrım," dedim, "bardaki insanlardan ısırırlarsa bunun için panzehir olmayacak."

"İnsanlar ölebilir," dedi Micah.

"Yani, hayır, gitme dersem ve yılanları birini ısırıp ölürse, birlikte geçirdiğimiz zamanı korumak istediğim için bir şekilde bu benim suçum olur."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Micah.

"Ama günü kurtarabilirsin ve herkes güvende olur," dedi Nathaniel.

"Umut budur."

"Lanet ," dedi Nathaniel, "git onları kurtar."

Micah onu öpmek için hamle yaptı ve Nathaniel gerçekten de ondan uzaklaştı. Micah'nın yüzü düştü ve karnım sert bir şekilde sıkıştı.
Düğüm. Bu kavgayı istemiyordum, şimdi değil, birlikte çıktığımız yolculuğun başında değil. Nathaniel'in öfkesi tenimde ve kafamda gezinerek aramızdaki dikkatli metafizik mesafeyi kırdı. Çok öfkeliydi. Onu bize karşı hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim.

Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve sonra Micah'ya sarıldı. "Seni seviyorum, lanet olsun."

"Ben de seni seviyorum," dedi Micah, sarılmak için kendini sıkarken yüzü endişeliydi.

Nathaniel onu öptü ve sonra bana döndü. "İkinizi de seviyorum." "Biz de sizi çok seviyoruz," dedim ve ilk kez bu kadar emin olamadım.
sarılmak ya da öpmek için yaklaşmak hakkında.

Başını salladı ve sonra beni tutup kucakladı. Kendimi onun bedenine, kollarının gücüne, göğsünün benimkine olan sertliğine bıraktım. Yüzümü göğsüne gömdüm.
vanilya kokusunu içime çekerek boynunun yanına uzandım. Saçlarından bir parça yanağımı gıdıkladı ve uzun için o dokunaklı kayıp duygusunu hissettim ve sadece ... emin olmak için, yapabileceğim bir emin olmak için
hiç . İstediğiniz yemin edin, ölüm bizi ayırır ve öfke, yanlış anlamalar, çok daha küçük
ölümden daha önemli şeyler, sizi insanlardan ayırabilir. Vücuduna, gücüne, ona yaslandım, hala onun gerginliğini hissedebilsem de
Dokunabilelim diye sert ve sıkı bir şekilde yerine koyduğu kalkanların ardındaki öfke ve bana hala ne kadar kızgın olduğunu bilemeyecektim.

Öpüştük ve ben "Özür dilerim." dedim.

"Ama günü kurtarmaya gitmeyeceğin için çok üzgün değilim," dedi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden öpücükten geri çekilirken ona baktım.

"Kızgın olduğun için üzgünüm."

Başını salladı. "Biliyorum. Şimdi git ve Micah'ya yardım et."

Daha fazlasını söylemek, özür dilemek ya da ayrılmadan önce aramızdaki her şeyi düzeltmek istedim ama bunu düzeltecek hiçbir kelimem yoktu. Bazen sözcükler durumu düzeltemediğinde konuşmayı bırakıp bir şeyler yapmak gerektiğini öğrenmiştim, ben de öyle yaptım.

"Ekipman çantalarımı verin," dedim.

"Bram'ı yanıma alacağım."

"Hayır, Anita'yı yanına . Onun rozeti var ama senin yok. Eğer en kötüsü olursa ve sen de onunla birlikte orada olursan
En azından sorgulanmak üzere," dedi Nathaniel.

"Haklı," dedi Nicky. "Onlar küçük kasabalar. Lycanthrope'larla ilgili çok fazla suç işlenmiyor."

Bernardo Nicky'ye bir çanta uzattı. "Bu eşyayla nereye gidiyorsun?"

"Açıklayacak zaman yok, hemen kapıp gitmeliyim," dedim.

Bernardo tekneden iskeleye geri döndü. "Tamam, gidelim."

"Hayır, Bernardo," dedi Micah.

"Nathaniel'in Anita'nın rozeti olduğu için geldiğini söylediğini duydum; iki rozet bir rozetten iyidir." Kemerine sıkıştırdığı rozeti göstermek için büyük boy atletinin eteklerini kaldırdı.

"Tartışacak zamanımız yok. Gidelim," dedi Micah ve iskeleye doğru geri döndü. Bram onun arkasına düştü. Bernardo da onlarla gitti. Tekrar Nathaniel'e döndüm. Beni öptü ve sonra bana döndü. "Onunla git. Ben R ve R ile iyi olacağım."

Micah, "Anita, geliyor musun?" diye bağırdı.

"Geliyorum!" Nicky ve ben ekipman çantalarımızı aldık ve SUV'a doğru kararlılıkla ilerlemeye başladık. Diğerleri çoktan araca binmişlerdi. Motorun çalıştığını duyduk. Nicky onlara doğru koşmaya başladı; büyük ekipman çantam onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. Birkaç adım sonra taşıdığım çantaya lanet ediyordum ama beni asıl lanet ettiren diğer omzumdaki çantaydı. İçindeki her şeyi hatırlayabilseydim, onu Nathaniel'e bırakırdım. Çanta neredeyse bacaklarıma dolanana kadar kolumdan aşağı kaydı. Kayışını boşta kalan elimde toplanmış şekilde taşıyacak şekilde yerini değiştirdim, çünkü bu şekilde omzumda durmuyordu.
Diğer çanta zaten sırtımın çoğunu kaplıyordu. Havaalanı seyahati için toplanmıştım, kurtarmaya koşmak için değil. Ne aptalım.

22

BARIN üzerinde *Herbie's Chowder House* yazan neşeli bir tabela VARDI ve bu tabelanın üzerinde kendi kendine balık tutuyormuş gibi görünen bir karikatür balık bulunuyordu.
Herbie'nin yeri neşeli görünüyordu, ancak konumu, belki de yanındaki aşırı büyümüş boş arsa nedeniyle, yolun kenarında hiçbir yerin ortasındaymış gibi görünüyordu. Sadece yabani otlarla değil, tropik görünümlü ağaçlar ve çalılarla da kaplıydı, sanki uzun süredir boşmuş gibi. Bar, Keys'ten geçen ana yol olan Highway 1'in hemen yanında yer alıyordu, yani göründüğü kadar ıssız bir yer değildi. Sanırım Keys'te bir şeylerin nereye konulacağı konusunda çok fazla seçenek yoktu, ancak bina hem yoldan geçen müşteriler için uygun hem de izole görünmeyi başarıyordu. Ön taraftaki çakıllı otopark o kadar doluydu ki park edecek yer bulmakta zorlandık.

"Öğleyi biraz geçti; dolu bir bar için çok erken değil mi?" Dedim.

Bernardo, "Bazı insanlar tatillerini içki içmek için bir bahane olarak kullanıyor," dedi.

"Bazı insanlar bir şişenin içine düşmek için cennete gider," dedi Bram.

"O da var," diye katıldı Bernardo.

Hepimiz vücut zırhı giymekten vazgeçmiştik ama ben atletimin üzerine bol bir tişört giymiştim, böylece zırhı giyebilecektim.
özel yapım bıçak kılıfı omurgam boyunca aşağı iniyor ve kayışlarla kemerime bağlanıyordu. Orijinali bir bıçağın parçasıydı.
Silahlar için omuz kılıfı, ancak en büyük bıçağımı daha düzenli taşıyabilmek için nihayet ikinci bir bıçak yaptırdım ve silahlar için düzenli taşımam, ne kadar gizli taşımak istediğime bağlı olarak bir bel kılıfı veya iç pantolon kılıfı haline geldi.

Bernardo, "Ön kolunuzdan daha uzun bir bıçağı taşıyabilmenize ve kimsenin onu görmemesine hala şaşırıyorum," dedi.

"Saçlarım açık olduğu sürece kabzayı gizliyor."

Arabadan inmeden önce hepimiz silahlarımızda küçük ayarlamalar yaptık ya da en azından bazılarına dokunduk. Hiçbir silahınızın yerinden oynamadığından emin olmak için vücudunuzu esnetmek veya hafifçe dokunmak otomatik hale gelir. İşin püf noktası bunu asla yapmamaktır Çünkü hiçbir şey silah taşıdığınız gerçeğini, ayarlamak için dokunmak ele vermez. Her şey yerli yerine oturmuş bir şekilde arabadan indik ve arabaların arasından yolumuza devam ettik.

"Jean-Claude'un vampir izleri sayesinde zehir geçirmez olduğumu unutmayın, bu yüzden yılanların arasına girmesi gereken biri varsa o da benim."

Nicky, "Likantroplar da zehir geçirmez," dedi.

"Bu eski bir tür yılan olabileceğinden, senin ve Micah'ın ne kadar kanıt olduğunuzu test etmeyelim, tamam mı?"

"Ben senin korumanım, unutma."

"Hatırlıyorum ve sana aşığım. Maço bir tavır yüzünden seni kaybetmek istemiyorum, tamam mı?"

Nicky küçük bir gülümsemeyle, "Patron sensin," dedi.

Micah, "Bernardo yılanlardan tamamen uzak duruyor" dedi.

Bernardo ellerini bir tür itme hareketiyle kaldırdı. "Göstermelik insan olarak, ölümcül yılanlarla güreşmenize izin vereceğim."

Bram iyi bir koruma gibi önce kapıyı açtı, böylece öğlen sarhoşları kontrolden çıkarsa önce ona saldıracaklardı. Kimse çığlık atmadığına ya da *ne oluyor* demediğine göre Andy'nin henüz yılana dönüşmediğini düşündüm. Bir trajedinin ardından ortalığı temizlemek yerine, onu önlemek için zamanında yetişmek iyi bir şeydi.

Parlak ışıklı ve beyaza boyanmış bar beni şaşırttı; sol taraftaki duvarın karşısında bar, sağ tarafın karşısında ise küçük, yüksek masalar vardı. Masalarda küçük aile grupları öğle yemeği yiyordu. Ya Florida'daki ruhsatlandırma yasaları St. Louis'dekinden farklıydı ya da herkes bunları görmezden geliyordu. Sanırım çocuklar içki içmiyorsa
Babamın ve annemin gözlükleri dışında iyiydik. "Neşeli," dedim.

Bernardo, "Yemekler de güzel kokuyor," dedi.

O haklıydı. Uçakta yemek yememiş , daha çok ilgimi çekerdi. Micah "İşte orada" dedi. Onu ve Bram'i takip ettik.
odanın içine, bara doğru ilerliyordu. Kambur figürlerden hangisinin bizim adamımız olduğunu henüz anlayamadım. İçki içen biri diğerine çok benziyor.

Tişörtünde barın logosunu taşıyan bir kadın gülümseyerek bize doğru geldi. "Diğer yemek salonunda daha büyük masalarımız var, yoksa barda mı oturmak istersiniz? Sanırım hepinizi sığdırabiliriz."

Micah gülümseyerek, "Üzgünüm, bir arkadaşımızı eve bırakmak için , ama daha sonrası için yerinizi kesinlikle aklımızda tutacağız," dedi.

Gözlerini bara doğru kaydırdı. "Andy için mi buradasınız?" Micah,

"Sanırım müdavimlerden biri," dedi.

"Olmak üzere," dedi. Bara dönüp baktı

Hostes gülümsemesi kenarlarda soluyor. Burası bir *bar* değildi; içinde bar olan bir restorandı, bu da ciddi içicilerle normal bir bardan daha az mutlu olacakları anlamına geliyordu. Andy'nin her zamanki barından atılıp atılmadığını merak ettim, çünkü buranın sadece "müdavimi" olmaya başlamıştı.

Micah, "siyah saçlı olan," dedi.

Bram, Micah'nın önüne geçti. Orta masalarla bar arasında fazla yer yoktu, ben de iki sıra masanın arasından geçerek diğer taraftan bara girdim, Nicky de arkamdan geliyordu. Bernardo kapıda kaldı. Restorandaki bazı müşterilerin bakışlarını üzerimize çekiyorduk çünkü normal turistler gibi davranmıyorduk; potansiyel bela gibi davranıyorduk.

Nicky ve ben onun diğer tarafına geçene kadar Micah adamla usulca konuşuyordu. Bardaki adamlardan ikisi ellerinde içkileriyle ayağa kalkmış, herkesten çok Nicky'ye bakıyorlardı. Nasıl dövüşüleceğini bilmeyen ve sadece cüssesinden etkilenen insanlar her zaman önce ona bakardı. İnsanlar neye baktıklarını bilecek kadar eğitimli olmadıkça, geri için kamuflaj gibiydi.

Kurtarmaya çalıştığımız adam sanki hiçbir şey değişmemiş gibi orada öylece oturuyordu. Koyu bronz tenliydi, kısa siyah saçları

Uzaktan bile kabaydı. İçkisine sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi sarılmıştı ve belki de onun için öyleydi. Karısı doğmamış bebekleriyle yatak istirahatindeydi ve o burada içiyordu. Bağımlılar sadece bağımlılıklarını severler. Başka bir şeye inanıyorsanız, kendinize yalan söylüyorsunuz demektir.

Şimdi Andy'nin diğer tarafındaydım. Kan çanağına dönmüş gözlerini, sakallıymış gibi görünen ama tıraş olmayı yeni bırakmış tıraşsız yüzünü görebiliyordum. En azından göründüğü kadar dağınık kokmuyordu; onunla bir arabada olacağımız için bunu takdir ettim.

Micah'nın sesini duyabiliyordum artık. "Christy'nin yataktan kalkmasını ve bebeğini kaybetmesini gerçekten istiyor musun?"

"Hayır," dedi adam boğazında çakıl taşları varmış gibi çıkan bir sesle. Konuşmaya alışık olmadığından mı, yoksa konuşmayı bıraktığından mı boğuk bir çığlık attı. Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi kaldırıp bana baktı. "Bu kim?"

"Nişanlım," dedi Micah.

"Tebrikler," dedi ve bu onu ayağa kaldırmış gibi görünüyordu, sanki sadece sosyal nezaket bile daha nazik olmayı düşünmesini sağlamıştı. Hey, eğer sosyal şartlanma bizim lehimize çalışıyorsa, ben buna varım.

Andy öyle bir sallandı ki Micah ve ben birer kolundan tuttuk. Micah kapıya doğru giderken Andy'nin kolunu tuttu, böylece Andy'ye çarpmadı. Sarhoş bir langırt oyunundaki top gibi şeyler. Sırada Bram vardı, Nicky ve ben de arkadan geldik. Bernardo kapıyı tuttu ve dışarı çıktık.

Bernardo arabayı sürdü ve biraz tartıştıktan sonra Micah
Yolcu koltuğu, çünkü iki koruma birincil korumalarından birini riske atmak zorunda kalacaksa, ikimizi de riske atmak istemediler. Likantropi ve vampir izleriyle zehirden iki kat korunduğum için Andy'nin yanına oturdum. Micah'nın tartışmayı kazanmama izin vermesi onu sevmemin nedenlerinden biriydi. Potansiyel tehlikenin yanında oturmam mantıklıydı ama pek çok erkek bunu kabul etmektense hayatlarını riske atmayı tercih ederdi. Bram ve Nicky, Andy'nin diğer tarafında kimin oturacağına dair kendi anlarını yaşadılar. Bram sonunda, "Benim omuz açıklığım daha küçük; seninle kapıya daha iyi oturuyoruz," diyerek kazandı.

Andy güvenlik için Bram'in onu bağlamasına izin verdi, ama sonra öne doğru ve bayıldığını düşündüm, ki bu benim için sorun değildi. Çok iyi bir konuşmacı olacağını düşünmemiştim. Çoğu
Sarhoşlar değildir. Öyle olduklarını sanıyorlar ama değiller.

Andy irkilerek neredeyse iskele sapağına dönmek üzereydik. Bram'e ve bana baktı, nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. "Kimsiniz siz? Ben neden buradayım? Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Çıkarın beni!"

Kapının koluna doğru uzandı; elini ittim. Onu kaçırdığımızı düşünüyor gibiydi. Büyük yumruklarla saldırdı ama biz eğitimliydik, o değildi ve sarhoştu; kimse iyi sarhoş olamaz. Bram kolunu sıkıştırdı ve ben de diğer kolunu
dirsek kilidi, ona boyun eğdirecek kadar baskı uygulayarak

Savaşmayı bırak. Derinin dokusunun değiştiğini hissettim ve kolunu bırakacak zamanım oldu, sonra bir yılan yuvası geldi
Gömleğinin kolundan. Resimler bunu olarak göstermiyordu. Bir buket yeşil pullu, tıslayan, dişlerini gösteren yılanın yanında oturuyordum. Sıfırdan dehşete düştüm. Yılanları seviyor olsanız bile
Sana bu kadar yakın sürpriz yılanlar. Çığlık attım. Micah bağırdı, "Anita!"

"Seni öldüreceğim!" Andy çığlık attı. "Hepinizi öldüreceğim!"

Bazı kafalar sanki hepimizi örtüyormuş gibi farklı yönlere doğru tıslıyordu. İki tanesi bana saldırmak için geri çekildi ve ben
Andy'nin suratına birkaç santim öteden, uzun zamandır kimseye karşı kullanmadığım kadar büyük bir güçle yumruk attım.

Öne doğru yığıldı, bayıldı ve yılanlar tekrar sadece kolunun içinde kayboldu. "Siktir," dedi Bram usulca. Daha önce bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım.

"Kimse ısırıldı mı?" Micah sordu.

"Hayır, yani ben değil," dedim.

"Ben iyiyim," dedi Bram.

"Andy hayatta mı?" Micah sordu.

Baygın adama baktım ve birden farklı bir nedenden dolayı korktum. Boynundaki büyük nabzı aramaya başladım. Nicky, "Kalbini duyabiliyorum; hâlâ yaşıyor" dedi.

"Boynu kırılmış mı?" Micah sordu.

Nabız yoklamayı bıraktım ve "Ona o kadar sert vurmadım" dedim.

"Oldukça sert vurmuşsun."

"İyi bir yumruktu," dedi Bram. "Beni
korkuttu," dedim.

"Hepimizi korkuttu," dedi Bernardo. Dikiz aynasına baktı. Geri kalanımız baygın adama baktık.

"Ona gerçekten omurga yaralanmasından endişe edecek kadar sert mi vurdum?" Nicky, "İnsan olsaydı boynunu kırardın," dedi.

"Bunu yapmak istememiştim."

Bram, "Birlikte çalışabileceğin daha fazla insan bulmalıyız, böylece gücünü daha iyi modifiye edebilirsin," dedi.

Aramızdaki çökmüş adama baktım. "Onların türündeki likantroplara zarar vermek daha mı zor, tıpkı bizim gibi?"

Micah, "Sadece bizim gibi değiller ama evet, normal insanlardan daha sertler," dedi.

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Andy inledi ve her şeyin hâlâ çalıştığını anlamamızı sağlayacak kadar hareket etti. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse midem bulanacaktı. Ona zarar vermek istememiştim, sadece bizi korumak istemiştim. Andy uyanmadı ya da kendine gelmedi, ki muhtemelen bu iyi bir şeydi. Bram ve Nicky tüm eşyalarımızı yerleştirdikten sonra onu tekneye taşıdılar. Roberto - tekne sürücüsü, kaptan ya da her neyse- "Andy'yi getirdiğiniz için teşekkürler, Mr.
Callahan."

"Arabada üstünü değiştirdi. Eğer bunu barda yapsaydı, insanlar zarar görebilirdi."

"Restoranda çocuklar vardı," dedim.

Roberto baygın adama baktı. "Andy vücudunu yakmış.
Christy hariç hepimizle köprüleri attı. Hâlâ onun ayılacağını ve harika bir baba olacağını düşünüyor."

Bernardo, "Bir bağımlıyı sevmek onu iyileştirmez," dedi.

"ben de biliyorum, sen de biliyorsun," dedi Roberto, "ama kadın onun karısı ve çocuğunu doğurmak üzere. Sanırım bir umudu olmalı."

"Umut bazen yalancı bir sürtük olabiliyor," dedim.

"Gerçek bu değil mi?" dedi Roberto ve bizi iskeleden uzaklaştırmaya başladı. Mavi ve yeşilin üzerinde olmak hoşuma giderdi,
Yılanlarla dolu bir surattan ödüm kopmadan ve bir yumrukla neredeyse bir adamın boynunu kırmadan önce turkuaz rengi denizden daha korkuyordum. Micah beni kucağına çekti ve üç sandalyeden birine oturttu.

"Bakın" -Bram işaret etti- "yunuslar!"

İşaret ettiği yere baktım ve işte , ilk kez gördüğüm vahşi yunuslar. Bir deniz yılanının hörgüçleri gibi bir sıra halinde sudan dışarı yuvarlanıyorlardı. Gülümsedim çünkü ... yunuslar! Sudan sıçradılar ve kalbim de onlarla birlikte sıçradı, çünkü-vahşi yunuslar!

Durgun suları koyduğumuz küçük kulübeye baktım.
Andy için yapabileceğim başka bir şey yoktu, ama belki okyanusa bakarsam, spreyleri tenimde ve Micah'nın kollarında hissedersem Etrafımdaki izledim, belki kendim için bir şeyler yapabilirim diye düşündüm.

23

Kirke'ye vardığımızda rıhtımda Andy'ye çok benzeyen IKI iri yarı adam vardı. Kuzenleri oldukları ortaya çıktı. Christy onları bizimle rıhtımda buluşmaya ve kocasını eve getirmeye ikna etmişti. Onu geri getirdiğimiz için bize teşekkür ettiler ama onu gördüklerine sevinmiş gibi değillerdi. Onları kim suçlayabilir ki?

Nathaniel'e adada olduğumuzu bildiren bir mesaj attım. Cevap mesajı şöyleydi: "Havuzda tatilimizin tadını çıkarıyoruz. Oda anahtarlarını aldım. İkinizi de seviyorum." Bu onun için çok kuru bir mesajdı. Micah'ya baktım. "Sanırım bizim ortak çocuk hâlâ bize kızgın."

"Üzgün. Hâlâ kızgın olsaydı *ikinizi de seviyorum cümlesini* eklemezdi," dedi Micah.

"Cennette sorun mu var?" Bernardo sordu.

"Nathaniel hâlâ üzgün ama havuzdaki odanın anahtarları onda."

"Mesajında tatilimizin tadını çıkardığını söylüyor," dedi Micah kuru bir sesle. Bernardo, "Bu bir kız arkadaş mesajına benziyor," dedi.

"Erkek arkadaş mesajlarının neye benzediğini nereden biliyorsun?" Ona gülümseyerek sordum.

Başını öne eğdi. "İyi bir noktaya değindin, ben sadece kadınlarla çıktım. Bana erkeklerle ya da kadınlarla çıkmanın o kadar da farklı olmadığını mı söylüyorsun?"

Nicky, "Herkes kırılmış durumda," dedi.

Bernardo ona baktı. "İkisiyle de çıktığını mı söylüyorsun?"

Nicky son derece düz bir ses tonuyla, "Gençliğimi yanlış geçirdim," dedi. "Burada aynı cinsiyetten biriyle hiç çıkmamış tek kişi ben miyim?"

"Çıkmadım, takıldım ama evet."

Bernardo hepimize baktı ve sonra şöyle dedi: "Anita'yla tanıştığımda o dokunulmaz bir bakire gibiydi, ben ise erkek fahişeydim. Ne zaman daha muhafazakâr biri oldum?"

Yüzündeki dehşete güldüm ve adamlar da bana katıldı. "İnan bana Bernardo, senden daha vahşi olmayı hiç planlamamıştım."

"Yani, hepiniz bana dürüstçe, kadınlarla ya da erkeklerle çıkmanın o kadar da önemli olmadığını mı söylüyorsunuz? Gerçekten mi?"

"Kaltaklar deli, erkekler de aptaldır; hepsi zor," dedim. "O da öyle dedi," dedi Nicky.

Micah sadece başını salladı.

Bernardo güldü. "Hayatındaki kadınlar hakkında sürekli bir şeyler duyuyorum Anita, ama kendim görene kadar inanmayacağım."

"Beni asla kız arkadaşlarımızla öpüşürken görmeyeceksin Bernardo. Fantezilerini kendi zamanında kur."

Yüzü kızardı, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Öyle demek istemedim."

"Gerçekten yapmadın." Koluna hafifçe yumruk attım. "Artık gerçekten arkadaşız."

Tekrar güldü. "Beni arkadaş kutusuna koyma." Ona sırıttım. "Bu senin için bir ilk mi olacak?"

Başını salladı, kahkahası yerini gerçekten hoş bir sırıtışa bıraktı, her sabah aynada pratik yapması gereken sırıtışa değil, yabancı kadınları arzu birikintileri içinde eriten sırıtışa değil, sadece gündemi olmayan bir sırıtışa. Bernardo'yu poz vermediği zamanlarda gördüğüm için kendimi ayrıcalıklı hissediyordum.

Nicky, biz anahtarları alırken çantalarla lobide kalmayı teklif ama ben, "Nathaniel gerçekten üzgünse, bu biraz zaman alabilir," dedim. "Ben böyle iyiyim. Git ne yapman gerekiyorsa yap" dedi. O kısmı biliyordum. Nicky'yi ilişkimizde bu kadar rahat kılan şeylerden biri de onun benim Gelinim . Benim mutluluğum, huzurum onunkinden gerçekten daha önemliydi ama hayatımda yüksek yerine düşük bakım gerektiren en azından bir kişinin olması güzeldi. Öpmek istedim
Ne kadar takdir ettiğimi göstermek için ona veda ettim ama başını salladı. "Çalışıyorum."

Başımı salladım ve Micah ile el ele havuza doğru yürüdük. Bram önümüzden giderek havuza açılan yan kapıyı açtı.
Çoğunluğu cam olan bir duvardan dışarı çıkıyordu. "Son yolculuğumuzda Nathaniel'i genellikle havuzdaydı," dedi.

"Çünkü ikiniz de çalışıyordunuz," dedim.

"Evet," dedi Bram, bizi iki yanında devasa tropik bitkilerin bulunduğu bir kaldırıma götürürken.

"Bu bir iş gezisiydi; Nathaniel bunu biliyordu. Hatta benimle gelmek fikriydi." Micah'nın sesi sinirli geliyordu.

"Ama bu bir iş gezisi değil ve havuza tek başına döndü," dedim.

Micah sanki hiçbir görmüyormuş gibi tüm o güzel peyzajın içinden geçip gitti. Bana bakması için elini elimde salladım. "Eğer oraya kızgın gidersen, bu bir kavgaya dönüşecek. İstediğin bu mu?"

O kadar ani bir şekilde yürümeyi bıraktı ki Bernardo neredeyse bize çarpacaktı. "Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu.

Bram iyi bir koruma gibi patikada durdu. Gerçekten iyi olanlar size orada olduklarını unutturabilir.

Micah başını salladı ve bana baktı. Çenesi öfke ya da inatçılıktan kaynaklanabilecek o kararlı çizgiye oturmuştu. Bazen işlerin halledilmesine yardımcı oluyor, bazen de olmuyordu. Onun inatçılığı da benimki gibiydi, duruma ve hangi tarafta durduğunuza bağlı olarak kısmen varlık, kısmen de eksiklikti.

Yüzündeki gerginliğin azalmasını izledim, elindeki gerginliğin azaldığını hissettim. "Hayır, Nathaniel ile kavga etmek istemiyorum."

"Güzel, ben de."

"Andy'yi her şeyini kaybetmesi için barda öylece bırakamazdım. Onun gibi insanlara yardım etmek benim işim."

"Kendine zarar veren sarhoş yabancılar için taksi hizmeti vermek senin işin değil," dedim.

"Yani Andy'yi kendi sorunlarıyla baş başa bırakmam gerektiği konusunda Nathaniel ile hemfikir misin?"

"Hayır, çünkü sırrı ortaya çıkarsa adadaki diğer herkesi tehlikeye atar, bu yüzden ona bu seferlik yardım etmekte bir sakınca görmüyorum."

"Karısı başkalarını aradığını ve bu sefer onu almaya gitmeyi reddettiklerini söylemedi mi?" Bernardo sordu.

Micah ona baktı ve güneş gözlüklerinin ardından bile pek dostça görünmüyordu.

"Beni özür dilerim."

"Madem bizi kurtarmaya geldin, için sorun yok," dedim.

Micah keskin bir verdi. "Ne demek istiyorsun Bernardo?"

"Karısı Christy önce arkadaşlarını ve ailesini aradı, değil mi?"

"Sanırım," dedi Micah.

"Yılan olayının ortaya çıkmasıyla en çok kaybedecek olan insanlar, değil mi?"

Micah başını salladı.

"Ama onu rüzgârda asılı bırakmaya istekliydiler. Kendinize sorun, Kaç kere gidip onu aldılar? Kaç kez onu temizleyip eve getirdiler?"

"Muhtemelen çok," dedi Micah.

"Muhtemelen değil, Micah. Andy'yi bir kez daha yakalamaktansa aile sırrının ortaya çıkmasına izin vermeyi, riske atmayı tercih ettiler. Bu noktaya ancak yıllar sonra gelebiliyorsun."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" diye sordum.

"Ben değil, annem. Bu yüzden koruyucu aileye verildim ve bu yüzden on sekiz yaşıma gelip orduya katılana kadar orada kaldım."

"Özür dilerim, bilmiyordum," dedi Micah.

"Kimse bilmiyor. Ben bu konuda konuşmuyorum ama Nathaniel sokaklardayken bağımlı olduğunu açıkça söyledi. Düğün için New Mexico'ya yaptığı seyahatlerden birinde konuştuk. Hiç sempati duymuyor. Yardım almayan bağımlılar için, özellikle de bir ailesi ve onlara bağlı insanları olanlar için."

Micah iç geçirdi ve bana sarıldı. "Andy'ye yardım etmekle hata mı ettim?" "Hatalı olduğunu söylemedim," dedi Bernardo.

Micah'nın yüzünü görebilmek için sarılmaktan yeterince geri çekildim. "Bazen mesele doğru ve yanlış değildir; mesele herkesin bakış açısı."

Bernardo, "için de bir şey ekleyeceğim," dedi.

Ona baktık ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ciddiyet vardı, ya da bu tür şeyler hakkında değil. "Elbette," dedim.

"İkiniz de ciddi beyaz şövalyeler ve ciddi çoban köpeklerisiniz, ancak her zaman kurtarılmaya ihtiyacı olan insanlar olacağını öğrenmeniz gerekiyor."

"Bunu biliyorum," dedim.

"O zaman biraz mutluluk, sevecek insanlar bulursan, onları yabancıları kurtarmanın önüne koyman gerektiğini biliyor musun? Her zaman değil - ikinizin de işi var- ama Nathaniel'in bakış açısından, Bu bir iş gezisi değil ve acil bir durum da değildi. Kimsenin hayatı tehlikede değildi. Cinayet yoktu. Bu kendine zarar veren bir bağımlıydı ve son baktığımda bu ikinizin de görev tanımında yoktu."

Önce Bernardo'ya, sonra birbirimize ve tekrar ona baktık. "Bunu biriktiriyor muydun?" Ben sordum.

"Dediğim gibi, Nathaniel ve ben konuştuk."

Micah hiçbir şey duymamış gibi yolun hemen aşağısında duran Bram'e baktı. "Bu konuda bir şey söylemek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

"Sanırım *bu* Bram dilinde *beni bu işe bulaştırma* anlamına geliyor," dedim. Bram başını salladı. "Evet, hanımefendi."

"Hadi havuza gidelim ve ortak oğlumuzla konuşalım."

Micah başını salladı. "Hadi gidelim."

Bram kaldırımdan aşağıya doğru , bazı bitkileri eliyle itmek ya da yüzüne çarpmak zorunda kaldı. Micah ve ben hepsinin altından geçebilecek kadar kısaydık ama Bernardo'nun arkamızdan gelirken büyük yaprakları üzerinde hareket ettirdiğini duydum. Kısa boylu olmak her zaman kötü değildi.

24

HAVUZ o kadar kalabalıktı ki ilk başta bizimkilerin hiçbirini göremedim. Sonunda Rodina'yı bir masanın altında otururken gördüm.
Şemsiye. Hâlâ sokak kıyafetleri giyiyordu, muhtemelen bir kadının mayosunun içinde silah saklamak neredeyse imkânsız olduğu için. Masada sadece onun için çok fazla içki vardı, ama neredeydi
Herkes mi?

"İşte Ted." diyen Bernardo'ydu.

Edward'ı ilk bakışta tanıyamadım, çünkü kısa sarı saçları ıslak farklı görünüyordu ve ikincisi mayo giymişti. Onu daha önce hiç bu kadar çok teni gözükürken gördüğümü sanmıyorum. Yıllar önce üstsüz görmüştüm ama bu kadar formda olduğunu hatırlamıyordum. Karın kası vardı, ki bu da çok çalışmak ve beslenmek gerektirir. Kırk yaşındaydı ama havuzun kenarına yürüyüşünü izlerken onu en fazla otuzlu yaşlarının başında tahmin edebilirdim. Yaşı hakkında biraz endişelenmeye başladığını biliyordum, çünkü dövüşmek
Canavarlar, onlardan kaçarken ya da onları kovalarken fiziksel olarak formda olmakla ilgiliydi. Görünüşe göre, bu endişeyle spor salonuna gitmiş ve geçmişte olduğundan daha sıkı beslenmişti.

Micah eğildi ve fısıldadı, "Guilty Pleasures'daki egzotik dansçıların çoğunun karın kasları bu kadar güzel değildir."

"Evet, kim bilebilirdi ki?"

"Edward'ın kıyafetlerinin dışında bu kadar iyi göründüğünü bilmiyor muydun?" Omuz silktim. "Onu kıyafetlerinin dışında hiç görmedim."

Tanımadığım ikinci bir adam gelip havuzun kenarında Edward'ın yanında durdu. Adamın siyah saçları kafasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti, ama askeri yakınlık gibi değil, daha çok kelleşecek gibiydi, bu yüzden o keşiş gibi
Saçları saçak saçaktı. Hiçbir şekilde şişman değildi - hatta tam olarak ağır bile sayılmazdı - ama yanında yumuşak görünecek kadar vücut yağı vardı. Edward'ın vahşi zayıflığı.

Tanımadığım başka biri "Git!" diye seslendi.

Edward usulca suya atladı. Koyu saçlı adam bir saniye sonra onu takip etti, ama o kadar yumuşak değildi. Edward su yüzüne çıktı ve güçlü bir Avustralya kulacıyla havuzun diğer ucuna doğru gitmeye başladı, kulaçlarıyla birlikte kolayca nefes alıyordu. Ben bu kulaç hareketinde hiçbir zaman tam anlamıyla ustalaşamamıştım çünkü nefesimi kollarımla aynı ritme sokamıyordum, bu yüzden denediğimde kendimi boğuyordum. Biliyorum, biliyorum, herkesin yapabileceği kolay bir kulaç olması gerekiyordu. Siyah saçlı adam yüzeye çıktı, nefes nefese kaldı ve şaşırtıcı derecede hızlı bir kurbağalama hareketi yapmaya başladı.
Edward'ın liderliği hızla ilerliyordu. Pembe bikinili siyah saçlı bir kadın zıplayarak "Yürü Paul, yürü!" diye bağırıyordu. Diğer kadınlar ve Havuzda çoktan ıslanmış olan bazı adamlar da Paul için bağırıyorlardı. Önsezi diyebilirsiniz ama bahse girerim Edward'la yarışan adam adı Paul'du.

Edward, yani Ted için de bağıran insanlar vardı. Bernardo da "Yürü Ted!" diye bağıranlara katıldı. Kendimi aptal gibi hissettim ama sesimi onlarınkine ekledim.

Paul, Edward'ı geçemedi ama Edward duvara ulaşmadan bir vücut boyu kadar yaklaştı ve ergenlik çağında gibi görünen sarışın bir kadın bikinisinin üzerine bir tişört giymişti.
Gelin Edward'ı kazanan ilan etti. Aslında o kadar da yakın değildi. Yani, yarı yolda durduğumuz yerden onun kazandığını görebiliyorduk, ama yine de damadı olduğu ortaya çıkan Paul yerine onu ilan etmesi çok nazik bir davranıştı.

" oluyor?" diye sordum.

Rodina şemsiyelerle kaplı masadan, "Adamları çok uzun süre gözetimsiz bıraktın, Anita," dedi Masadaki içeceklerden bazılarının içinde de şemsiye olduğunu fark ettim.

"Bu ne demek oluyor, onları çok uzun süre yalnız mı bıraktım?

"Sen, Donna ve diğer eşler/kız arkadaşlar. Medenileştirici bir etki yaratmak için burada değildiniz ve şimdi tüm genç delikanlıları yüzme yarışına davet ettiler."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten bir yüzme yarışması mı?"

Edward yanımıza geldi, hareket ederken saçlarını ve vücudunun üst kısmını kuruluyordu. Yakından bakınca göğsünün üst kısmındaki yara izini görebiliyordum. Normalde fark etmezdim ama belki de Donna ile New Mexico'da yara konuşması fark etmemi sağlamıştı. Başka bir yara izi olup olmadığını bilmiyordum ama göğsüne tahta bir kazık saplandığında onunla birlikteydim.

Çok daha genç olan Peter ve Becca'yı güvenli bir yere götürmeye çalışırken bir bubi tuzağından göğsümüzü kurtardık. Onlarla ve Donna'yla ilk kez o yolculukta tanışmıştım.

Edward/Ted, "Onları doğaçlama bir dövüş kulübüne davet edersek siz pısırıkların üzüleceğini düşündük. Ayrıca, bir lycanthrope'un doğaüstü gücünü ve hızını neredeyse yok eden tek şey yüzmektir." Kalın bir aksanla başladı, yoksa *wimminfolk* kelimesini kullanmazdı, ama bitirdiğinde herhangi bir aksanından eser kalmamıştı, sadece ya doğal ya da eğitimli olan o mükemmel orta Amerika sesi vardı. Ted aksanını genellikle böyle topluluk içinde unutmazdı. New Mexico'da da sesinin daha çok kaydığını fark etmiştim.

"Gerçekten öyle mi?" Micah sordu.

Edward soluk mavi gözleriyle ona uzun uzun baktı. "Ses tonun farklı şeyler bildiğini söylüyor, dostum." Ted'in o kalın, belli belirsiz Teksas ya da güneybatı aksanı geri gelmişti. Neden sürekli karakterine girip çıkıyordu? Bu ona göre değildi.

Micah, "Ekstra hız ve güç için geçerli gibi görünüyor," dedi.

"Ayrıca seninle yarışan adamdan daha iyi yüzmeyi bilmen gerekiyor," dedi Edward ve yine Ted gibi değil, kendisi gibi konuştu. Sonra aksanı intikam alırcasına geri döndü, "Ve hiçbiriniz
Şekil değiştiren arkadaşlar yüzmeyi pek sevmezlermiş, ya da öyle derlermiş." Herkesin içinde aksanını kaybedip durmak ona göre değildi. Fısıltıyla bir iki soru sormak için Edward'ı kenara çekmeye çalışabilirdim ama Micah, "Bak," dedi. İşaret ettiği yere baktım ve birden Edward'ın Batman ikilemini unutuverdim.

Bir grup bikinili kadın bir perde gibi aralandı ve Nathaniel ile tanımadığım sarışın bir adam aniden ortaya çıktı, gülüyor ve kadınlarla flört ediyorlardı. Nathaniel neredeyse bilinçsizce flört ediyordu ama sahnede olmadığı sürece genelde bu kadar yüksek sesle konuşmazdı. İki adam havuzun en ucuna doğru ilerledi, bir esmer, bir sarışın ve bir kızıl saçlı kadını havlu gibi üzerlerinden sıyırmak zorunda kaldılar. Sonunda sarışın adamı tanıdım; Ru'ydu. Kıyafetlerinin dışında daha uzun , neredeyse Nathaniel'in 1.80'i kadar. Kıyafetlerin içindeyken ince, hatta narin görünüyordu; kıyafetlerin dışında ise zayıf ve kaslı görünüyordu. Nathaniel kadar güzel bir vücuda sahip değildi ama vücut tipinin sınırları içinde görebildiğim her yeri kaslıydı. Gövdesi daha dardı.
Nathaniel'den daha kalçalıydı ama Nathaniel erkek gibi yapılıydı.

eski moda bir pinup versiyonu. Ru, ağırlık salonuna girmiş uzun mesafe koşucuları gibi yapılıydı. Doğal olarak daha düşük vücut yağına sahip daha zayıf vücut tipi ona bir avantaj sağlıyordu; altılı değil, sekizli bir karnı vardı. Hiçbir egzersiz ya da diyet size altı kilodan fazlasını vermeyecektir, ancak genetiğiniz buna uygunsa sekiz kiloluk bir karına sahip olabilirsiniz. Bana on paketin mümkün olduğu söylendi ama ben hiç görmedim.
Kişi. Nathaniel bir altı için bile eğildiğinde poposunun büyük bir kısmını kaybediyordu. Bu haliyle harika görünüyordu. O haliyle harika görünüyordu.
güzel olduğunu takdir etmek için parmağımı karın kaslarının bağ dokusu arasında gezdirdim. Arkalarındaki flört eden kadın topluluğu her iki manzaraya da hayranlıkla bakıyordu. Nathaniel benim olduğu için mutlu olmak ve Ru'nun harika göründüğünü kabul etmek için zamanım vardı, her ikisi de
Sırasıyla mor ve mavi renkli, vücudu saran Speedo'larını giydiler ve sonra suya dalıp yüzeyin altında yüzmeye başladılar. Micah'nın eli hâlâ benim elimdeyken havuzun kenarına gittim, böylece daha iyi . Flört eden kadınlar da aynı şeyi yaptı ama onları suçlayamazdım. Kim daha iyi bir manzara istemez ki?

Suyun içinde yan yana asılı duruyorlardı, Nathaniel'in saçları kumral bir hale gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Ru'nun kısa saçları, parlak mavi havuzda hafifçe hareket edebilecek kadar kalın ya da tepede yeterince uzundu. İkisi de aynı anda sudan çıktılar ve güneşin suya vurduğu yerde parlak ışık parıltılarıyla havuzun yüzeyini kırdılar. Nefes alışlarını duydum, sonra yan yana yüzmeye başladılar ve yarıştıklarını fark ettim. Nathaniel o kadar rekabetçi değildi ve Ru da o kadar rekabetçi görünmüyordu. Tabii Ru da şimdiye kadar çapkın ya da sosyal biri gibi görünmüyordu.

Kadınlar havuz kenarı boyunca ilerliyor, bazıları Ru'nun takma adı Wyatt'ı, diğerleri ise Nathaniel'i çağırıyordu. Micah kaşlarını çattı ve bana baktı. Bu bakışı biliyordum. Nathaniel'i yeterince uzun süre yalnız bırakırsanız, genellikle bir hayran edinirdi ve bunu her zaman engellemezdi, ama bu normalden daha fazla görünüyordu. Ru'nun eklenmesinden mi kaynaklandığını merak ettim; belki de fark ettiğimizden daha çapkındı.

Uzun boylu, zayıf, siyah kahve renginde teni olan ve biraz daha büyük bir mayo giyen adam havuzun sonunda durmuş, dikkatle ikisini izliyordu. Teni o kadar koyuydu ki kas gelişimini görmek zordu ama oradaydı. O benim değildi.
Yarbay Muhammed (Frankie) Franklin
Edward'ın en eski arkadaşıydı, ancak onu sadece Ted Forrester olarak tanıyordu, Edward'ın yasal adı ve orduya girdiği adı

ile. Batman olarak başlamazsın. Yani, en eski arkadaş, ama o kadar da yakın değil; yakın olanlar sırrı biliyordu.

Durduğumuz yerden duvara ilk kimin dokunduğunu söylemek zordu ama sudan nefes nefese ve gülerek çıktıklarında, Frankie'nin kazanan olarak işaret ettiği kişi Nathaniel'di.

Ru, "Eğer benden uzun olmasaydın, berabere kalırdık," dedi.

Nathaniel sırıtarak başını salladı. Ellerini saçlarında gezdirerek yüzüne doğru düzeltti. Havuzda gülen yakışıklı yüzünü, korumak için çok çalıştığı vücudunun sudan damlayarak çıkışını izledim ve bu güzelliğin bir kısmını ya da tamamını kaybetmeye çok yaklaştığımı biliyordum, çünkü vampirin tehdit ettiği şey buydu: sadece ölüm değil, şekil bozukluğu, işkence. O gün O anın çaresizliği peşimi bırakmıyordu ve bundan nefret ediyordum ama bir türlü . Yıllardır diğer kötü anıları tıkıştırdığım kafamın arkasına bile tıkıştıramadım. O gün
İrlanda'dan gelen anılar kafamın tam önünde yaşıyordu, böylece her şey onların içinden süzülüyordu.

Ru ellerini, daha da parlak sarı ıslak görünen kendi kısa saçlarında gezdirdi. Gülümsüyor ve sanki en iyi arkadaşlarmış gibi Nathaniel'in sırtını sıvazlıyordu.

Micah fısıldadı, " oluyor?"

Sadece başımı salladım ve omuz silktim, çünkü hiçbir fikrim yoktu.

O sırada bikinili kadınlar etraflarını sarınca onları gözden kaybettim. Birkaç erkek geldi ve kadınlarını gruptan çıkardı,
Bazıları zarafet ve gülümsemeyle, diğerleri ise kadınların biraz fazla flört etmesinden dolayı açıkça üzgündü. Onları uzaklaştıran erkeklerin hiçbiri Nathaniel ya da Ru ile aynı yakışıklılıkta değildi. Nathaniel hakkında önyargılıydım belki ama diğer adam hakkında böyle düşünmeme neden olan şey duygusallık değildi.

Rodina yanımıza geldi ve alçak sesle konuştu. "Ru birlikte olduğu kişiyi yansıtma konusunda çok iyidir; bu onu neredeyse mükemmel bir gizli casus. Ona Nathaniel'e yakın durmasını söyledim ve öyle de yaptı ama onu biraz fazla iyi taklit etti. Eğer biriniz Ru'nun yanı sıra Nathaniel'i de sevgilisi olarak kabul ederse, bu çok yararlı olur. Bu tür durumlara girmekte iyi ama çıkmakta değil."

"Ru'yu iddia etmiyorum," dedi Micah.

Bana doğru eğildi. "Sen de reddetmeden önce şunu eklememe izin ver Anita, eğer kardeşime kız arkadaş rolü yapmazsan, bunu yapmak kalacağım."

Döndüm ve ona baktım.

"Yüzündeki ifade, kafamdaki hislerin: Onun kız arkadaşını oynadığım düşüncesini en az benim kadar rahatsız edici buluyorsun; ne mutlu ki ikimiz de ensest fantezileri cazip bulmuyoruz."

"Benden ne istiyorsun, Rodina?"

"Ben Morgan, kardeşim Wyatt'ın kendini çıkarmasına yardım et.
çok başarılı flörtleşmelerinden dolayı. Morgan ve Wyatt Erwin, çünkü bizim üniversite öğretmeni olacak yaşta olmamızı istediniz, üniversite öğretmeni olmamızı değil, unutmayın."

Bize doğru yalınayak yürüyorlardı, gülümsüyorlar ve sanki gerçekten en iyi arkadaşlarmış gibi birbirleriyle heyecanla konuşuyorlardı. Kızıl saçlı olan Nathaniel'in kolundaydı, esmer olan Ru'nun kolundaydı ama bir başka esmer de iki adamın arasına girmiş, her ikisinin de koluna girmişti. Nathaniel'in lavanta rengi gözleri efordan ya da yarışmanın heyecanından kararmış, menekşe rengini almıştı. Gözlerini bu kadar karartmak için genellikle seks yapmak gerekirdi. Ru'nun
Gözleri daha fazla kararamazdı ama kahkahalar ve içinde olduğunu düşünmediğim bir yaşama sevinciyle parlıyordu.

"Selam, kedicik. Merhaba Wyatt," dedim diğer kadınlarla birlikte geldiklerinde. Nathaniel'in gözlerine biraz daha yakından baktım ve egzersizden dolayı daha koyu olmadıklarını fark ettim; bu öfkeydi. Onu terk ettiğimiz için bize kızgın olduğu için bu yabancılarla flört oyununu artırmıştı. Öfkesini yatıştırmak, onu kadınlardan uzaklaştırmak ve kavgayı telafi etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değildim
Ama Micah ne yapacağını çok iyi biliyordu. Öne doğru bir adım attı ve ellerini
Nathaniel'in yüzüne baktı ve ciddiymiş gibi öptü. Nathaniel sanki hiç var olmamış gibi kendini kızıl saçlıdan kurtardı ve kolunu Micah'a doladı. Kendini esmerden de kurtarmaya çalıştı ama sanki iki erkeğin öpüşmesini algılayamıyormuş gibi kolunda donup kalmış gibiydi. Hayatımdaki erkeklerin birbirlerini öptüğünü görmek her zaman hoşuma gitmiştir; daha iyi olan tek şey yatakta iki yanımda olup üzerimde öpüşmeleriydi. İkinci esmer de ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu. Ru'nun diğer koluna daha da sıkı sarılmıştı. Bu sahiplenici bir hareket miydi yoksa dünyasını sabitlemek için miydi emin değildim.
Biri ya da ikisi için şansı olduğunu düşünmüştü ve şimdi
yakışıklı ikili başka bir adamla öpüşüyordu. Olayların bu şekilde gelişmesi için bir geri dönüş planı yok gibiydi.

Ru kadınların tepkisinden keyif alarak güldü. Üçüzler arasında sessiz ve utangaç olan oydu. İrlanda'da turist bir çift gibi davranmamız gerektiğinde, koluma girip gülümseyen ve flört eden Rodrigo olmuştu. Ru hiç ilgilenmiyor gibiydi, ama birdenbire kibar ve nazik biri oluvermişti. "Merhaba, Anita. Nişanlılarınız birbirlerini özlemiş gibi görünüyorlar." Ses tonu bile daha derin, daha zengindi. Gözlerim kapalı olsaydı, o olduğunu anlayamazdım.

"İkisinin de nişanlısı olduğunu mu söyledin?" diye sordu kızıl saçlı kadın. "Dedim."

"Öyleler," dedim ama Ru'ya bakıyor, bir sonraki kısmı nasıl yapacağımı anlamaya çalışıyordum. Gizli görevlerde berbattım.

Rodina benim itilmeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi, çünkü yanımıza geldi ve "Öp onu, sevgili kardeşim, onun önünde nişanlıların birbirleriyle işi biter ve bir sıra oluşmaya başlar."

Tanıdığımı sandığım Ru tereddüt eder ya da utanırdı, ama bu yeni kişi koyu renk gözleriyle bana tamamen erkeksi bir bakış attı. "Davetiyenin söz konusu hanımefendiden gelmesi gerekiyor," dedi o derin sesiyle.

"Elbette, ama onlar önce hızlı olsan iyi olur," dedim.

Sonunda Nathaniel'in kolunu bırakmış olan esmerden kendini kurtarmayı başardı. Kaybolmuş görünüyordu ve yaklaşık dört yıl Kollarında kendinden emin dururken onu tahmin ettiğimden daha gençti. En uzun boylu, en az beş-sekiz yaşında olduğu için daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama yüzündeki ifade ve parlak bikinisinin içindeki vücut dilinin ani garipliği, yasal olup olmadığını bile merak etmeme neden oldu.

Diğer koldaki esmerden kurtulmak o kadar kolay değildi; onun yanına daha sıkı sokuldu, iki elini ve vücudunun bir kısmını tutunmak için kullandı. Bu kesinlikle sahiplenici bir jestti. Onunla sadece iki saatten az bir süredir flört ediyordu; bu nasıl yeterince uzun bir süre olabilirdi ki? Sahiplenmek için mi? Esmer kız adamın omzunun altına kadar kısaydı, bu da onu benim boyumda ya da belki bir santim daha kısa yapıyordu. Koyu renk saçları kıvırcık ile dalgalı arasında bir yerdeydi, bu da muhtemelen doğal olduğu anlamına geliyordu. Kalıcılar her zaman birini seçiyor gibi görünür. Giydiği beyaz bikiniyle hoş bir kontrast oluşturacak kadar bronzlaşmıştı. Gözleri büyük yuvarlak güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. Gözlükler yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Görebildiğim kadarıyla güzeldi ama yüzü yuvarlak ve tamamlanmamış gibiydi. ne kadar büyümüş olursa olsun, onun yaşından birkaç yaş düşmemi sağladı.

vücudu görünüyordu. Üniversite çağındaydı, on sekiz ile yirmi beş arasında bir yaştaydı ama ben daha genç olduğunu tahmin ediyordum. Sanırım güneş gözlüklerinin ardından bana bakıyordu. Bu bakışlardan korkmamayı başardım.

Ru, kolunu Anita'dan kurtarmak için gerçekten mücadele etmesi gerektiğini fark ettiğinde, kaçmaya çalışmayı bıraktı ve küçük bir omuz silkti. "Anita, bu Bettina. O ve arkadaşları en iyi arkadaşları için buradalar. arkadaşımın düğünü."

"*Gelin* tişörtlü sarışın mı?"

"Nasıl tahmin ettin?" Sırıttı ama gözleri beni izliyor, ne yapacağımı görmeye çalışıyordu. Sahte değil de gerçek erkek arkadaşım olsaydı daha agresif olurdum ama ... . "Peki Bettina ve arkadaşları senin flörtten daha fazlasını yapabileceğin fikrine nasıl kapıldılar?"

Kolundaki kadına baktı. "Gerçekten emin değilim."

Kızıl saçlı kadın, "Seni yalancı piç, bizimle flört duruyorsun," dedi. Elleri ince kalçalarında, küçük göğüsleri
agresif bir şekilde işaret etti. Solgun, çilli yüzünde ve omuzlarında güneş yanığının başlangıcı vardı.

Micah ve Nathaniel hava almak için ayağa kalktılar. "Kendi iyiliğin için fazla sevimlisin Wyatt," dedi Nathaniel iki kolunu Micah'a dolayarak; Micah genellikle Nathaniel'e karşı bu kadar sevgi gösterisi yapmazdı. İkimizi de seviyordu ama yine de biraz
ilk erkek arkadaşı, şimdiki nişanlısıyla toplum içinde rahatsızdı. Bölgeyi bu şekilde işaretlemek zorunda hissettiğini görmek eğlenceliydi ve muhtemelen Nathaniel'den özür dilemek için mükemmel bir yoldu.

Micah ve Nathaniel'i işaret ederek, "Şimdi sıranı beklemen gerekecek Wyatt, çünkü işte benim sıram," dedim. Hâlâ el ele tutuşarak bana doğru geliyorlardı.

"Hey, Nathaniel, yarışacak mıyız yoksa erkek arkadaşını öpmeye devam mı edeceksin?" diye bağırıyordu havuzun diğer ucundan yabancı bir adam. Uzun boylu, ince yapılı ama karın kaslarına olacak kadar da kaslıydı. Bir tür üniversite sporcusu olduğuna bahse girmiştim.

Nathaniel, "Kız arkadaşımı öpmem için bana bir dakika verin, sonra hemen geliyorum," diye seslendi.

"Kimi öptüğün umurumda değil - sadece şunu yapalım, tabii kazanacağımızı kabul edip pes etmek istemiyorsan."

Nathaniel kızıl saçlıya ve diğer esmere, sonra da havuzun kenarındaki uzun boylu adama baktı. "Kimi öptüğüm umurunda değil mi, gerçekten?"

Uzun boylu esmer kadın ellerini kaldırdı ve geri çekilirken başını salladı. "Üzgünüm ama tüm bunlar benim için çok tuhaflaştı."

Kızıl saçlı meydan okur gibi baktı. "Eğer ciddiysen hâlâ varım. Bize bağıran salak benim erkek arkadaşım Randy ve gerçekten umurunda olup görmek istiyorum."

Kızıl saçlı kadın Nathaniel ve Micah'nın yanına geldi. Neredeyse Nathaniel kadar uzundu ama yine de onun yanında narin görünüyordu. Gerçekten de küçük kemikleri ve küçük bir vücut yapısı olan insanlardan biriydi ve üzerinde tek bir kaburga kemiği bile görünmese de, neredeyse hiç göğsü ya da poposu yoktu; doğal olarak zayıftı - açlık diyeti değil, genetik nedenlerle. Aynı zamanda yumuşak görünüyordu, sanki fazla kas tonusu yoktu, bu yüzden zayıf olduğu için formda olduğunu düşünüyordu, ama bu güçlü olmakla aynı şey değildi. İri ela gözleri benim için en iyi özelliğiydi ama onunla flört eden ben değildim.

Nathaniel ona gülümsedi ve "Bir dakika, kız arkadaşıma bu konuda ne hissettiğini sorayım" dedi. O sırada yanıma geldi, havuzdan dolayı hâlâ orası burası ıslaktı ama önü şaşırtıcı derecede kuruydu
Micah sayesinde. Aşağıya baktım ve Micah'nın giysilerinin ön büyük bir kısmının ıslak olduğunu gördüm, sanki ön bir şey dökmüş gibiydi. Vücutları arasında hiç boşluk bırakmaya çalışmamışlardı. Micah onu herkesin içinde böyle öpebilmek için epey ilerleme kaydetmişti; belki de bu onun makyaj öpücüğü versiyonuydu.

Nathaniel'e döndüm ve bir gülümsemeyi paylaştık, ikimiz de cesur olduğu ve duygularına sahip çıktığı için ortak adamımızla gurur duyuyorduk. Gülümsemesi artık gerçek bir gülümsemeydi, içinde öfke yoktu. Kollarımızı zahmetsizce birbirimize dolayarak bir araya geldik. Biz Giysilerimiz üzerimizdeyken birbirimize olabildiğince yaklaştığımızda ellerimizin, kollarımızın ve nihayet vücutlarımızın nereye gittiğini biliyordu, gerçi giydiği ufacık mayo neredeyse sayılmazdı. Micah'yı öptüğü için orada olmaktan biraz daha mutluydu. Eğer o ve ben çok fazla öpüşürsek, mayo onu rahatça taşıyamayabilirdi. Bunu ona söyledim.

"Riske gireceğim," dedi ve ben yüzümü yukarı kaldırırken o birkaç santimi aşağı doğru eğdi. Ve tıpkı geri kalanımız gibi, dudaklarımız nereye gideceğini tam olarak biliyordu. Dudaklarımızla, dilimizle ve son olarak da hafifçe dişlerimizle öpüştük. Hemen ardından yüzmek zorunda kalmayacak olsaydı, daha fazla diş kullanırdım ama Speedo'nun dayanması gerekiyordu.

Öpüşmeyi yavaşça, isteksizce bitirdik. Bir an için nerede olduğumuzu ve bu gösteriyi neden yaptığımızı unutmuştuk. içinde kaybolmuştuk. Bir süre orada durup kendimize gelmeye ve etrafımızdaki gerçekliğe geri dönmeye çalıştık.

"Vay canına," dedi kadınlardan biri.

"Randy beni hiç öpmemişti," dedi kızıl saçlı kadın. Sanki gerçekten bir öpüşme kabininde sıra varmış gibi neredeyse yanımızdaydı.

Bettina, "Ben hiç öpülmemiştim," dedi.

Kızıl saçlı kız, Nathaniel'in omzuna dokunarak sanki onu benden ona. Bir öpücük istedi. Nathaniel'in bunu yapacağını sanmıyorum ama Edward her ihtimale karşı aralarına girdi. "Hayır, onları kavgaya kışkırtmayacağız. Yarışı bitireceğiz, paralarını kazanacağız ve sonra işimiz bitecek."

"Hey," dedi kızıl saçlı, "kimi öpeceğine sen karar veremezsin. Sen onun babası falan mısın ve babaların karın kasları olmaz." Tek bir cümlede ona hem iltifat hem de hakaret etmeyi başarmıştı. Edward'ın aslında onun babası olabilecek yaşta olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Nathaniel'in babası. Onun o kadar yaşlı, Nathaniel'in de o kadar genç olduğunu hiç düşünmemiştim ama hesap tutmuştu. Kahretsin, bu beni biraz rahatsız etti, ama neden olduğundan emin değildim.

"Kazanacağını nereden biliyorsun?" Bettina hâlâ Ru'ya tutunarak sordu.

Edward ona Ted'den çok ona benzeyen bir bakış attı. Bu onun Ru'nun arkasında biraz geri çekilmesine neden oldu ama kolunu bırakmadı. Bu bakışın tehlikeli olduğunu fark etmesi Bettina hakkında daha iyi düşünmemi sağladı.

"Durun, siz bunun üzerine para mı yatırdınız? Bu hiç birinizin bir şey değil," dedim.

Ru, Bettina'yı incitmeden kolunu bırakmasını sağlamaya çalışırken, "Diğer adamlardan bazıları boş boş konuşuyordu, bu yüzden Ted dostça bir bahse girmeyi önerdi," dedi.

Şerif Rufous Martinez elinde uzun ve meyveli bir bardakla masaya geri dönerken, "Kendilerinin genç damızlık çörekler olduğunu ve bazılarımızın da artık daha damızlık çörekler olduğunu ima ettiler," dedi. İri bir adamdı, altı-üç yaşlarındaydı ve üniversitede futbol ben de öyle öğrenmiştim, ama profesyoneller için yeterince hızlı değildi, bu yüzden bir zamanlar iyi durumda olmalıydı. Şimdi ... sert ön kısmını fazlasıyla kaplayan göbeğinin yuvarlaklığı

Eğer kalp krizinden endişeleniyorsanız. "Benim hatamdı. Çörekleri biraz fazla seven bir tek ben varım."

"Tatlılar senin sorunun değil Rufous," dedi Edward Ted aksanıyla. "Yağlı et ve nişastalar öyle."

"Karım gibi konuşmaya başladın, Ted," dedi, cüssesini neredeyse onu taşımayan bir sandalyeye hafifçe oturtarak. Görünüşe göre her yeri kilo almıştı; göbeği dikkatini diğer yerlerden uzaklaştırıyordu.

"Ama bu biz-onlara karşı bir şeyse Wyatt ve Nathaniel neden birbirlerine karşı yüzüyorlar?" Ben sordum.

Nathaniel, "İkimiz de ilk maçlarımızı kazandık," dedi.

"Yarışıyor muyuz, yarışmıyor muyuz?" Randy havuzun kenarından seslendi. Nathaniel gülümsedi ve "Hemen döneceğim" dedi.

"Bu kazanacağını anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Kazan ya da kaybet, çabuk olur," dedi Rufous.

Micah eğilerek fısıldadı: "Ben Nathaniel'e tezahürat yapacağım; sen de Wyatt'ın Bettina'dan kurtulmasına yardım et." Yarışı izlemek için ilerleyen grubun geri kalanına doğru yürümeye başladı. Yüzüm Wyatt'a, Ru'ya ve kolundaki güzel kıza dönüktü. Kız güzeldi ya da kaşlarını çatmayı ve Ru'ya sanki onu sadece şiddet uzaklaştırabilirmiş gibi yapışmayı bıraksa güzel olacaktı.

Rodina eğildi ve fısıldadı, "Lütfen, Anita."

Ru'ya baktım, bu yeni ve kendinden daha emin dış görünüşüne ve tercih ettiği bol kıyafetlerin altında tamamen gizlenmiş olan vücuduna. Ben ona baktıkça gözleri daha az emin bakmaya başladı ve nedense ruh halini bozmak istemedim. Onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. Belki de bu bir oyundu ya da sadece mutluymuş davranmak işe yarayabilirdi.

Ru'ya elimi uzattım ve o da gülümsedi. Bana elini verdi.
iki eliyle ve vücut ağırlığının bir kısmıyla tutunmuyordu. Onu neredeyse kıstırmıştı. Acaba hep böyle yapışkan mıydı yoksa Ru'da onu bu kadar kararlı yapan bir şey mi vardı?
Onu kendime çekmeye çalıştım ama sanki Ru ile Ru arasında bir halat çekme yarışı olacakmış gibi tutundu. Bu çok saçmaydı, bu yüzden Ru'nun diğer tarafına geçtim ve yüzüne dokundum. Kolunu kaydırdı
İlk kez belime dolandı ve göründüğü kadar güçlü hissettirdi.
Kolunu belime doladı ve beni vücudunun yan tarafına doğru çekti.
Düşündüğümden çok daha cesurdu.
ve bir an için bana cesur Rodrigo'yu hatırlattı.

ve baskın ve otoriter. Ondan uzaklaşmaya başladım. O da bunu hissetti ve gözlerindeki ışık azalmaya başladı; o sessiz, neredeyse yenilmiş bakış gözlerine geri dönüyordu ve ben bunu görmek istemiyordum. Buna sebep olmak istemedim. Rodina haklıydı; onlar da yas tutuyorlardı. İrlanda'da hepimiz kaybetmiştik. Siyah gözlerine baktım ve ilk kez Ru'yu gördüm, Rodrigo'yu değil, arkamdaki hayaletler yerine önümde duran adamı.

Yüzüne gülümsedim, parmaklarımın tenindeki su damlalarıyla oynamasına izin verdim. Bu hafif dokunuş gözlerini daha mutlu bir şeyle doldurdu. Kolumu beline dolamaya çalıştım ama Bettina'nın bedenine çarptım.

"Hey, ben kızlardan hoşlanmıyorum, tamam mı?" dedi.

Ona sarılmaya çalışırken kolumu bedenine bastırarak bir dakika tereddüt ettim; sonra ona gülümsedim ve ne yapmak üzere olduğumu görmesi/hissetmesi/düşünmesi için elimden geleni yaptım. Nathaniel olsaydı, kalkanlarımı indirir ve anladığından emin olurdum ama Ru ile aramızdaki bağlantı tek bir yöne gidiyordu: onun beni hissetmesi. Parmak uçlarımda yükseldim, vücudunun çizgisine yaslandım ve dudaklarımı değdirdim; bu bir öpücük bile değildi, sadece bir dokunuştu. Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim ve ben gülümsedim. Kolumu beline dolamak için çevirdim, böylece de sarılmış oldum. Mutsuz bir "Hey!" sesi çıkardı. Daha sert çektim ve Ru'nun dudaklarından ayrılıp Bettina'ya doğru eğildim, sanki onu öpmek istiyormuşum gibi. Mutsuz bir çığlık attı ve onu bıraktı, sadece kolum onu yerinde tutuyordu. Biraz daha sapık olsaydım, onu bırakmadan önce bir öpücük alabilirdim, ama yapmadım
Bettina'yı o kadar ileri gidecek kadar seviyordum. Kolumu hareket ettirdim ve o da sanki koluma karşı hissettiğimden fazla mücadele ediyormuş gibi geri çekildi.

Şimdi de bana isimler takıyordu, *lezbiyen* bunların en kibarıydı. Onu görmezden geldim ve sonunda dikkatim dağılmadan Ru'nun abanoz gözlerine bakabildim. O gülümsedi, ben gülümsedim ve sonra o bana doğru eğilirken ben de ona doğru eğildim. Öpüştük, dudaklarımız hafifçe birbirine değdi ve sonra elleri vücudumun arkasında sıkılaştı, bizi birbirimize bastırdı, böylece öpücükte daha fazla vücut İngilizcesi vardı. Küçük mayosunun önünden vücudunu hissettim. Bu beni öpücükten uzaklaştırdı ve yüzümü boynuna doğru çevirdi. Teni havuzdan dolayı biraz serindi ama tuzlu su havuzu olmalıydı,
Çünkü hiç klor izi yoktu. Teni temiz ve güzel kokuyordu. Kendimi ona sardım, yüzümü kıvrımlarına gömdüm.

boynunda, nabzının derisinin altında attığı yerde. Birden çok sıcak oldu ve teninin tatlı kokusunun altında bir sıcaklık vardı, ulaşabilseydim kendimi ısıtabileceğim sıcaklık.

Boynunu öptüm, dudaklarımı o sıcak, nabız gibi atan pürüzsüzlüğün üzerine bastırdım. Hafifçe yaladım ve tenini tuzlu buldum, terden değil, havuzun tuzlu suyundan. Nabzını yaladım, bu sefer daha sert yaladım, sanki yeterince sert yalasam o atan şeye dilimle dokunabilecekmişim gibi yaladım.

Ru kollarımda titredi. Biraz nefes nefese bir sesle "Anita" dedi.

Ağzımı, o titreşen, dans eden noktanın her iki yanında dişlerimi tenine değdirecek kadar açtım. Dilime karşı hissedebiliyordum.
Canlı ve ondan ayrı bir şey gibi, derisinin altında çırpınan küçük bir kuş gibi, kıpkırmızı tüyler ve çığlıklar içinde uçabilmek için onu serbest bırakmamı bekliyordu.

Bir el saçlarımı canımı acıtacak kadar sert bir şekilde tuttu. Diğerinin altında koşullar hoşuma gidebilirdi, ama şimdi değil. Dişlerimi ete . Eğer beni şimdi koparırlarsa, onun boynunu da benimle birlikte koparacaklardı. Alçak bir hırıltı duydum ve ben olduğumu anladım.

Micah'nın sesi kulağıma geliyordu: "Anita, bunu yapma, burada Edward'ın ve düğün davetlilerinin önünde olmaz."

Birçok şey söyleyebilirdi ama bu beni kendime getirmek ve ne halt ettiğimi merak etmemi sağlamak için iyi bir taneydi. Ru'nun pençesinde gevşedim ve onu ısırmayı bıraktım, önce dişlerimi sonra da ağzımı onun teninden geri çektim.

Ru'nun gözleri , sanki kısmi ısırıktan olması gerekenden daha fazlasını almış gibiydi. Rodina kulağımın dibinde alçak sesle konuştu: "Kraliçem, en son ne zaman beslendiniz?"

"Uçakta yemek yedim," dedim.

Micah saçımı tutmaya devam etti. Tehlikenin henüz bitmediğini biliyordu. Neredeyse ona *iyiyim, güvendeyim* diyecektim ama kontrolümü kaybetmeme neyin sebep olduğunu bilmiyordum, bu yüzden Micah'nın beni geri çekmesine izin verdim.
Ru'dan. Bram, Micah'nın biraz ilerisinde, leopar kralından çok bana yakın duruyordu. Eğer kontrolümü kaybedersem, kralını savunacaktı. Bram'in orada olduğunu bilmek beni sevindirmişti çünkü az önce ne olduğundan ya da neden olduğundan emin değildim. Aptal metafizik.

Nathaniel bir kolunu Ru'nun omuzlarına koyup onu uzaklaştırdı
Micah beni hareket ettirdi. Ru daha alçak bir sesle şöyle dedi

"Ne şekilde isterseniz o sizinim kraliçem."

Gözlerimi kırpıştırdım ve bana Nathaniel'in endişeli yüzüne baktım. "Kazandın mı?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu.

"Yarışı, sıcakları, yüzme olayını kazandın mı?" Sonra

gülümsedi ve Micah "İşte bizim kızımız" dedi.

"Kaybettim," dedi Nathaniel.

Şaşırmış görünmüş olmalıyım, çünkü ekledi: "Adam üniversiteye yüzme bursuyla gidiyor ve neredeyse beş santim boyunda.
benden daha uzun. Duvara ilk o dokundu."

"Peki, parayı kaybettik mi?" Sanki gerçekten umurumdaymış gibi sordum. Umursamadım, ama bazen yabancılarla yüzme yarışını kazanmak için para yatırmak ya da arkadaşlarınızdan birinin boğazını parçalamaya çalışmak gibi anlamadığınız şeyler yaptıklarında bile insan karşısındakini destekler. Hepimiz birbirimizin küçük zaaflarını anlamaya çalışırız.

"Henüz değil," dedi Edward. Elinde bir havluyla yanımızda duruyordu. Havlunun içinde bir tür silah olduğundan oldukça emindim. Benim için sorun değildi. Ne de olsa o sadece bir insandı ve
Geri kalanımız orada durmuyordu. Tanıdığım en tehlikeli insandı ve insan ya da insanüstü, en tehlikeli insanlardan biriydi, ama yine de doğaüstü varlıklarla uğraşırken bir silaha sahip olmak iyi bir şeydi, çünkü bazen doğaüstü bir insanla bir canavar arasındaki tek fark tatmin edilmemiş kana susamışlıktı.

Bernardo Edward'ın biraz gerisinde duruyordu. Kendisine ihtiyaç duyulursa yardım etmeyecek değildi, ama Edward'ın soğukkanlı kararlılığına sahip değildi, bu da tereddüt edebileceği anlamına geliyordu.
beni öldürmeye geldi. Ne de ben onların arkadaşıydım. Eğer Edward benim çok tehlikeli olduğuma karar verir, tetiği çekerdi, çünkü kararlarına tamamen güvenirdi, ben de öyle. Bernardo, Edward kadar içine kapanık değildi, ama zaten çok az insan öyleydi.

"Anita'yı birkaç dakikalığına odaya götüreceğiz," dedi Micah ve bunu söylerken Edward'a baktı.

Edward bir an başını salladı. "İyi fikir," dedi; sesi gergin ve soğuktu. Gözlerinin kış gökyüzünün solgun renginde olmasını bekliyordum, öldürmek üzereyken gözlerinin aldığı renk buydu. Beklediğimden daha zengin, daha dostça bir maviye baktım ve gördüm
Gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim bir şey vardı: tereddüt. O

ama Edward için çizgiyi aşmıştım, tıpkı onun benim için yaptığı gibi. Başka seçeneğimiz olmadığını ve başkalarının güvenliğinin tehlikede olduğunu hissedersek birbirimize tetiği çekerdik, ama bu bize pahalıya mal olurdu. Lanet olsun.

Onun arkasından baktım ve Rufous'u gördüm. O da sonunda ayağa kalkmıştı, ancak onun için endişelenmeme neden olacak kadar formsuz görünüyordu ve sonra yüzünü gördüm. Gözleri kısılmıştı ve daha iyi bir kelime bulamadığım için polis gibi bakıyordu ve bu bakış bana yönelikti. İlginç bir şey yapmıştım ama iyi anlamda değil. Ne olduğunu bilmiyordu. Ama o bir polisti ve bayraklar havaya kalktığında polisler aksiyona doğru koşarlar, ondan asla kaçmazlar. Fiziksel uygunluk ve yaşın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Rufous bir polis memuruydu, nokta. Bu beni meraklandırdı ve arkamdaki Frankie'ye baktım. Polis değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı ama hayatının çoğunu polislik yaparak geçirmiş bir adamdı.
Şiddet içeren sorunları şiddet içeren çözümlerle çözme kariyeri.
Arkamızdaydı ve sonunda hem Nathaniel'in hem de Ru'nun dikkatlerinin bir kısmını uzun boylu, esmer ve potansiyel olarak
tehlikeli bir adamdı. Onu tamamen unutmuştum, bu dikkatsizlikten de kötüydü; aptalcaydı. Tıpkı Edward'ın benim tek
tehlikeli bir arkadaş, yani ben de onun arkadaşı değildim. Eğer bir düğün seçecek olsaydınız, bu seçilecek düğün olmazdı.

Edward bana bakmaya devam etti, etrafımdaki üç adamdan hiçbirine bakmadı bile, sanki tek önemli olan göz temasımızmış gibi. Sonunda göz göze gelme konusunda elimden gelenin en iyisini yaptım. Sanki o uzun an her şeymiş gibi birbirimize bakıyorduk ve bizim için öyleydi.

"Donna ve diğer tüm kadınlar spa günü yapıyor, bu yüzden akşam yemeğinden önce odanızda dinlenmek için biraz zamanınız var."

"Kestirmek kulağa harika geliyor," dedim.

" fazla kestirme," dedi Ru'nun boynuna bakarak, dişlerimin hafif bir izi teninde görünüyordu.

25

Lobiye GERI dönüp Nicky'YI ve çantaları aldık, sonra da Nathaniel bizi odalarımıza götürdü. Bram ve Nicky'nin odası yanındaydı, Ru ve Rodina'nınki ise koridorun karşısındaydı. Nicky'ye havuzdaki macera hakkında bilgi vermiştik. Şaşırmış görünmüyordu. "Bütün Gelinleri olan usta vampirler onları siker, Anita. Tüm soyları, sadece Belle Morte'un soyunu değil."

Odalarımızın hemen yanındaki koridorda döndüm ve "Bunu biliyorsun?" dedim.

"Bu ikisini İrlanda'dan getirdiğinde etrafı soruşturmaya başladım."

"Kime soruyorsun?"

"Harlequin'e sordum; binlerce yıl boyunca eski vampir konseyine hizmet etmişler."

Rodina, "Bize sormadınız," dedi.

"Sana kendi kaderin hakkında nasıl soru sorabilirim?"

Rodina, "Bize sahip olduktan sonra, dilediği zaman, dilediği şekilde onun eti olduğumuzu biliyorduk," dedi.

"İkinizin de etim olmanızı istemiyorum."

Nicky, "Sen de beni istemeyi planlamamıştın," dedi ve bana bir bakış attı.

Micah, "Birinin geldiğini duyuyorum; bu konuşmayı odalardan birinde bitirelim," dedi.

Tam odamızın kapısını açıyorduk ki Donna koridordan geldi. Yeni açılmış saçlarına hâlâ alışamamıştım. Saçında o kadar çok röfle vardı ki neredeyse sarıydı ama sanki güneşte çok kalmış gibi doğal görünüyordu. Saçları o kadar yeniydi ki, büyük yuvarlak güneş gözlüklerinin bile ağladığı gerçeğini gizleyemeyeceği kadar yaklaşana kadar dikkatim dağıldı. Nathaniel ile bakıştık. Onun elini tutmuştu.

Düğün sürecini benden daha iyi atlatmıştı ama bir bakışıyla onun da neyin yanlış olduğunu bilmediğini anladım.

"Anita, ihtiyacım var. Konuşmamız gerek." Sesinde gözyaşları vardı ama aynı zamanda öfke de vardı ve *konuşmamız lazım* gibi korkunç bir cümlenin sonu asla iyi bitmezdi.

"Diğer hanımlarla birlikte tırnaklarınızı yaptırdığınızı sanıyordum" dediğimde nabzım hızlandı.

"Tırnaklarım umurumda değil, şimdi olmaz." Oh kahretsin.

Nathaniel rahatlatıcı bir şekilde kolunu ona dolamaya çalıştı ama kadın onu elinin tersiyle itti. "Hayır, hayır, şu anda başka bir erkeğin beni teselli etmesini istemiyorum. Özür dilerim Nathaniel, sorun sen değilsin ya da seninle ilgili değil. Sadece şu tüm erkeklerin yalancı olduğunu hissediyorum." Daha önce hiç *sikiş* dediğini duyduğumu sanmıyordum.

İyi tarafından bana kızgın değildi, çünkü erkeklere kızgındı ve ben onlardan biri değildim, yani benim için yaşasın! Kötü tarafından bakarsak, bu yorum Edward için pek hayra alamet değildi, üzgünüm Ted. Düğüne bu kadar yakın bir zamanda onun hayatının Batman tarafıyla ilgili daha fazla şey mi öğrenmişti?

Bu çok kötü olurdu.

"Sorun ne, Donna?" Sordum, çünkü sormak zorunda olduğumu hissettim.

Kolumdan tuttu ve beni koridora doğru çekmeye başladı. Görünüşe göre bir kız konuşması yapacaktık. Adamlara dönüp baktım. "Biz burada hallederiz," dedi Micah.

Nathaniel bana çok ciddi ve üzgün bir bakış attı. *Üzgünüm*, diye mırıldandı. Bu tür duygusal çalkantılarla başa çıkmaktan nefret ettiğimi biliyordu ama pek çok insan kadın olduğum için bu konuda erkeklerden daha iyi olacağımı varsayıyordu. Tanrım, yanlış kızı, yani kişiyi bulmuşlar.

Edward'ın iyiliği için Donna'yla elimden geleni yapardım, ama o ve ben hiçbir zaman arkadaş olmamıştık.

Birbirimizi tuttuk ve duygusal bir kalp kalbe için birbirimizi koridora sürükledik. Onu bu kadar üzen ve bana dönmesine neden olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada en iyi iki arkadaşı vardı, ayrıca metafizik dükkânında, o zaman neden kolunda hıçkıran gelin olan bendim?

Nicky iyi bir koruma gibi onu takip etmeye çalıştı ama Donna hiç konuşmadan parmağıyla onu işaret etti. Sonra Rodina denedi ama Donna, "Üzgünüm ama sizi tanımıyorum. Bu özel bir konu."

"Ben iyi olacağım; herkes sakin olsun," dedim.

"Hayır," dedi Nicky, "korumalarından en az biri olmadan hiçbir yere gidemezsin."

"Hayır," dedi Donna, "Anita'yla seyirci olmadan konuşmak istiyorum."

"Anita koruması olmadan hiçbir yere gitmez."

Donna çalıştı ama Rodina, "Bunu kullanabiliriz.
koridorun sonundaki küçük kafe alanı. Kapılar camdan ve kulak misafiri olmadan Anita'ya göz kulak olabiliriz." Bunu söylerken gülümsedi, yardımseverlik yayıyordu. Etrafımızdaki insanlar bağırmadığı sürece, herhangi bir hayvanın konuşmanın en azından bir kısmını duyabileceğini biliyordum ama Donna'ya söylemedim. Hepimizin kendi
ve Nicky'nin ültimatomunda ciddi olduğundan emindim. O benim gelinimdi: Ona beni bırakmasını emredebilirdim; Ru ve Rodina için de aynısını yapabilirdim ama Bram'ın özgür iradesi vardı ve bunu muhafız arkadaşlarını desteklemek için kullanacağından emindim.

Ru ve Bram, Nathaniel ve Micah'ın yanında kalıp onları bizim odamıza götürdüler. Nicky ve Rodina da bizimle geldi, o önde, Donna arkada. Sanırım Donna bu kadar ağlamasaydı, daha fazla karşı koyabilirdi, ama güçlerini bir araya getiremeyecek kadar üzgündü, bu yüzden sonunda Nicky ve Rodina'nın gitmesine izin verdi
Önce dışarı çıktım ve onlar izin verince Donna beni çift kapıdan geçirip parlak Kirke Key güneşinin içine çekti. Burayı çoktan güvenli bölge ilan etmiş olmaları iyi oldu çünkü neredeyse balkona yığılmış küçük sandalyelere küçük, neredeyse işe yaramaz masalara çarpıyordum. Kendime bir yer bulmalıydım.
Kapıdan geçmeden önce güneş gözlüklerini çıkarmıştık. Ben bile
Güneş gözlüklerimi ne zaman hatırlamıyorum. Hayal mi görüyordum yoksa okyanus kıyısındaki güneş ışığı normalden daha mı parlaktı? Gözlerimi kısarak diğer elimle gözlerimi korudum çünkü sağ kolumu ölümüne kavramıştı. Eğer kötü adamlar bize saldırdıysa, gözlerim kör olmuştu. güneş ışığı ve silahım için gidemezdi. Mükemmel. Şansımıza bugün işte değildim, yani kötü adamlar yok, sadece histerikler var.

Kolumdaki tutuşunu kullanarak onu kendime doğru çevirdim. "Donna, sorun ne?"

"Ted'in daha önce evlendiğini biliyor muydun?"

Bir süre ona baktım ve yüzüm şaşkınlığımı göstermiş olmalıydı, çünkü sanki bunu yüksek sesle söylemek her almış gibi aniden küçük sandalyelerden birine yığıldı. Elleri kolumdan aşağı kaymıştı, böylece elimi gevşek bir şekilde kendi ellerinde tutuyordu,

Omuzları ağlamaktan titriyordu. Tanrım, ben şimdi ne yaptım?

Beceriksizce elini okşadım ve ağlamasının geçmesini bekledim ve sonra gözyaşları arasında konuşmaya çalıştığını fark ettim. Onu anlamak zordu ama bir iki kelime yakalayabildim. "Sen de bilmiyordun. Aptal. Nasıl yapabildim? Bizi kandırdın. Sen onu daha iyi tanıyorsun."

Sonunda neden diğer arkadaşlarına değil de bana haber verdiğine bir ipucu bulmaya başlamıştım. Onlar onun arkadaşlarıydı, ama ben Ted'in en iyi arkadaşı, bu yüzden onun mantığına göre ben ihanete uğramış hissetmeliyim. En iyi arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatır, değil mi? Tam olarak değil, en azından
En iyi arkadaşın Edward'dı. Bilgiyi kendine saklamayı severdi. Yine de bunun Donna'ya söylememek için aptalca bir şey olduğunu kabul etmeliydim.

Bizi otelin etrafına serpiştirilmiş küçük oturma alanlarından birine götürdü. Küçük sandalyelerden birini ayağımla tutup kenara çekmeyi başardım, böylece bir yandan dertleşmeye çalışırken bir yandan da oturabildim. "Seninle evlenmekte özgür, değil mi?" Eğer ortada gizemli bir ilk evlilik varsa, bunun yasal olarak sona ermiş olması tespit edilmesi gereken en önemli olgu gibi görünüyordu.

Başını salladı, bu da içimdeki gergin hissin gevşemesine yardımcı oldu. Bir kısmı hafifleyene kadar bu kadar gergin olduğumun farkında bile . "Yani boşandı mı?"

Tekrar başını salladı, ağlarken başı neredeyse dizlerine değiyordu. Neden bu kadar üzgün olduğunu hiç anlamıyordum ama belki de sır saklamak için farklı kriterlerim vardı. "Bunu nasıl öğrendin?"

Çoğunlukla kendi kucağında bir şeyler mırıldandı. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama: "Üzgünüm Donna, ama son kısmı anlamadım."

"Frankie'nin karısı Carol, Ted'in kadın zevkinin on sekiz yaşından çok daha iyi olmasından çok mutlu olduğunu söyledi." diyecek kadar başını kaldırdı.

"On sekiz yaşında mı evlenmiş?" diye sordum. Edward'ı o kadar genç hayal edemiyordum, hele de orduya girer girmez evlenecek türden bir genç.

"Carol eski karısına aşağılayıcı bir isim taktı. Carol'ın birinin kilosuyla dalga geçmemesi gerektiğini düşündüm."

Çok sayıda eski askerle çalıştım ve bir ipucu edinmeye başlamıştım. "Kadına dependapotamus mu dedi?"

Donna titrek bir nefes aldı ve başını salladı. "Kulağa doğru geliyor." Kendimi durduramadan gülümsedim.

Elini benden geri çekti. "Bu hiç komik değil!"

"Hayır, değil, ama dependapotamus askeri üslerin kenarlarında dolaşan ve genç askerleri avlayan belli bir kadın tipinin lakabıdır."

"Ne demek avlanmak?"

"Güzel ve çekicidirler, ancak bir kez askerle evlendiklerinde çekicilikleri kaybolur ve birçoğu evde oturup erkeğin ya da kadının askeri yardımlarını harcamaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünür."

"Kadın . . . Yani aynı şeyi kadın askerlere yapan erkekler mi var?"

"Çok tipik değil ama oluyor."

"Yani diyorsunuz ki bu kadınlar ve erkekler genç askerlerle evlenmeye çalışıyorlar, böylece kendi çıkarlarını elde edebiliyorlar?"

"Görünüşe göre," dedim.

"Ama bu korkunç."

Başımı salladım. "Olabilir. Askerler hala ülkeleri için savaşırken, görevde olan ve eşleri banka hesaplarını boşaltıp boşanma davası açan erkeklerin hikayelerini duydum."

Donna uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Birini boşanmaya göndermek onlar hayatları için savaşırken ..." Bunu tarif edecek bir kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"Tanıdığım bazı eski askerler kadınların bunu bazen bilerek yaptığını düşünüyor, çünkü asker aktif görevdeyken ölürse kadın daha fazla para alıyor." Söylediğim her şey doğruydu ama Donna'nın özgürlükçü, liberal kalbini rahatsız edecek ayrıntıları vermeye çalışıyordum.

"Bu korkunç!"

"Ted'i o kadar genç ve naif hayal etmek zor ama onun bile bir yerden başlaması gerekiyordu," dedim.

"Orduya ilk katıldığı zamanki fotoğraflarını görmüştüm. O Çok genç ve bitmemiş görünüyor, sanki henüz Ted değilmiş gibi," dedi. Sesi netti ve konuşmanın bir yerinde gözyaşları durmuştu. İlerleme kaydediyorduk.

"Ted'in böyle biriyle evlenmek için kandırıldığını itiraf etmekten ne kadar utanacağını bir düşünün."

"Çok utanırdı," dedi.

"Genç Ted , ama şimdiki Ted, senin 'in, bunu artık önemli olmayan şeyler listesine koyardı."

"Ne demek liste? Bizden sakladığı başka şeyler olduğunu mu söylüyorsun?"

Kahretsin, burada dikkatli olmalıydım yoksa Edward'ın beni asla affetmeyeceği bir solucan konservesi açacaktım. "Demek istediğim, Ted gibi erkekler bölümlere ayrılır; bu işlerinde iyi olmalarına yardımcı olan şeyin bir parçasıdır. Bir dependapotamus gibi bir şey kancalarını
Yirmi yıl önceki Er Ted Forrester, şu anda onu ya da hayatını etkilemeyen şeylerin bulunduğu bir kompartımana konurdu. Alınan bir ders olması dışında bir önemi olmazdı."

Büyük güneş gözlüklerini çıkardı ve bana göz kırptı. Rimeli ve göz kalemi siyah gözyaşları halinde yanaklarından aşağı akmıştı. Bu onu kırılgan, korunması gereken biri gibi gösteriyordu. "İşini böyle mi yapıyorsun, Anita? Duygusal şeyler işine engel olmasın diye her şeyi ayrı bölmelere mi koyuyorsun?"

İşte böyle anlar Edward'ın Donna'yla neden evlendiğini anlamamı sağlıyordu. Anlıyordu; bir seviyede Edward hakkında, benim hakkımda, silahını kuşanıp canavarları avlamaya giden hepimiz hakkında mantıksal bir sıçrama yapabiliyordu. Bu aynı zamanda bazen rahat olduğundan daha anlayışlı olduğu anlamına da geliyordu, ama yine de soruları düşündüğü ve sonra da sorma cesaretini gösterdiği için onun hakkında daha iyi düşünmemi sağlıyordu. New Mexico'da Dixie'yi idare ettiği için zaten brownie puanları almıştı; şimdi daha fazlasını aldı.

"Evet," dedim, "bu da işimin bir parçası."

"Ted'in daha önce evlenmiş olmasına birazcık bile kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"Buna , bunu gördüm, ama Carol'ın o korkunç sözle ne demek istediğini anlamadan önce bile üzülmemiştin.
hipopotam yorumu." "Hayır,"
dedim.

Yüzümü inceledi. "Neden olmasın?"

Dudaklarımı yaladım ve çok dikkatli olmaya çalıştım. "Ted ve ben çok iyi arkadaşız ama birbirimizi sadece dokuz yıldır tanıyoruz. Bundan önce olan her şeyi birbirimize anlatmayız."

"Ama evlilik önemlidir. Ben olsam en iyi arkadaşlarıma böyle bir şey söylerdim."

"Ama en iyi arkadaşlarınız kadınlar. En iyi arkadaşın bir erkek olunca durum değişiyor. Farklı şeyler hakkında konuşursunuz."

"Sen sadece onun en iyi arkadaşı değilsin; sen onun çalışma eşi, canavar avlama ortağısın."

"Evet, ama sen onun gerçek karısısın; tören olmasa bile yedi yıla yakın bir süredir çıkıyorsunuz. Onu düşündüğümden çok daha fazla mutlu ettin. Beş yıl önce o uçaktan inip seninle ve çocuklarla tanışana kadar Ted'in bir aile istediğini ya da hayatını bir aileyle sürdürebileceğini bile bilmiyordum."

Gülümsedi ama öyle kalmadı. Yüzü yine ciddileşti. Kahretsin, kazanıyordum. Şimdi yanlış olan neydi? "Ted'in bir aile ve daha normal bir hayat istediğini düşünseydin, onu daha çok takip eder miydin?"

"Onu nasıl takip ettin?" Ben sordum.

"Daha önce bir ilişki yaşamadığınıza inanıyorum Anita, gerçekten ama bir şeyler var. Arkadaşlıktan daha fazlası olabilirmiş gibi geliyor. Eğer onun bir aile ve evlilik istediğini düşünseydiniz, onunla çıkmayı dener miydiniz?"

"Ted'le beyaz çitleri yapmak ister miydim demek istiyorsun?"

"Evet, tam olarak bunu ."

"Donna, eğer fark etmediysen, ben beyaz çevrili bir kız değilim."

"Her kadın bunu ister."

"Belki üniversitedeyken öyleydim - hatta o zamanlar bir süre - ama asla senin normal bir hayat olarak düşündüğün şeye sahip olamayacağım."

"Sizin için mümkün olsaydı bir tane ister miydiniz?"

"Normal benim için ne anlama geliyor? Burada hem Micah hem de Nathaniel ile birlikteyim. Eğer normal, ikisinden de vazgeçmek anlamına geliyorsa, beni yok sayın."

Sonra ve sanki göz makyajını yeni düşünmüş gibi gözlerini ovuşturdu ama artık çok geçti. Siyah gözyaşı lekeleri cildinde kurumaya başlamıştı; şimdi hepsini çıkarmak için bir makyaj temizleyiciye ihtiyacı olacaktı.

"Nicky de yine yanında." "O benim kişisel
korumam," dedim. "Anita, o senin için
bundan daha fazlası."

"Evet, öyle."

"Jean-Claude ile evlendiğinizde, gerçekten de size bunlardan hiçbirini bıraktırmayacak mı?"

"Yasal olsaydı benimle birlikte Micah ve Nathaniel'le de evlenirdi."

"Ya Nicky?"

"Nicky'yle de arası iyi."

"Bu kadar çok ilişkiyi nasıl yürüttüğünü asla anlayamayacağım." "Hepsi birincil ilişki değil."

"Bir insan nasıl olur da birinin birincil ilişkisi olmamayı kabul edebilir?" diye sordu.

"Bazı insanlar birinin biricik eşi olmanın baskısını yaşamak istemez."

"Ted'in eşi olmak istedim, ama ilk evliliği önemli olmasa bile, o hala sana sahip."

"Bunu konuşmuştuk Donna. O ve ben romantik bir yaşamıyoruz."

"Buna inanıyorum ama Ted'in hâlâ hayatında sana ihtiyacı var. Ben asla sadece onun için yeterli. O asla sadece benim olmayacak." "Ama bir ilişkimiz yok."

"Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak gerçekten onun iş eşisin. Onun benim asla duygusal ihtiyaçlarını karşılıyorsun. Neredeyse bir ilişkiyi tercih ederdim, çünkü onu bundan vazgeçirebilirdim, ama sen ve sahip olduğu şey bir şeydir."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum Donna, sana aşık olduğu dışında, sana delicesine, derinden aşık olduğu dışında. Onu hiç böyle görmemiştim. onu tanıdığım onca zaman içinde başka kimse hakkında böyle bir şey söylemedi." "Carol da aynı şeyi söyledi."

"Ve onu ilk karısıyla gördü, bu yüzden onu seni sevdiği gibi sevmedi."

"O zaman neden onunla evlendi?"

"Çünkü on sekiz yaşındaydı ve belki de ilk kez evinden uzaktaydı ve çok yalnızdı. Bu savunmasız olmak için bir reçete."

"Sanırım haklısın," dedi.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve Nicky ile Rodina'nın Edward için kapıyı açtıklarını fark ettim. Edward içeri girdi. hala mayosuyla kapıdaydı. Sandaletlerini ve güneş gözlüklerini yeni eklemişti. Biri ona ipucu verdikten sonra Donna'yı bulmak için acele ettiğini düşünmüştüm, ta ki Donna'nın onu gördüğündeki yüzünü görene kadar. Sanki Birisi onun gözlerinin arasına oh-my-God-he's-so- sexy çekici ile vurmuştu. İngilizler onun ağzının açık kaldığını söylerlerdi. Edward da aynı şekilde mayosundan başka bir şey giymeden gelmişti.

Kadınlar bir kavgayı durdurmak ve başka şeylere çevirmek istiyorlarsa düşük yakalı bir bluz giyeceklerdir.

İtiraf etmeliydim ki Edward kapıdan girerken, güneş ışığı tüm o kaslı zayıflığın üzerinde dans ederken çok hoş görünüyordu. Edward'ın yakışıklı biliyordum ama seksi olduğunu hiç takdir etmemiştim. O benim en iyi arkadaşımdı; seks ve gerçek kankanız hakkında spekülasyon yapmamalısınız. Hayır, sadece hayır.

"Ted, daha önce evli olduğun konusunda aptallık ettiğim için çok özür dilerim," diyerek ayağa kalktı ve ona doğru gitti.

"On sekiz yaşındaydım, altı aydan az sürdü ve sahip olduğum her şeyi benden aldı. Carol'ın bahsetmesiyle öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Donna, "Carol eski karınıza bağımlı bir adam dediğinde, kilosuyla ilgili bir şey düşünmüştüm ama Anita bunun ne anlama geldiğini açıkladı," dedi.

Donna'nın başının üzerinden bana bir bakış fırlattı, yüzünde rahatlama ve teşekkür ifadesi vardı. Ona, "Tam olarak , ama ona eski karım deme; o bile olacak kadar önemli değildi," dedi.

"Anita ve seni bu kadar genç ve saf hayal edemezdik ama sanırım hepimiz genç ve aptal olabiliyoruz."

"Oh, , tatlım. Hem de fazlasıyla." Aksanı kalınlaşmıştı. Honeybunch'ın onun için özel bir takma ad olduğunu zaten biliyordum. Nathaniel'e kedicik diyordum, bu yüzden gerçekten orospuluk yapamazdım.

Ona sıkıca sarıldı ve sonra onu öpebilmesi için başını kaldırdı. Öpüşme biraz yoğunlaştı ve birden ya benim için ya da onlar için zarif bir çıkış istedim, ama Edward'ın benden önde olduğunu bilmeliydim.

"Hadi odamıza gidelim, tatlım."

"Spa'ya geri dönmem gerek. Becca'yı çiçek kız elbisesine uyması için tırnaklarını boyatırken bıraktım."

"Becca diğer nedimelerle iyi olacak." "Ama Carol'dan kaçtım;

çıldırmış olmalı."

"Frankie'yi aramış, o da bana söyledi, ben de seni bulacağımı bu sayede öğrendim. Carol herkese biraz özel zamana ihtiyacımız olduğunu açıklayacak."

"İkinizin öpüşüp barışmasına izin vereceğim ve ben de adamlarımın yanına döneceğim."

Donna ne kadar yakın olduğumuzu düşündüğünü gösteren bir başka spontane hareketle elimi tuttu; bazen Edward'la bana göz kulak olabilmek için yakın olmamı istediğini düşünürdüm, ama sonra, şimdi olduğu gibi, beni sadece bir arkadaş olarak sevdiğini düşünürdüm. Her şey benim için çok karmaşık ve terapi açısından zengindi.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kadınsın," dedi.

"Ben de öyle," dedi Edward Ted sesiyle. Yüzündeki gülümseme de tamamen Ted'e aitti. Eğer gizli kimliğinizi oynadığınız için Oscar verselerdi, Edward'a oy verirdim.

Onlar odalarına gitmek için ayrıldılar ve ben de kendi odama için sabırsızlanıyordum. Wyatt ve Bram'in hâlâ Nathaniel ve Micah ile birlikte olup olmadıklarını ya da şimdiye kadar herkesin ayrı odalara mı gittiğini merak ettim. Yani, vampir Gelinler hakkında konuşmamız gerekiyordu ve neden neredeyse bir
Wyatt'ın boynundan bir ısırık aldım ama gerçekten ayrı odalar ve Micah ve Nathaniel ile biraz yalnız zaman geçirmeyi umuyordum. Bunun bizim için romantik bir gezi olması gerekiyordu, lanet olsun. Daha odamızın içini bile görmemiştim. Ama Donna'yı sakinleştirmeyi başarmıştım ve düğün hâlâ devam ediyordu. Kimseden bir daha almaya çalışmadığım sürece bugünü kazanmış sayacaktım. Nicky ve Rodina'nın beni güvenli bir şekilde odama götürmek için bekledikleri kapıya doğru yürümeye başladım. Dönüş yolunun o kadar da tehlikeli olmayacağından emindim ama ben bir koruma değildim; korunan beden bendim. Korunan kişi ne zaman susması ve insanların işlerini yapmalarına izin vermesi gerektiğini öğrenmeliydi; ben hâlâ öğreniyordum.

26

NICKY benim için kapıyı açmaya BAŞLAMIŞTI ki birden koridordan gelen diğer nedimelerin çoğuyla yüz yüze geldim.
Denny, yani Denise, 1.90 boyunda, bronz tenli, doğal sarışın nedime neredeyse ağlamak üzereydi. Dixie ona bağırıyordu.
Neredeyse aynı boydaydılar ve iyi kuaförlük sayesinde
Saçları bile neredeyse aynı sarı tonundaydı. Lisede birlikte atlet olmalarının gölgesi görülebiliyordu, ancak Denny hala ciddi bir koşucuydu ve hatta bazı triatlonlar yapıyordu, bu da zayıf ve kaslı olduğu ve sadece bir ömür boyu atletizm ve iyi genetiğin size vereceği o uzun atlet vücuduna sahip olduğu anlamına geliyordu. Dixie zayıf kalmıştı ama atlet değildi. Bu onu Denny'den on yaş daha yaşlı gösteriyordu.

Nicky bana baktı ve de başımı sallayarak*, "İyi olacağım,*" dedim.

Rodina kapının arkasından baktı ve "Bize ihtiyacın olursa bağırman yeterli" dedi.

"," dedim ve nedime arkadaşlarımı takip ederek Florida güneşine çıktım. Bu gidişle güneş kremi sürmüş olmayı dileyecektim.

"Dixie, kaltak gibi davranmayı bırak." Bunu söyleyen Donna'nın metafizik dükkanındaki ortağı Lucy'ydi. Lucy ufak tefek bir kadın değildi ama zayıf olmadığı gerçeğini dert etmiyordu, tıpkı saçlarının çoğunlukla gri ve beyaz olmasına ve diğer renklerin arasında başladığı orijinal sarının çizgilerinin bulunmasına aldırmadığı gibi. Saçlarını doğal bırakmak ve makyaj yapmayı reddetmek onu daha yaşlı gösteriyordu
Ama Lucy yaşı umursamıyor gibiydi, bu da onun geliyordu. Birinin büyükannesine benzediğini söyleyebilirdim ama benzemiyordu; sadece ona benziyordu. Gümüş çerçeveli gözlüklerinin görünmez trifokal olduğunu açıklamıştı ki bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.
O güne kadar tanıdığım yaşça en rahat insanlardan biriydi.

Donna aynı zamanda pratik bir cadıydı, yani Wiccan, ama Donna psişik bir şey yapamadığı için, içlerinden birinin yetenekli olması gerekiyordu.

"Bana böyle demeye nasıl cüret edersin?" Dixie bağırdı, ellerini yumruk yapıp ona doğru döndü. İkisine de yumruk atmamasını umuyordum; Donna'dan dayak yiyebilirdi ama
Beni asla affetmezdi.

"Çok kötü davranıyorsun, Dixie," dedi Denny, ağlamaya başlamak üzere olduğunu ya da az önce durduğunu anlamamı sağlayan küçük bir hıçkırıkla.

"Şimdi ne oldu?" Ben sordum.

"Ted'in ilk evliliğini biliyor muydun?" Lucy sordu. "Hayır," dedim.

Dixie hiç de çekici olmayan bir çıkardı. "Bu çok zengin. Tabii ki biliyordun. Erkekler her zaman metreslerine her şeyi sır olarak verirler."

"Lütfen şu korkunç yalanı söylemeyi keser misin?" dedi Denny. "Bu bir yalan değil," dedi Dixie.

"Size daha kaç kez bir ilişki olmadığını söylememiz gerekiyor?" Ben söyledim.

"Ne söylediğinin bir önemi yok, Anita. Ted'in sana nasıl baktığını görüyorum."

Denny, "Anita'ya hayranlık duyuyor, ona saygı duyuyor," dedi.

"Hiçbir erkek bir kadını becermediği sürece ona saygı duymaz ve hayranlık duymaz." "Kavga çıkarmak için beni mi arıyordun?"

"Hayır, Peter ve Becca'ya Ted'le birbirinizi aldattığınızı söylemek istiyor," dedi Denny yine gözyaşları içinde.

"Peter her şeyi biliyor. Becca'yı bırak."

Dixie, "Carol bize ilk evliliğinden bahsettiğinde ve Donna'nın da bundan haberi olmad, bunların hepsinin yalan olduğunu anladım," dedi.

"Senin ne? Donna'nın mutluluk için ikinci bir şansı olmasını mı kıskanıyorsun?"

"Donna'nın iki kez yalan söyleyen biriyle evlenmek üzere olmasını kıskanmıyorum. Onu hayatının hatasını yapmaktan kurtarmak istiyorum."

"Ted'le evlenecek," dedi Lucy, "ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"İlk evliliği hakkında yalan söylediği için onu affetmeyecektir. Düğün çoktan iptal edildi."

"Aslında barıştılar," dedim. "Sana inanmıyorum."

"Gidip Donna'ya sor derdim ama makyaj seksi yapmak için odalarına döndüler. Bölmek kabalık olur."

"Yalancı!"

Ona baktım ve haberin onu üzmesinden ne kadar memnun olduğumu görmesini sağladım. "Gerçekler seni daha çok kızdırırken neden yalan söyleyeyim ki?"

"Böyle bir hata yapmasına izin vermeyeceğim ve eğer onun arkadaşı olsaydın, Denny, bu konuda benimle birlikte olurdun."

"Ted onun için mükemmel," dedi Denny.

"Yalancı orospu çocuğunun teki."

"Donna aynı fikirde değil ve onunla evlenecek, Dixie," dedi Lucy.

"Çocuklara söyleyeceğim, de. Peter annesinin hilekâr bir piçle evlenmesini istemeyecektir."

"Size Peter'ın gerçeği bildiğini söyleyip duruyoruz," dedim.

"Ama Becca bilmiyor. Ted ve senin yaptıklarınızı ona anlatırsam, düğün olmaz."

"Çocuğu rahat bırak," dedi Lucy ve ses tonunda, gri-mavi gözlerini çoğunlukla griye çeviren bir çeliklik vardı.

"Bu düğünde olmak istemiyor musun, Dixie?" Denny sordu. "Donna kendi düğününde Anita ve Ted'e güvenmiyordu, tabii Anita'nın Ted'den başka becereceği biri yoksa. Anita'nın Ted'den başka Micah ve Nathaniel'i getirmişsin. Emrinde iki adam varken Ted'i en azından bu hafta rahat bırakacağını düşünmüş."

Denny yine ağlamaya başladı. "Çok korkunç davranıyorsun."

"Hayır, asıl korkunç olan Donna'nın kendi oğlunun onun aldatılmasına ses çıkarmaması."

"O da Ted'in oğlu," dedi Lucy.

"Hayır! Hayır! Donna'nın Frank'le düğününde oradaydım. O gerçek aşktı! Eğer o ölmeseydi, Ted asla . . . Donna'ya ya da çocuklarına elini süremez. Peter'a Donna'nın onurunu korumiçin gerçek babasının ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını söylemek geliyor ."

"Peter'ı bu işe karıştırma," dedim.

"En iyi arkadaşımı boynuzlayan kadın bana ne yapacağımı söyleyemez!"

Neredeyse bir kadının birini boynuzlayabileceğinden emin olmadığımı söyleyecektim ama kelime dağarcığını düzeltmenin işe yaramayacağını düşündüm.

Lucy, Dixie'nin koluna dokunarak, "Bırak Donna Peter'ı nasıl uygun görürse öyle idare etsin, Dixie," dedi.

Dixie ondan uzaklaştı ve ikimize de ters ters baktı. "Becca'ya söyleyeceğim ve çiçekçi kızın onu suçlamasıyla düğünün nasıl gittiğini göreceğim.
müstakbel babasını becermek."

"Donna'nın izni olmadan Becca'yla konuşmayacaksın," dedi Lucy, ben daha bir şey söyleyemeden.

"Becca doğduğunda oradaydım. Ben Dixie Teyze'yim. Yeğenimle uygun gördüğüm şekilde konuşurum."

Lucy, "Eğer o küçük kızı gerçekten seviyorsan, onu rahat bırakırsın," dedi.

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Ona söyleyecek hiçbir gerçek yok," dedim.

"Yalancı sürtük," dedi.

"New Mexico'da evcil hayvan isimleri hakkında konuştuğumuzu sanıyordum." "Donna seni korudu o zaman."

"Hayır, o sizi korudu ve bunu size söyledi, çünkü bunu söylediğini duydum."

"Sen aşağılık bir kadınsın," dedi Dixie ve sanki öfkesi gözyaşlarına dönüşüyormuş gibi gözleri de parlıyordu şimdi.

"Ted, Becca'nın hatırladığı tek baba. Ondan hoşlanmadığınız için bunu gerçekten elinden almak mı ?"

Dixie, "Buradaki kötü adam ben değilim," dedi.

"Eğer Becca'ya bu yalanları söylersen, o zaman olacaksın," dedim. Dixie kapıya yöneldi, arkasından öyle sert çarptı ki bir an camın kırılacağını sandım.

Denny, "Dixie!" diye seslendi ve onun peşinden koştu.

Lucy kolumu okşadı. "Peşlerinden gidip çocuklarla konuşmak gibi hepimizi pişman edecek bir şey yapmadığından emin olsam iyi olur. Senin için bu kadar tatsız olacağı için üzgünüm, Anita."

Aslında elini okşadım ve "Teşekkürler Lucy. Dixie'ye mantıklı konuşmada iyi şanslar."

"Bernardo'ya olduğunu anlatabilir misin? Carol kocasına, Marisol da Rufous'a anlattı ama Bernardo'nun onu bilgilendirecek kimsesi yok."

"Şu anda bilmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Kapıya baktı. "Denny ve Dixie'nin iyi olduğundan emin olmalıyım, ama evet, sezgilerim Bernardo'yla konuşmanın önemli olduğunu söylüyor." Bana baktı ve bunun bir ağırlığı vardı; gücü, büyüsü, hangi kelime olursa olsun, tenimde nefes aldı. "Onunla konuş Anita, sonra da gidip adamlarınla eğlenebilirsin."

Adamlarımın yanına gitmek için can attığımı nereden bildiğini sormadım - ne de olsa medyumdu ya da belki de akşam yemeğinden önce birkaç saatim varsa onlarla birlikte olacağıma dair iyi bahisti. Her iki durumda da kollarımdaki tüyleri diken diken eden güce itiraz edemezdim.

Güneş ışığı ve altında, kıyıdaki dalgaların sesiyle baş başa kalmıştım. Cennet gibi olmalıydı. Peter gerçeği, hem annesinin inandığı hem de Ted ve benim ettiğimiz gerçeği ve neden bir yalanı itiraf ettiğimizi biliyordu. Peter
Bu ilişkinin gerçek olmasına neden ihtiyaç duyduğunu da anlamıyordu ama annesini seviyordu ve onun Edward'la evlenmesini istiyordu. Hepimiz -Ted, Donna, Peter ve ben- Becca'nın her iki şekilde de bilmesine gerek olmadığı konusunda hemfikirdik. O on bir yaşındaydı; anne babasının seks hayatı onun sorunu değildi. Eğer Dixie, Donna'nın izni olmadan Becca'ya ilişkisini anlatırsa, Dixie'ye bakmak zorunda kalmayacaktım; Donna yapmazsa Edward . Bunun için onu öldüreceğini sanmıyordum, ama Dixie ne kadar mutlu ailesine bulaşırsa başına gelebilecek tehlikeler. Yakışıklı Bruce Wayne'i ya da beceriksiz Clark Kent'i görüyordu, Kara Şövalye'yi ya da Süpermen'i değil. Yeterince zorlarsa, Süpermen'in bile bir öfkesi olduğunu öğrenecekti.

27

Nerede olduğunu öğrenmek için BERNARDO'ya mesaj attım ve cevabın "Havuz" olduğunu öğrenince şaşırmadım. Nathaniel flörtün getiremedi ama Bernardo rahat ve süssüzdü. Ne
Ceylanını seçmek için onları doğal, bikinili ortamlarında gözlemleyebileceği bir su kaynağından daha iyi bir yer olabilir miydi? Bu sefer Rodina önden gitti, böylece görebildim; Nicky'yi takip etmek otoyolda bir kamyonun arkasından gitmek gibiydi - tüm çıkış işaretlerini kapatıyordu. Bu kez dışarı çıkmadan önce güneş gözlüklerimi takmayı unutmamıştım; bu da bir gelişme sayılırdı. Havuzun mavi suyunda dans eden ve göz kamaştıran güneş ışığını görebiliyordum ama bu sefer beni kör etmedi. Havuzun bir ucunda iki küçük bir aile grubu, diğer ucunda ise çeşitli soyunma hallerinde bir düzine genç kadın vardı. Kadınlardan ikisi gerçekten de tek parça mayo giyiyordu, bu yüzden bikinili ceylanlar hakkında daha önce yaptığım iğnelemeyi gözden geçirmem gerekecekti.

Bazı kadınlar ayaklarını sarkıtmış oturuyorlardı.
bazıları havuza girip çıkıyor, yüzmekten çok mayolarını gösteriyorlardı. Etrafımdaki herkese baktım.
şemsiyeli masalar ve boş sandalyeler vardı ve sonra fark ettim ki
göremediğim bir masa vardı çünkü kadınların çoğu görüşümü engelliyordu.
Önsezi diyebilirsiniz ama göremediğim masaya doğru yürüdüm. "Burada bekleyeceğiz," dedi Nicky, masanın kenarına yerleşirken.
ceylan sürüsü.

Rodina gülümseyerek, "Orada iyi şanslar," dedi.

Onu şemsiyenin altındaki masada otururken bulana kadar kadınlar arasında dolanmak zorunda kaldım, elinde uzun bir içki ve tüm o uzun, esmer ve yakışıklılığı örten tek şey bir çift mayoydu. Beni şaşırtan tek şey mayonun
boldu. Bernardo'nun vücuda oturan mayo bir adam olduğuna bahse girerdim, ama hayal gücüne bir şeyler bırakmak güzel

Bazen. Ayrıca, kazara ne kadar donanımlı olduğunu öğrenmiştim ve belki de daha gevşek şortlar daha iyiydi. Ceylanlarından hiçbirini vaktinden önce korkutmazdı.

Hava o kadar sıcaktı ki, uzun, kalın siyah saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu ya da örgü yapması gerekirdi, ama geniş saçlarının etrafı gevşekti.

Omuzları. Arkasından gelip ellerini saçlarında gezdiren, daha önce Ru'yla çok sıkı flört etmiş olan kısa boylu esmer Bettina'ydı. Anlaşılan Ru ve Nathaniel'le araları bozulunca başka çapkın erkekler aramaya başlamıştı. Etrafıma bakındım ve kızıl saçlıyı göremedim ama uzun boylu, parlak bikinili esmerin elinde taze bir içecekle bir taraftan içeri girdiğini gördüm. Ben görmedim.

Diğer kadınlardan hiçbirini tanımıyordum; belki de yeni bir partiydi. Bernardo'nun yüzme havuzunu aslanın su içmek için kullandığı gibi kullanacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Kendini yem olarak kullanıyordu; ceylanları çekmek için değil, bir dişi aslan bulmak için.

"Hey, Bernardo," dedim ve gülümsememi ve kafa sallamamı saklamaya çalışmadım.

"Hey, Anita."

"Yine mi sen," dedi uzun boylu esmer kadın.

"Oteldeki bütün güzel erkeklerle yatıyor musun?" Bettina sordu.

Bernardo uzanıp kızın elini yakaladı ve bileğine nazik bir öpücük kondurabilmek için kendine doğru çevirdi. Kızın gözleri neredeyse kapanacaktı. Bu kadar küçük bir şey için çok fazla tepki gibi görünüyordu ama öpülen benim bileğim değildi.

"Merak etme bebeğim, biz sadece iş arkadaşıyız, çıkarımız yok." "Kesinlikle çıkar yok. O tamamen sizin, kızlar," dedim.

Bettina diğer kolunu Bernardo'nun boynuna doladı ve göğüslerini onun saçlarına yasladı. Bu o kadar bariz bir bölge işaretiydi ki beni gülümsetti. Sonra Bettina her iki kolunu da Bernardo'nun boynuna doladı, böylece göğüsleri bikinili yastıklar gibi boğazının her iki yanına yayıldı. Bernardo onun kolunu okşadı ama sanki göğüsleriyle ona sarılmaya çalışmıyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Beklediği tepki bu değildi. Anlamıyordu ama kaşlarını ona değil, bana çatıyordu. Neden kadınlar kendilerini başka bir kadın için görmezden gelen erkeği asla suçlamazlar da sadece diğer kadını suçlarlar?

"Odanıza çekilmeden önce damada bir mesaj rica edeceğim."

"Biraz meşgulüm; neden kendin söylemiyorsun?" diye sordu ve sesi huysuz, neredeyse düşmanca çıktı. Bettina'nın elini hareket ettirerek diğer bileğine bir öpücük kondurdu. Bu onun mutlu bir şekilde gülümsemesine ve göğüslerini ona daha da yaklaştırmasına neden oldu.
Bu noktada köprücük kemiğini adamın kafasının arkasına geçirmiş olmalıydı, ya da belki de bu sadece benim seçiciliğimdir.

"O ve gelin makyaj seksi için odalarına geri döndüler. Onları rahatsız etmek istemem ama bu önemli."

"Makyaj seksi mi? Ne hakkında kavga ediyorlar?"

"Ted'in Donna'nın ilk evliliği."

"Ne? Ted'in daha önce evlendiğini bilmiyordum." Bettina'ya dokunmayı bırakmış, onu 13 yaş üstü bir havlu gibi omuzlarına sarmış öylece oturuyordu.

"Ben de öyle," dedim.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Donna'nın neden sinirlendiğini anlayabiliyorum."

Bettina yüzünü onun saçlarına sürttü, bu da onun uzanıp ellerini onun kollarına sürtmesine neden oldu, boş yere, kucağınızda kayan bir köpeği okşar gibi. Diğer kadınlar duvardaki yazıyı görmeye başlamışlardı ve bu ya Bettina'nın ya da benim adım olacaktı, ama onlarınki değil. Hem Bettina'ya hem de bana rahatsız ve çatık kaşlarla bakıyorlardı.

"Onu ikna ettim ama Dixie'ye bir sır verdi ve şimdi Dixie bunu diğer nedimelerle paylaştı ve Becca'ya söylemekle tehdit ediyor ve bu gerçekten çok kötü olur."

Şimdi ciddiydi, yüzümü izliyordu, hala kızın kollarına dokunuyordu, ama kız bile onun kendisine konsantre olmadığını anlamıştı. Sanırım bacağını sandalyenin kenarından dolaştırıp kucağına sokmaya çalıştı ama bu tür hareketler filmlerde daha iyi görünür. Bacağı sandalyenin kolunun üzerinden geçti ama adamın kalçasının kenarından öteye geçemedi ve garip görünüyordu ama bacağını orada tuttu çünkü nasıl geri çekeceğini bulamadı. Ah, birkaç yaş daha genç olmak ve bu konuda hem bu kadar cesur hem de bu kadar kötü olmak.

Bernardo onun baldırına dokunarak çabasını takdir ettiğini belli etti ama dikkatinin çoğu bizim konuşmamızdaydı. "Ne oldu? Bu deli sürtük dünyanın en iyi yeğenine ne söylemekle tehdit ediyor?"

İma etmek için zekice bir yol bulmaya çalıştım ama ima etme konusunda berbatım. Ben daha çok sadece söyle diyen bir insanım. Bettina somurtuyordu.

çünkü yeterince dikkat etmiyordu ve diğer kadınlar
onu alt edip edemeyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Garip bacak olayı bazılarına umut vermişti. "Özür dilerim hanımlar. Bize biraz izin verir misiniz?
sadece birkaç dakikalığına? Çabucak halledeceğim, söz veriyorum."

"Hanımlar mı? Ben değilim," dedi Bettina, ayağa kalkarak ama ellerini onun çıplak omuzlarında tutarak.

"Sen söyledin, ben söylemedim."

"Adımı bildiğini kastetmiştim," dedi ve ben onun ayağını bana vurmasını bekledim.

"İyi. Affedersin Bettina, ama Bernardo ile birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

Biraz üzgün bir şekilde burnunu çekti ama "Bu daha iyi, teşekkür " dedi. Kadınlardan bahsedilince daha çok aşağılanmasını beklerdim ama anlaşılan aşağılanması düşündüğümden daha zormuş. Konuşmaya başladıkları anda başını sallamaya başlayan uzun boylu arkadaşının yanına gitmek için fırladı. Bettina hâlâ Bernardo'yu tavlamaya çalışıyor olabilirdi ama arkadaşı eğlencelerini bölmemden bıkmıştı,
Ya da belki de sevmiyordu. Bernardo'nun etrafı oldukça kalabalıktı.

Birkaçını duyma mesafesinden uzaklaştırmak zorunda kaldım, çünkü Bettina'nın uzaklaşması onlara daha da fazla umut vermişti. Bernardo birkaç tanesine daha çekici davranmak zorunda kaldı ve onlar da
Akbabalar yakışıklı ceylanın çırpınmayı bırakmasını bekliyordu.
Kadınlardan havuzun yanında başka sandalyeler bulup
Kendileri kurnazca ya da pervasızca Bernardo'nun benimle konuşmasını bitirmesini bekliyorlardı. Hepsini görmezden geldi; bu benim çekip gitmem için yeterli olurdu. Görmezden gelinmekle başa çıkamam.

Oturabilmem için bir sandalye çekti ve bana doğru eğildi. "Dixie Becca'ya ne söylemekle tehdit ediyor?"

Ona söyledim.

Yüzü yaşadığı şoku gösteriyordu. "Siktir," dedi derin bir duyguyla.

"Evet," dedim.

"Ama Donna ve Edward'ın her şeyi açıklığa kavuşturduğunu sanıyordum. Donna sizin birlikte olduğunuza inanmıyor, değil mi?"

"Artık değil," dedim.

"O zaman Dixie'nin sorunu ne?"

"Emin değilim."

"Hasarı en aza indirmek için ne yapabiliriz?"

"Donna'yla odalarından Edward'a söylersin," dedim.

"Neden ona söyleyemiyorsun?"

"Çünkü bunun için romantik bir gezi olması gerekiyordu ve Micah ve ben bugün Nathaniel'i bir kez hayal kırıklığına uğrattık.
Şu anda odamızda beni bekliyorlar."

Bekleyen kadınları işaret etti. "Ve beni bekleyen insanlar yok mu?"

"Siz henüz kendinizinkini poşetleyip etiketlemediniz; ben ."

Sandalyesine geri oturdu. "Birkaç dakika içinde yatağıma bir kadın alamayacağımı mı sanıyorsun?"

Güldüm. "Yapabileceğini biliyorum, ama istediğin bu muydu?"

"Hepsini istiyorum," dedi gülümseyerek ve açıkça kendinden memnun bir şekilde.

Başımı salladım. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Biraz daha az memnun görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"güzellik ölçeğinde bile bundan daha seçicisin."

Şimdi gözlerini sıkıca saklayan koyu renk gözlüklerinin ardından beni inceledi. "Sen de öylesin."

"Benim randevu tercihlerimi seninkilerle kıyaslama. Ben senden çok daha seçiciyim."

"Bu adil," dedi ve sonra gülümseyerek ekledi, "Biliyorsun, eğer bana ve buradaki güzellerden birine havuz kenarında katılmak istersen, yapabilirsin."

Güldüm. "Odamda beni bekleyen kendi üçlü grubum var ama beni düşündüğün için teşekkürler."

O da güldü. "Artık kızlardan hoşlandığını sanıyordum, yoksa onlarla sadece erkek arkadaşlarını mutlu etmek için mi çıkıyorsun?"

Başımı salladım. "Sana söyledim Bernardo, boş zamanlarında beni başka kadınlarla hayal et, hayatımdaki diğer kadınlarla tanıştığında da hayal edeceksin."

Bana neredeyse alaycı bir gülümseme verdi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Peki, Edward'a söyleyecek misin?" diye sordum.

"Öğleden sonra zevkimi seçmeden önce ona söyleyeceğim."

"Az önce *öğleden sonra keyfi* demedin." Güneş gözlüklerimi gözlerimi devirdiğimi görebileceği kadar indirdim.

Güldü, kaşlarını bana doğru oynatabilmek için kendi indirdi.

"İyi şanslar," dedim ve uzaklaşmaya başladım. Nicky ve Rodina iki yerleştiler. Arkama baktım, Bettina çoktan onun yanındaydı, ama diğer birkaç kadın da oradaydı. Rodina, "İş arkadaşınla neden hiç yatmadığını anlamaya başlıyorum," dedi.

"Evet, sürünün bir parçası olmaktan
hoşlanmıyorum," dedim. Arkasına baktı ve "Möööö"
dedi.

Ben de arkama baktım. Bettina Bernardo'nun kucağına tırmanmıştı ama diğer kadınlar henüz pes etmemişti. Biri sırtını okşamaya başlamıştı. Nicky'yi takip ettim, Rodina da arkadan geliyordu. I
Benden uzaklaşırken Nicky'nin vücudunun arkasını, omuzlarının açıklığını ve kıçını izledim. Bunu bilmek beni mutlu ediyordu.
benimdi. Micah ve Nathaniel beni odada bekliyorlardı ve ben de onlara katılmak için sabırsızlanıyordum. Hayatımda insanların olması ve birbirimizden emin olmamız hoşuma gidiyordu. Biz
poli, ama grubumuzda güvendeydik. Bunu çok sevdim. Kendi aşk hayatım beni her zaman başkalarınınkinden daha çok ilgilendirmiştir.

28

Odamıza varmak ÜZEREYDIK ki uzun boylu, siyah saçlı bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Boyu iki metreden uzun olmalıydı, yoksa Nicky'nin vücudunun üzerinden onu göremezdim. Onun Nicky olduğunu anlamam bir saniye sürdü.
Peter Parnell, Donna ve Edward'ın oğlu. Boyu ne zaman bu kadar uzamıştı ve ben onu nasıl tanımamıştım? Bunun bir nedeni loş koridorda hâlâ güneş gözlüğü olmamdı, ama büyük bir nedeni de on dokuz yaşında nihayet hayatının geri kalanında olacağı adama dönüşüyor olmasıydı. Nathaniel'in de benim de on dokuz yaşından sonra birkaç santim uzadığımızı bilmeseydim
On dokuz yaşındayken, işinin bittiğini söylerdim.

Nicky, Peter'la birbirimizi daha iyi görebilmemiz için hafifçe yana kaydı, sanırım. Sanırım tamamen onun arkasına saklanmıştım.
Genetik ve spor Peter'ın omuzlarını genişletmiş, kollarını ve bacaklarını ve aradaki her şeyi doldurmaya yardımcı olmuştu, bu yüzden bir yıl öncesine göre daha bitmiş görünüyordu. Saçları koyu kahverengiden neredeyse siyah bir kahverengiye dönüşmüştü. Tepesi hariç kısaydı, orada uzun bırakmıştı, öyle ki kakülleri, eğer doğru kelime buysa, bir kaşının kenarına düşüyordu, çünkü saçlarını
ve o şekilde kalması için bir şeyler yaptı. Artık parmaklarını saçının sadece o kısmında gezdirmek gibi bir alışkanlığı vardı. İstediği yerde kalmasını sağlamak için mi, yoksa alışkanlık haline gelen bu hareket yüzünden mi saçını bu şekilde şekillendirmeye başladığından emin değildim.

Birbirimize doğru yürürken yüzünü inceledim, ne olduğunu anlamaya çalıştım. ama tek görebildiğim bana doğru yürüyen bu iri yarı, atletik yabancıydı. Aslında tam olarak yabancı sayılmazdı, çünkü Donna'nın oturma odasında sakladığı ölmüş babasının resmine o kadar çok benziyordu ki, bu biraz rahatsız ediciydi. Başka biriyle birlikteyken ilk kocasının fotoğrafını saklayan tanıdığım tek kişiydi ama belki de dul kaldığı içindi. Hayır, olamazdı, çünkü babam annemin hiçbir resmini dışarıda tutmazdı ve üvey annem Judith de

İlk kocası hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Belki Donna'ya özgü bir şeydi, belki de çocuklarının onu hatırlamasını istiyordu. Sebebi ne olursa olsun, Peter'ın her sabah aynada ölmüş babasının yüzünü gördüğünde ne hissettiğini merak ediyordum.

"Yüzümde bir şey mi var?" Hepimiz koridorun ortasında bir araya geldiğimizde Peter sordu.

Başımı salladım. "Hayır, şey, bekle, bu saat beş gölgesi mi?"

Sırıttı ve yıllar önce tanıştığım çocuk bir anlığına gözümün önüne geldi. Bunu görmek beni gülümsetti. "Belki sakal miyim diye bakarım."

"Düğünden önce tıraş olmayı bırakırsan, annen seni öldürür."

Güldü. Derin bir kıkırdamaydı ve çocuksu bir yanı yoktu. Büyüdüğü için mutluydum ama bazen birkaç yıl önceki Peter'ı özlüyordum. Acaba bu, ebeveynlerin çocuklarının büyümesini izlerken hissettiklerinin parçası mıydı diye düşündüm: aynı anda hem mutlu hem de üzgün.

Peter hem Rodina'yı hem de Nicky'yi fark etti ama adama daha uzun süre baktı. Peter Nicky'yi ilk başlarda sadece New Mexico'ya yaptığı gezilerde benim ya da Nathaniel'in koruması olarak tanımıştı. Nicky ile arası iyiydi; Nicky'nin sevgilim olduğunu öğrenene kadar çoğu erkeğin Nicky'nin fiziksel olarak korkutucu olmasıyla ilgili yaşadığı sorunu yaşamamıştı bile. Ondan sonra Nicky'den daha az hoşlanmıştı. Peter'ın bir süredir bana aşık olduğunu biliyordum ama bunun onu rahatsız edebileceğini düşünmemiştim. poli grubumuza yeni erkekler eklersem.

Nicky, "Peter." dedi.

"Nicky."

Rodina ikisine de gülümsedi ve sonra bunu gizlemek için yere baktı. O nihai casus ve asırlık suikastçıydı; kontrol edebilirdi
Yüz ifadeleri, Peter'ın fark etmesini istediği anlamına geliyordu,
Çünkü Nicky'nin umurunda olmazdı. Peter ona baktı, fark etti. Neden onun görmesini istiyordu ki? Daha sonra soracaktım ama ona olan kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım. Gelinlerin beni mutlu etmek istemesi gerekiyordu, değil mi?

Dedim ki, "Neden havuzda değilsin? Edward'ın yüzmeyi bildiğinden emin olduğunu biliyorum."

Gözlerini devirdi ve bu yine onunla ilk tanıştığımda yaptığı bir şeydi. Peter hâlâ oradaydı, sadece daha büyüktü. "Bernardo Amca gecenin fahişesi için seçmeler yaparken, hayır, teşekkürler."

Gülme sırası bendeydi. "Yeterince adil."

Rodina, "Bernardo'ya sürtükleriyle kafa tutabileceğini düşünüyorum," dedi.

Ona baktım ama Peter'a bir kızın çekici bir erkeğe baktığı gibi bakıyordu. Onunla flört mü ediyordu? Neden onunla flört etsin ki?

Peter'a baktım; yani ona gerçekten baktım. Ona Edward ve Donna'nın oğlu olarak değil, bir insan olarak bakmaya çalıştım. Benim tercihlerime göre biraz fazla geleneksel erkeksiydi. Yakışıklı olmaktansa güzel ya da hoş olmayı tercih ederdim ve yüzü sevdiğimden daha uzundu ama iyi bir yüzdü, güçlü bir yüz. Gözlerinin etrafına dökülen saçları ona o umursamaz kötü çocuk görüntüsünü veriyordu. Gözleri hoş bir kahverengiydi, derin ve koyu renkliydi ve benim hoşuma giden bir kişilik gücüyle doluydu, gerçi herkes bu kadar içten gelen bir ateşten hoşlanmaz. Ama ben sevdim. Alt dudağı üst dudağından daha dolgundu, ama başparmağımı o sarkık alt dudakta gezdirdiğimi görebiliyordum. Peter'ın yakışıklı bir adam olduğunu neredeyse bir şokla fark ettim ve on sekiz yaşından önce yirmi bir yaşına girebilmiş olmasının bir nedeni vardı. Artık çocuk gibi görünmüyordu ve muhtemelen bir süredir de görünmüyordu. Sadece ben fark etmemiştim.

Peter Rodina'ya baktı. "B Amca ile aynı ligde olduğumu sanmıyorum."

"Benim zevkime göre biraz fazla güzel. Ben erkeklerimin daha çok Güzelden çok yakışıklı," dedi. Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. Bir kadının herhangi birine bu bakışı atmasının tek bir nedeni vardır. Flört ediyordu. İçimden "A*ma neden onunla flört ediyorsun?"* demek istedim. Ama ona verdiği tepki
Peter bir çocuk olarak değil, bir yetişkin olarak ve eğer adamlarını seviyorsan Ölçeğin sert, yakışıklı tarafına daha yakınsa, o zaman bana garip gelse de flört etmeye değerdi.

"Çalışıyoruz," dedi Nicky.

"Ama Anita, Micah ve Nathaniel ile birlikte güvenli bir şekilde odasına girdiğinde artık çalışmayacağız," dedi.

Ona baktım ve dilimi ısırmak zorunda kaldım çünkü söylemek istediğim *şey Hayır'*dı. Ona Peter'la yatamayacağını söylemek istedim. O Edward'ın oğluydu; korumalarımın onun çocuğuyla yatmasına izin yoktu. Ama bu adil miydi? Peter için adil miydi? Aşırı mı davranıyordum
Koruyucu mu? Peter on dört yaşındayken, çok kötü insanlar onu ve Becca'yı kaçırmıştı. Edward'ın suçu değildi. Onlar Donna'nın koruma derneğinin yanlış tarafta yer kötü adamlardı, ama Edward, Bernardo, Otto ve ben

çocukları kurtarmıştık. Onları kurtarmıştık ama Peter için zamanında değil. İlk cinsel deneyimi istismar olmuştu ve ben bunun olmamasını asla sağlayamazdım. Peter'ı asla gerçekten kurtaramazdım ve bu gerçek beni rahatsız ediyor ve onun hakkında hissettiklerimi renklendiriyordu. Bunu biliyordum, ama bilmek bunu ortadan kaldırmıyordu. Lanet olsun.

Telefonum bipledi. Micah'dan bir mesajdı. "Neden bu kadar uzun sürdü, tatlım?"

Nathaniel bir saniye sonra mesaj attı. "?" "Ne?" Peter sordu.

"Micah ve Nathaniel'den Metinler."

Peter, "Nathaniel ikinizle birlikte bu geziye çıkmayı gerçekten dört gözle bekliyordu," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Rodina, "Sizi odanıza yerleştirmeliyiz ki seyahatinizin tadını çıkarmaya başlayabilesiniz," dedi. söylerken yüzü tamamen boş ve işveli bir ifadeye sahipti ama yüzünde bir gülümseme de olmalıydı.

"Git eğlen," dedi Peter ve gitmek için döndü.

Rodina, "Çok uzağa gitme," dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatarak ona baktı.

Yine ebeveyn ya da büyük rolü oynamak istediğim bir an yaşadım. Rodina'ya geri çekilmesini, Peter'a da onunla yatmamasını söyleyecektim. On dokuz yaşındaydı, yasal olarak bir yetişkindi ve ben onun annesi, kız kardeşi ya da gerçek teyzesi bile değildim. Babasının en iyi arkadaşıydım. Bu bana onun hayatında hangi hakları veriyordu? Derin bir çelişki bunu anlatmaya yetmezdi.

Rodina, "Üstümüzü değiştirip havuza inebiliriz," dedi. Peter başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Kıyafetlerinin içinde olduğun kadar da iyi görünüyorsan, bahse girerim havuzun etrafında erkeklerimi amcandan biraz daha sert tercih eden tek kız ben değilimdir."

"Sağlam, ha." Bana baktı. Dostça bir bakış değildi bu. "Ona yara izlerinden bahsetmişsin."

"Hayır," dedim.

Rodina birimizden diğerine baktı. "Sert dediğimde erkeksi demek istemiştim. Anita bana güvenmiyor."

"Sana inanmıyorum," dedi ve birdenbire öfkelendi. Peter'la bir başka ortak noktamızı hatırladım: Öfke. Tişörtünün eteklerini tuttu ve yukarı çekti, karın kasları üzerinde çalışan tek kişinin Edward olmadığını gösterdi ve

Peter'ın da kendi yara izleri vardı. Kurt kaplanın pençeleri karnının üst kısmını ve göğsünün üst kısmının sağ tarafını kesmişti ve omzunun daha yukarısında ve kolunda da yara izleri olduğunu biliyordum çünkü hayatımı kurtarırken neredeyse ölüyordu. Edward'ın Peter'ı "maceralarımızdan" birine destek olarak getirdiği ilk ve tek zamandı. Peter yirmi bir yaşına gelene kadar bir daha aile işine girmeyeceğine dair ona yemin ettirmiştim. Peter'ın yirmi bir yaşına gelene kadar
Edward, Peter'ın aile işine girmeyeceğine dair söz vermişti ama bunu sormamam gerektiğini biliyordum.

Rodina kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi.

"Güzel." "Hiç hoş değil," dedi Peter.

"Haklısın, hoş değil; harika. Böyle yara izleri
Onur rozeti, Peter. Bu, canavarca bir şeyin seni öldürmeye çalıştığı ama senin onu öldürdüğün anlamına geliyor."

"Onu öldürdüğümü nereden biliyorsun?"

Rodina gülümsedi. "Şey, hikâyeyi duydum ama Anita'dan değil.
O yaraları alarak onun hayatını kurtardın."

"Size diğer muhafızlardan birinin onun hayatını kurtarmama yardım ederken öldüğünü söylediler mi?"

Rodina'nın yüzü karardı ve okunmaz oldu. Flört çalışmayı bıraktı. "Duydum."

"Adı Cisco'ydu ve Anita'yı kurtarmama yardım etmek için öldü." Anita'nın Öfke soğuk ve mesafeli bir şeye dönüşmüştü ve bu benimkinden çok Edward'ın öfke tadıydı. Peter tişörtünü indirdi ve hepimizin yanından geçip yürümeye devam etti. Rodina onunla ne yapmaya çalışıyordu bilmiyorum ama bunun o olduğunu sanmıyorum.

Peter uzaklaşana kadar bekledi ve sonra, "Denedim, Anita," dedi.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordum ve öfkemi sesimden tutamadım.

"Peter'ın daha iyi hissetmesine yardım et."

"Peter'ın nasıl hissettiğini neden umursuyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü önemsiyorsunuz kraliçem ve Peter daha mutlu olursa siz de daha mutlu olursunuz."

Ona kaşlarımı çattım. "Duygusal sağlığımın Peter'ın mutluluğuyla bu kadar yakından bağlantılı olduğunu sanmıyorum."

"Biz sizin gelinleriniziz; mutsuz olduğunuzda hissedebiliyoruz ve onunla konuştuğunuzda, hatta onun hakkında konuştuğunuzda bile böyle hissediyorsunuz."

Nicky'ye baktım. "Bu doğru mu?"

"Buna cevap vermemi ister misin?" diye sordu.

İçimi çektim. "Az önce yaptın." Daha sonra ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü Micah bana tekrar mesaj attı: "Nathaniel mutlu değil. Acele et, yoksa
elimizde başka bir kavga olacak." Lanet olsun.

"Belki de haklısın; belki de Peter, Edward ve onun tüm küçük ailesi hakkında berbat durumdayım ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama Micah ve Nathaniel ile başka bir kavgayı önlemek için yapabileceğim bir şey var."

Nicky, "Git Nathaniel'i mutlu et," dedi. Hatta koridorda ilerledi ve kapıyı işaret etti.

"Peter'ı yalnız bırakacağım kraliçem. Sizi ve onu daha mutlu etmeyi umuyordum ama durum anladığımdan daha karmaşıkmış."

Rodina'nın boş ve okunamayan yüzüne baktım. "Teşekkürler, sanırım." Anahtar kartımı çıkardım ve odamızın kapısına yöneldim.

29

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım, tuttuğumu bile bilmediğim bir gerginlik nefesi verdim. Rodina beni çok yoruyordu, çünkü ona ve kardeşine karşı hissettiklerim çok karmaşıktı. O ölene ya da ben ölene kadar ona metafiziksel olarak bağlı kalmak korkunç bir fikir gibi görünüyordu. Nicky'de işe yaramıştı,
Çünkü o işleri kolaylaştırdı. Rodina ve Ru hiçbir şeyi kolaylaştıracak gibi görünmüyordu. Madem hepsi benim gelinlerimdi, o zaman neden bu kadar Farklı mı? Neden beni bu kadar farklı hissettirdiler? Cevap tabii ki Nicky olmadıklarıydı. Bir Gelinle olan ilk ilişkimin bu şekilde olduğunu varsayarak çaylakça bir hata yapmıştım.
hepsinin aynı olacağını düşünmüştüm. Gerçek romantik ilişkilerin bu şekilde yürümediğini biliyordum; neden kuralların gelinler için farklı olacağını varsaymıştım? Arzulu bir düşünce mi? Aptallık mı?

Başımı kaldırdığımda bir tarafında üzerinde düz ekran bulunan bir masanın, diğer tarafında da bir kanepenin yer aldığı bir oturma odası olduğunu gördüm. Hemen sağımda dolap kapıları, solumda yarım bir banyo ve uzun bir boş oturma odası vardı. Micah'nın bize bir balayı süiti ayırttığını biliyordum ama daha büyük olmasını beklemiyordum, sadece daha balayı gibi olmasını bekliyordum. Şu anda oda sadece güzel bir oda olabilirdi.
iş süiti.

"Merhaba tatlım, ben ." diye seslendim.

"Yatak odası." Micah'ın sesi, ama biraz uzak. Bir tane vardı
oturma odasında daha kapalı bir kapı vardı. Muhtemelen yatak odasıydı ve açılabilecek başka bir kapı olmadığı için kapıyı ittim ve kendimi dik durmaya zorladım, omuzlarım gerideydi. Kendimi ortaladım ve sonra diğer tüm sorunları bir kenara itmeye çalıştım. Sadece Micah ve Nathaniel'e ve bu kapının ardında beni bekledikleri gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Birlikte romantik bir yolculuğa çıkmıştık, lanet olsun. Topu düşüren ve bu anı bizim için mahveden kişi ben olmayacaktım.

Kapıyı tam zamanında açtım ve Nathaniel'in Micah'nın omzuna attığı elden kurtulduğunu gördüm. Üzerlerinde otelin logosunu taşıyan aynı cübbeler vardı. Nathaniel bana döndü ve gözlerini görür görmez öfkesinin tenimi ısıttığını hissettim. Kendi öfkem onunkiyle buluşmak için alevlenmeye çalıştı, sanki onunki hepimizi muhteşem bir kavgada yakmak için ihtiyacım olan kıvılcımdı. Orada öylece durdum, zor nefes alıyor ve yavaşça saymaya çalışıyordum. İlk kanı akıtan ben olmayacaktım. Bu öğleden sonra duman olup giderse bu benim suçum olmayacaktı. Bugünü mahveden benim sorunlarım olmayacaktı, lanet olsun. Benim
Ellerim çoktan yumruk haline gelmeye çalışıyordu, omuzlarım öne doğru yuvarlanıyordu. Canavarlarım öfkemi bastırmaya çalışıyordu ama onlara ya da kendime ya da her ikisine birden "*Sakın deneme!"* dedim. Bir kereliğine içimdeki tüm hayvanlar, azarlanmış bir köpek gibi geri çekildi.

"Bettina ve ben Facebook arkadaşıyız." Nathaniel bunu bir suçlama gibi yüzüme tükürdü.

"Facebook'ta paylaştığı bir şey yüzünden bana neden kızıyorsun?" derken yutkunmak ve sesimi kontrol etmek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Başka bir erkeği ondan çalmaya çalıştığından şikayet ediyor ama bu sefer o kazandı. Kendisinin bikinili olması ve senin havuzda çok fazla kıyafet giymiş olman yüzünden olduğunu düşünüyor."

Yeni tanıştığımız bu kadının saçmalığı
Sosyal medyada hakkımda bir şeyler yazması ve bunun Nathaniel ile aramda bir kavgaya neden olması öfkemin azalmasına yardımcı oldu. Kavga etmemiz için çok aptalca bir nedendi. "Bernardo'yu ondan çalmaya çalışmadım."

"Ama burada seninle romantik bir öğleden sonra geçirmek için beklediğimizi bildiğin halde havuza inip onunla konuştun."

Sonunda neden bu kadar kızgın olduğuna dair bir ipucu buldum.
için onu görmezden geldiğim bir başka vaka. "En başta gidip Donna'nın elini tutmak istememiştim, unutma."

"Peki Donna'nın aşağı inip Bernardo ile havuz kenarında dinlenmesinin sana ne faydası oldu?"

"Bernardo'yu mu kıskanıyorsun?" Öfkem daha da azaldı, çünkü Nathaniel tanıdığım en az kıskanç insanlardan biriydi. I
Neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmaya çalışarak Micah'ya baktı. Omuz silkti ve ellerini açarak bilmediğini gösterdi.
ya da bu işe bulaşmak istemedi.

"Belki de sen ve Micah için benden daha önemli görünen her şeyi kıskanıyorumdur."

"Yerel adamı kurtarmaya gittiğimizi biliyorum Andy ve birlikte geçirdiğimiz zamanı engellediği için üzgünüm. Bunu sana vereceğim ama Bernardo ile konuşmak düğünle ilgiliydi."

"Ve seks yaptıktan sonraya kadar bekleyemeyecek kadar önemli miydi?" Sesi yeniden yükseliyor, ağzının etrafındaki yumuşaklık öfkesinin içinde kayboluyordu. Ellerimin tekrar yumruk haline gelmemesi için mücadele etmek zorunda kaldım, omuzlarımdaki gerginlik geri döndü.

Sesim çok yumuşak, çok kontrollü, iş yerinde sinirli olduğum ve bir şüpheliye kendimi kaybetmek istemediğim konuşma tarzıma yakın çıktı. "Lucy'nin mesajını Bernardo'ya vermemiş , mesajı doğrudan Edward'a vermek için hâlâ bekliyor olacaktım. Bernardo'nun peşine düştüm, böylece bir saat içinde değil, şimdi burada seninle birlikte olabilirdim."

"Edward'ın oda numarasını biliyorsun. Ona kendin söyleyebilirdin." Nathaniel'in sesi alaycıydı. Onu hiç böyle duymamıştım. Ona hiç benzemediği için daha az öfkeli olmama yardımcı oluyordu.

"Donna'yı makyaj seksi için odaya götürmüştü ve
Daha önce bir kez evlendiğini söylemeyi unuttuğundan ve kadın bunu bugün öğrendiğinden, makyaj seksi muhteşem olmak zorunda."

"Ne dedin sen?" Micah sordu.

"Edward daha önce evlendi ve Donna'ya söylemedi mi?" Nathaniel sordu.

"Evet," dedim.

Nathaniel şok olmuş görünüyordu. "Tanrım, düğün iptal mi edildi?"

"Donna'yı ikna edene kadar öyleydi."

"En baştan başla, Anita," dedi Micah.

"Donna'nın seni kız muhabbeti için sürüklediği yerden," dedi Nathaniel. Şimdi kızgın değildi; sarsılmış görünüyordu. Hiçbir şey gerçek bir
bir kavgaya kısa devre yaptırmak için.

Dixie'nin düğünü durdurması gerektiğine her zamankinden daha fazla ikna olması ve Becca'ya söylemeye kararlı olması da dahil olmak üzere olan biten her şeyi anlattım. "Lucy bana Bernardo'yu bulmamı ve Edward'ı uyarmasını söylememi istedi, böylece yanına daha çabuk gelebilirdim."

Nathaniel yatağın kenarına oturdu ve ellerini kucağına koyarak başını eğip yere baktı. "Çok üzgünüm.
odaya girdiğinde korkunçtu."

Yatağın yanına oturdum, başımı omzuna yasladım ve ellerinden birini elime aldım. "Bana her şeyin olduğunu anlatırsan seni affederim, böylece bir daha o duygusal mayına basmam."

"Emin değilim, pek sayılmaz."

Micah gelip onun diğer yanına oturdu ve Nathaniel'in diğer eline uzandı, böylece üçümüz ele tutuşarak arka arkaya oturduk. "Anita buraya gelmeden önce bizim işkolik olduğumuzdan ve bizimle geçirdiğin zamandan daha fazlasına ihtiyacın olduğundan bahsediyordun."

Daha dik oturdum ve boştaki yüzünün yan tarafını görebilmek için saçlarını geriye doğru taradım. "İkimiz de bu kadar çok çalıştığımız için üzgünüm."

"Sadece o değil."

"Nedir o zaman?" diye sordum.

Önce bana, sonra da Micah'ya baktı. Derin bir nefes aldı, bıraktı ve sonra sanki nefes alıyormuş gibi bir nefes daha aldı.
fiziksel bir şey için kontrol altında. "Sen şehirdeyken bile artık her zaman seks yapmıyoruz."

"Daha dün harika bir seks yaptık," dedim ve neredeyse gülecektim.

Bana düşmanca bir bakış attı. "Eskiden günde iki kez seks yapardık. Şimdi günde bir kez bile olsa şanslıyız." Gözlerindeki acı son kahkahayı kovdu.

"Ah, Nathaniel," dedim ve eğilip yanağından öptüm, "bebeğim, özür dilerim. Eğer bunu yüksek sesle söylemem gerekirse, seni istiyorum. Seni her zaman istiyorum."

"O zaman neden eskisi kadar seks yapmıyoruz?" Gözlerinde öyle bir hüzünle bana baktı ki onu tekrar öptüm ama her zamanki tutkusuyla karşılık vermedi. Bana baktı, o anda şefkatten çok açıklama istiyordu.

Micah, "Anita adına konuşamam ama bazen bir seyahatten döndüğümde çok yorgun oluyorum. Yorgun olmam seni sevmediğim anlamına gelmez." Nathaniel'in diğer yanağını öptü.

"Beni sevdiğini biliyorum Micah, ama beni istiyor musun?" "Elbette istiyorum. Bunu nasıl sorabilirsin?"

"Sadece ikimiz olduğumuzda seksi neredeyse hiç başlatmıyorsun. Jean-Claude'un küvetinde birlikte olduğumuzda aylardır ilk kez sadece sen ve ben olmayı önerdin."

Micah şaşırmış görünüyordu, bir şeyler başladı ama sonra vazgeçer gibi oldu. Birkaç saniye orada oturdu, sarıldı

Nathaniel tek koluyla düşünürken. "O kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemiştim ama sanırım haklısın." Başını Nathaniel'in
Nathaniel'in omzunu tuttu ve ona daha sıkı sarıldı. "Çok üzgünüm." "Eğer
seni rahatlatacaksa, sorun sadece sen değilsin," dedim. "Micah ve ben sadece ikimiz varken çok daha iyiyiz."

Micah başını kaldırdı. "Bizim için aylar geçmedi."

"Hayır, ama ikimiz de yorgunuz ve bazen birbirimize sarılmak dünyadaki en iyi şey gibi geliyor."

Micah elimi tutmak için uzanırken kolunu Nathaniel'in omuzlarında tuttu, bu da ikimizin de ona sarılmak ve birbirimize sarılmak için Nathaniel'in ellerini bırakmamız gerektiği anlamına geliyordu. "Birbirimizin kollarında uykuya şimdiye kadarki en güzel şey," dedi Micah.

"Bu harika. Ben de seviyorum ama en çok seks yaptıktan sonra uykuya daldığımızda seviyorum," dedi Nathaniel.

"Ben de öyle," dedim.

"Olayların ruhuna girmekte sorun yaşayan tek ben miyim?" Micah söyledi.

"Fotoğrafları gördükten ve nelerle uğraştığını öğrendikten sonra, sanırım dava seni etkiliyor," dedim.

"Son altı ayda gerçekten zor olanlar oldu." Yüzü üzgün görünüyordu. Duvara bakarken gözleri neredeyse periliydi ve balayı süitini görmüyordu. Bu bakışı biliyordum. Benim de kendi versiyonum vardı. Bazen kâbuslar kafanızın içinde o kadar birikir ki onları düşünmeden duramazsınız.

"Bir kısmını biliyorum," dedi Nathaniel, "ve bu yüzden bunu zorlamıyorum, ama saatlerdir Florida'da olmamız ve hala seks yapmamış olmamız gerçeği sadece iç karartıcı. Bir zamanlar kıyafetlerimizi çıkarıp tavşanlar gibi sevişmek için yatak odasına yeterince hızlı giremezdik."

"Bu hafta tavşanlar gibi seviştik," dedi Micah gülümseyerek. "Her
gün, ve bu aylarca seks yapmadıktan sonra oldu.
Micah." Nathaniel ona baktı.

Micah rahatsız görünüyordu ve ikimizden de biraz uzaklaştı. "İşten dolayı yorgun ve stresli olmaya hakkım var, Nathaniel."

"Öylesin, ama seni özlemeye, birlikte olmamızı özlemeye ve Anita'yla seks yapmaya benden daha fazla zaman ayırdığın için üzülmeye hakkım var."

"Evet demeden önce bunu konuşmuştuk. Hala tam olarak
Erkeklerle seks konusunda rahatım. Senin benim için yaptığın şeyleri ben senin için yapmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Nathaniel onun elini tuttu ve şöyle dedi: "İlk erkek arkadaşın olduğumu ve başka bir erkeğe aşık olmayı hiç beklemediğini biliyorum. En iyi ihtimalle heteroflexible olduğunu biliyorum, benim gibi biseksüel değilsin. Beni sınırlarını bu kadar zorlayacak kadar sevmeni seviyorum ve bu ihtiyaçlarımı başka bir yerde karşılayabilmem için polikülemizde başka erkeklerle yatmama izin verdiğin için sana
benimle bazı şeyleri yapmamanla yaşayabilirsin."

"Hâlâ tam olarak yanınızda olamadığım için üzgünüm."

"Tek eşli olsaydık yürümezdi, ama değiliz, bu yüzden erkek erkeğe ihtiyaçlarımı karşılayabiliyorum. Ama senin bana Anita'ya uzandığın kadar uzanmaman . . bu canımı yakıyor."

"İşlerin bu kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim," dedi Micah.

"Bence bunun nedeni sen ve Anita'nın şehir dışında ve şehirde olmanız. Son zamanlarda birbirimizin çok karşısındayız. O yanımızdayken seksi daha çok düşünüyorsun, çünkü yatakta bir kadın var, sadece başka bir erkek değil."

"Bunu inkar bile edemem. Sadece fark etmemiştim."

"Yolculuğumuzda bu konuyu açmayacaktım. Birlikte seks ve iğrençlik üzerine konuşuruz diye düşünmüştüm ama bu olmayınca daha fazla dayanamadım."

"Bize söylemen gerekiyordu," dedim.

Bana baktı. "*Ardeur*'u daha iyi kontrol etmek için çok çalıştığını biliyorum Anita. Beslenmek zorunda kalmadan yirmi dört saatten fazla kalabilmen mareşallerle seyahat etmek ya da ölüleri diriltmek için şehir dışına çıkmak için harika bir şey ama daha önce yaptığın gibi bana özlüyorum. *Ardeur*'u beslemek çok güzel bir şey."

"Her seferinde aynı insanlardan beslenemem, onları ölümüne tüketme riskim var. İkinizi de riske atmak istemiyorum."

"Ve bizi güvende tutmak istemeni seviyorum, ama artık beslenmeler arasında daha uzun süre kalabiliyorsun, bu *da ardeur*'un bizi eskisi kadar seks yapmaya zorlamadığı anlamına geliyor ve bu kadar çok seks yapmamızın nedeninin *ardeur* olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Muhtemelen," dedim.

"Tutku her zaman aynı seviyede kalmıyor," dedi Micah. "Benim için öyle," dedi.

Micah, "Günde iki kez, her gün, sonsuza kadar seks yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Yapabilirim," dedi Nathaniel.

Micah nazikçe gülümsedi ve Nathaniel'in yüzüne dokundu. "Üzgünüm ama ben senin kadar multiorgazmik değilim."

"Ben bir kızım, bu yüzden eğer zamanlama her gün, günde iki kez seks yapabilirim."

Nathaniel gülümsedi ve beni öptü.

"Daha iyisini yapmaya çalışacağım ama Anita haklı, bu dava beni tüketti. Bunu kafamdan atamıyorum ve bu ciddi bir ruh hali katili."

"Eğer Anita *ardeur*'u serbest bırakırsa, havaya gireceksin."

"Ayrılmadan önce Jean-Claude'u besledim, bu yüzden beslemek zorunda değilim, ancak hepimiz kabul edersek tekrar besleyebilirim."

"Çok fazla çikolatalı pasta yemek gibi, hiç *ardeur* yüzünden doyduğun oluyor mu?" Micah sordu.

Gülümsedim. "Çikolatalı kek için her zaman yer vardır."

Micah gülümseyerek karşılık verdi, gözleri hayvan olmakla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen sevgili olmakla ilgili bir sıcaklıkla dolmuştu. "Yaşasın kek," dedi sesi kısık bir şekilde.

Nathaniel ayağa kalktı ve cübbesinin kuşağını çözerek cübbenin altında düşündüğüm kadar çıplak olduğunu kanıtladı. "Ye beni."

"*Ardeur'*u serbest bırakmadan önce mi sonra mı?" "Evet," dedi.

30

MICAH da bornozunu çıkardı ve ikisi yan yana yatağa uzandılar. İkisi de güçlü ve formdaydı. Nathaniel kaldırdı
Daha fazla ağırlık kaldırdığı için daha belirgin bir vücudu vardı ama Micah sahip olduğu kasları gösterecek kadar zayıftı. O kadar ağırlık kaldırmıyor olabilirdi ama Nathaniel'den daha fazla dövüş antrenmanı yapıyordu. Bu iki farklı erkek idealine bakmak gibiydi: fit bir model ve dövüş sanatçısı. Micah muhafızlar kadar antrenman yapamadığını iddia edebilirdi ama o bir koruma değildi. Yaptığı kadar pratik yapıyordu çünkü tüm hayvan liderleri pozisyonlarını savunmak için zorlanabiliyordu. Bazen biri kendi yerine savaşması için bir şampiyon seçebilirdi ama çoğu likantrop kültüründe buna izin verilmezdi. Ben de işim gereği formda kalmak için spor yapıyordum ve eve sağ salim dönmekle hiç dönememek arasındaki farkı fiziksel özelliklerimin belirlemesi Micah kadar olasıydı. Bu konu hakkında fazla konuşmazdık çünkü bunun bir anlamı yoktu; bu bizim gerçekliğimizdi.

Orada durup iki adamımın manzarasını hayranlıkla seyrettim. aralarındaki yatağa sürünerek girdiklerinde, vücutları benim vücudumu gördüklerinde de hayranlık duyduklarını kanıtlamaya başlamıştı bile - ya da Belki de fazla benmerkezci davranıyordum ve sorun birbirlerinin vücutlarını görmeleriydi. Umurumda değildi, ikisini de seviyor ve arzuluyordum.

Micah, Nathaniel'in beni *aralarına* çekmesine yardım ederken, "*Ardeur'u* serbest bırak, Anita," dedi.

"Ön sevişme yapmadan önce mi?"

Bir dirseğinin üzerine çıktı, böylece biz ona bakarken o da ikimize bakıyordu. "Eğer belli bir noktaya gelirsek ve sen
Ardeur'u serbest bırakın, her zaman yaptığımız gibi bitireceğiz ve bu harika, ama ben farklı bir şey denemek istiyorum - hayır, istiyorum."

Nathaniel dirseğinin üzerinde diğer tarafıma geçti, böylece Micah ile göz göze bakabildi. "Genellikle herkesin aleti orgazm için istediği yere geldiğinde *ardeuru* serbest bırakırız."

"Bu da birinin ağzında ya da Anita'nın içinde olacağım anlamına geliyor," dedi Micah.

Nathaniel, "Sonum nereye varırsa varsın ve kim girerse girsin iyiyim," dedi.

Onlar benim üzerimden konuşurken ben birinden diğerine bakmak zorunda kaldım. Bunu sorun etmedim; bu benden çok onların sorunuydu.

"Bu doğru değil," dedi Micah. "Seninle anal seks yapmamı istemen için bile çok genişim."

"Ama analdan hiçbir şekilde zevk almıyorsun, yüzden seni oraya geri koymak benim fikrim olmadıkça, *ardeur* ile bile aklına gelmeyecektir."

"İkimiz de analdan hoşlanmadığımız için üzgünüm," dedim.

Nathaniel bana gülümsedi. "Hayatımda bunu yapan başka insanlar da var ama bu beni hayal kırıklığına uğratıyor."

"Seni seviyorum, Nathaniel. İkinizi de seviyorum ve ikinizle de birlikte olmak istiyorum, gerçekten ikinizle de birlikte olmak istiyorum."

"Denediğin için seni daha da çok seviyorum, ama eğer tüm
Bu kadar erken çekingenlik, ne yapmak isteyeceğimi biliyorum ve eğer kayganlaştırıcı kullanmazsak, o zaman *ardeur* bile vücudun o kısmının kendi kayganlığını yapmasını sağlayamaz, bu da bunu yaparken iyi hissettirebilir, ancak metafizikten ayıldığımızda canımız yanacak demektir. İlk anal seksimizin acı verici olmasını istemiyorum."

", o zaman her ihtimale karşı önce kayganlaştırıcı koyalım."

Nathaniel bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Peki bunu senin hoşuna gidecek şekilde nasıl yapacağız?"

"Eldivenleri ve kayganlaştırıcıyı getir de açıklayayım."

Nathaniel, "*Ne kadar harika bir jest* olduğunu söylemeli ve seni bundan vazgeçirmeliyim," dedi.

"Neden?" Micah sordu.

"Çünkü bunu gerçekten yapmak istemiyorsunuz ve
rahatlamak için sarhoş olmak gibi bir şey."

"Seni seviyorum. Evleniyoruz. Denemek istiyorum."

Nathaniel bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence ya bunu deneriz ya da bizim için daha normal bir şey yaparız ve bunun üzerinde biraz daha düşünürüz."

Tekrar Micah'ya baktı. "Teklifin için gerçekten minnettarım, Micah. Gerçekten minnettarım. Bunun için seni daha da çok seviyorum ama ilk seferin özel olmasını istiyorum, sarhoş bir seks partisi değil."

"Çekingenliğimi azaltmama yardımcı olan *ardeur* olmadan bunu asla
."

"Bunu biliyorum, ama bunu yapmadan önce daha küçük, daha nazik şeylerle anal keşfetmeye çalışalım, *ardeur* ile bile. Seni incitemeyecek kadar çok seviyorum. Aynı şey senin için de geçerli, Anita."

"Bu tartışmanın içine nasıl girdim?"

"Ne derler bilirsin, herkesin bir göt deliği vardır."

Güldüm, çünkü başka ne yapabileceğimi düşünemiyordum. "İkiniz için de gayet iyi çalışan bir açıklığım var zaten."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi gülümseyerek.

", değil mi?"

Sırıtarak başını salladı.

"Bunu bilmiyorum ama birinizin bana oral seks yapmasını, ikinizin de en az bir kez ağzıma girmesini ve içime girmenizi istediğimi biliyorum."

"Bunu yapabiliriz," dedi Micah.

31

MICAH BENI yüzünün karşısına KOYDU, böylece vücudumun aşağısına bakabiliyor ve bacaklarımın arasını yalayıp emerken gözlerinin bana baktığını görebiliyordum. Yoldan çekilmesine yardımcı olmak için saçlarını at kuyruğu yapmıştık. Ellerim yatak başlığını tutuyordu çünkü başka kimseye ulaşamıyordum. Nathaniel arkamdaydı ve Micah'ın üzerine atlıyordu. Derin boğazlama için öğürme refleksimi kontrol edebildiğim için kendimle gurur duyuyordum ama Nathaniel'in öğürme refleksi yoktu. Sadece
Micah'la arasındaki zorluk genişliğiydi ve orada bile ağzı benimkinden daha büyüktü. izlemek omzumun üzerinden baktım, ama Micah diliyle öyle bir şey yaptı ki, nefesim kesildi ve tekrar Chartreuse gözlerine bakmaya başladım.

Vücudunun titrediğini hissettim ve Nathaniel'in arkamda yaptığı bir şeyin onu yaklaştırdığını biliyordum. Neredeyse Micah'nın bacaklarımın arasındaki ağzından uzaklaştıracaktı ama o bu işte çok iyiydi.
Uzun süre dikkatim dağılmayacaktı. O tatlı noktayı emdi ve bacaklarımın arasındaki o sıcak ağırlığın arttığını hissettim ve ağzının bir hareketinden diğerine beni kenara çekti ve çığlık atmama neden oldu. Yatak başlığını tırmaladım ve başımı geriye atarak sözsüzce bağırdım. Dili ve ağzı, ben ona *yeter* diyecek kelimeleri bulmaya çalışana kadar devam etti, ama vücudunun tekrar titrediğini hissettim ve bu sefer ağzının tereddüt etmesine, ritmini kaybetmesine neden oldu ve aşağı baktığımda gözlerinin titreyerek kapandığını gördüm ve
Odağını kaybetmesini izledim, vücudunun gerginlikten gevşekliğe geçtiğini hissettim ve Micah'nın beni getirdiği gibi Nathaniel'in de onu orgazma getirdiğini biliyordum.

Nathaniel aniden diz çökmüştü, sesi kulağımda hırlıyordu. "*Ardeur*'u serbest bırakmadın."

Başımı sallamayı başardım. Hâlâ orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Dudaklarını yüzüme yaklaştırdı, böylece nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyordu. "Seni becerirken onu serbest bırakmanı istiyorum."

Başımı salladım, hâlâ konuşmakta zorlanıyordum.

Nathaniel beni Micah'nın üzerinden kaldırdı ve yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek yataktan aşağı indirdi ve dizlerim Micah'nın bacaklarının arasında, kollarım kalçalarının iki yanında olacak şekilde dört ayak üzerine yatırdı. Birden kasıklarına bakmaya başladım; vücudu artık tamamen sert değildi ama yine de küçük sayılmazdı.

Nathaniel'in kendini açıklığıma doğru ittiğini hissettim. "Tanrım, çok ıslaksın. Sen Micah'yı yalarken ben de seni sikeceğim."

Micah "Çok hassas" demeyi başardı.

"Biliyorum," dedi Nathaniel. "İşte bu yüzden onun istiyorum. Seni götten becermeme izin vermeye istekliydin. Bence bundan daha çok zevk alacaksın."

İtiraz edebilirdim ama saçlarımdan tuttu, içimdeki şalteri indirecek kadar sıkı tuttu, böylece onun istediğini yapmak istedim. Kendini içime itti ve ben bu kadar ıslakken ve oraldan dolayı bu kadar hassasken onun olması beni ağlattı.

Nathaniel bir ritim buldu, kendini içeri ve dışarı itti, sanki tam olarak nerede olduğunu hissedebiliyormuş gibi içerideki o tek noktanın üzerinde kayıyordu. İçime girip çıkarken başımı Micah'ya doğru itmek için saçlarımı kullandı. Micah'yı yaladım ve birkaç saniye göre daha sert olduğunu fark ettim. Bizi birlikte izlemekten zevk alıyordu.

Nathaniel içimde ve dışımda daha hızlı hareket etmeye başladı. Zevkin kalın, ağır ağır içimde birikmeye başladığını hissettim. "Seni sertçe becereceğim Anita ve ben sana durmanı söyleyene kadar Micah'ın aletini emmeni, sonra *da ardeuru* bırakıp benden beslenmeni istiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Evet" diyebildim.

"O zaman ben seni becerirken elini Micah'ın sikine koy ve em."

İstediğini yaptım, çünkü o anda her şey çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. Micah ağzımı ve daha fazlasını doldurdu, ama onu derinlemesine yutmak zorunda değildim; zaten artık bunun için çok hassastı. Nathaniel beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken, ben Micah'ın vücudunun etrafında çığlık attım, bu da onun "Tanrım!" diye haykırmasına neden oldu.

Nathaniel beni çığlık çığlığa getirdi, Micah'nın vücudu sesleri yumuşatmak için canlı bir tıkaç gibiydi. "Onu emmeyi bırak." İstediğini yaptım, Nathaniel saçlarımı kullanarak bedenimi geriye doğru kaldırırken Micah'yı bıraktım.

Beni olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde becerirken dört ayak üzerine kalktı ve beni tekrar orgazma ulaştırdı, Micah'ın vücudu sesleri boğmadan çığlık .

"*Ardeur*, Anita-şimdi, şimdi!" Bir dakika daha dayanmak için vücuduyla savaşırken sesi gerilmişti, ben de onun yapmak üzere olduğu şeyden beslenebilecek parçamı serbest bıraktım. Güç ikimizi de yıkadı ve o ya da Nathaniel ya da her ikisi birden beni
Nathaniel bir kez daha içime girdiğinde bir doruk daha yaşadım. Vücudunun kasıldığını, içimde attığını hissettim ve içimde olabildiğince derine itilme hissiyle beslendim, onun gücüyle beslendim.
Bir eli saçlarımda, diğer eli omzumda, parmakları içime girerken ve vücudunun bana dokunduğu her yerde onu içime çekerken.

Adımı seslendi ve sonra sırtıma yarı yarıya çöktü ve saçlarımı bıraktı. "Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," dedim çığlık atmaktan kısılmış bir sesle.

Micah yataktan, "İkinizi de çok seviyorum," dedi.

.

Dizlerimin bağı çözüldü ve Nathaniel üzerimdeyken ben de onun üzerine yığıldım. Micah güldü ve tekrar hareket edebilmeyi beklerken saçlarımızı okşadı. Temizlendikten sonra, tam da Nathaniel'in istediği gibi seksi bir kucaklaşmayla uyuyabilecektik.

32

UYANDIĞIMIZDA HALA çarşafların ve bedenlerin sıcak yuvasında birbirimize sarılmıştık. O kadar iyi hissettiriyordu ki, orada öylece uzanıp nefes alışlarını dinledim, vücutlarının benimkine karşı yükselip alçaldığını hissettim. Nathaniel hâlâ derin uykudaydı ama Micah huzursuzca hareket ediyordu. Eğer dikkatli olmazsam hep birlikte uyuyabildiğimiz birkaç sabahtan birinde onu uyandırabilirdim. Nefes yavaşlattım, derinleştirdim ve gözlerim hâlâ açıkken uyuyormuş gibi yapmak için elimden geleni yaptım. Perdelerdeki çatlaktan gelen güneş ışığı çizgisi. Bu gece onları daha iyi kapatmayı hatırlamamız gerekecekti ama bu sabah ışığın Micah'nın buklelerinde ve çıplak sırtında oynaşmasını izlemek hoşuma gitti. Eğer arkamı dönüp Nathaniel'in üzerindeki ışığı görmenin bir yolunu bulabilseydim, bunu yapardım ama bunun Micah'yı uyandıracağını biliyordum.

Aralarına sıkışmış bir şekilde yatıyor, nefes alışlarını dinliyor, uyuyan bedenlerinin ritmini ve nabzını hissediyordum. Tüm bunların hissini ezberledim, böylece daha sonra mutlu düşüncelerimden biri olabilirdi. Micah'nın ensesini öpüyor ve hepimizi daha fazla sarılma ve belki daha fazla seksle uyandırıyordum ki kapı o kadar yüksek sesle ve otoriter bir şekilde çalındı ki bunun bir polis ya da bir tür polislik yapmış biri olduğunu anladım. Hepsinde, kalbinizin daha hızlı atmasına ve nabzınızın boğazınıza sıçramasına neden olan o yüksek sesli, yankılanan vuruş vardı bir saniyeliğine, masum olsanız bile. Sadece sesi bile korkutucuydu.

"Bu da ne?" Nathaniel başını kaldırıp bize daha sıkı sarıldı.

Ayağa kalkmaya çalışırken, "Bilmiyorum, belki biri gürültüden şikâyet etmiştir," dedim.

"Çok çığlık atıyorsun," dedi ama beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu, kalbi sırtımda güm güm atıyordu.

"Şikâyet bu sabah değil, dün gece gelmeliydi," dedi Micah, yatakta kıpırdamadan yatarken, sanki daha sert dinliyormuş gibi

benden daha iyi duyuyordu. O bir hayvandı, bu yüzden duyma yetisi benimkinden daha iyiydi.

Kapıyı kontrol edebilmek için Nathaniel'e beni bırakmasını söylemek zorunda kaldım. Temizlendikten sonra dün gece kullandığımız bornozlardan birini giydim. Diğerini de yatakta yatan Micah'ya attım. İkimiz de Nathaniel'den daha mütevazıydık. Bornozun kemerini sıkıca bağladım ve Sig Sauer .380'imi
sağ cebime koydum, rozetimi küçük cüzdan kılıfının içinden çıkardım. yatağın yanındaki çekmeceyi açtım ve kapıya yöneldim. Arayanın polis olduğundan emindim ve kapıyı silahlı olarak açacaksam rozetimin de yanımda olmasını istiyordum.

Arkama dönüp baktığımda Micah'nın yatağın yanında bornozuyla dikildiğini gördüm. Nathaniel hâlâ yataktaydı ve çarşaflar onu örtüyordu.

Kapı tekrar çaldı. , "Geliyorum. Geliyorum." Kesintiden dolayı ne kadar huysuz hissediyorsam sesimin de o kadar huysuz çıkmasına izin verdim. Bir erkek sesi, "Kirke Key Polisi. Kapıyı açın!"

Sabah erkenden yerel polis tarafından uyandırılmayı hak edecek ne yaptığımızı düşünemiyordum. Her ihtimale karşı gözetleme deliğini kontrol ettim ama
kapımda üniformalı bir memur vardı. Hatta Edward uçağa binmeden önce bana bölgedeki yerel üniformaları gösteren bir mesaj göndermişti. Ben polis değilim.
Bunu benim düşüneceğimden eminim, ama Edward'dı: İş söz konusu olduğunda hemen hemen her şeyi düşünürdü. Doğru üniformaydı.

Kapıyı görebileceğim ve görülebileceğim kadar açtım, ama onu ziyarete davet eder gibi değil. İkimizin de polis olması bizi otomatik olarak dost yapmazdı. Ayrıca, eğer kaçınabilirsem, arkamdaki odaya sıkışmış adamları görmesini gerçekten istemiyordum.

"Bir dakikalığına içeri girip etrafa bakabilir miyiz?" diye sordu uzun boylu memur.

"nedir, Memur Bey?" - isim etiketini okudum - "Dunley?" diye sordum.

"Odada yalnız mısın?" "Hayır,
arkadaşlarım var."

"Arkadaşlarınızla konuşmamız gerekiyor," dedi.

Rozetimi gösterdim. "Marshal Anita Blake."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Odada herhangi bir türden başka bir polis bulmayı beklemiyordu. İfadesini kontrol altına aldı ve "Hâlâ arkadaşlarınızla ve odadaki diğer herkesle konuşmam gerekiyor, Şerif" dedi.

"Neden? Sorun nedir memur bey?" Dedim.

"Dün gece bir kadının çığlık attığı bildirildi," dedi. "Bunun için üzgünüm. Sanırım düşündüğümden daha gürültülüydük."

"Arkadaşlarınızla kavga mı ettiniz?"

"Hayır, seks yapıyorduk." Yalan söyleyebilirdim ama neden? Odaya girip adamları, özellikle de yataktaki Nathaniel'i gördükten sonra, başka ne olabilirdi ki?

Ama gerçek Dunley'i bir an için şaşırttı. Bana baktı, kaşlarını çattı, neredeyse gülümseyecekti, yüzünü kontrol etti ve "O zaman arkadaşlarınla görüşmeme ve onların görüşlerini almama aldırmazsın," dedi.

"Peki ya sakıncası varsa?"

"Sen beni odada istemedikçe, ben içeride daha çok istiyorum. İşin içindeysen, ne demek istediğimi anlarsın." *Eğer* iş üzerinde olsaydım, demişti. Ona biraz daha sert baktım. Benden uzun boyluydu, bu büyük bir sürpriz değildi; Rufous'un göbeğinin başlangıcı gibi, ortasının etrafında muhtemelen için iyi olandan daha fazla ağırlık vardı. Ağırlığı, gözleri belini zorlayan görev kemerine doğru çekiyordu, bu yüzden boyunu ve geri kalanını küçümseyebilirsiniz, ancak kahverengi gözleriyle tanışmak için uzun bir süre yukarı bakmam gerekti, bu da onu altı fitten fazla gösteriyor. En az altı-üç yaşında olmalıydı ve
Üniformasının kısa kollu gömleğinden kabaran pazıları, son zamanlarda aldığı kiloların altında hâlâ bol miktarda kas olduğunu gösteriyordu. Kahverengi gözleri düşmanca değildi, ama o dar polis şeyini yaptılar ve sonra kara bir kaş kemerli. Anlaşılan ben de onun polis mükemmellik anlayışına uymuyordum.

"Arkadaşlarınızı ve odadaki diğer herkesi gerçekten görmem gerekiyor, Marshal."

"İki arkadaş ve ben, ama elbette. Neden olmasın?" Kapıyı açtım ve onu odaya soktum. Yatak odasının kapısında durdu. Yatağa doğru baktım ve Nathaniel'i yatağın üzerinde otururken buldum.
kucağında çarşaflar, sanki sokakta, güzel ve utanç verici olmayan bir yerde kendisiyle tanıştırılacakmış gibi memura gülümsüyordu. Micah yatağın yanında durmuş, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Üzerinde giysilerle daha mutlu olurdu. Ben de öyle.

"Peki sizin isimleriniz?"

"Micah Callahan."

"Nathaniel Graison." Nathaniel hoş görünmeye çalışarak gülümsedi.

"Dün buradaki havuzda yüzme yarışına katıldınız mı?"

Bu soruyu beklemiyordum. Bu sadece bir gürültü şikâyeti sorusu değildi. Nathaniel'in gülümsemesinin kenarları biraz soldu. "Ben yaptım."

Dunley o sırada bana baktı ve kapıyı arkasından açık tuttuğunu fark ettim. Koridorda otel çalışanları geziniyordu. "Marshal Black'ti, değil mi?"

"Blake," dedim. Polis çevrelerinde tanınmam buraya kadarmış. "Peki,

Şerif Blake, başka bir polisle tartıştınız mı?

havuzun yanındaki kadın

mı?" Başımı salladım.

"Burada Bay Graison'a ve başka bir beyefendiye çok fazla ilgi gösterdiği için başka bir kadınla kavga etmediniz mi?"

"Bu bir tartışma değildi, ancak birkaç kadına Nathaniel'in algılanan herhangi bir flörtün peşinden gitmekte özgür olmadığını açıklamak zorunda kaldım."

"Aynı zamanda bir mareşal olan Bernardo Benekli At'ın da flörtünü sürdüremediğini açıklamak zorunda hissettiniz mi?"

Gülümsedim. "Hayır, sadece onunla oteldeki güzel kadınların yarısının duymasını istemediğim bazı düğün detaylarını konuşmam gerekiyordu, bu yüzden biraz mahremiyet istedim."

"Her iki kavgaya da aynı kadının karışmış olması sadece bir tesadüf mü?"

"Tartışma ya da kavga bir şey değildi. Bernardo'ya mesajımı verdim ve onu flörtüne devam etmesi için yalnız bıraktım."

"Bay Benekli At'ın bugün erken saatlerde burada Graison için kavga ettiğiniz bir kadınla seks yapacağını bilmek ne hissettirdi?"

Önemli bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissederek kaşlarımı çattım. "Bernardo sadece bir iş arkadaşı ve düğün üyesi; hepsi bu. O ve ben hiçbir zaman birlikte olmadık. İstediği herkesle yatabilir."

"Madem Bay Benekli At ile hiç birlikte olmadınız, o zaman neden onun başka kadınlarla birlikte olmasına kızdınız?"

"Sana daha önce de söyledim, hiçbir şeye kızgın değildim. Sadece ona düğünle ilgili bir şey söylemem ."

"Peki ona bu kadar özel olan ne söylemek istedin?" "Özel bir şey"

dedim, çünkü bunu ona söylemeyecektim.

yerel polisler sözde ilişki hakkında. artık.

"Komik, Benekli At da böyle demişti. Gerçekten çok isterdim Hangi düğün detayı başkalarının önünde söyleyemeyeceğiniz kadar gizli olabilir ki?"

Omuz silktim, çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yardımcı olmayacaktı ve eğer beni konuşturmaya devam ederse ona bir ipucu verebilirdim. Bunu yapmak istemedim. Ayrıca, Nathaniel ve Bernardo hakkında başka kadınlarla tartıştığımı düşünüyorsa, damatla bir ilişkim olduğunu düşünmesi erkekler konusunda patolojik olduğumu doğrulayacaktı.

"Bütün bunları bize neden soruyorsun?" Micah hâlâ yatağın yanında durarak sordu.

"Bayan Bettina Gonzales ile yattınız mı, Bay Graison?" "Hayır, dün havuzdan çıktığımdan beri arkadaşlarımla birlikteydim."

"O arkadaşların isimlerine ihtiyacımız olacak." Cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Birilerinin hâlâ böyle defterler kullandığını bilmiyordum.

"Micah hep yanımdaydı." "Peki onunla ilişkiniz nedir?" "O benim nişanlım."

Dunley kaşlarını kaldırdı ve Micah'ya baktı. "Bu doğru mu, Mr. Callahan? Siz ve Bay Graison nişanlı mısınız?" Micah başını salladı. "Evet."

Dunley elinde defteri ve kalemiyle bana döndü. "Birisi bana Bay Graison'un nişanlınız olduğunu söyledi, Marshal Blake."

"Öyle."

Dunley önce bana, sonra Nathaniel ve Micah'ya, sonra da tekrar bana baktı. "Bu nasıl oluyor Blake? İki eşlilik hâlâ yasadışı."

"Birden fazla kişiyle evlenmek yasa dışıdır, ancak herkes herkesten haberdar olduğu sürece birden fazla kişiyle nişanlı olmaya karşı bir kural yoktur."

Dunley kaşlarını çattı ve yazdıklarının mantıklı olduğundan emin değilmiş gibi not defterine baktı. "Yani hepiniz nişanlandınız mı?"

"Evet."

"Tüm haberler St. Louis'in usta vampiri Jean-Claude ile nişanlandığınızı söylüyor."

Bunu , kapıyı çalmadan önce kim olduğumu tam olarak bildiği anlamına geliyordu. "Öyleyim," dedim.

"Aranızda gerçekten evlenecek var mı?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum ama Jean-Claude ile evleneceğim, çünkü dediğin gibi, yasal olarak sadece

her seferinde bir kişiyle evlenin."

"Peki ya siz Bay Graison, kiminle evleniyorsunuz?"

"Micah ve ben bir düğün planlıyoruz," dedi Nathaniel. Şimdi polis memurunun yüzünü izliyordu. Hâlâ hoş görünmeye çalışıyordu ama gözlerini tanıyordum ve çok düşündüğünü, bir şeyleri anlamaya çalıştığını gösteriyordu. Ne haltlar dönüyordu?

"Blake, bu hafta sonu burada olmayan biriyle evlenmeyi planlıyorsun ama buradaki iki beyefendiyle nişanlısın ve Bay Benekli At ve Bay Wyatt Erwin'le yatıyorsun." Ru'nun adını bilmesi, muhtemelen önce diğerleriyle konuştuğu anlamına geliyordu.

"Bernardo ile yatmayacağımı söylemiştim ve madem konuyu açtın, Wyatt ile de yatmayacağım."

"Benekli At ya da Erwin'le yatmıyorsun." "Hayır," dedim.

"Yine de yatmadığın iki erkek yüzünden başka bir kadınla kavga ettin, ayrıca burada Graison yüzünden kavga ettin."

"Size söyledim, hiç kimseyle, hiç kimse için kavga etmedim."

Dönüp yatağın başındaki iki adama baktı. "Ama siz bu iki beyefendiyle yatıyorsunuz?"

"Evet," dedim.

"Ve tüm erkekler senin diğer tüm erkeklerle yatmanı sorun etmiyor mu?"

"Çok iyi paylaşıyoruz," dedi Nathaniel, dizlerini çıplak göğsüne çekerek ve muzip olmaya çalışarak, ama çoğunlukla şehvetle vurarak, ya da belki de bana hissettirdiği buydu. Dunley'nin dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu, yoksa sorulardan bıkmış mıydı?

"Bay Graison, Bay Callahan ile yatıyor musunuz?" Dunley sordu.

"Yatıyorum." Nathaniel bunu söylerken gülümsedi.

"Peki ya Bay Benekli At?" "Hayır."

"Bay Erwin?"

"Hayır."

"Peki ya siz Bay Callahan, başka yatıyorsunuz?" "Neden yirmi soru, Memur Dunley?" Dedim.

"Sadece ne anlamaya çalışıyorum, Şerif Blake." "Ne oldu Memur Dunley?"

"Sence ne oldu?"

"Tanrı aşkına Dunley, bize neler olduğunu anlat."

"Yani Callahan, Graison, Benekli At ve Erwin ile sevgili misiniz?"

"Size sürekli söylediğim gibi, Benekli At ile sadece iş arkadaşıyım. Erwin sadece bir arkadaş ve çalışan."

"Tanıklara göre, dün havuzda onunla tutkulu bir şekilde ."

"Wyatt ile havuz başında olanları gerçekten açıklayamam ya da açıklayabilsem bile bunu size borçlu değilim."

"Bu soruşturmada yardımcı olmak istemediğinizi not edeceğim."

"Ne soruşturması?" Ben sordum. Kötü bir şey olmuştu ve her ne olduysa muhtemelen soyadı Gonzales olan Bettina'nın başına gelmişti. Bernardo'nun onun soyadını bilip bilmediğini merak ediyordum.
seks yapmadan önce. Bundan şüpheliydim ama belki de soyadları tek gecelik bir ilişki için o kadar da önemli değildi.

"Düğün partisinden başka biriyle yatıyor musunuz, Marshal Blake?"

"Hayır."

Dunley başını salladı ve bir not daha aldı. "Bu kasabada düğünde olmayan kaç erkekle daha yatıyorsun, Marshal?"

Cevap verip vermemem gerektiğini ya da polisin Nicky ve benden haberdar olmasının önemli olup olmadığını tartıştım. "Şehirde başka biriyle yatıyor olsaydım, bu neden önemli olsun ki?"

Dunley notlarını gözden geçirmek zorunda kaldı ve o kadar büyüttü ki, notlarını gerçekten kontrol etmesi gerekip gerekmediğinden, kendisine düşünmek için zaman kazandırmak için mi yaptığından yoksa sinirlerimizi bozmak için mi yaptığından emin olamadım. Eğer ikincisiyse, gösteriyi kurtarabilirdi.

"Yani üçünüz de sevgilisiniz, birbirinizle nişanlısınız; öyle mi Bayan Blake?"

"Ben Marshal Blake, ve evet."

"Mareşal Benekli At'a bayım demem umurunuzda değil gibi görünüyor."

"Kendini aşağılanmış hissetmek için burada değil. Ben buradayım."

"Burada bir otel odasında bornozla duruyorsunuz, yatağınızda çıplak bir adam ve aynı bornozu giymiş ikinci bir adam var ve ben size Mareşal Blake yerine Bayan Blake diyerek hakaret ediyorum; gerçekten mi?"

"Birden fazla sevgilisi olan kadının hakaret edilemeyecek kadar sürtük olduğunu mu ima ediyorsunuz, Memur Dunley?"

Bana baktı ve düşündü; sonra hâlâ açık olan kapıya baktı. Başka bir memur sivilleri kovalamıştı.
Ama yine de Dunley bir tür cinsel duyarsızlıkla istemiyordu, tabii bunların zekice soru sorma tekniğinin bir parçası olduğunu kanıtlayamazsa.

"Ben o kelimeyi asla kullanmazdım, Şerif Blake."

"Bildiğim iyi oldu ama birden fazla erkekle yatan bir kadın hakkında ne düşünüyorsunuz, değil mi Memur Dunley?"

"Kesinlikle hayır, Marshal Blake."

"Gerçekten. Az önce bunu oldukça güçlü bir şekilde ima ettiğinize yemin edebilirim, Memur Dunley."

"Kesinlikle yapmadım."

"O zaman ne ima Memur Dunley ve neden özel hayatımızla ilgili bu yoğun merakınız var?"

"Sadece Bettina Gonzales ile aranızda neler yaşanmış olabileceğini anlamaya çalışıyorum."

"hiçbir şey olmadı, Memur Dunley." "Arkadaşları öyle söylemiyor."

"Başkalarının söylediklerine yardımcı olamam, Memur Dunley."

"Arkadaşlarının ikinizin arasında ne olduğunu söylediğini bilmek istemiyor musun?"

"Bana ne dediklerini zaten söyledin." "Hayır, Marshal, söylemedim."

Micah yataktan, "Evet, yaptın," dedi.

Dunley bir an için kaşlarını çattı ve sonra, sanırım silahsızlandırıcı olması gereken ama hiç de öyle olmayan bir gülümsemeyle toparlandı. Sanki şüpheliymişiz ya da en azından şüpheli biriymişiz gibi bizi sorguluyordu.
Bettina'nın başına kötü bir şey gelmişti. En sevdiğim insan değildi ama polisin insanları bu şekilde sorgulamasına neden olan şeyi hak etmiyordu.

"Bettina-Bayan Gonzales'e ne oldu?" diye sordum. "Sen söyle."

"Yapabilseydim yapardım ama onu Bernardo'nun haremindeki diğer olasılıklarla birlikte havuzun kenarında bıraktım."

"Yani Benekli At'ın Bayan'ı becermesi sizi rahatsız etmiyor mu? Gonzales?"

Beni şok etmeyi umarak bu kelimeyi bilerek kullanmıştı. "Bence bu muhtemelen onun açısından kötü bir muhakeme, ama bunun dışında, hayır."

"Neden onun açısından kötü bir karar olsun ki?"

"Bettina çok kısa bir süre sonra biraz sinirli ve kesinlikle sahiplenici görünüyordu."

"Ne demek biraz sinirli?"

"İstemeden de olsa hakareti çok kolay kabul ederdi." "Arkadaşları onunla kavga ettiğinizi söylüyor."

"Yanılıyorlar."

"Onu öpmeye çalıştıktan sonra aranızdaki ilişkinin kızıştığını söylüyorlar, o da seni reddetmiş."

Kendimi durduramadan güldüm. "*Teklifini reddettim.* Bunu uzun zamandır duymamıştım ama inanın bana, Bettina'yı öpmeye çalışmadım."

"Birçok tanık farklı söylüyor."

"Wyatt'ı rahat bırakması için onu öpeceğimi ima etmiş olabilirim."

"Bu onu neden yalnız bıraksın ki?"

"Homofobikti ve Wyatt'la üçlü yapmak istediğimizi düşünmesi sahadan çekilmesine neden oldu."

"*Sahadan emekli ol*. Şimdi kim eski moda terimler kullanıyor?"

"Üzgünüm, haklısın. Şunu söyleyeyim, homofobisini kullanarak Ona karşı çıkmak kavgadan kaçınmanın bir yoluydu, ancak ciddi olmadığı halde bu kadar sert flört etmesi tamamen Wyatt'ın hatasıydı."

"Özür dilerim Anita, gerçekten; hepsiyle flört etmek çok eğlenceliydi. Kendimizi kaptırdık," dedi Nathaniel.

"Siz ve Bettina ne kadar kaptırdınız, Bay Graison?" "Wyatt ve kendimi kastetmiştim. İkimiz de Bettina ile flört ediyorduk. Diğer düğünlerden nedimeler ve biz de kendimizi kaptırmış olabiliriz."

"Ne kadar uzağa taşındınız? Siz veya Bay Erwin Bettina Gonzales ile ne gibi planlar yaptınız?"

"Yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum Bay Graison. Bay Benekli At ile yattığında kıskandınız mı?"

"Siz birkaç dakika önce söyleyene kadar onunla yattığını bilmiyordum ama hayır, bu beni kıskandırmıyor. Havuz kenarındaki kadınlardan herhangi biriyle yatmak bir niyetim yoktu."

"O zaman neden onlarla flört ediyorsun?" "Eğlenceliydi."

"Bayan Gonzales ile daha sonra buluşmayı ayarladığınızda eğlenceli miydi?" "Hayır. Yani, onunla hiçbir şey ayarlamadım."

"Senin yerine Benekli At'ı seçtiğinde ne kadar kızmıştın?" "Eğer olaya bu şekilde bakmak istiyorsan, ben de Bettina yerine Anita'yı seçtim. kızması gereken Bettina'ydı, değil."

"Bay Graison'ın Bettina yerine sizi seçtiğinden emin olmak için ne kadar ileri giderdiniz?"

"Uzağa gitmeme gerek yok. O benim nişanlım; beni çoktan seçti."

Dunley notlarına tekrar bakmak zorunda kaldı ama bu sefer düşünmek için kendine zaman tanıdığından emindim. "Ama Bay Erwin'in dün gece nerede olduğuna dair hiçbir fikriniz yok."

"Aynı odayı paylaştıkları için kız kardeşinin onlara kefil olabileceğinden eminim," dedim.

Micah, "Bettina Gonzales'e ne oldu?" diye sordu. "Ona bir şey olduğunu söylemedim."

"Oyun oynamayı bırak, Dunley," dedim. "Belli ki bir şey yoksa burada günün olayları hakkında yirmi milyarlarca yönlendirici soru soruyor olmazdınız."

Kendini durduramadan gülümseyerek, "Henüz bir milyar dolara ulaştığımı sanmıyorum," dedi.

"Öyle gibi geliyor," dedi Nathaniel.

"Bu bir şey değil Bay Graison. Gerçek bir sorgulama görmelisiniz. Şimdi, her şey söylenip bittiğinde bu bir milyar soru olabilir."

"Bu bir sorgulama değil Dunley, ikimiz de bunu biliyoruz." "Bunun bir sorgulama olmasını mı istiyorsun, Blake?"

"Hayır. Herhangi getirecek kadar paranız var mı?"

Dunley bana sert bir polis gözüyle baktı ama bu onun en ciddi bakışı değildi, bu yüzden irkilmedim. "Henüz değil."

"Balık tutuyorsun, onu gören herkesle konuşuyorsun."

"Ona ne oldu?" Micah tekrar sordu, sesi daha sabırsızdı.

"Bettina Gonzales'i en son ne zaman gördünüz?"

Nathaniel, "Yukarı çıkmadan önce havuzun yanında sana söylemiştik," dedi.

"Sana , Bernardo ve güzeller güzeli arkadaşlarıyla havuz başında," dedim.

"Benekli At, arkadaşları gelip onu otel odasının kapısından aldığı için çok şanslı. Odasından mutlu ve sağlıklı bir şekilde ayrıldığını söyleyen şahitlerimiz olmasaydı, onu bir odaya kapatırdık. hemen şimdi."

"Neden?" Ben sordum.

"Bettina Gonzales kayıp." O kadar sert bir telgraf çekmişti ki, hiçbirimiz için sürpriz olmadı.

Micah, "Polisin seni araması için yirmi dört kayıp olman gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Normalde, hatta kırk sekiz saat," dedim.

Dunley, "İkiniz de onun kaybolmasına şaşırmış görünmüyorsunuz,"

dedi. "Oldukça sert bir telgraf çektiniz," dedim.

Nathaniel, "Kusura bakma ama eğer kurnazlık yapmaya çalıştıysan işe yaramadı," dedi.

"Onu neden bu kadar erken arıyorsun?" diye sordum. "Lütfen bana kan ya da başka bir şey bulmadığınızı söyleyin."

"Ne gibi şeyler?"

"Polis Teşkilatı'nın doğaüstü şubesinde çalışıyorum,
Memur Dunley. Bu da işimin bir parçası olarak gerçekten korkunç şeyler gördüğüm anlamına geliyor. Aklıma Bettina Gonzales'le bağlantılı bulmadığınızı umduğum bir sürü şey geliyor."

"İki kez kavga ettiğiniz ve erkeğinizden - pardon, erkeklerden - kovalamak zorunda kaldığınız bir kadını neden bu kadar önemsiyorsunuz?"

"Bakın, biz kavga etmedik ve ben kimseyi adamlarımdan uzaklaştırmam. Eğer onlar benim adamlarımsa, yani sevgililerimse, o zaman bölgemi savunmak zorunda değilim, çünkü benimle olmaktan mutlular. Bettina Bana kanka isteyeceğim biri gibi gelmedi ama ondan zarar gelmez gibi görünüyordu. Ailesinin ve arkadaşlarının bir evliliği kutlamak için burada oldukları ve şimdi sevdiklerinden birini aradıkları düşüncesinden nefret ediyorum. Bu dünyada yeterince korkunç şey gördüm. Ben sadece Ted ve Donna'nın sonunda evlenmelerinin ve Florida Keys'de ilk kez bulunmanın keyfini çıkarmak istiyordum."

Dunley sanki gözlerimden okunacak daha fazla şey okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. Nathaniel'e baktı ve "Bayan Gonzales'e ne olmuş olabileceği hakkında bir fikriniz mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bilseydim sana söylerdim."

"erkeklerle konuştu mu, flört etti mi?" "Gördüğüm

kadarıyla hayır."

"Ben de," dedim.

"Bay Callahan, Bayan Gonzales'e ne olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Onu bulmamıza yardımcı olabilecek başka bir şey aklınıza geliyor mu?" Hepimiz başımızı salladık. "gelse yardım ederdik, Dunley."

"Sana inanmak istiyorum, Blake."

"Bana inanmanızı istiyorum, çünkü bu gerçek."

"Hadi, Blake. Sen bu işte çalışıyorsun. Kuralları biliyorsun." "Herkes yalan söyler," dedim.

Başını salladı. "ABD polisleri bile," dedi.

"Biz federaliz. Siz yerel polisler kıyafetlerimizin altında boynuzlarımız ve kuyruklarımız olduğunu sanıyorsunuz."

Bana baktı ve bu sefer gözlerini aşağı yukarı gezdirdi. Bornozun önünün biraz açıldığını fark ettim, böylece göğüslerimi paylaşmak istediğimden daha fazla görebilmişti. Lanet olsun. Elimden geldiğince meydan okurcasına ona baktım, çünkü cesur, kendine güvenen
Haklı öfke, yüzümü kızartmaya çalışan utanca karşı sahip olduğum tek savunmaydı. Sonunda savaşı kaybettim ve bornozu biraz daha kapattım, bu sefer yerinde tuttum.

"Bu kadar çok aşığı olan birinin yüzü nasıl kızarır?" Dunley sordu.

"Anita narin bir çiçek," dedi Nathaniel.

Daha da fazla kızarmamaya çalışırken ona ters ters baktım. Bana gülümsedi. "Hâlâ yüzünün kızarmasına bayılıyorum."

"Hâlâ yüzünün kızarmasına şaşırıyorum," dedi Dunley. "Odamızdan çık," dedim.

"Kadını bulmamıza yardım etmek istiyormuşsunuz gibi görünmüyor."

"Elimizden geldiğince yardım edeceğiz, ama şu anda size tüm
Elimizdeki bilgiler."

Bana bir kartvizit uzattı ve fazladan iki kartvizit daha verdi, böylece yatağa doğru yürüyüp kartvizitleri doğrudan erkeklere vermek zorunda kalmayacaktı. Belki de odadaki neredeyse çıplak erkeklerden göründüğünden daha fazla rahatsız olmuştu.

"Aklınıza soruşturmamızda bize yardımcı olacak bir şey gelirse arayın."

"Bunu yapacağız."

"Günün geri kalanında iyi eğlenceler, Marshal Blake." "Bunu yapacağız, Memur Dunley."

Gitti. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledim ve "Siktir" dedim.

Yavaş bir oda servisi kahvaltısı ve daha fazla seks için çok fazla. Ortamın hepimiz için mahvolduğundan emindim.

33

"Düğün gezimizde NASIL OLUR DA bir davaya karışırsınız?" Donna daha sonra sanki her şeyi biz planlamışız gibi hepimize sordu. *Biz* derken, polis tarafından sorgulanan ve sözde ilişki hakkında hem yalanı hem de gerçeği bilen herkesi kastediyorum.

Oteldeki bir konferans odasındaydık. Prova yemeği için odayı beğenip beğenmediğimizi iki kez kontrol etmemiz gerekiyordu; bunun yerine başka bir tartışmanın eşiğindeydik.

"Şimdi, tatlım," diye başladı Edward en iyi Ted sesiyle. "Bana bal sürme, Theodore Magnus Forrester! Sen
Bu yolculukta suçla mücadele etmeyeceğine söz vermiştin. Bana söz vermiştin!" "Magnus?" Gülümseyerek söyledim.

Bu Donna'nın söylenmesini, kaşlarını çatarak bana dönmesine yetecek kadar durdurdu. "Göbek adını bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Kendinle ve hayatınla ilgili bilgileri aramızda nasıl bu kadar farklı paylaşabiliyorsun?" dedi Edward'a dönerek.

"Sana ve terapistine göre, hayatımın farklı bölümlerini ikinizle de paylaşıyor olmam, seninle yaşamamın ve Anita'yla çalışmamın tek amacı." Sesi Edward'ın o alçak, ortalarda bir yerdeki aksanına dönüşmüştü. Ted'in gülümseyen gözlerini ve hoş ifadesini sürdürmek için mücadele bile etmedi; sadece ona baktı. Onu çok sevdiğini biliyordum, ama o anda kadının onu yeterince yıpratmasının mümkün olduğunu fark ettim, öyle ki ileride ilişkiyi bitiren o olmayabilirdi. Onunla evlenirdi ve bu ilişki yıllarca yürürdü, ama bu
Bir bakışı, onun bazı saçmalıklarından bıktığını söylüyordu ve kesinlikle etrafımızdaki herkese onunkilerden bıktığını söylüyordu.

Donna başını salladı ve "Bu doğru ama..." dedi. Asla anlamayacağım o."

"Ve Dixie'ye Anita ve benden neden bahsetmek zorunda kaldığını asla anlayamayacağım. Eğer bu yalanı onunla paylaşmamış olsaydın, Becca'ya anlatmaya çalışmazdı."

"Bunun gerçek olduğunu düşündüm ve henüz konuları değiştirmiyoruz." Parmağıyla yüzünü işaret ederek ona doğru yürüdü, sanki beş yaşındaydı ve onu azarlıyordu. "Bana bu yolculukta polislik bir şey yapmayacağına söz vermiştin."

Micah, "Ted diğer otel müşterilerinden birinin kaybolmasını planlamamıştı," dedi.

Sanki onu da azarlamak için bir neden bulmaya çalışıyormuş gibi ona döndü. Orada öylece durmuş, usulca gülümsüyordu, saçları hâlâ yüzüne dökülmüştü. Nathaniel'in ve benim saçlarını ne kadar sevdiğimizi bildiği için bırakmıştı. Belki de Donna'nın dikkatini bir dakikalığına da olsa dağıtmaya çalışıyordu. Onu uzun saç hayranı olarak etiketlememiştim ama güzel bir adam güzel bir adamdır. Ya da belki de ona bağıracak bir şey bulamamıştı ve muhtemelen tam da bu yüzden konuşmuştu.

Sanki Micah hiçbir şey söylememiş gibi Bernardo'ya döndü. Bir kavga istiyordu ve bunu yapacaktı. "Ve sen, eğer bunu pantolonunun içinde tutabilseydin, polis hepimizi sorguluyor olmazdı."

Bernardo onun titreyen parmağından bir adım geri çekildi. "Hey, ben temize çıktım. Arkadaşları onun odamdan mutlu ve sağlıklı ayrıldığına tanıklık edebilirler."

Donna ona öyle bir küçümseme bakışı attı ki suçlu gibi görünmeye başladı. Kadınlar söz konusu olduğunda bunu hissedebileceğinden emin değildim. "Onu becermemiş olsaydın kızın kayboluşu için bir mazerete ihtiyacın olmazdı."

Sanırım Donna bu yolculukta onu hiç duymadığım kadar çok küfür etmişti. Şokun etkisi geçmeye başlamıştı.

"Seninle evlenecek olan ben değilim, bu yüzden kiminle yattığım seni ilgilendirmez."

"Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Edward'a döndü. "Onun benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Ona önce sen bağırdın," dedi Edward soğuk ve eşit bir sesle ve evlendiğini sandığı Ted'e hiç benzemiyordu.

"Yani bana karşı onun tarafını mı tutuyorsun?"

Ona şimdiye kadar gördüğüm en soğuk bakışı attı ve "Hayır, Donna, ben kendiminkini alıyorum" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi ve hala kızgındı ama

Sesinde bir belirsizlik vardı şimdi. Belki de hiç hedeflememişti

gerçek Edward'ın bu kadarını daha önce görmemişti.

"Bu, bunun bizim vakalarımızdan biri olmadığı anlamına geliyor. Bunu biz bulmadık ya da kapımıza getirmedik. Öte yandan sen Dixie'ye sırrımızı söyledin. Sağdıçlarımdan hiçbirine söylememem için bana yemin ettirdiğin sırrı. Bunun küçük düşürücü olacağını ve aramızdaki anlaşmayı anlamayacaklarını söylemiştin. Ben sözümü tuttum, ama sen nedimelerinden birine söyledin. Neden? Aynı şeyi yapmamı açıkça yasakladığın bunu neden yaptın?"

Aslında kızarmaya başlamıştı ama sözleri hala öfkeli ve güçlüydü. "Genç bir kadının ortadan kaybolmasını, benim en eski ve en yakın arkadaşlarımdan birine doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söylememle nasıl kıyaslarsınız?"

Edward oturduğu sandalyeden ona baktı ve öfkesinin gözlerinden süzülüşünü izledim. Onu ona karşı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Neden, Donna? Neden kimseye söylemedin?"

"I . . . Birine söylemem gerekiyordu. Konuşacak bir arkadaşa ihtiyacım vardı. o."

"Neden?"

Bana döndü, çünkü o da şu kadınlardan biriydi
bir gruptaki tek kadın olmaktan hoşlanmıyordu ama diğer kadın ben olduğum için sürekli bana dönmesi garip geliyordu. "Sadece terapistim olmayan başka bir kadınla bu konuyu konuşabilmeye ihtiyacım vardı. Bunu anlıyorsun, değil mi Anita?"

Ona baktım, işleri daha da kötüleştirmeyecek ne bulmaya çalışıyordum.

Nathaniel yardım etmeye çalıştı, araya girip elimi tuttu, bu da kadının ona bakmasına neden oldu. "Anita öyle biri değil, Donna. Kız arkadaşlarıyla her şeyi konuşma zorunluluğu hissetmez."

"Ben biliyorum," dedi ve sandalyesindeki Edward'a doğru uzandı. "Bunun Dixie'nin sen ve Anita hakkındaki hislerini etkileyeceğini bilmiyordum. Ona gizlilik yemini ettirdim. Kimseye söylemeyeceğine söz verdi. Hatta ona sadece bir arkadaşımın tüm gerçeği bilmesine ihtiyacım olduğunu, böylece zaman zaman içimi dökebileceğimi bile söyledim."

"Yani sana verdiği şeref sözünü tutmadı," dedi Edward. "Evet ve
bunu kadar takıntı haline getireceğini hiç ."

"Hâlâ Becca'ya söylemekle tehdit ediyor," dedi o kadar soğuk ve buz gibi öfke dolu bir sesle ki Donna'yı irkildiği için suçlamadım. Bu bir

Dixie ve tehdidiyle ilgili haberler yüzünden makyajlı seksin boşa gitmesi utanç vericiydi.

"Onunla bu konuyu konuştum Ted. Becca'ya söylemeyeceğini söyledi."

"Becca'ya söylemeyeceğine dair sana şeref sözü mü verdi?" Edward hala o soğuk ve kızgın ses tonuyla

sordu. "Evet, bana yemin etti, söz verdi."

"Senin sırrından kimseye bahsetmeyeceğine söz verdiği gibi mi?" diye sordu. Gözleri artık o soluk, kış mavisiydi; neredeyse griydi. Suikastçı Edward olduğunda gözlerinin aldığı renk buydu. Soğukkanlı sosyopat Edward

Katilin gözleri kış gökyüzünün rengindeydi.

Donna'nın beti benzi attı. "Bana öyle bakma Ted, lütfen." Bu, adamın yüzündeki ifadeyi daha önce de gördüğü anlamına geliyordu ama asla kendisine değildi. Ayrıca gözlerindeki o bakışın ne anlama geldiği hakkında bir fikri olduğu anlamına da geliyordu. Neredeyse onun için üzülecektim ama bunu kendisi istemişti.

"Eğer Dixie kızımıza söylerse, bu onun bana bakışını sonsuza dek değiştirebilir, Donna. Artık baba olmayacağım; annesini aldatan yalancı bir piç olacağım."

Donna titremeye başladı, sonra gözleri doldu ve gözyaşlarının başlamasının an meselesi olduğunu anladım. Burada durup onun ağlamasını izlemek istemedim. Bu kavganın bir parçası olmak istemiyordum.

göre değildim, çünkü Micah, "Bunu konuşmanız için ikinizi biraz yalnız bırakalım," dedi. Hem Nathaniel'in hem de benim omzuma dokundu ve bizi kapıya doğru yönlendirmeye başladı.

Nicky, Bram, Ru ve Rodina kapının yanındaydılar ve

korumalar ve bir şeye sürüklenmemek. Bernardo bizi kapıya kadar takip etti. Hepimiz kavgadan çıkmak istiyorduk ama bazen ne kadar uğraşırsanız uğraşın, işin içinden çıkamazsınız.

"Ve Anita artık Anita Teyze olmayacak. Babasıyla yatarak annesine ihanet eden yalancı bir sürtük olacak. Becca'nın ikimiz hakkında böyle düşünmesini mi istiyorsun?"

Toplanmış olan grubumuz dondu kaldı. Nicky'nin eli kapı kolundaydı. Lanet olsun! "Lütfen Ted, beni bu işe daha fazla bulaştırma."

"Becca'yı yeğenin olarak kaybetmek mi istiyorsun?" diye sordu, hâlâ o soğuk sesiyle.

"Hayır, tabii ki bilmiyorum." Yine de kapıya bakmaya devam ettim. Arkamı dönüp, eğer tutabilirsem kazandığım birkaç adımlık özgürlüğü kaybetmeyecektim.

"Ben ... demek istemedim." Donna'nın sesi titriyordu ve ağladığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Kimsenin Becca'yla ilişkisine zarar vermek istemedim. Olanlardan sonra kendini çok iyi toparladı ve seni çok seviyor."

"Her şeyi enine düşünmelisin Donna, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda."

"Ben her zaman önce çocukları düşünürüm." Yine daha az ağlamaklı ve daha öfkeliydi.

"Sen mi, yoksa önce duygularını mı düşünüyorsun? Çünkü Dixie'ye söylemenin tek nedeni buydu, böylece kendini daha iyi hissedecektin."

Nathaniel, "Hepimizin Dixie'yle olan karmaşanın üstesinden geldiğimizi sanıyordum," dedi.

Onu tutup "*Yapma*" demek istedim ama sanırım düğüne hepimizden daha fazla ilgi duyuyordu.

Edward cevap verdi, "Becca'yı Dixie'den saklamak zorunda kalıyoruz. Onun düğüne nasıl katılabileceğini anlamıyorum."

Donna, "Ve şimdi de düğün gezimizle ilgili bir polis soruşturmasına dahil oldunuz -hepiniz dahil oldunuz," dedi.

Daha sonra ne olurdu bilmiyorum ama Peter'ın bağırdığını ve bir kadının sesinin yükseldiğini duyduk. Nathaniel kapıyı açtı ve dışarı çıkmamıza öncülük etti. O anda sanırım hepimiz önümüzde olan kavgayı arkamızdakine tercih ettik.

34

PETER çığlık atan ve çırpınan Dixie'yi itfaiyeci kucağında omuzlarında taşıyordu. Üzerinde tek parça bir mayo vardı ve havuzdan çıktığı için hâlâ ıslak görünüyordu. Peter'ın üzerinde bol bir
mayosu ve sırılsıklam mavi bir tişört vardı. Adam kadının kollarını ve bir bacağını sıkıştırmıştı ama diğer bacağı çılgınca tekmelemeye devam ediyordu. Bir yandan da bağırıyordu: "beni, seni orospu çocuğu! Bu ne cüret! Eskiden sana bakıcılık yapardım!"

Peter'ın göğüs göğüse dövüşte Donna'dan daha iyi olduğunu biliyordum. Tek yapmak istediği Donna'nın New Mexico'da gibi Dixie'yi yere sermek olsaydı, etkili ve hızlı olabilirdi. Fakat
Dixie'ye zarar vermek istemedikçe ya da bir tür fermuar ya da kısıtlama olmadıkça, gerçekten istemeyen birini sizinle zorlamak çok zordu. Ayrıca bir vurmaması gerektiği konusunda sosyalleşmişti ama kız ona vurmakta bir sakınca görmemişti.

Lucy, üzerinde uçuşan bir mayo örtüsüyle arkalarındaydı. Onun gri Saçları hâlâ kuruydu, belli ki o anki kriz her neyse ondan önce havuza girecek vakti bile olmamıştı.

"Ne haltlar ?" diye sordum.

Peter bir şeyler söyledi ama Dixie o kadar çok bağırıyordu ne dediğini anlayamadım.

Sorunun bir kısmının Donna'nın arkamızdaki odada Edward'a bağırması olduğunu fark ettim, böylece çifte dozda bağıran kadın alıyorduk. Edward'ın sesi alçak, öfkeli bir gümbürtüydü; kontrolünü ve öfkesini elinde tutuyordu. Donna her şeyin bittiğini hissetmiş gibiydi, çünkü bir denizci gibi küfrediyordu.

Wyatt bana doğru eğildi ve "Peter, onlardan birine tekrar zarar vermeden onu nasıl uyutacağını bilmediğini söyledi" dedi.

Peter'ın tekrar incinmekle neyi kastettiğinden tam olarak emin değildim ama Peter'a ve omuzlarındaki kadına baktım ve

Bazı hızlı fiziksel hesaplamalar. "Düzgün bir transfer yapmak için çok kısayız," dedim.

"Değilim," dedi Nicky, "ama çalışıyorum."

Rodina, "Biz senin yerine bakarız," dedi.

Nicky Bram'a baktı. "Çocuğa yardım edelim."

Bram başını salladı. "Çalışıyorum. Hiçbir şey bunun önüne geçemez."

Bernardo yanımıza geldi. "Ben bu işte yokum." "Hadi yapalım," dedi Nicky.

Mücadele eden çifte doğru ilerlediler. Peter'ın dudakları tekrar kıpırdadı ama ben hâlâ onu duyamıyordum. Nathaniel eğildi ve "Peter dikkatli ol dedi, ısırıyor ve tırmalıyor" dedi.

"Petrus'un sağ eline bakın," dedi Micah.

Baktım, Peter'ın elinde kanlı çivi izleri vardı; bacağının tekme atmasını engellemek için hâlâ mücadele ediyordu ve diğer bacağıyla birlikte çivilemeyi başaramamıştı. Nathaniel'in "Tanrım, kalçasına bak" dediği sırada kalçasındaki kanlı izleri gördüm.

"Dixie'nin içinde böyle bir mücadele olduğunu bilmiyordum." Adamlar başlarını sallayarak onayladılar.

Bernardo, Peter'ın tutturmayı başaramadığı tek bacağını yakaladı. Dixie daha yüksek sesle bağırmaya başladı, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Bırakın beni! Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" Ama hangi kelimeler olursa olsun
Sesi korkmuş gibi değil, kızmış gibi geliyordu.

Nicky ellerini Peter'ın kızın bileklerini tutturmak için kullandığı tek elinin üzerine sardı. Bernardo iki ayak bileğini de avuçlarının içine aldı. Peter'a ya da birbirlerine bir şeyler söylediler ama tek duyabildiğim şuydu Dixie onlara orospu çocukları dedi ve gitmesine izin vermelerini istedi. Dixie'yi hafife ; nihayet harekete geçtiğinde cehennem gibi oluyordu. Onu Peter'ın elinden kurtarmak için üç adam birden gerekecekti.
Onu incitmeden ya da hiçbirini incitmesine izin vermeden yere indirdiler. Eğer onu incitmeye istekli olsalardı, bu daha kolay olurdu, çok daha kolay. Peter'ın canını yakmaktan kesinlikle çekinmemişti. Onu nereden ısırdığını merak ettim.

Peter, Dixie'nin vücudunun ana kısmıyla bir tür baş üstü pres yaparken Bernardo ve Nicky tutup kaldırdı. Tüm o ağırlık kaldırma çalışmaları işe yaramıştı, çünkü vücut ağırlığı onun için zor görünmüyordu. Ne
Zor olan "ağırlığın" kıpırdanması ve geldiğince mücadele etmesiydi. Onu tam olarak düşürmedi, ama belli bir noktadan sonra onu tutamadı ve Bernardo ve Nicky aniden tüm

Dixie'nin vücut ağırlığının sadece ayak bileklerinden ve el bileklerinden. Onu düşürmediler, ama muhtemelen düşüreceklerini sandı, çünkü o kadar sert çırpınmayı bıraktı ama kan dondurucu bir çığlık attı. Eğer otel güvenliği daha önce uyarılmadıysa, şimdi birilerinin arayacağı kesindi. Harika.

Dixie'nin cesedini yere yatırdılar ama onu bırakmadılar.

Bernardo Nicky'nin bacaklarını kolları ve vücudu arasına sıkıştırdı, bu da kıvranmasını büyük ölçüde engelledi. Nicky kollarıyla daha fazla sorun yaşıyordu, çünkü tutuşunu değiştirmeye çalıştığında yüzüne ve bir köpek gibi ona saldırdı. Hay sikeyim.

Gürültü Edward ve Donna'yı uzak odadan çıkardı, böylece Rodina Nicky'ye katılıp bir bileğini ve kolunu tuttuğunda onlar da yanımızdaydı. Dixie, onu yere daha güvenli bir şekilde sabitlediklerinde çılgına döndü. Sürekli bir şeyleri ısırmaya ya da tırnaklarını birine geçirmeye çalışıyordu. Sanki nerede olduğunu bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibiydi.

Peter annesine gidip şöyle dedi: "O senin arkadaşın anne. Bize zarar vermeye çalışmayı bırakırsa gitmesine izin vereceğimizi söyle."

Donna isteksizce ilerledi, sanki da mücadele eden kadından biraz korkmuş gibiydi. Onu suçlamadım. Bundan oldukça emindim.

Dixie ulaşabildiği her ete zarar verirdi. Biraz delirmiş gibi görünüyordu. Donna'nın onu sakinleştirebileceğinden emin değildim. Bir tür şiddetli histeriye benziyordu.

Donna diğer kadının onu görebildiğinden emin olmak için eğildi ama Dixie çırpınmayı ya da çığlık atmayı bırakmadı. Donna boğuşma kadar onun adını ve sonra diğer kadına, "Eğer boğuşmayı bırakırsan seni bırakacaklar. Yapar mısın

Anlıyor musun, Dixie? Onlara zarar vermeye çalışmayı bırakırsan, gitmene izin verirler."

Yerdeki kadın hareket etmeyi bıraktı ve Donna'ya bakarak öylece yattı.

"Bence onu bırakabilirsin," dedi Donna.

Edward, "Donna'ya tutarlı bir şey söyleyene kadar onu bırakma," dedi.

Donna buna itiraz etmeye başladı ama Peter tekrar onun görüş alanına girdi ve tişörtünü boynundan aşağı çekerek omzunun üst kısmında ve sırtında Dixie'nin dişlerinin kanlı ısırık izini gösterdi. Neredeyse ondan bir parça koparacaktı.

"Konuş onunla anne."

Donna ısırığı ve onun kanayan elini gördükten sonra biraz solgun görünüyordu. Onunla daha fazla tartışmadı, sadece Dixie ile konuşmaya geri döndü. Dixie tam cümlelerle konuşmaya başlayana ve mantıklı görünene kadar konuşmaya devam etti. O zaman bile, Bernardo, Nicky ve Rodina onu bıraktıklarında üçe kadar saydılar, aynı anda bıraktılar ve ondan hızla uzaklaştılar. Aslında yatıyordu
Sanki onu bıraktıklarını fark etmemiş gibi bir iki saniye orada .
Donna elini uzattı ve Lucy gelip onun diğer elini tuttu.
birlikte onu çıplak ayaklarının üzerine yatırdılar. Dixie sarı tek parça mayosuyla arkadaşlarının ellerini tutarak orada duruyordu. Çok sessiz görünüyordu, çok sessiz, sanki kendi içinde derin bir yere gitmiş gibi. Bu neredeyse çığlıklar ve kavgalar kadar sinir . Ne haltlar dönüyordu?

Peter bir kenarda, Donna'ya yakın duruyordu ama Dixie'ye çok yakın değildi. Sanırım o gün için ya da sonsuza dek istediği her şeye sahipti. "O senin arkadaşın anne ve bu senin hatan."

"Neden , Peter?"

Lucy söze girdi, "Dixie Becca'ya havuzda söylemeye kararlıydı.
Küçük kızlar birlikte oynuyor ve çok mutlu oluyorlardı."

Dixie bunun üzerine yine kızgın görünüyordu. Ellerini diğer kadınlardan çekti ve bir sandalyenin bulunduğu köşeye doğru geri geri gitti ama sandalyeye oturmadı. Duvar arkasına gelecek şekilde sandalyenin yanında durdu, bir eli de kendini sabitlemek için sandalyenin üzerindeydi.

Donna'nın beti benzi atmıştı. "Becca'ya söyledi mi?"

"Hayır," diye bağırdı Peter, "çünkü onu ben durdurdum."

"Önce kibar olmaya çalıştı," dedi Lucy, "ama Dixie susmadı. Becca'nın gerçeği hak ettiğini, nasıl bir babaya sahip olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi."

Donna gözlerini Dixie'ye dikerek, "," dedi.

Dixie sandalyenin arkalığını, elinin baskıdan morarmasına neden kadar sert kavradı. "O gerçeği hak ediyor, tıpkı senin seni aldatmayacak bir kocayı hak ettiğin gibi."

"Sana bunun doğru olmadığını söyledim, Dixie. Ted beni kimseyle aldatmıyor. Becca'ya yalanı sen söylersen, ben söylemem. Yapabileceğimi sanmıyorum.
Bunun için seni affediyorum."

"Gerçeği söylemem için yirmi yıllık dostluğumuzu bir kenara mı atacaksın?"

"Becca'nın yetişkin sorunlarımızla ilgili her şeyi bilmesine gerek yok. Terapisti, bazı şeylerin yetişkinlere anlatılmaması gerektiğini söyledi.

seçenekleriniz tükenene kadar çocuklarla paylaşılmayacaktır ve bu doğru değildir, bu yüzden birçok seçenek vardır."

"Neden Dixie'ye ki? Doğru olduğuna inandığın halde neden ona söyledin?" Peter sordu.

"Arkadaşlarımla konuşmaya hakkım var."

"Becca ve beni bu derece etkilerken olmaz. Sen annesin, yetişkinsin. Bu da demek oluyor ki, başa çıkamadığın için hayatımızı mahvetmek yerine sineye çekmeli ve başa çıkmalısın."

"Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Seninle bu şekilde konuşmamı istemiyorsan, daha iyi davran, daha iyisini yap." Konuşurken kollarını genişçe sallıyordu, büyük, sinirli hareketler. Donna onun yanında küçük görünüyordu ama ne ürktü ne de geri adım attı.

"Dixie güvenimi boşa çıkardığı için üzgünüm ama bu beni düşündüğümden daha fazla rahatsız ediyordu Peter. düşünmüştüm. Ted'in tüm dikkatinin hiç üzerimde olmadığını biliyordum.
Düğün gezimizde bir davaya karışmaları, ilişkileri olmasa bile bunun doğru olduğunu kanıtlıyor."

"Doğru olan ne anne?"

"Onun benimle asla paylaşmadığı, sadece Anita ile paylaştığı yönleri var. Bu beni incitiyor. Bunu anlamıyor musun?"

"Sen şerif değilsin anne. İşini seninle paylaşamaz." "Ama Bernardo ile paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşıyor." "En iyi arkadaştan daha fazlası olduklarını düşündüren neydi?"
Peter sordu.

Bir eli kalçasında, ona sert bir bakış attı. "Nasıl birlikte olduklarını görüyorsun."

"Evet, biliyorum, bu yüzden aylar önce sormam soruyu soruyorum. Onların arkadaştan öte olduklarını düşündüren neydi?"

"Onunla benimle konuştuğundan daha çok konuşuyor. Ona bir erkeğin karısına yaptığı gibi güveniyor."

"Belki bazı erkekler, ama Ted öyle biri değil anne."

"Ben daha önce evlendim, Peter. Evliliğin nasıl işlediğini ve kocaların ne yaptığını bilirim."

"İlk evliliğinin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Babamın seninle nasıl olduğunu biliyorsun ama hatırladığım kadarıyla Ted'e hiç benzemiyordu.
Onlar çok farklı adamlar, anne. Hiç gelmedi mi, ya da
Terapistiniz, çok farklı kocalar olabileceklerini söyledi mi? Eğer öyleyse

Çok farklı erkekler, o zaman sizinle olan ilişkilerinde de aynı şekilde farklı olacaklardır."

"Evlilik ve ilişkiler hakkında senden daha çok şey bildiğimi düşünüyorum Peter."

"Anita'yı Micah ve Nathaniel ile gördünüz, hatta şimdi Nicky ile. Onlara Ted'e davrandığından tamamen farklı davranıyor."

"Anita ve Ted'in bizim yanımızdayken ne kadar saygılı olduklarına her zaman değer vermişimdir. Fiziksel bir ilişki yaşamadıklarını biliyorum ama Benim yanımdayken duygusal davranışlarını takdir ediyorum," dedi Donna.

"Sen yokken Ted'i Anita ile gördüm anne. Bir çift gibi davranmıyorlar ve kesinlikle
Micah ve Nathaniel ile yaptığı gibi."

"nişanlılar; tabii ki onlarla farklı davranıyor."

Peter başını salladı. "Hayır anne, öyle değil. Nicky ile nişanlı değil ama ona Ted'e davrandığından daha fazla erkek arkadaşı gibi davranıyor."

Dixie anlamıştı. "Hayır, sadece hayır. Sihirli bir şekilde ortada bir ilişki olmadığını söyleyip onunla evlenebileceğini mi sanıyorsun? Bu sadece saçmalık ve daha fazla yalan."

"Anita, Marshals Service'ten bir erkek arkadaşınız olsaydı, Ted'in onunla bir ilişkisi olduğundan şüphelenir miydiniz?" Micah yatıştırıcı bir ses tonuyla sordu, çocukları tekrar uyutmak ya da zıplayanları pencerelerden uzaklaştırmak için kullanılan türden bir ses tonuyla.

"Ted'in eşcinsel olduğundan şüphelenmekten mi
bahsediyorsun?" diye sordu. "Evet."

Sanki bile çok saçmaymış gibi güldü. "Tabii ki hayır."

"Bunun arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu düşünmenin tek nedeninin Anita'nın kadın olması olduğunu mu ?" Micah sordu.

"Hayır, tabii ki değil."

"O halde neden şüphelendiniz?" diye sordu.

"Anita'ya güveniyor. Anita'yı her gördüğünde iki cümleden biri 'Anita şöyle', diğeri 'Anita ' oluyor. Onunla bir davaya gitmekten bahsederken gözlerinde evdeyken görmediği bir bakış var." Sonunda sesi yumuşadı, sanki bu son kısmı itiraf etmekten hoşlanmıyormuş gibi.

Edward'ın gözlerindeki o bakışın benimle geçirdiği seksi zamanla ilgili olmadığını biliyordum. Benimle çalışmanın genellikle zor bir iş olacağı anlamına geldiği gerçeğiyle ilgiliydi. Yeteneklerini zorlayacak, sınırlarını zorlayacak, aksiyondan, tehlikeden ve şiddetten hoşlanan yanını kullanmasına izin verecek bir şey. Bazen bu son kısım eğlenceli olmazdı, ama eğer bir şekilde bundan zevk , başka bir işimiz olurdu ya da sahip olduğumuz işte iyi olmazdık. Edward'ın Donna'ya açıklayamadığı gerçek buydu.

"Böyle davranmamın nedeninin bir kadın olarak Anita olmadığını söylemiştim," dedi Edward.

"Bana iş, aksiyon, kovalamacanın heyecanı ya da gibi bir saçmalık olduğunu söylemiştin." Sesindeki küçümseme, üzerinde yürünebilecek kadar kalındı.

"Neden ona inanmadın?" Micah sessizce sordu.

"Çünkü bu çok saçma. İnsanları korumak ve kötü insanları ortadan kaldırmak için rozet ve silah takıyorsunuz ama şiddet gerekli bir kötülük, her şeyin nedeni değil."

Edward'a yenilenmiş bir saygıyla baktım. "Ona gerçekten doğruyu söylemeye çalıştın."

Başını salladı. "Donna'ya önce gerçeği söylemeye çalışmamış senden asla böyle karmaşık bir yalan söylemeni istemezdim." Sesinde hâlâ vurgu yoktu ama şimdi sesi yorgun geliyordu.

"Gerçekten denedi, Anita," dedi Peter.

Donna ve Dixie hepimize bakıyordu. "Ne haltlar dönüyor?" Dixie sordu.

Edward ikisini de görmezden geldi ve benimle konuştu. "Yalanı kabul ettiğin için teşekkür ederim, Anita. Seni rahatsız ettiğini biliyorum ve sırf Donna benimle evlensin diye yaşamadığımız bir ilişkiyi itiraf etmenin saçma olduğunu düşündüğünü de biliyorum."

"Saçmalıklar her şeyi açıklıyor."

Gülümsedi ama gözleri yorgun ve mutsuzdu.

"Hayır," dedi Dixie. "Bu işten o kadar kolay sıyrılamayacaksın."

"beri içinde olmadığımız bir şeyden çıkamayız," dedim.

"Ama sen hâlâ Anita ile birlikte çalışıyorsun, Ted." "İşimi değiştiremem, Donna."

"Ama düğünümüzde, Ted, düğünümüzde bir davaya karışmak."

"Henüz olaya dahil olmadık; sadece oteldeki neredeyse herkes gibi sorgulanıyoruz."

"Ama senden davaya yardım etmeni , edersin. Yapacağını biliyorum."

"Seni seviyorum, Donna. Kalbini koluna takmanı seviyorum ama duygularının seni bu derece bastırmasına izin vermenden nefret ediyorum. Bunun bir madalyonun iki yüzü olduğunu, duyguların seni yönetmediği sürece belki de bu kadar açık ve sevecen olamayacağını kabul ediyorum, ama ben senin
Beni kazanamayacağım bir senaryoya yönlendirdin. Ben kazanırım Donna, her zaman kazanırım, senin dışında. Senin kazanmana çok izin verdim. Gerçeğe kalmalı ve birlikte yaşamaya devam etmeliydim, ama seninle evlenmek gibi aptalca bir fikre kapıldım. Peter ve Becca'nın yasal babası olmak istedim. Yalan söyleyecek kadar, olmadığım bir şeymişim gibi davranacak kadar seninle beyaz çitli bir evim olsun istedim. Asla bir ilişkim olmazdı, seni ve ailemizi asla aldatmazdım. Ama şimdi duygusal aldatma söz konusu. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Donna. I
Aptal ilişki olayında pes etti ve şimdi de yeterince zorlarsan pes edeceğimi düşünüyorsun. Ama vermeyeceğim. Yapamam."

"Ted," dedi Peter, "yapma, lütfen yapma." Peter gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

Edward onun kolunu kavradı. "Üzgünüm Peter, hiçbir şey için olmadığım üzgünüm."

"Hayır," dedi Donna ve ağlamaya başladı. "Hayır, yapma. Seni seviyorum. Ailemizi seviyorum. Birlikte yaşadığımız hayatı seviyorum."

Edward ona baktı, yüzü hâlâ boştu, sanki tüm duygularını kimse görmesin diye bastırmış . Eğer duygularını kontrol edersen
Dışarıdaki tavrınızla, bazen neredeyse içinizdeki duyguları kontrol ediyormuş gibi davranabilirsiniz; neredeyse.

"Ah, Ted, bana öyle bakma," dedi ve daha sert ağlamaya başladı.

Edward Peter'ın kolunu bırakmaya başladı ama Peter daha büyük olan elini Edward'ınkinin üzerine koydu ve dokunmalarını sağladı. İlk gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, yüzü Edward'ın onunkini kontrol ettiği gibi kontrol altında kalmaya çalışıyordu. Peter hıçkırarak ağlayan annesi gibi olmak istemiyordu; Edward gibi olmak istiyordu ve bu neredeyse onları birlikte gördüğüm ilk andan beri doğruydu.

"Sana nasıl bakmamı istiyorsun?" Edward boş bir sesle sordu. Sesindeki o boşlukla insanları incittiğini duymuştum. Donna sanki bunu daha önce hiç duymamış gibi irkildi ve

muhtemelen . Keşke Ted'in sakladığı şeyin benimle bir ilişkisi olmadığını, çok daha şiddetli ve tehlikeli bir şey olduğunu bilseydi.

"Sanki beni hâlâ seviyormuşsun gibi," dedi gözyaşlarına boğulmuş bir sesle, "sanki hâlâ bir aileymişiz gibi."

O zaman Edward'ın gözleri irkildi, çünkü gerçekten de öyleydi. O, Donna, Peter ve Becca bir aileydi ve birlikte olmaya devam etmelerini istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, Donna onunla evlenebilsin diye kim ve bizim kim olduğumuzdan ödün vermişti. Üçünü izlerken göğsüm sıkışmıştı. Sertçe yutkundum,
Çünkü burada ağlamayacaktım. Bu onların ağlama ya da ağlamama anıydı. Dikkatleri üzerime çekerek bunu engellemek istemedim.

"Sizinle bir aile olmak istiyorum, . Bunu o kadar çok istedim ki, bir ilişkiyi itiraf etmeye razı oldum, çünkü gerçeğe inanmayacaktınız. Seni, Peter'ı, Becca'yı ve evdeki o aptal tüylü köpekleri o kadar çok seviyorum ki en iyi arkadaşımı da yaşamadığı bir ilişkiyi itiraf etmeye ikna ettim. Ama şimdi duygusal olarak aldatmamamızı istiyorsun. Biz en iyi arkadaşız. Duygusal bir bağımız var, Donna. *En iyi arkadaş* bu demektir."

"Ah, Ted," diye hıçkırdı ve sonra kollarını ona doladı.
Onu tutmadı, sadece ona sarılmasına izin verdi. Orada durmuş onları izlerken Peter'ın yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu.

Nathaniel elimi tuttu. Ona baktım ve gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüşünü izledim. Donna ve iki çocukla benden daha fazla zaman . Becca için Nathaniel Amca'ydı. Bu, birçoğumuz için düğünden daha büyük bir kayıp olacaktı.

Elini sıktım ve sonra kaçırmak zorunda kaldım, çünkü onun gözyaşlarını izlemeye devam etseydim, kendimi ona katılmaktan alıkoyamazdım. İyi ya da kötü, her şey bitene kadar ağlamayacaktım.

"Anita konusunda güvensiz olduğum için özür dilerim. Daha iyisini yapacağım, yemin ederim ve eğer polisin o kızı bulmak için sana ihtiyacı olursa, elbette yardım edebilirsin."

Donna yüzünü Edward'ın omzuna daha sıkı bastırdı, gözyaşları onu parçalıyor gibi görünen büyük, kıvrımlı hıçkırıklar halinde geliyordu
Omuzları sırtı titriyordu. Yavaşça bir kolunu kaldırdı ve ona doladı. Bu onun daha da çok ağlamasına neden oldu, ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.
Sanki düşmemek için tutunuyormuş gibi kollarını beline daha sıkı doladı.
Peter onların arasına girdi ve kollarını ikisine de doladı.
Edward da ona sarıldı ve üçü birbirlerine sarıldılar.

Tek kuru göz onunkilerdi ama onları tutuyordu. Bunun bir veda kucaklaşması mı yoksa bir uzlaşma işareti mi olduğundan emin değildim.

"Onu seviyorsun diye bir ilişkisi olduğunu görmezden gelemezsin, Donna." Onlara doğru yaklaşan Dixie'ydi, elleri yumruk olmuş, gözleri öfkeyle parlıyordu. gerçekten çok güzel oluyordu. Ona renk veriyordu, böylece soluk teni ve koyu sarı saçları arasında daha fazla kontrast vardı; kızgın olduğunda gözleri bile daha zengin bir maviydi. Asıl soru şuydu: Neden bu kadar kızgındı?
Donna'nın aşk hayatı mı?

Donna onu görmezden geldi ya da belki de o kadar çok ağlıyordu ki duymadı. Peter, Dixie'yi görememek için başını Edward'ın başının diğer tarafına şekilde eğilmişti. Ona verdiği zarardan sonra bu pek akıllıca görünmüyordu, ya da belki Edward'ın onu görebileceğini biliyordu, ya da belki hepimize güveniyordu. Sorunu, Dixie'yi bize o getirmişti; belki de bize güveniyordu.
bunu şimdi düzeltecektik. Ateş gibi parlayan gözlerine baktığımda bunun işe yarayacağından emin değildim. Deliliği düzeltemezsin.

Ru bir elini Nathaniel'in sırtına ve benim omzuma koydu, yakınıma eğildi ve "Nesi var?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Nathaniel, "Yeterince yaklaştığında onlara zarar verecek mi?" diye fısıldadı.

Micah yanıma yaklaştı ve tutmak için elimi buldu. Hepimizin güven verici bir dokunuşa ihtiyacı var gibiydi, çünkü onlara doğru yaklaşırken yüzünde bir şey vardı. O anda silahı olmadığına gerçekten , çünkü ne kadar mantıksız görünse de
güvenmiştim. Edward'la görüştüğünden bile emin değildim,
Donna ve Peter'ın tepkileri karşısındaki gözyaşları bağışlama ve sevgiyle uyuşmuyordu. Dixie korkunç, korkutucu ve hatta iğrenç bir şey görmüş gibi görünüyordu.

Bernardo yavaşça onlara doğru ilerledi. Dixie ile ailenin arasına girmeye çalıştığını anlamam bir saniye sürdü. Bernardo
Haklıydı; yüzündeki ifadede yanlış bir şeyler vardı. Bir çocuğa yetişkinlere özgü şeyler söyleyerek zaten uygunsuz davranmaya çalışmıştı ve Peter'a verdiği zarar, onu inciten biri için saklı tutulmalıydı.

Onlar kucaklaşırken o da aileye yaklaşmaya devam etti. Bernardo her ihtimale karşı ona yaklaşmaya devam etti. Aralarındaki gerginlik

Hepsi kucaklaşmaya başladığında dağılan gerginlik geri gelmişti ama bu farklı türden bir gerginlikti. Dixie'nin işi henüz bitmemişti.

Araya giren Lucy oldu, Bernardo'nun koluna bir el koyarak hareket etmesini ve diğer kadına yaklaşmasını sağladı. "Dixie," dedi alçak ve yatıştırıcı bir sesle. Sanki duymamış gibi hiçbir tepki vermedi. "Dixie," diye tekrarladı Lucy daha yüksek bir ses tonuyla, "Dixie, bana bak." Hâlâ tepki yoktu. Dixie'nin tüm dikkati kucaklaşan aileye yönelmişti.

"Onu geri alamazsın, Donna. Yapma bunu. Seni bir kez , onlara bir daha asla güvenemezsin." Dixie bunu sanki Lucy onunla konuşmaya çalışmıyormuş gibi, sanki odada kendisi ve Edward'ın ailesinden başka kimse yokmuş gibi söylemişti.

"Dixie!" Lucy şimdi daha keskin söylüyordu.

Dixie gözlerini bir kez kırpıştırdı ve yüzündeki ateşin yoğunluğunun bir kısmı, artık dokunabilecek kadar yakın olan Lucy'ye bakmak için döndüğünde yumuşadı. Dixie bir kez daha gözlerini kırptı ve yüzündeki duygusal karmaşanın bir kısmı daha kayboldu. Kambur durmamak için omuzlarını dikleştirdi ama elleri iki yanında yumruk halinde duruyordu.

"Dixie, beni duyabiliyor musun?" Lucy tekrar daha yumuşak bir sesle sordu.

Dixie sözsüzce başını salladı, ama şimdi yüzü çok pürüzsüz, çok boş görünüyordu. Mavi gözleri normalin soluk tonuna geri dönmüştü ama yüzünde çok büyük duruyorlardı, tıpkı insanların şok geçirdiklerinde baktıkları gibi. Sanki son birkaç dakika içinde çok fazla duygu harcamış gibiydi, bu yüzden duygusuzluğa doğru salınmak zorundaydı. Geri kalanımız Donna, Edward ve çocuklar hakkında ya da Peter'ın Dixie'yi Becca'dan uzaklaştırma sorununu nasıl çözdüğü hakkında ne düşünürse düşünsün, bu
Dixie bunların hiçbirini görmedi. Ya yaklaşan evlilik, ya sözde aldatma, ya çocuklar, ya da tahmin bile edemeyeceğimiz bir şey, onu kendisinden başka kimsenin anlayamayacağı seviyelerde etkiledi.

"Dixie, tatlım," dedi Lucy, "bir şey söylemeni istiyorum, ne olursa."

Dixie başını salladı.

Lucy omzuna dokunmak için yavaşça uzandı. Dixie eli çıplak koluna değene kadar iyiydi, sonra irkildi. Dokunmak şu anda ona iyi gelmiyordu, bu yüzden Lucy elini geri çekti. "Tatlım, Dixie, iyi misin?"

Başını salladı ve sonra tüm duygulardan arınmış ama çok net bir sesle, "Evet," dedi.

Cevap o kadar açık bir yalandı ki, "*Hayır, değilsin*" demek isterdim ama Lucy benden daha zekiydi. Dedi ki, "Hepsi

Tamam tatlım, odana dönelim. Havuzdan çıktıktan sonra duş alıp giyinmen gerekiyor."

Dixie yine başını salladı ama gözleri hâlâ çok büyüktü ve elleri hâlâ iki yanında yumruk halindeydi. Bir şeyler hâlâ derinden yanlış ama ne olduğu ya da bununla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lucy, Dixie'ye dokunmadan onu koridorda sürüklemeye başladı, bu göründüğünden daha zordu ama işe yaradı. Dixie onun önüne geçti. Bernardo yoldan çekildi. Dixie'nin gözleri ona kaydı ve orada gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. Sadece bir anlık bir parıltı ve sonra gözleri yine boştu ve Lucy'nin onu koridorda rahatça ilerletmesine izin verdi.

Edward, Donna ve Peter, ikisinin de yüzünde hâlâ kurumakta olan , şimdi onları izliyorlardı. Edward'ın yüzünde hiçbir duygu yoktu ama Donna'nınki ikisine de yetecek kadarını gösteriyordu. Peter'ın kafası karışmış, ne olduğunu çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ben de öyleydim ama Dixie sakinleşmek için başka bir yere gittiği sürece yoktu. Uzun zamandır öğrenmiştim.

Herkesi düzeltemeyeceğinizi bir süre önce anlamıştım ama Peter on dokuz yaşındaydı; bunu henüz bilmiyordu.

"Bunu ona ben mi yaptım?" diye sordu alçak sesle.

"Hayır," dedi Edward.

"Emin değilim," diyen Donna'nın bu sözleri oğluna pek yardımcı olmadı.

Peter ona baktı, yüzü kederliydi. "Becca'ya söylemesini engellemek için başka ne yapacağımı bilemedim."

"Biliyorum," dedi ona daha sıkı sarılarak. "Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Onu incitmeden durumdan uzaklaştırmaya çalışıyordun," dedi Edward.

"Evet," dedi Peter.

"Ama o senin için aynı şeyleri hissetmiyordu," dedi Edward ve herkesin Peter'ın bacağına bakması için aşağı doğru işaret etti. Bol altından kalçasına doğru kan akıyordu. Bu iyi bir çizikti.

Donna küçük bir panik çığlığı attı. İşe yaramadı. Donna, Donna'nın şortunun paçasını yukarı çekmeye çalıştı ve Peter geri çekildi. "Yapabilirim anne."

Şortunun paçasını yukarı çekti ve bir çizik olmadığını gördü. Bir bıçak yarasıydı. Rodina, "Bu tırnaklarla yapılmamış," dedi.

"Hayır," dedi Edward ve yarayı daha iyi görebilmek için diz çöktü.

Donna tekrar ağlamaya başladı, sanki gözyaşları hala çok yakındı ya da belki de başka ne yapacağını bilmiyordu. Kendine has anları vardı ama çalışmadığı sürece, acil durumlarda her zaman harika değildi.

"Seni bıçakladı?" Bernardo sordu.

"Bir dolmakalem," dedi Peter. " geçerken bir masadan kaptı. Bacağıma saplayana kadar aldığını bile fark etmedim. Eğer gerçek bir bıçak olsaydı, beni gerçekten yaralayabilirdi."

Bir dolmakalemden beklediğimden çok daha fazla kan vardı. Sonra kan küçük delikten dışarı fışkırdı. Bu kötü oldu.

Edward yaranın yakınına eğilmişti. Beyaz tişörtünün eteğini kaldırarak kanı nazikçe sildi. "Sanırım kalemin bir parçası hâlâ yaranın içinde."

Peter, "Bu kadar kanadığını düşünmemiştim," dedi.

"Muhtemelen değildi," dedi Edward, "ama parça sen yürüdükçe daha derine işlemeye devam etti."

"Kan neden çıkıyor?" Donna sordu. "Sanırım bacağındaki
parça bir atardamarı kesmiş."

Küçük bir ses çıkardı ve beti benzi attı.

"Sakın bayılmaya kalkma," dedim.

Bana pek de dostça olmayan bir bakış fırlattı. "Üzgün olmaya hakkım var."

"Evet ama bayılacak biri varsa o da Peter'dır. Onun bacağı."

Bana kaşlarını çattı ama rengi daha iyiydi. Bana olan öfkesi, kendini toparlaması ve mevcut acil durumu kendisiyle ilgili hale getirmemesi anlamına geliyorsa iyiydi.

"Bayılmayacağım," dedi Peter. "Şu
sandalyeyi buraya getir," dedi Edward.

Bernardo, Dixie'nin daha önce yaslandığı sandalyeyi almaya gitti.

Peter, "Sandalyeye kadar yürüyebilirim Ted," dedi.

"Yürümek şarapnelin girmesine neden oldu. Doktor izin verene kadar yürümek yok."

"Doktor? O kadar da yaralı değilim."

Bernardo sandalyeyi Peter'ın arkasına koymuştu, Peter oturmaya başladı ama Bernardo onun kolunu tuttu ve Edward da kalkıp diğerini aldı. "Bacağını düz tut, hiç bükme."

İlerlemeye başladım ama Nathaniel benden önce davranıp diz çökerek Peter'ın bacağının düz durması için dizinin iki yanına yardım etti.

"Beni korkutuyorsunuz."

"Güzel," dedi Edward. "Yarayı tutmak için temiz havlu ya da başka bir şeye ihtiyacımız var, ama kanı almak için normal gibi sertçe bastıramayız.

akış durdu."

"Peçete mu?" Rodina sordu.

"yapıldıklarına bağlı olarak, evet," dedi Edward. Peçete aramak için koridora geri döndü.

Arkasından seslendi, "Eğer bir personel görürseniz, otel için nöbetçi doktorları olup olmadığını ve otelde kalıp kalmadığını sorun. Eğer doktor oteldeyse, onu bize gönderin. Eğer bir ambulans doktordan daha hızlı olacaksa, o zaman personele bir ambulans çağırmasını söyleyin."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Micah. Beni yanağımdan öptü ve Rodina'yı koridorda takip etti. Bram kimseye danışmadan onları takip etti. O Micah'nın gölgesiydi, nokta.

"Ambulans mı?" Peter dedi ki. "Bacağıma dolma kalem soktu, bıçak değil. Dikiş atılması gerekiyorsa, beni götüremez misin?"

Edward beyaz tişörtünü tamamen beklenmedik derecede büyük üst bedenini tekrar gösterdi. Diz çöktü ve beyaz bezi dikkatle yaranın üzerine koydu. Kanamayı durdurmamız gerekiyordu ama şarapnel parçasının üzerine bastırıp atardamarı daha fazla yırtmasına neden olmak istemiyorduk. Beyaz gömlek dönmeye başladı
Kıpkırmızı. Peter'ın ayağı seğirdi ve gömleği bir anda kanla doldu, sanki birçoğu bir anda dışarı çıkmıştı.

"Yaraya dokunduğumda acıdı mı?" Edward sordu. "Pek değil, ama ayağımı sabit tutmakta zorlanıyorum."

Nathaniel'in arkasında diz çöktüm ve Peter'ın ayağını dizimin üzerinde destekledim. Utanmış görünüyordu. "Bütün bunları yapmak zorunda değilsin. Daha önce bundan çok daha kötü yaralandım."

O haklıydı. Bir kurt kaplanı onu sonra onu hastanede görmüştüm. On altı yaşındaydı ve aynı kaplan beni neredeyse parçaladıktan sonra beni kurtarmak için bunu yapmıştı. Neden Peter'ı her gördüğümde başına kötü bir şey geliyordu?

"Daha büyük yaraların oldu Peter, ama bir yaranın küçük olması ciddi olmadığı anlamına gelmez," dedi Edward. Yaraya karşı tuttuğu gömleğe bakmamı sağladı. Neredeyse tamamen kanla ıslanmıştı. Bu çok çabuk olmuştu; lanet olsun.

Micah elinde bir kucak dolusu keten peçete ve Bram'la geri döndü. "Rodina ambulansı iki kez kontrol ediyor. Peçetelere daha erken ihtiyacın olacağını düşündüm." Sırılsıklam olmuş gömleğe baktı ve peçeteleri Edward'a uzattı.

Peter, "Onları yaramın üzerinde tutabilirim," dedi.

"Kıpırdamadan otur, Peter. Ne kadar hareket edersen o kadar hızlı kanarsın," dedi Edward.

Donna orada öylece durmuş her şeye bakıyordu. Onun işe yaramazlık beni başlamıştı. Bir şeyler fısıldadı ve sonra daha yüksek sesle söyledi. "Bu benim hatam. Dixie'ye söylememiş olsaydım, bunlar olmayacaktı."

Ona hak verdim, bu yüzden yüzümü indirdim ve Peter'ın ellerimdeki bacağına baktım, bu garipti, bu yüzden Nathaniel'in hemen önümde diz çökmüş geniş sırtına ve sonra Peter'ın yüzüne baktım. Solgundu; kahverengi gözleri bildiğimden bile daha koyu görünüyordu, çünkü teni kötü bir renkti. Doğal olarak Edward'dan da benden de daha koyuydu, ama o anda ikimizin de rengi daha fazlaydı. *Sadece şok ve korku olsun, kan kaybından solgun olmasın* diye dua ettim.

"Üzgünüm, Peter, Ted."

"Onca insan arasından Dixie'ye söylediğine inanamıyorum anne. O olsa hiçbir şey hakkında daha iyi hissetmenize yardımcı olmaz. O, her şeyi bir tür dramaya dönüştüren insanlardan biri. Ona güvenmenin iyi bir şey olacağını nasıl düşündün?"

"Anlayacağını düşünmüştüm çünkü onun kocası da onu aldatmıştı."

O zaman ona baktım. Hepimiz baktık.

"Ray aldatan bir orospu çocuğu," dedi Peter. "Onun kız arkadaşı yok; fahişeleri var."

Donna şok olmuş bir ifadeyle ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü oğulları Benji yıllardır benimle birlikte dövüş sanatlarına katılıyor. Herkes çocukların bir şey bilmediğini düşünüyor ama Benji'nin babasının bizi parfüm kokusuyla arabaya bindirdiğini ve bu parfümün 'nin annesinin sürdüğü türden bir parfüm olmadığını fark etmemek biraz zor."

"Dixie bana Ray'in onu birkaç kez aldattığını ama bıraktığına yemin ettiğini söyledi."

"Artık sınıfa kendimiz gidiyoruz, o yüzden belki başka kadınlardan uzak durmaya yemin etmiştir, ama arabadaki tüm çocuklar onun etrafta dolaştığını biliyordu."

Kadın onu otomatik olarak düzeltti. "*Lanet olsun deme*, Peter." "Bu gerçekten sana söylediklerimden daha mı önemli?" "Hayır, tabii ki değil, ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü Ray'i partilerde gördüğünüzde hep temiz şıktı ve Dixie'nin yanında dururdu. Herkes bir süreliğine

Öğleden sonra ya da akşam yemeğinde anne. Bunun dışında Benji'ye düşmanca davranıyordu, bunu biliyordu ve Benji de onun bildiğini biliyordu, ama Benji durmadı ve boşanmadı. Benji eyalet dışında bir üniversite seçti, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmadı."

Donna dehşete kapılmış görünüyordu. "Neden bize söylemedin?"

"Ne diyeceğim? Benji'nin babasının bizi tıraş losyonu kokusuyla bırakıp parfüm kokusuyla aldığını mı? Küçükken bana inanmazdınız ve bana inanmanız için bunu açıklayabilecek kadar , size birçok şeyi anlatmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Ayrıca, bu konuda ailesiyle konuşmaya çalışsaydın Benji'yi utandırırdın ve beni onların arabasından çıkarırdın. Diğer ebeveynlere de anlatırdın çünkü bunun ahlaksızlık olduğunu ya da çocuklara kötü örnek teşkil ettiğini düşünürdün. Durumu düzeltmeye çalışırdınız ama daha da kötüye . Bugün olduğu gibi."

"Peter," dedi Edward, bu tek kelime annesiyle nasıl konuştuğuna dikkat etmesi için bir tür uyarı gibiydi.

Peter ona ters ters baktı. "Bana söyle. Bana onun tam olarak bunu yapmayacağını söyle."

Edward oğlunun bakışlarının ağırlığıyla karşılaştı ama hiçbir şey söylemedi. Peter'ın bacağına daha fazla peçete tutmaya devam etti ve peçeteler kızarmaya başladı. Ambulans hangi cehennemdeydi?

"Yani bunların hepsi benim suçum," dedi Donna. "Anita'yla bir ilişki yaşıyor olmanız ya da belki de gerçekten yaşamıyor olmanız ama bana izin vermeniz
inanmam, çünkü gerçeğe inanmam. Bu da kulağa saçma geliyor."

"Benji'nin annesi babasından nefret ediyor ve bunu etrafta yetişkinler gösteriyor. Seni aldatan bir adamla yaşayamayacağına seni ikna eden o muydu?" Annesine dik dik bakarken Peter'ın alnında boncuk boncuk ter vardı. İri elleri sanki sandalyede kalmak için tutunması gerekiyormuş gibi sandalyenin altını kavrıyordu. Sandalyeyi ölümüne kavramaya ne zaman başlamıştı?

Sandalye mi?

Bernardo Peter'ın arkasına geçti ve bir elini iki omzuna koydu.
Onu daha fazla hareket ettirmemeye dikkat ediyordu ama çocuğun sandalyeye ölümüne tutunması başarısız olursa diye oradaydı. Peçeteler kanla doluyordu. Hayal mi görüyordum yoksa Peter'ın bacağı bir saniye öncesine göre daha mı ağırdı?

Edward, "Peter, bana bak." dedi.

Peter onun dediğini yaptı ve başını eğdiğinde daha iyiydi; yüzüne biraz renk gelmişti. Yine de hâlâ terliyordu.

"Haklısın Peter," dedi Donna. "Dixie, Anita'dan vazgeçmediği sürece Ted'le evlenemeyeceğim konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu."

Peter ona baktı ama başını arkaya yaslaması iyi değildi. Bernardo başını öne ve biraz aşağı doğru itti. "Konuşmak için yukarı bakmana gerek yok," dedi.

Peter sanki ağzı kurumuş gibi sertçe yutkundu. "Su yardımcı olur mu?" Micah sordu.

"Buz parçaları," dedi Edward.

"Ne bulabileceğime bakacağım." Micah koridorda yavaş bir koşuyla ilerlemeye başladı, Bram de peşinden geliyordu.

Peter, "Eğer gerçekten sevgili olduklarına inanıyorsan neden Ted'den Anita'yı bırakmasını istemedin?" dedi.

"Ben yaptım."

Peter başını kaldırmaya çalıştı ama Bernardo onun başını ve omuzlarını aşağı doğru tuttu. "Sakin ol, evlat."

Şaşırmış görünmüş olmalıyım çünkü Donna, "Ted sana bunu söylemedi, değil mi?" dedi.

Nathaniel'in sırtına bakmaya geri döndüm. Bu konuşmadan, bu andan çıkmak istiyordum. Neredeydi bu lanet
Ambulans mı?

Edward, "Donna'ya Anita'nın benim ortağım olduğunu söyledim. Acil bir durumda arkamda olacağına en çok güvendiğim kişiydi. Beni eve, sana, Becca'ya ve ona sağ salim getireceğine güvendiğim kişi. Ona bundan vazgeçmemi gerçekten isteyip istemediğini sordum."

"O zaman ondan kızımdan vazgeçmesini isteyemedim, çünkü tek düşünebildiğim Ted'e iş sırasında bir şey olması ve Anita'nın onu kurtarmak için orada olmaması halinde bunun benim hatam olacağıydı. Buna katlanamazdım, bu yüzden
Bu ilişkiyle yaşayabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi gerçek bir ilişki olmadığını biliyorum."

"Donna," dedi Nathaniel, "çok cinsiyetçi davranıyorsun." "Ne?

Nasıl cinsiyetçi oldum?"

"Eğer Anita bir erkek olsaydı, asla
onları bir ilişkiyle suçlayabilirdiniz. Eğer başka bir erkek olsaydı, sadece ortak olduklarını düşünürdünüz."

"Evet, bunu söyledim ama mesele sadece kadın olması değil."

"Anita'yla çıkma konusunda hevesli görünüyorsam, bu işle ilgilidir, hayali bir ilişkiyle değil, Donna."

"Hayır, sadece o değil."

"Ne o zaman anne? Ne oldu? Seni buna inandıran neydi?" Peter sordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini sandım ama sonunda alçak ve utanmış bir sesle cevap verdi. "Çünkü o çok güzel bir kadın."

Bu benim ona bakmamı sağladı. Kızarıyordu, yani utanmıştı. Güzel, utanmalıydı.

"Sende bir şeyler var, Anita. Sanki bu işten zevk alıyormuşsun ve bu iyi olacakmışsın gibi bir seksilik yayıyorsun." Daha da kızardı, çünkü şimdi ona bakıyor ve onun mantığı hakkında ne düşündüğümü görmesine izin veriyordum.

"Bana öyle bakma, Anita."

"Sana nasıl bakmamı istiyorsun?"

"Deli değilmişim gibi, güvensizliklerimin düğünümü mahvetmesine ve oğlumu yaralamasına izin vermemişim gibi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve gelenin en iyisini yaptım. Ondan uzağa baktım.

"Ambulans geliyor," dedi Nathaniel. "Nereden
biliyorsun?" Bernardo sordu.

"Duyabiliyorum."

"Ben
duyamıyorum."

"Ben de, ama Nathaniel söylüyorsa duyuyordur," dedim. "Yakında
burada olacak Peter," dedi Nathaniel.

"Güzel," dedi Peter, sesi biraz kalın çıkmıştı.

Bacağı aniden çok ağırlaştı. Nathaniel, "Sorun Peter, yanındayız." dedi.

"Dayan oğlum," dedi Edward, "sadece ."

Ambulansı şimdi duyabilirim. Ru, Bernardo'nun yanına diz çöktü, böylece ellerini Peter'ın göğsüne koyabildi. Nathaniel ve ben o bayılırken yaralı bacağını sabit ve düz tuttuk. Edward iki elini de
ellerini yaranın ve kana bulanmış peçetelerin üzerine koydu. Hepimiz Peter'ı tuttuk ve ambulansı bekledik.

Donna gözlerini sildi ve kendini toparladı. Ağlamayı bıraktı ve oğluna ilk yardım yapmamıza yardım etmeye başladı. Sanki eski Donna'ya, Edward öncesi Donna'ya geri dönmüştü ve birdenbire, işlerin gerçekten sarpa sardığını fark ettiğinde, gelinlik dükkanında Dixie'yi yere sererken gördüğüm o gücü buldu. Yeni, güçlü Donna'yı sevmiştim, ama onunla başa çıkamazdım.

zayıf versiyonuyla. İyi ki onunla evlenen ben değildim. Gerçi o anda Edward'ın yüzüne bakınca, onun da onunla evleneceğinden emin değildim.

35

EDWARD, Peter'la birlikte ambulansa BINDI. Sedyenin yanına giderken kolumdan tuttu ve beni de kendisiyle birlikte koşmaya zorladı. "Al Becca'ya iyi bak; Dixie'yi ondan uzak tut."

"Yapacağım."

Hâlâ bilinci yerinde olmayan Peter'ı ambulansa bindirdiler ve Edward arkada, hâlâ gömleksiz olan sağlık görevlisinin yanına sıkıştı. Kanlı gömleği yerde bir yere atılmıştı. Kapılar kapandı ve sirenler çığlık atarak, ışıklar dönerek yola çıktılar. Donna ambulansın ardından bakakaldı, sanki ona yeterince sert bakmak daha hızlı gitmesini sağlayacakmış gibi ya da başka bir sihirli düşünce. Edward
Bernardo'ya Donna'ya göz kulak olmasını söylemişti, bu yüzden Donna'nın yanında duruyor ve tepki vermesini bekliyordu. Donna'nın Becca'ya göz kulak olması gerektiğini düşünmüştüm, birinin ona göz kulak olmasına ihtiyaç duymaktansa, ama bu sadece bana aitti.

Becca, Nathaniel ile birlikteydi. Yaşına göre uzun boyluydu ama de sanki yarı boyundaymış ve yaşıtıymış gibi ona sarılmıştı.
neredeyse on ikisinden daha gençti. Yüzünü adamın boynunun yan tarafına , adamın saçları yüzüne dökülecek kadar uzundu.

Micah ve Bram, Nathaniel ve Becca'nın yanında duruyordu. Micah onu teselli etmeye çalışıyordu. Bram ise gösteriyi izlemek için toplanmış olan kalabalığı izliyordu. Rahatsız olduysa da belli etmedi. Carol, diğer çiçekçi kız olan kızları Ellie'yi kalabalıktan uzaklaştırmak için kocasının da kendisiyle gelmesi konusunda ısrar etmişti.
kan ve tanıdığı birinin ambulansa bindirilişini izlemenin olası travması. Yarbay Franklin gitmek istememişti ama karısına boyun eğdi. Düğün geri kalanı ışıklar ve sirenlerden etkilenerek bizi bulmuştu. Becca Peter'la birlikte gitmeye çalışmıştı ama kendisinin gidemeyeceğini ama Edward'ın gideceğini anlayınca Nathaniel Amca'nın onu alıp yoldan çekmesine izin vermişti.

Ru ve Rodina, Nathaniel ve Micah'ın Bram ile birlikte durduğu yer ile benim Nicky ile birlikte durduğum yer arasında biraz uzakta duruyorlardı. Nicky olayla ilgili hiçbir şey belli . Her zamanki sakin halini takınmıştı.

Lucy ve Dixie ambulanstan hemen sonra gelen iki üniformalı polisle konuşuyorlardı. İçlerinden birinin
Memur Dunley'di. Gözüme çarptı ve beni onlara doğru yönlendirdi. Becca ve adamlara tekrar baktım. Olayları bir süre daha kontrol altında tutacak gibi görünüyorlardı, ben de üniformalıların ve histerik kadının yanına gittim, Çünkü Dixie histerikti. Peter çok kötü yaralandığı için üzgün görünüyordu ve hıçkırıklar arasında, "Ona zarar vermek istememiştim," diye hıçkırıyordu. Lucy onun omzunu sıvazlıyor ve soğukkanlı polislere ne olduğunu açıklamaya yardımcı olmaya çalışıyordu. İşin içinde sinir krizi geçirmeyen bir kadının daha olması güzeldi.

Memur Dunley bana bir kaşını kaldırdı ve bir saniyeliğine onunla eşleşen bir ifade görmeme izin verdikten sonra boş suratına geri döndü. O iyi bir polisti; duruma duygu katmamak için elinden geleni yapardı.

"Şerif Blake, anladığım kadarıyla siz de bu işin içindesiniz." derken sesindeki ironiyi tam olarak saklayamadı.

"İlgili herkesi tanıdığımı kastediyorsanız, evet."

Ağzının bir köşesi hafifçe kıpırdadı, sanki ifadelerimi eğlenceli bulmuş ama belli etmemek için mücadele ediyormuş gibiydi. Beni bir kenara çekti ve diğer üniformalıları Dixie ile konuşmaya devam etmeleri için bıraktı, Lucy de elinden geldiğince yardım etti.

Bizi her zaman var olan palmiye ağaçlarının yakınındaki park alanının daha sakin bir kısmına götürdüğünde geniş omuzlarında hafif bir çökme oldu. "Saldırıya tanık oldunuz mu?"

"Hayır, sadece ambulans gelene kadar ilk yardıma yardım ettim."

"Görgü tanıkları, olaya karışan adamın kadını havuz alanından kaçırdığını söylüyor."

O anda bunun Peter için tamamen kötü sonuçlanabileceğini fark ettim. Dixie'yi rızası dışında kaçırmış ve onu dövüşerek ve çığlıklar atarak otelin içine taşımıştı. Tanıklar buna edebilirdi. Florida yasalarının nasıl yazıldığını bilmiyordum. Onu öylece götürmesi saldırı sayılır mıydı?

"Ben orada değildim."

"Saldırıya tanık olmadığınızı söylemiştiniz."

"Saldırı dediğinizde, onun Peter'a saldırdığını kastettiğinizi düşünmüştüm." "Bayan Carlitos, onu o kadar kötü yaralamak istemediğini söylüyor.
ama güvenliği için korkuyordu."

Gözlerimi ona diktim. "Bahse girerim böyle söylememiştir." "O zaman bana kendi kelimelerinizle anlatın."

"Bak, Peter sadece on dokuz yaşında."

Dunley, "1.80'den uzun, iri yarı bir adam, onları kucağına alıp bu şekilde tartaklasa pek çok kadın korkardı," dedi.

"Belki, ama istediğim bu değil."

"Peki ne demek istiyorsunuz, Marshal?"

Ona memur deme isteğime direndim. "O on dokuz yaşında ve hiç incitmek istemediği ama incitse de umurunda olmayan bir kadınla uğraşmak zorunda kalmadı."

"Kavgayı Bayan Carlitos başlatmış gibi konuşuyorsunuz."

"Ben buna kavga değil, anlaşmazlık derdim."

"Anlaşmazlık, ha? Parnell bıçak yarasıyla hastaneye kaldırıldı. Bu büyük bir anlaşmazlık. Aslında, bir kadın bir erkekten bıçaklayacak kadar korkuyorsa ben buna kavga derim."

İfadeler yine hoşuma gitmemişti ama gerçek değerini tartışamazdım, bu yüzden görmezden geldim. "Her şeyi Dixie başlattı."

"Ne şekilde?"

Ve işte yine o lanet yalana geri dönmüştük. Beni buna sürüklediği için Edward'a lanet ettim ve kendime izin verdiğim için kendime daha çok lanet ettim.
içine sürüklenmek. Ona ne kadarını söyleyeceğimi tartışıyordum ki polo tişörtlü ve pantolonlu bir adam yanımıza geldi. İlk başta onun
Ama Dunley biraz daha dik durdu ve iç çekti. Bu benim yeni adama bakmamı sağladı ve ona gerçekten baktığım anda başımızın belada anladım, ya da Peter öyleydi, çünkü o bir dedektifti. Nereden biliyordum? Belki de altın kalkan yüzündendi. Kirke Polis Departmanı'nın dedektif bulunduracak kadar büyük olduğunu bilmiyordum ama işte oradaydı, polo tişörtünün cebindeydi.
Dunley'nin ona yer verme şekli, sadece bir dedektif olduğunu değil, ya rütbesinin yeterince yüksek olduğunu ya da Dunley'nin bunun için savaşmayacağı kadar saygın ya da korkutucu olduğunu gösteriyordu.

Dedektif en fazla 1.80 boyundaydı, ince yapılıydı, öyle ki Dunley'nin yanında neredeyse kırılgan görünüyordu. Saçları zengin bir kestane kahverengisiydi, çoğu polis için biraz uzundu - yani, kulaklarını bile göremiyordunuz - ve dalgalanmaya başlayacak ya da belki de gevşek doğal buklelere yerleşecek kadar uzundu. Bir polis gibi görünmüyordu.

moda ifadesi, daha çok bir süredir berbere gitmemiş gibi. Bir polis dedektifinin erkekler kulübü saç kesimini bu kadar uzun süre görmezden gelmesine neyin sebep olduğunu merak ettim. Ayrıca bronzlaşmıştı, sanki boş günlerinin çoğunu açık havada bir şeyler yaparak geçiriyormuş gibiydi. Sonra gözlerine baktım ve tüm hoş spekülasyonlar sona erdi. Sorun gözlerinin rengi değildi, gözleri siyah görünecek kadar koyu bir kahverengiydi. Daha egzotik ve daha uğursuz göz renkleri görmüştüm. Hayır, gözlerindeki soğuk, neredeyse düşmanca hesaplamaydı. Fiziksel olarak heybetli olmadığı, bir polis gibi görünmediği gerçeğiyle oynamaya çalışırken, zekâsı ve yoğunluğu gözlerine hapsolmuştu. Belki de saçları kasıtlıydı. Biraz dağınık görünmesine yardımcı olduğu kesindi. Kıyafetlerinin düzgünlüğü ve bana bakan zihninin kesinliği dikkatimi dağıttı.

Memur Dunley, "Dedektif Terry Rankin, bu Şerif Anita Blake," dedi.

"Dunley bana bir düğün için şehirde olduğunu söyledi." Başımı salladım. "Doğru."

"Demek nedimesin."

"Hayır, sağdıç benim," dedim kara gözlerinin içine bakarak. Gerçekten iyi bir göz teması yüzünden ürkeceğimi düşündüyse yanılıyordu. Göz temasına bayılırdım.

O zaman gözlerini kırptı ve onun gözlerini kırpmasını sağlayabildiğimi bilmek güzeldi. "Sağdıç. Yani gelinin değil de damadın yanında mı duracaksın?"

Göz kırpma sırası bendeydi. En azından bu iş için en iyi adam olup olmadığımla ilgili birkaç yorum ya da dedektifin üzerinden akıp giden gerginliği kıracak herhangi bir şey umuyordum.

"Evet," dedim.

"Peter Parnell ile ilişkiniz nedir?"

"Gelinin biyolojik oğlu ve damadın üvey oğlu ve aynı zamanda düğünde sağdıç." derken yüzümü boş ve hoş tutmak için mücadele ettim

"Üvey baba-gelin ve damat zaten yasal olarak evli ve bu sadece yemin tazeleme mi?"

"Hayır, ama aile yıllardır birlikte yaşıyor. Düğüne yasal bir formalite diyelim."

"Yani onu sadece oğulları olarak mı tanıyorsunuz?" "Peter'ı çocukluğundan beri tanıyorum."

Rankin sanki bu bir şekilde önemliymiş gibi başını salladı. "Yani ona ve ailesine yakın mısınız?"

"Peter'ı kontrol etmek için daha fazla kişiyi hastaneye götürmek isteyeceğim kadar yakın." Dedektiften gerçekten uzaklaşmak istiyordum, çünkü bir şeyler dönüyordu, Peter ve Dixie arasındaki karmaşadan daha fazlası. Bir dedektifi, yanlış giden yüksek şakalara indirgenebilecek bir şey için almazdınız.

"Parnell, Bettina Gonzales'i ne kadar iyi tanıyordu?" Rankin sordu.

Bir saniye sürdü, çünkü Peter'ı soyadıyla düşünmeye alışık değildim. İsim konusundaki kafa karışıklığı muhtemelen beni şok olmuş görünmekten kurtardı, çünkü öyleydim. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ve etmeliydim de. Bugün erken saatlerde bir kadın otellerinden kaybolmuş, ardından da başka bir kadın zorla götürülmüş ve o kadar korkmuştu ki bunu yapan adamı bıçaklamıştı. Her polis bu iki olayı birleştirmeye çalışır.

Başımı salladım. "İyi değil."

"Gerçekten mi? On dokuz yaşında bir erkek ve yirmi bir yaşında bir kız havuz kenarında takılıyorlar ama birbirleriyle konuşmadıklarından eminsiniz."

"Sorduğun soruyu cevapladım Rankin. Başka bir sorunuz varsa, sorun."

"Birbirlerini iyi tanımadıklarını , bu ne anlama geliyor?"

Omuz silktim. "Söylediğim şey anlamına geliyor."

"Bettina Gonzales ile konuşup konuşmadığını gerçekten , değil mi?"

"Peter'ın günün her dakikasında ne yaptığını bilmiyorum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Yani Bettina'yla takılıp , değil mi?" Ağzımı açtım, kapattım ve düşünmeye çalıştım. "Bayan Bettina'yı görmedim. Gonzales'in Peter'a özel bir ilgi gösterdiğini sanmıyorum. Onu son gördüğümde Bernardo Benekli At'a oldukça odaklanmış görünüyordu."

"Dunley bana Benekli At ve kayıp kadınımız hakkında söyleyeceklerini anlattı." Yine bana konuşacak ya da hakkında pek bir şey vermemişti. Beni konuşturmaya çalışıyordu. Peter'ın Bettina'ya olanlarla bir ilgisi olmadığını ama söyleyeceğim her şeyin Peter'a karşı kullanılabileceğini de biliyordum. Bu inanılmazdı.

Polis onlarla bitirdiğinde masum yorumlar suçlu gibi görünebilir. Ben bir polistim. Bu oyunun nasıl işlediğini biliyordum.

"O zaman bildiğim her şeyi biliyorsun."

"Bundan şüpheliyim, Blake. Bundan gerçekten şüpheliyim." Sanki bir şeyler sakladığımı biliyormuş ve en derin, en karanlık sırlarımı ortaya çıkaracakmış gibi uğursuz bir ses çıkardı. Bu konuda hiçbir şey saklamıyordum, yani sırlarım kayıp kızı bulmasına yardımcı olmayacaktı. Neden bilmiyorum ama Bettina'yı bir kız olarak düşünmeye devam ettim. Yirmi bir yaşında olması yasaldı, ama o kadar bitmemiş ve güvensiz görünüyordu ki. Onu yetişkin biri olarak düşünmek zordu.

Rankin bana yine ciddi ciddi baktı, eğer bana bakmayı keserse itiraf sağlamaya çalışıyordu. Ben de ona baktım ve dostça bir gülümsemeyi başardım. Gözlerime ulaştığından emin değildim ama elimden gelenin en iyisiydi.
bu şartlar altında.

"Peter'ın küçük kız kardeşini kontrol etmem gerek. Onun ambulansla götürülüşünü izlediği için oldukça üzgün." Aslında arkamı döndüm ama Rankin'in benimle işi bitmemişti.

"Parnell'in masumiyetini savunmadığınızı fark ettim."

Geri döndüm ve gözlerimi dostça tutmaya çalışmadım.
"Ne için masumiyet, Rankin? Peter kalçasından o kadar derin bıçaklandı ki atardamarı delindi."

"Çığlık atan bir kadını otelin havuzundan sürükleyerek çıkaran ve otelin büyük bir bölümünde onu zorla taşıyan da oydu.
Otelin alt katında. Bayan Carlitos'un kendisini bırakması için yalvardığını ve yoldan geçenlerden yardım istediğini söyleyen bir düzine görgü tanığımız var."

"Eğer gerçekten tehlikede olduğunu düşünüyorlarsa, neden ona yardım etmediler?"

"Parnell 1.80'den uzun ve iyi durumda. Ondan , Blake."

Peter'ı bu şekilde görmeye çalıştım. Onu insanların bulaşmaktan korkacağı iri, atletik bir adam olarak görmeye çalıştım ama yapamadım.
"Özür dilerim,
Dedektif Rankin, ama Peter'ı öyle görmeyecek kadar iyi tanıyorum." "Bir metre boyundaki bir adamdan korkmazsınız.
çığlık atan ve korktuğu her halinden belli olan bir kadını otele mi soktunuz?" "Hayır."

Bana inanmadığını belli etti.

"Polis Teşkilatı'nın doğaüstü şubesinde çalışıyorum Rankin. Zamanımı vampir ve likantrop avlayarak geçiriyorum. Mücadele eden bir kadınla birlikte olan uzun boylu bir adam korktuğum şeylerin bile yaklaşamaz."

"Kim olduğunu biliyorum, Blake."

"O zaman gerçekten gözünün önünde bir kadının kaçırıldığını düşünseydin senin yapacağın şeyin aynısını yapacağımı biliyorsun. İkimiz de gerçekte ne olduğunu iki kez kontrol ederdik ve eğer bu bir kaçırma olayıysa, durdururduk."

"Çoğu erkek seni bir tehdit olarak görmez," dedi. "Çoğu erkek aptaldır."

Ağzı neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı, ama eğer onu eğlendirdiysem, buna karşı koymayı başardı. Az önceki ciddi haline geri döndü. "Parnell'i çocukluğundan beri ama hâlâ onun onurunu savunmadın. Çoğu insan bana arkadaşlarının bunu yapamayacağını, çok iyi bir adam olduklarını, asla kimseyi incitmeyeceklerini söyler. Bu şekilde protesto etmemeni ilginç buluyorum Blake. Sanki Parnell ve kayıp kadın hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsun."

"Herkesin söylediği şeyleri söylememi mi istiyorsunuz? O . Tabii ki o yapmadı. Peter'ı savunmak zorunda değilim ama şu anda Becca ve annesini kontrol etmem ve hastaneye gidip Peter'ı kontrol etmemiz için bizi organize etmem gerekiyor."

Sonra oradan uzaklaştım ve evet, Rankin seslendi ama tutuklu değildim. Onunla ya da herhangi biriyle konuşmaya devam etmek zorunda değildim. I Kuralları ve ne kadar biliyordum. Rankin ve Dunley ile konuşarak hiçbir şey kazanamazdım ama söylediğim şeyler daha sonra Peter'a zarar verebilirdi. Bettina'nın kaybolması konusunda masumdu ama işler ters giderse Dixie'ye yaptıklarından dolayı suçlanabilirdi.
Saldırı olabilir, hatta birini isteği dışında alıkoymak bile olabilir. Kim bilebilirdi ki? Yerel polisler bu olayı büyütmek istiyorlarsa
olabilir. Peter'ın bıçak yarasından daha fazla sorunu olabilirdi. Elbette, ilkini dert etmesi için sonuncusunu yaşaması gerekiyordu. Peter'ın Dixie'nin yaptığı şey yüzünden öleceğini gerçekten düşünüyor muydum? Hayır, ama göğsümde daha az emin olduğum bir sıkışma vardı.

36

EDWARD BIZE Peter'ın ameliyatta olduğunu söyledi. Donna, Bernardo Amca'yla birlikte oradaydı. Şerif Rufous ve karısı Marisol hâlâ gezmeye çıkmışlardı ve henüz kimse onlara ulaşamamıştı. Yarbay Franklin gelip Becca'yı küçük kızlarıyla birlikte saklanması için odalarına götürmeyi teklif etti ama hayır demek zorunda kaldım. Edward beni görevden alana kadar Becca bizimle kalacaktı.

Polis hâlâ insanları sorguluyordu ve bunların arasında Micah, Nathaniel, Ru, Rodina, Bram ve Nicky de vardı. Nicky'yi neden sorgulamak istediklerinden emin değildim -havuza bile gitmemişti- ama polis bu konuda çok ısrarcıydı. Dedektif Rankin ortaya çıktığında, polis birdenbire birlikte seyahat ettiğim herkesle fazlasıyla ilgilenmeye başlamıştı ya da belki de bu sadece onların titizliği ve benim paranoyaklığımdı. Ama her ne sebeple olursa olsun, birden korumalarım ve hatta sevgililerim bile kalmamıştı. Bu konuda gergin hissetmek yerine neredeyse rahatlamıştım, sanki biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacım varmış gibi. Becca'yı üstünü değiştirmesi için odasına götürürken neredeyse kendimi suçlu hissediyordum, sadece o ve ben, sanki Nicky'den ya da birinden tek başıma dışarı çıkmak için izin almam gerekiyormuş gibi. Otel polis kaynıyordu. Yeterince güvende olacağımı düşündüm.

Becca'nın başının üst kısmı omzuma geldi, ama yine de elini onunkinin içine soktu ve yürürken aramızda salladı. Onunla tanıştığımdan beri ellerini böyle sallamayı severdi ama altı yaşındayken sevimli olan şey on bir yaşındayken biraz tuhaftı ya da belki de sadece benden daha uzun olacağının farkına varmasıydı. Şimdi omzuma kadar gelse, on dört yaşına geldiğinde benim kadar uzun olacaktı, tıpkı Peter'ın olduğu gibi. Onun tam boyuna ulaşamayabilirdi ama bir yerde beklerken okuduğum makalelerden birini hatırlıyordum. Bir erkeğin boyunu alıp beş santim çıkarırsanız, bu bir kadın olarak ne kadar uzun olurdu. Bir kadına beş santim eklerseniz, bu onun bir erkek olarak boyu olurdu. Bundan emin .

doğruydu, ama erkekken beş-sekiz olduğum fikri hoşuma gitmişti. Becca için Peter'ın boyunu alsaydım, en az on beş olabilirdi.

"Anita Teyze," dedi her zamanki neşeli tonundan çok daha ciddi bir sesle. Devam etmesini bekledim ama etmedi. Koridordan odalarına doğru yürürken ona baktım ama yine de bir şey söylemedi. Yürürken yere bakıyor, sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi ellerimizi ileri geri sallıyordu. Belki de bu onun için rahatlatıcı bir şeydi.

"Naber Becca?" diye sordum.

"Peter onu götürmeden önce Dixie Teyze havuzda bir şeyler bağırıyordu."

Midem sıkıştı ve neredeyse tökezliyordum. Bu konuşmayı Becca ile yapmak istemiyordum. Bunu sadece ikimizle yapmak istemediğimden de emindim. Nathaniel'in çocuklarla arası benden iyiydi ve Micah neredeyse herkese ve her şeye karşı daha sakindi.

Öğrendiğim şeylerden biri de birine diğer yarım ya da diğer yarımlar demenin bir bütün olmadığınız anlamına gelmediği, ancak hayatınızı birbirinizin güçlü yönlerine göre paylaştırdığınızdı. On bir yaşındaki bir çocukla babasıyla yaşamadığım sözde ilişki hakkında konuşmak ... Kahretsin, belki de bunu yapmanın iyi bir yolu yoktu.

Bu konuşmayı. Adamların yanımda olmasını isteyerek korkakça davranıyordum ama o anda bu konuşmayı yapmaktansa kötü bir adamla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Derin bir nefes aldım, yavaşça bıraktım ve "Ne tür şeyler?" diye sordum.

"Sen ve babam . . erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi, birbirinizle çıkıyormuşsunuz gibi. Bu doğru değil, değil mi?" Dixie'nin kullandığı kelimelerin bunlar olmadığından neredeyse yüzde yüz emindim, ama onlarla çalışabilirdim.

"Hayır, Ted ve ben çıkmıyoruz."

"Bu iyi, çünkü sadece annemle çıkabilir, değil mi?" Durdu ve koridorda bana döndü, hala elimi tutuyordu, böylece ben de durmak zorunda kaldım. O içten kahverengi gözleriyle bana baktı, o kadar açıktı ki, ona doğruyu söyleyeceğime o kadar inanmıştı ki. Altı yaşından beri o kadar da değişmemişti. "Yani, Nathaniel Amca ve Micah Amca'yla çıktığını ve onların da birbirleriyle çıktığını biliyorum ama annem ve babam böyle yapmıyor, değil mi? Onlar başkalarıyla çıkmıyor, değil mi?"

"Doğru, onlar tek eşli." "Ve sen de çok

eşlisin," dedi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Çok eşli, evet."

"Ama babam ve annem çok eşli değiller; onlar , tek eşliler."

"Evet."

"O zaman annemin arkadaşı neden öyle dedi?"

"Dixie'nin bunu neden yaptığından emin
değilim."

"Deli mi bu kız?"

Dixie'nin yüzündeki ifadeyi düşündüm. "Aslında, sanırım öyle olabilir."

"Daha önce hiç bu kadar deli birini görmemiştim. Korkutucuydu." Biraz titredi.

Ona sarıldım ve yanağımı saçlarının tepesine bastırdım. "Hadi seni mayodan çıkarıp sokak kıyafetleri giydirelim," dedim.

"Pembe elbisemi giyebilir miyim?"

"Bana sadece bir pembe elbise getirdiğini mi söylüyorsun?" Dedim.

Bana gülümseyecek kadar sarılmaktan uzaklaştı. "Bir pembe elbisem var ama pembe şortum, pembe kotum, pembe sandaletlerim, pembe kovboy çizmelerim ve pembe gömleklerim var!"

Güldüm. "Sence bu pembe bir yolculuk için yeterli mi?"

Daha da geniş gülümsedi ve başını, saçları yüzünün etrafında dalgalanacak kadar sert salladı.

Daha yüksek sesle güldüm ve o da bana katıldı. Hala kahkahalarla parlayan odalarının kapısına vardık. Anahtar kartını bulmak için cebimi karıştırdım. "Neden hiç pembe giymiyorsun, Anita Teyze?"

"Pek benim rengim değil," dedim anahtar kartını kilide sokarken ve yeşil ışık yanarken. Kapıyı açtım ve derinden gelen bir ses bana seslendi koridorun bize en yakın köşesinde. "Seni pembeler içinde görmek isterim, Anita."

Becca'yı odaya ittim, değiştirmesini söyledim ve sesin sahibi ortaya çıkınca köşeye döndüm. Bir metre boyunda, kel kafası neredeyse tavana değiyordu.

Vandyke sakalı ve bıyığı. Biçim veriyor ve yüzünü vurgulamaya yardımcı oluyordu, böylece yüzüne rengini veren sadece kaşlarının siyah kemeri değildi. Onu yakışıklı bulanların olduğunu görebiliyordum.

Ama ben onun kafasının ve kalbinin içini o şekilde göremeyecek kadar iyi biliyordum. Gözleri sadece Dedektif Rankin'inki gibi siyah görünen koyu bir kahverengi değildi; tıpkı

Rodina'nın ve Wyatt'ın. Onda Galli soyu olup olmadığını merak ettim.

Bir yerlerde. Ama gözleri daha rahatsız ediciydi, çünkü yüzüne o kadar derin yerleşmişlerdi ki ikiz mağaraları andırıyorlardı.

"Olaf," dedim ve silahımı çekmemi engelleyen tek şey Becca'nın odadan geri çıkmaya çalışmasıydı.

"Anita," dedi, neredeyse aç bir bakışla beni izliyordu, sanki o bir aslan ve ben de ceylanmışım gibi. O artık bir kurt aslanıydı ama ben ceylan değildim.

"Otto Amca!" Becca haykırdı ve kolumun altından kayarak iri adama doğru koşmayı başardı.

"Otto Amca?" Dedim ve "*Ne zaman Otto Amca oldun sen?*" dememek için *kendimi* zor tuttum. Becca sanki o bir sosyopat ya da seri katil değilmiş gibi kendini onun kollarına attı. Ama U.S. Marshal Otto Jeffries olarak, o bunların hiçbiri değildi. Elindeki silahı sallamasını izledim.
küçük kızı havaya kaldırdı ve yüzündeki gülümseme yeterince gerçek görünüyordu. Ne haltlar dönüyordu?

37

BECCA'yı sol koluna geçirdi, böylece sağ kolu serbest kaldı. Beni neredeyse silahıma davranırken görmüştü. Bunun en iyi hamlem olmadığından hâlâ emin değildim ama Becca'ya babasıyla olan ilişkimi açıklamak istemiyorsam, bunu gerektirecek hiçbir şey yapmamışken, onun önünde Otto Amca'yı vurarak öldürmemi izlemesiyle uğraşmak istemediğimden emindim. Çocuklar için yaptığımız şeyler.

"Ne . . . Burada ne yapıyorsun, Ol... Otto?"

"Düğüne davet edildim," dedi Becca'ya gülümseyerek, Becca da kollarını onun boynunun yumuşatılmış kaslı gücüne güvenle dolamıştı. Onu hiç bu kadar normal ya da mutlu görmemiştim.
Becca'yla da hiç böyle etkileşime girdiğini görmemiştim. Sebep sonuç ilişkisi olduğuna emindim.

Koridorda ilerlerken yaptığı hareketten o kadar etkilenmiştim ki ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Ted bana geleceğini söylemedi."

Kapıya birkaç adım kala durdu ve Becca'yı halının üzerine bıraktı. "Anita Teyze'nin sana gibi git üstünü değiştir, *küçük* hanım."
Alman büyükannem sayesinde, az önce ona *küçük kız* dediğini biliyordum. Sesi gülümseyen yüzüne uyuyordu, ama küçük kız
Onu şimdi görebiliyordum, bu yüzden gözleri tamamen benim içindi. O siyah bakışlarda dostça ya da amcaca hiçbir şey yoktu.

Ben kapının önündeydim ama Olaf kapıdan sosyal normların gerektirdiğinden birkaç adım daha uzakta duruyordu.
Bu yolculukta her ne yapıyorsak, beni ürkütmek istemedi - henüz.

Becca birimizden diğerine baktı. Olaf hâlâ gülümsüyordu ve durduğu yerden gözlerini yeterince iyi göremiyordu ama ya benim yüzüm bunu ele veriyordu ya da aramızdaki gerilimi hissediyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu emin olmayan bir sesle.

"Evet," dedim.

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle ve dost canlısı bir dev gibi görünmek için dudaklarını hâlâ kıvıran gülümsemesiyle gözlerini doldurdu.

"Git üstünü değiştir Becca, bu arada Otto Amca ve ben biraz konuşalım." "Kavga mı edeceksiniz?" diye sordu.

Bu ikimizi de ürkütmüş gibiydi. "Tabii ki hayır," dedim ama içimden geldiği gibi değil.

Olaf, "Anita Teyze'yi çalışacağım" dedi.

Becca gözlerini bize dikti. "Ben üstümü değiştirirken kavga etmeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Anita verirse ben de söz veririm."

Ona baktım ama çocuğa gülümsüyor ve beni görmezden geliyordu. "Otto ile kavga etmek istemiyorum, o durursa ben de dururum."

"Anita Teyze," dedi Becca çıplak ayağını yere vurarak, "bu hiç umut verici değil."

Biraz yüksek sesle iç çektim ve dişlerimi sıkarak gülümsedim ve "Sen değiştirirken Otto'yla kavga etmemek için elimden geleni yapacağım" dedim.

Bana annesinin erkeklerden bıktığı zamanki halini hatırlatan bir bakış . "Tamam, Anita Teyze, ama söz verdin, tartışmak yok."

"Annenle babandan böyle tartışmamalarını istiyor musun?" Ben sordum.

"Bazen," dedi ve her ikisine de onaylamayan son bir bakış atarak odaya girdi ve kapıyı kapattı. Koridor bir anda çok sessizleşti.

"Edward burada olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Davetiyem gelinden bir notla birlikte geldi." "Ne tür bir not?"

"Ted'aramızın neden bozulduğunu bilmediğini ama düğünde dostluğumuzu onaracağımızı umduğunu söyledi."

Kahretsin, gizli bir kimliğe sahip olmanın getirdiği şey bu. Eğer nişanlınıza Batman olduğunuzu açıklayamıyorsanız, Otto Amca'nın aslında Joker olduğunu açıklamak zor olur, o yüzden belki de onu düğüne davet etmeyin. Yüzümde ne belirdi bilmiyorum ama bu onun kıkırdamasına neden oldu - derin, gürültülü, memnun bir ses.

ve tamamen farklı bir insandan gelen seksi bir kahkaha . Dürüst olmak gerekirse, Olaf'ın içinde böyle bir kahkaha olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Donna daha iyisini bilmiyordu ama sen biliyordun. Edward'la öpüşmeyeceğinizi ve biliyorsun, o zaman neden geldin?"

"Öpmek istediğim kişi o değil."

"Senden aldığım son notta, benden uzak durduğunu, Nicky'yi evcilleştirdiğim gibi seni de evcilleştirmemi istemediğini yazmıştın."

"Notta, bir werelion olarak yolumu bulana kadar sizden uzak duracağım yazıyordu, böylece vampir hileleriniz beni
haremin için başka bir evcil kedi."

"Notta *vampir hileleri* ya da *harem* yazdığını hatırlamıyorum," dedim.

Gülümsedi ve gülümsemesi neredeyse gözlerine ulaşıyordu. "Belki de değil, ama ikisi de ima edildi."

Derin bir nefes aldım, yavaşça dışarı verdim ve mantıklı olmaya çalıştım. Olaf aslında takdire şayan bir şekilde davranıyordu. Beni korkutmamak, hatta ürkütücü olmamak için elinden geleni yapıyordu ki bu onun için büyük bir olaydı. O öyle ben de öyle yapardım. Ayrıca, eğer gerçek bir kavga çıkarsa, Edward ve Bernardo'yu yanımda istiyordum ve ikisi de hastanedeydi.

Aklıma bir şey geldi. "Ne zamandır şehirdesin?" diye sordum.

"Uzun sürmez."

"Buraya tüm polisleri görecek kadar zamanında geldin mi?"

"Edward'ın ambulansla gidişini ve Bernardo'nun
Donna'yı kiralık arabada takip et. Polis neden tüm adamlarınızla bu kadar ilgileniyor?" Bunu söylerken bana çok kararlı bir şekilde bakıyordu.

Nabzım başladı, ben de burnumdan yavaşça ve dengeli bir şekilde nefes aldım. Olaf hâlâ insan olsaydı fark etmeyebilirdi ama bir werelion olarak kalp atışlarımı düşük tutmak için mücadele ettiğimi biliyordu. Kendini göstermeden önce tüm destekçilerimin gitmesini ya da polisle bağlantıya geçmesini beklediğini itiraf etti. Gülümsedi ve bu gülümseme çocuklar için güvenli değildi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, bir adamın sizi soymakla kalmayıp, çıplak olduğunuzda size ne yapacağını düşündüğünü söylüyordu.

"Yani Peter'ın yaralanmasını izlediniz ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadınız mı?"

Gülümsemesi soldu. "Saldırının gerçekleştiğini görmedim, yoksa ona yardım ederdim."

Bir an onun ne tür bir yardımda bulunabileceğini düşündüm ve bir yanım bunu kaçırdığı için üzüldü, ama aklı başında olan yanım

Sevindim. Peter, Dixie'ye saldırmakla suçlanabilirdi ama Olaf ona yardım ettiyse, saldırının endişelerimizin en küçüğü olacağından emindim. Dürüst olmak gerekirse, onun kötü olmayan bir kadını yaraladığını hiç görmemiştim. Edward bir keresinde Olaf'ın marifetlerini görmüştü ve kadına yaptıkları Edward'ın aklından çıkmamıştı. Ama bu başka bir ülkede Olaf tarafından yapılmıştı, Olaf'ın Clark Kent'i olan Otto Jeffries tarafından değil. Otto Jeffries iyi durumda bir şerifti. Jeffries Interpol'ün radarında bile değildi. Bu temiz bir kimlikti ve muhtemelen ordunun ya da bir iki hükümetin Olaf'a yaptığı bazı şeylerden sonra nasıl temiz bir kimlik verdiğini bilmek istemezdim. Elbette gezegende Edward ve Ted Forrester hakkında aynı şeyi düşünen insanlar olabilirdi ama Edward benim en iyi arkadaşımdı ve Olaf seri katil sevgilisi olmamı istiyordu ya da son konuştuğumuzda çift hedefi buydu.

"Ama herkesin hastaneye gitmesini beklediniz, öyle mi?"

"Önce yalnız konuşmamız gerektiğini düşündüm," dedi ve yüzü ciddiydi, alaycı değildi. Bunun güven verici olup olmadığından emin değildim.

"Demek hangi odaya gittiğimi öğrendin ve bizi takip ettiğini duymayayım diye diğer taraftan çıktın."

"Evet," dedi, yüzü hâlâ ciddiydi.

"Hızlı çalışıyorsun."

Başını eğerek iltifatımı kabul etti ama açıkçası iltifat olarak algılanmamıştı. Ona sataşmamak ve işleri daha da kötüleştirmemek için kendimi zor tutmasaydım, ona ne kadar iyi takipçi yeteneklerine sahip olduğunu söylerdim, ama daha iyisini biliyordum. Birimiz diğerini kızdıracak bir şey yapana kadar, o yaparsa ben de uslu duracaktım. Çünkü her şeyin cehenneme döneceği bir an gelecekti. Olay olduğunda onunla yalnız kalmak istemedim ya da belki de istedim. Sanırım bu benim onu öldürecek miydi yoksa o sırada beni öldürmeye mi çalışıyordu. Birincisi için tanık istemedim; ikincisi için yardım isterdim.

"Sen hâlâ sessizlikten hoşlanan tanıdığım tek kadınsın."

Becca kıyafetlerini değiştirirken onunla arkadaşça bir sessizlik içinde beklediğimi düşündüğünü fark ettim. Olaf'a onu kızdırmayacak ne söyleyeceğimi bir türlü bilemiyordum. "Söyleyecek bir şeyim olmadıkça konuşmamaya çalışıyorum."

"Bu hem erkeklerde hem de kadınlarda takdire şayan bir niteliktir."

Bir keresinde sadece *kadınlar* diyecekti. "Katılıyorum," dedim ve sonra sormayı düşündüm, "Peter'ın nasıl yaralandığını biliyor musun, yoksa sana ayrıntıları anlatmam mı gerekiyor?"

"Resepsiyon görevlisi adamın bir kadına saldırdığını ve kadının da namusunu korumak için bıçakladığını söyledi." Bunu hiçbir etki olmadan söyledi, boş bir yüz, boş bir ses, hiçbir şey, sanki bir şekilde orada değilmiş gibi. Enerjisinin likantropiye yakalanmadan önce olduğu gibi şimdi de aynı olduğunu fark ettim. İçindeki canavarı ya da fazladan bir enerjiyi hissedebilmeliydim ama hiçbir şey yoktu. Sert, sıkı ve mükemmel bir kalkan oluşturuyordu. Çoğu likantrop asla bu derecede kalkan kullanmayı öğrenemez. O kadar uzun süredir şekil değiştirmemişti, aşağı yukarı sadece iki yıl. Etkileyiciydi ama bunun üzerine konuşmanın onu üzüp üzmeyeceğinden emin değildim, bu yüzden beni üzen bir şeyden bahsettim.

"Kimseye saldırmadı. Onu bir bölgeden uzaklaştırdı ve ona zarar vermemek için elinden geleni yaptı. Ona zarar vermeme konusunda aynı şekilde hissetmedi."

"Kadını neden zorla götürdü?"

Gerçekten ayrıntılara girmek istemiyordum ama Olaf, Donna dışında Edward ve benim ilişkimiz hakkında yalan söylediğimiz tek kişiydi. Donna'ya göre bunun nedeni gerçeğe inanmamasıydı; Olaf'a göre ise benim Edward'ın kız arkadaşı olmam, Edward'ın tehdidine benimkinden daha fazla saygı duyacağı anlamına geliyordu. Edward beni kendi bölgesi olarak işaretlemişti ve Olaf için buraya bir bakış, oraya bir el atma, bir sarılma, bir kucaklaşma ile İzinsiz Girilmez işaretleri koymuştu. Bunların bazıları diğer polis memurlarının önünde yapılmıştı, bu da ikimizin de itibarına yardımcı olmamıştı, ama Edward Olaf'ı uzakta tutmanın buna değeceğini düşünmüştü. Ben de kabul etmiştim ve şimdi gerçeği söylemem gerekiyordu, bir bakıma.

Sözlerimi bitirdiğimde kızgın görünüyordu ve koridorda ılık bir enerji soluyordu. Tanrım, enerjisini kontrol etmesi inanılmazdı. Eğer şu anda ne olduğunu bilmeseydim.
bana bile insan gibi geldi. Elbette kendini koruyordu ve ben onun içindeki canavarı çağırmaya çalışmıyordum ama yine de etkileyiciydi.

"Bu diğer kadın neden çocuğa söylemek istesin ki?"

"Görünüşe göre kendi kocası çok ve sık aldatıyor. Görevi gereği onunla ama Donna'nın da aynı hatayı yapmasını istememektedir. "

"Edward'ın tek zayıf noktası sensin. Bir daha düşmeyecek."

"Söz konusu kadın olan Dixie'nin buna neden inanmadığını ."

"Kocasının onuru yok." "Görünüşe göre."

"Kılıç eğitimi almış mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman nasıl oldu da onu bir kalemle bıçakladı ve isabet ettirdi? Bu çoğu eğitimli askerin sahip olduğundan daha fazla beceri gerektirir."

"Bence o şanslı ya da Peter şanssız." "Kimse o

kadar şanslı değildir."

"Kendini savunmak için bir şeyler arıyordu ve görünüşe göre birisi etrafta bir dolmakalem bırakmıştı."

"Dolma kalem nadir bulunur."

"Dediğim gibi, şanslı ve şanssız. Sonra Peter'ın bacağından bir parça koptu ve gerisini biliyorsunuz."

"Eğer Peter hayatta kalamazsa, kadın da hayatta kalamaz."

"Biliyor musun, normalde bunu ürkütücü bir yorum olarak görürdüm, ama sana katılıyorum."

"Bunu yapmama yardım eder misin?"

"Hayır, Dixie'yi bir insan olarak tanıyorum. Ona yapmaktan hoşlandığın şeyleri yapmana yardım edemem."

"Onu tanımak neden bir fark yaratıyor?" diye sordu ve sadece şaşırmak yerine bu soruyu sorması iyi bir işaretti. Bu soruyu sormama ve vereceğim cevaba güvenmesini takdir ettim.

"Birini tanımak ona zarar vermenizi zorlaştırmaz mı?" "Pek değil."

baktık. "Gerçek bir empati kurma yeteneğiniz var mı?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum, ama sadece hissettiklerimi bildiğim için, hissettiklerimin empati olmadığından emin olamam. Şimdi soruma cevap verin.

Birini tanıyor olmanız neden sizi daha çok rahatsız ediyor?"

Bunu ona nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "Dixie tam bir baş ve aldatma konusunda patolojik denecek kadar deli olabilir ama çocukları olduğunu biliyorum. Kocasının ona piçlik yaptığını biliyorum. I

Oğulları ve Peter'ı yıllarca dövüş sanatları kursuna götürdüğünü biliyorum.

Dixie'yi sevmem ama o benim için gerçek.

Düşünceleri, duyguları ve kendine ait bir hayatı var. Daha fazlasına sahip olurdum.

Onu incitmek ya da hayatını elinden almak sorun değil çünkü onun bir hayatı olduğunu biliyorum. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Söylediğiniz her şeyi anladım, ancak birinin ayrıntılarını bilmeyi sizden çok farklı görüyorum."

"Nasıl yani?" Sordum çünkü daha önce kendisi hakkında bu kadar çok konuşmaya hiç istekli olmamıştı ve kendime rağmen ilgimi çekmişti. Gerçi Becca yakında ortaya çıkmazsa, onun peşinden gidecektim. Yani, o daha ergen bile değildi. İçeride ne halt ediyordu da bu kadar zaman alıyordu?

"Biri hakkında ne kadar çok şey bilirsem, bedenine olduğu kadar zihnine de o kadar çok işkence edebilirim. Bilgi edinmek için birini kırmak için ihtiyacım olan şeyi bana veren genellikle kişisel ayrıntılardır."

"Sorgulama için mi demek istiyorsun?" "Bu
da bir kullanım, evet."

Daha fazla sormak isteyip istemediğimi tartıştım. Şimdiye kadarki tartışma çoğunlukla akademikti. Rahatsız edici olmadan ilginçti, bu da Olaf ve benim için hoş bir değişiklikti.

"Bazen yabancılar daha tatmin edici oluyor, eğer tek istediğim kan ve acı ise, ama bazen uzun bir av daha da iyi oluyor. Yüz ifadelerini ve vücutlarının nasıl hareket ettiğini biliyorum, bu yüzden acılarını ve korkularını bir yabancının yüzünde olduğundan daha fazla görebiliyorum."

"İşte böyle," dedim.

"Ne?" diye sordu ve gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Güzel bir tartışma yürütüyorduk, içgörülerimizi paylaşıyorduk ve sen Hannibal Lecter gibi davranıp fazla şey paylaştın."

"Benim ne olduğumu biliyorsun, Anita. Başından beri biliyorsun. Sana karşı hiç rol yapmadım, ne olduğumu hiç saklamadım. Sanırım fark buydu."

"Hiç saklanmadın çünkü Edward tanışmadan önce bana senin ne olduğunu söyledi."

"Sana söylememiş olsa bile rol yapacağımdan emin değilim. O davada bizimle çalışması için bir kadın getirmesine çok kızmıştım. Bir kadın onun, Bernardo'nun ve benim yapamayacağımız neyi yapabilirdi ki?"

"Hatırlıyorum," dedim.

Sonra gülümsedi ve sanki o da hatırlıyormuş gibi başını salladı. Onu bu kadar insan görmek garipti. Kurt aslan kısmından bahsetmiyordum. Olaf, kadınlara duyduğu nefret ve bu öfkenin ona yaptırmaktan zevk aldığı şeyler yüzünden insanlıktan çıkmıştı. Burada durup
koridorda yaptığımız konuşma normal bir konuşmaya en yakın olanıydı.

"Seni gördüğüm andan itibaren istedim," dedi.

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. "Beni kesinlikle kandırdın. Senin tanıdığım en büyük kadın düşmanı olduğunu ve erkeklerden biri olmaya cüret ettiğim için benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bunların hepsi doğruydu ama senden daha çok nefret ediyordum çünkü seni istiyordum ve Edward'ın bunun için beni öldüreceğini biliyordum."

Orada durup birbirimize baktık. Sessizliğin uzamasına izin vermeyi, sormak istediğim şeyi sormayı ya da Becca'yı kontrol etmeyi tartıştım. Çoğu Ben karar vermeye vakit bulamadan insanlar sözümü keserdi ama Olaf istediğim kadar sessiz kalmama izin verirdi. Ben düşünebilirdim, o da fazla konuşmayan bir kadının keyfini çıkarabilirdi. Her iki taraf da kazanıyordu.

"Asıl sormak istediğim şeyi sorabilirim ya da Becca'yı kontrol edebilirim." "Sor," dedi.

"Yani ilk karşılaşmamızda beni öldürmeye çalışmanı sadece Edward'ın tehdidi mi engelledi?"

"Evet."

"Peki ya şimdi?"

"Sherlock Holmes okudum."

Konunun değişmesi beni ürküttü, öyle ki nedenini düşünemedim. önemliydi ve sonra hatırladım. Yaptığım ve onun benim kastettiğimden çok daha fazla ciddiye aldığı hazırlıksız bir yorum.

"Hikayeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onlardan hoşlandım ve Holmes'un kadınlara karşı tutumunu sevdim."

"Bu kısmı seveceğini ama hikâyelerin kendisi hakkında ne hissedeceğinden emin değildim."

"Sen benim için doğru kadınsın, Anita. Başka hiç kimse, onlara zarar vermemek için dürtülerimi değiştirmemi istemedi."

"Gururum okşandı," dedim ve ciddiydim. Olaf'ı beni kaçırmaya, tecavüz etmeye ve işkence ederek öldürmeye çalışmaktan alıkoyan her şey iyi bir şeydi.

şey. Edward'dan anladığım kadarıyla benden önce "çıktığı" her kadınla son oyunu bu olmuş.

"Bir zamanlar kızar ya da dehşete kapılırdınız," dedi.

"Bir insan olarak büyüdüm," dedim, şaka yapmaya çalışarak, ama o öyle algılamadı.

"Ben de öyle."

"Teşekkür ederim," dedim, "ama Becca'yı kontrol etsem iyi olacak. Şimdiye kadar üstünü değiştirmiş ve çıkmış olmalıydı."

"Sen benim Irene Adler'ımsın," dedi ve ciddi görünüyordu. "Ne yani, sana Sherlock mu diyeyim?"

"hoşuma giderdi. Çiftlerin genellikle birbirleri için özel isimleri vardır."

Cebimden anahtar kartını çıkararak yüzümü onun bakışlarından uzak tuttum. Kafamı kaldırdığımda yüzümü kontrol altına almıştım ya da öyle umuyordum. yapmaya çalıştım. "Sherlock'u mu yoksa Holmes'u mu tercih edersin?"

"İkisi de. Irene'i mi yoksa Adler'i mi tercih edersin?"

Anahtarı kapının üzerinde kullandım ve "Emin değilim, düşünebilir miyim?" derken kapıyı iterek açtım.

"Elbette. Çocuk hâlâ giyiniyordur diye burada bekleyeceğim."

"Teşekkürler," dedim ve ona sırtımı dönmediğimden emin oldum Kapıdan geçip arkamdan kapattığımda onu göremedim. İnsanlara söyledikleri gibi güvenlik barını açtım ama Olaf içeri girmek isterse dayanmayacağını biliyordum. Evcil hayvanımız olmasını istiyordu. Birbirlerine isim takıyorlar. Yüce Tanrım, yarı evcil bir seri katille ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Tamam, neredeydi Becca mı? Ben olsam onunla başlardım. On bir yaşındaki bir kızı idare etmek daha kolay . Evet, evet, ebeveyn olan herkes gülsün.

38

BECCA duş ALMIŞ, saçlarını benim asla beceremeyeceğim karmaşık bir tarzda dikkatlice örmüş ve ardından annesinin makyajını yapmıştı. Makyaj onda kötü durmuyordu. Daha çok çenesinden yukarısı yirmi beş yaşında seksi bir kıza, aşağısı ise on bir yaşında bir çocuğa benziyordu. Beyaz aplikeli papatyalı pembe kesinlikle küçük bir kızın elbisesiydi. Sanırım altı yaşındayken sarı renkte benzer bir elbisesi bile vardı.

Makyaj, birkaç yıl sonra nasıl görünebileceğinin önizlemesini görmemi sağladı. Muhteşem olacaktı. Banyo aynasında onu dudak bükerken izlerken, birdenbire şu konuda biraz endişelendim
Geri kalanı makyajla ne kadar büyümüş olacağını. O sırada aynada beni gördü ve kahverengi gözleri kalın eyelinerın içinde kocaman oldu. Birdenbire makyajla bile yıllarca genç göründü.

Lavaboya dağılmış pahalı döküntüler arasında makyaj temizleyici buldum ve hepsini çalışmaya başladık. Çıkarma konusunda benimle tartışmadı, ama bir fotoğrafını çekmemi istedi.
Makyajlıyken. Uzlaştık. Fotoğrafı kendi telefonumla çektim, onunkiyle değil ve Donna ile Edward fotoğrafın onda kalmasının uygun olduğunu söyleyene kadar saklayacaktım.

"Fotoğrafı ne için istiyorsun?" Yüzünü ovmaya başlarken sormuştum.

"İnternete koymak için tabii ki." *Ne kadar aptalca bir soru olduğunu* ima eden bir tonla söyledi.

Bunun üzerine ben de ona böyle bir resmin kendisinden çok daha büyük erkekleri ve pedofilleri nasıl cezbedeceği konusunda ders vermek zorunda kaldım. Sanki bu dersi daha önce duymuş gibi gözlerini devirdi. Edward'la Becca'nın evdeki ve telefonundaki internet erişimi hakkında konuşacaktım. Sanırım beni en çok şaşırtan şey, onun yaşıtı olan diğer küçük kızlar gibi olmamasıydı. Altı yaşındayken kaçırılmıştı.

ve işkence görmüş. Bazı parmaklarını kırmışlardı. İyileşmişlerdi ve eli iyi görünüyordu ama "büyük kötü şeyin" gerçek olduğunu biliyordu. Becca dışarıda çocuklara zarar verebilecek kötü insanlar olduğunu biliyordu. Ona cinsel olarak dokunmamışlardı ama ben kötü adamlar tarafından bağlanmış ve incitilmiştim. Bu bende kalıcı bir etki bırakmıştı. Becca'nın gözlerinin içine baktım ve beklediğim ihtiyatı göremedim. Bu yüzden mi o iyiydi ve Peter değildi? O kadar mı etkilenmemişti?
Hatırlıyor muydu ki?

Yüzünün yarısı temizlenmiş ve diğer yarısı da
diğeri hala o rahatsız edici yetişkinliği gösteriyordu. "Sorun ne?" diye sordu bana ve yine daha yaşlı, daha ciddi görünüyordu. Sanki
Gelecek şeylerin bir başka gölgesiydi, ama bu seferki zeki ve . Birden koridorda olup bitenlerden düşündüğüm kadar olup olmadığını merak ettim.

"Hiçbir şey," dedim otomatik olarak.

Bana sert bir bakış attı. "Neden herkes çocuklara yalan söylüyor?"

"Çünkü bunun çocuğun bilmesine gerek olmayan bir şey olduğunu düşünüyoruz." Ben de ona kendi bakışımla karşılık verdim.

İnce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bronzlaşmış teninin altında kas olduğunu fark ettim. Küçüklüğünden beri dans ediyordu ve birden aklıma Nathaniel'in vücudu ve tanıdığım bale dansçıları da dahil olmak üzere bazı profesyonel dansçılar geldi. Becca sadece güzel olmayacaktı; son derece formda olacaktı. Birden bu konuda çelişkiye .

"hala balerin olmak istiyor musun?"

"Evet." Ama bunu ciddi değilmiş ya da soruya cevap vermek istemiyormuş gibi söyledi.

"Sesin bu konuda pek ikna edici gelmiyor," dedim yüzünü temizlemeye geri dönerken.

"Balerin olmak söylediğimde insanlar bunu söyleyen diğer küçük kızlar gibi olduğumu düşünüyor. Çok çalışıyorum ve ne zaman bir yetişkine söylesem başımı okşayıp 'Ne güzel değil mi' diyorlar ya da hala altı yaşındaymışım gibi gülümsüyorlar. Profesyonel bir dansçı olmak istediğimi söylemeye başladım çünkü insanların bana klasik plaklarla oturma odasında dönüp duruyormuşum gibi davranmasından bıktım."

"Bunu anlayabiliyorum," dedim.

"Ama şimdi *Yıldızlarla Dans'*a katılmak isteyip istemediğimi soruyorlar, ya da *America's Got Talent*, ve neredeyse her gün vazgeçtiğim şey bu değil.

tek bir öğleden sonra ve hafta sonu için. Dansçı olmak istiyorum, gerçek bir dansçı. Yeterince büyüdüğümde pointe yapmak istiyorum. Öğretmenim diyor ki
ve yeterince uzun olacağım."

"Bu harika Becca. Çocukken pointe yapmak istemediğimi bilecek kadar bale dersi almıştım ve zaten baş balerin olmak için çok kısaydım."

Bana sırıttı. "Seninle aynı boyda eş bulmak zor olurdu ve bale için eşleşmen gerekiyor."

"Benim boyumda ve profesyonel dansçı olan bir erkek arkadaşım var."

Şimdi dikkatini çekmiştim. "Ne tür bir dansçı?"

"Bale," dedim.

"Nerede dans ediyor?"

Ona hangi şirkette çalıştığını söyledim ve andan itibaren cevaplayamadığım sorular sordu, ancak bir dahaki sefere onunla konuştuğumda arkadaşıma bazı sorularını soracağıma söz verdim. Heyecanlıydı ve bale, dans, performans ve açıkçası beni aşan çok ayrıntı hakkında konuşuyordu. Bale yapmayı bıraktığımda Becca'dan daha gençtim.

Bu bana erkekleri aramak için bir fırsat verdi. Micah ile başladım ama düştüm. Becca ve benim odada olduğumuzu ve Otto Jeffries'in düğün için geldiğini, davetiyesinin doğrudan gelinden geldiğini belirten neşeli bir mesaj bıraktım. Daha sonra Nathaniel'i aradım ve benzer bir mesaj bırakarak Otto'nun koridorda bizi beklediğini ekledim. Nicky'yi aradım ve Otto'nun sürpriz olduğu mesajını bıraktım. Mesajın, bir seri katilin kapıda olduğu şeklinde olmasını istemedim.
hiçbir şey kanıtlayamayınca beni korkuttu. Ru ve Rodina'yı aramaya başladım ama Olaf'ın kim olduğunu bilmediklerini fark ettim, bu yüzden telefonları için iyi bir genel mesaj düşünemedim. Kimse bana geri dönmedi. Polisler neden hepsini bu kadar uzun süre sorguluyordu? Sonra yavaş ya da aptal olduğumu fark ettim.

Bettina Gonzales kısa boylu, siyah saçlı bir kadındı.
Olaf'ın tercih ettiği kurban profiline tam olarak uyuyordu. Yeni geldiğine dair elimde sadece onun sözü vardı. Belki de günlerdir burada hepimizi izliyor, beni yalnız görmek için fırsat kolluyordu. Bu kulağa paranoyakça mı geliyor?
Belki, ama paranoya ile ihtiyat arasındaki fark
Basit bir şey: Gerçekten seni yakalamak mı istiyorlar? Olaf arkadaştan daha fazlası olmak istediğini açıkça belirtmişti. Edward onu tamamen reddedersem beni potansiyel kız arkadaştan potansiyel kurbana dönüştüreceğinden korkuyordu. Ben de bu konuda endişeliydim. Olaf'la

Olaf'la kokteyl içmek için mi, kahve randevusu için mi? Onunla çıkmak istemediğimi zaten biliyordum; ön hazırlıklara gerek yoktu. Eğer onunla çıkarsan durmayı teklif eden bir seri katille ne yaparsın? Bir bilsem.

39

Otto Amca'yı ziyarete gitmeden önce bir telefon görüşmesi daha yaptım. Bernardo'yu aradım. Edward'ı da arayacaktım ama ona Peter'ın yanında olmak ile benim yanımda olmak arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunu hissettirmek istemedim. Ben büyük bir kızdım; kendi başımın çaresine bakabilirdim. Ben de bir Amerikan polisiydim. Kahretsin, bir vampirdim.

Bernardo' daha uzun süredir cellatlık yapıyordum, Marshals Service'e girmeden çok önce. Peki Olaf henüz beni tehdit edecek bir şey yapmamışken neden destek çağırma ihtiyacı hissettim? Çünkü beni korkutuyordu - işte bu sinir bozucu bir gerçekti. Ondan nefret ediyordum. yanımda bir erkek istememe neden oldu, bu erkek Edward olsa bile. Kendi başımın çaresine bakabilirdim, lanet ! Buna inanıyordum, gerçekten inanıyordum, ama . . . Her ihtimale karşı Bernardo'yu aradım. Ne olur ne olmaz diye düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Herkesin yaptığı gibi onun gittim, ama ben mesajımı bırakırken telefonu açtı. "Anita, mesajın metni

sesli mesajında bir şerif arkadaşından bahsetmişsin." Sakin davranmaya çalışıyordu, bu da Edward ya da Donna'nın yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu. Duydum ki

Edward'ın sesinin ritmini o olduğunu anlayacak kadar iyi biliyordum. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum ama konuşanın o olduğunu biliyordum.

Bernardo sesini alçalttı ve "Olaf, Otto, gerçekten orada mı?" dedi. "Bunu neden uydurayım ki? Tabii ki burada."

"Üzgünüm, ben . . . Tanrım."

"Evet," dedim, "Peter nasıl?"

"ameliyatta ama kanamayı durdurduktan sonra cerrah bazı sorular sormak için dışarı çıktı."

"Ne tür sorular?"

"Peter kurt kaplanı tarafından saldırıya uğradığında anti-lcanthropy iğnesi olsaydı."

"Bu neden cerrahın işlerin ortasında gerektirecek kadar önemli olsun ki?" Ben sordum.

Becca kolumu tuttu. "Peter iyi mi? Daha kötü mü yaralandı? Neler oluyor?"

Ona baktım, telefonu kulağımda tutmak için mücadele etmek zorundaydım. "Kanamayı durdurdular," dedim ona.

"Peki neden ameliyatın ortasında durdular?" diye sordu. "Peter'ın ne zaman saldırıya uğradığı hakkında sorular soruyorlar. weretiger," dedim ona.

"Neden?" diye sordu.

"Becca orada seninle mi?" Bernardo sordu. "Evet."

"Beni bir dakikalığına hoparlöre ver." yaptım ve sesi neşeli bir hal aldı. "Hey, minik dansçı."

"Hey, Bernardo Amca, Peter iyi mi?"

"Peter . Aslında cerrah annen ve konuşmak için dışarı çıktı çünkü durumu umduklarından daha iyi. Dışarı çıkıp herkese bunun iyi bir haber olduğu konusunda güvence vermek istedi."

"Bunun doğru olduğuna musun?" dedi, yüzü de en az kelimeler kadar şüpheciydi ve yine o yaşlı Becca'yankısı vardı.

"Söz veriyorum, dürüst ."

Gözlerini devirdi ve "Bernardo Amca, biliyorsun bu ırkçı bir şey. Senin kullandığını duyduktan sonra okulda o kelimeyi kullandım ve başım belaya girdi."

"*Özür* dilerim ufaklık, başını belaya sokmak istemezdim ama öğretmenine amcanın gerçek bir Kızılderili olduğunu söyle, o yüzden isterse Kızılderili diyebilir."

"Söyledim ama bana inanmadı."

"İsterseniz okulunuzu ziyarete gelebilirim."

"Öğretmenimin önünde *dürüst* Kızılderili diyeceğine söz verir misin?" Güldü. "Söz veriyorum."

Gülümsedi. "Peter gerçekten mi?" "Doktorların hepsi böyle söylüyor."

"Onu ne zaman görebilirim?"

"Biraz daha ameliyatta kalacak ve sonra ona verdikleri ilacın etkisinin geçmesini beklemeniz , yani iki ila dört saat."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Bernardo, "Beni hoparlörden çıkar, Anita." dedi.

"Yetişkinlere yönelik şeyler mi konuşacaksınız?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedim ve birden Bernardo'nun sesi kulağıma geldi Tekrar. Ona "N'aber Bernardo?" diye sordum.

"Peter normal insanlardan daha hızlı iyileşiyor. Sağlık ekibi kurt kaplan saldırısından kalan yaraları gördü; aşıyı sormalarının nedeni de buydu."

"Tamam," dedim, "neden?"

"Görünüşe göre, bir saldırıdan sonra canlı aşı insanlar gelişmiş iyileşme yeteneği sergiliyorlar. Bir tıp dergisinde bu konuda yazılmış bir makale var."

"İlginç," dedim.

Becca şüpheyle beni izliyor, onun duymasını istemediğimiz ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Kan tahlilleri hala insani çıkıyor, ancak iyileşmeleri daha iyi ve bazıları normalden daha iyi refleksler sergiliyor gibi görünüyor."

"Ama Peter aşılanmamıştı," dedim.

"Sanırım doktorun soru sormasını sağlayan şey de bu." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Aşı sadece likantropinin farklı bir türü, değil mi? Fikir şu ki, birbirlerini edecekler."

"Evet ve işe yarıyor gibi görünüyor. Aynı türden bir likantropi olmaması için çapraz eşleştirme yaparlarsa, saldırı kurbanlarının aşıya yakalanmasını önleme konusunda yüzde seksen gibi bir başarı oranları var."

"Vay canına, yüzde seksen. Bu iyi bir oran," dedim.

"Ama Peter iğneyi vuramadı," dedi Bernardo.

"Hayır, ama ..." Becca'ya baktım. "Banyoya gidip kapıyı bir dakikalığına kapatabilir misin lütfen?"

"Hayır, ama dışarı çıkıp Otto Amca'nın yanında bekleyeceğim ve ona duymamı istemediğin yetişkin şeyleri konuştuğunu söyleyeceğim."

Olaf'ın bebek bakıcısı olması konusunda rahat olup olmadığımı birkaç dakika bile düşündüm ve sonunda rahat olduğuma karar verdim: Eğer Edward'dan korktuğu için bana zarar vermeyecekse, Becca'ya zarar vermesi doğru olmazdı. "Tamam, birkaç dakika içinde çıkacağım."

Bana yine o göz devirmeyi yaptı ve sonra kapıyı açıp dışarı çıktı, kapıyı kapatırken Olaf'la konuştu. Onun

"Bernardo ile konuşuyor ama Peter iyi olacak, ya da bana öyle söylüyorlar" derken sesi küçümseme doluydu.

Kapının kapanmasını bekledim ve sonra "Yalnızım" dedim.

"Başkalarının önünde söyleyemeyeceğin ne söylemek istiyordun?

Becca?" diye sordu.

"Peter yaralandığında, werat korumalarımızdan biri de onunla birlikte yaralandı. Cisco o kadar kötü yaralanmıştı ki yaraları yüzünden öldü ve Peter'ın her yerine kan sıçradı."

"Kurt kanının kendi aşısı gibi davrandığını mı söylüyorsunuz?" "Evet, doktora Peter saldırıya uğradığında başka bir

hayvan onu korumaya çalıştı ama Peter'ın üzerinde kan kaybından öldü."

"Eğer doktor diğer hayvanın geldiğini sorarsa, ne söylememi istersiniz?"

"Onu masum bir seyirci yapın ya da soruya cevap vermeyin ya da bırakın Edward cevaplasın. O da oradaydı."

"Otto da öyleydi," dedi Bernardo.

"Biliyorum. Bu arada, Otto Jeffries'in düğün davetiyesinin içinde Donna'dan özel bir not var."

"Ne?" Sesinin benim kadar öfkeli olduğunu duyduğuma . "Notta ne yazıyordu?"

"Ted ve Otto'nun aralarındaki anlaşmazlıkları çözmelerini ve düğünde dostluklarını onarmalarını ummasıyla ilgili bir şey."

Bernardo, "O ," dedi.

"Oh, evet, yaptı. Kulağa onun bir şeymiş gibi gelmiyor mu?" "Evet, sanırım öyle."

"Ama Ted ona gerçeği söyleseydi, Otto'dan korktuğunu, onun tehlikeli olduğunu düşündüğünü söyleseydi, bunlar . Yalanlar bizi yakalar, lanet olsun."

"Donna arasındaki sözde ilişkiyi gizli tutamadı. Bu kadar büyük bir konuda ağzını kapalı tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Hayır," dedim, sanki yorgunmuşum gibi gözlerimi ovuşturarak. Yorgun olmamalıydım.

Tatildeydim.

"Ted ve Donna'ya Otto'nun otelde olduğunu söyleyeceğim. Ted'in acele edip seni büyük kötünün elinden kurtarmak zorunda olmadığını bilmesini sağlayacağım ama ona Donna'dan gelen nottan bahsedersem

başka bir kavga."

"Bu konuda yardımcı olamam. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap."

"Onu sevdiğini ve çocukların harika olduğunu biliyorum ama ..." "Biliyorum, ben de anlamıyorum."

"Ama, hey, asla evlenip yuva kurmayacağım, o yüzden ben ne bilirim ki?"

"Ve yasaların izin verdiğinden daha fazla insanla evlenmeye çalışıyorum, bu yüzden fikirlerimi kendime saklayacağım."

"Ted bana böyle söylemedi." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bana ondan hoşlanmadığını söyledi." "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama bu doğru," dedi Bernardo.

"Peki ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldı. "Pek sayılmaz ama onu gerçekten seviyor, deli gibi, gerçekten, derinden seviyor."

"Çoğu zaman onu mutlu ediyor," dedim.

"Bu şimdiye kadar kimseyle yaşamadığım kadar çok," dedi Bernardo.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

"Bayan Doğru'yu aramıyorum ve şu anda Bayan Doğru'yu ararken çok iyi vakit geçiriyorum."

Bu beni güldürdü. "Bunu havuzun orada fark ettim."

"Doktoru görüyorum, gidip ona kurt arkadaşından bahsedeceğim."

"Sonra hastanede görüşürüz," dedim.

"Evet," dedi ve telefon kesilmeden önce doktorla konuştuğunu duydum.

Telefonu arka cebime koydum, biraz daha dik durdum, omuzlarımı dikleştirdim ve Olaf ile Becca'nın karşısına çıktım. Kapıyı açtığımda seçilmiş yeğenimin "Anita Teyze'nin Bernardo Amca'yla çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. İkisi de tek eşli değil, yani olabilirler."

Olaf bana baktı ve o karanlıkta çok fazla öfke vardı, kavernöz gözler. O kadar öfkeliydi ki, gücü cehennemin kavurucu tarlalarından esen bir rüzgâr gibi koridorda süzülüyordu. Hay sikeyim. Bu kadar çabuk sahip olduğu kontrol seviyesiyle güçlü bir orospu çocuğu olacağını bilmeliydim. Sanki kurt aslan olmadan önce yeterince tehlikeli değilmiş gibi. Bernardo'yla aralarında bir kıskançlık sorunu olmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Bernardo ile çıkmıyorum. Doktorun Peter'ın yaraları hakkında bazı soruları vardı. Otto ve Peter'a yardım ederken aldığı yaralar.

Louis'de." Olaf'a bir bakış attım ve gözlerimle ona sinirlenmesini değil, düşünmesini istediğimi anlatmaya çalıştım.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü.

"Ben bunu neden duymadım?" Becca sordu. "Yara izlerini gördüm. Bu yüzden artık havuzda hep tişört giyiyor."

Dixie'yi bize taşırken üzerinde ıslak bir tişört olduğunu hatırlıyordum ama bunu düşünmemiştim. Yara izleriyle ilgili rahatlığı üzerinde daha sonra çalışacaktım. "Bernardo'nun Peter yaralandığında orada olan birine bazı sorular sorması gerekiyordu."

"Ama neden?" diye sordu.

"Evet, neden?" Olaf sordu.

Sadece ona baktım ve "Sonra" dedim.

Beni rahat edemeyecek kadar yakından izleyen Becca'ya baktı.

"Sonra konuşuruz."

"Evet," dedim, konuyu için rahatlamıştım.

"Birçok şey hakkında," dedi.

Rahatlamam için çok fazla.

40

Asansörde GÜVENLIK kameraları vardı ve genellikle merdivenlerde bulunmazdı, bu yüzden üçümüz asansörü bekliyorduk. Becca benim sol elimi sağ eline, Olaf'ın sağ elini de sol eline almış, ellerimizi ileri geri sallıyordu.
Ayaklarının toplarıyla pembe elbisenin eteğini ileri geri sallıyordu. Etek kısmının altında bir tür kayma ya da bir şey olduğunu fark ettim, bu da onu dalgalandırıyor ve altında farklı bir kumaş türü varmış gibi bir ses çıkarıyordu, ileri geri dönerken o *sallanma, sallanma* sesini çıkaran bir şey. O yapmıştı
Aynı şey altı yaşında da olmuştu. Birdenbire tekrar küçük bir kız olmaya başlamıştı. Bu rahatlatıcıydı ama aynı zamanda bunun uzun sürmeyeceğini de biliyordum. O küçük bir kızdı ama içindeki genç kız giderek daha fazla ortaya çıkıyordu.

Olaf'a baktım. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Becca dönerken bizim orada durup ona tutunmamız onu rahatsız etmiyordu ama bu onu mutlu da etmiyor gibiydi. Asansörün parlak kapılarına için geri döndüm ve benim yüz ifademin de onunkiyle hemen hemen aynı olduğunu fark ettim. Sanırım bana geri atılmasını istemediğim sürece Olaf'a taş atmayı bırakmalıydım. Becca aramızda yarı dans ederken asansör kapılarının açılmasını metanetle bekledik.

Asansörün kapıları açıldı ve Rufous orada duruyordu. Onun
Yüzü asık ve neredeyse öfkeliydi, sonra gülümsedi. Bizi gördüğüne o kadar sevinmiş görünüyordu ki, az kalsın yüzündeki asık ifade konusunda yanıldığımı düşünecektim ama ne gördüğümü biliyordum.

"İşte buradasın Jeffries. Ben de tam bugün Dört Atlı'dan birinin eksik olduğunu söylüyordum ve işte ," dedi Rufous ve bizi asansöre bindirdi.

Becca'ya önderlik ederek binmeye başladım. Olaf bir an geri çekildi ve Becca'nın diğer eli hâlâ onun elinde olduğu için bineğe binemedim.

Onu bırakmadan asansöre bindi. Olaf, "Sen bu katta miydin Martinez?" diye sordu.

"Aslında Anita ve Becca'yı kontrol etmek için gönderildim. Marisol buradaki ufaklığın güzel bir elbise giymesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu," dedi küçük kıza gülümseyerek.

Ellerimizi bıraktı, kollarını zarifçe başının üzerine kaldırdı ve tam bir pirouette yaptı, böylece eteği etrafından uçtu ve altındaki buruşuk şifonu bir anlığına görebildim. Birinci pozisyona indi, ayakları beyaz sandaletlerinin içinde, tüm balelerin başlangıcı olan o tuhaf ve yapay açıda duruyordu.

"Gerçekten de çok güzel bir elbise," dedi Rufous ona gülümseyerek. O da ona gülümseyerek karşılık verdi.

Asansör tiz bir vızıltı sesi çıkarmaya başladı.

Rufous kapıların açık kalmasını sağlamak için düğmeye basmış olmalıydı ve şimdi asansör protesto ediyordu. Becca'nın omzuna bir el koydum.

ve ikimizi de Rufous'un yanındaki asansöre bindirdi. Daha önce havuzda gerçekten uzun görünmüştü. Şimdi onun yanında kendimi o kadar kısa hissetmiyordum.

Gerçekten iki metre boyunda olan birinin yanında durmak, diğer herkesi daha küçük gösteriyor.

Olaf bizi asansöre kadar takip etti ve asansör daha klostrofobik göründü, sanki Olaf ve Rufous için aynı küçük alanda yer yokmuş gibi. İkisi de gerçekten iri adamlardı; sadece Rufous'un cüssesinin bir kısmı uzun değil genişti. Karşımda durduklarına bakınca, birdenbire Rufous'un en azından Olaf'ın omuzlarından iki kat daha genişti. Bu orta yaşlı bir yayılma değildi; bu sadece gerçekten büyük bir adam olmaktı. Rufous'un benim ve Becca'nın önünde hafifçe hareket ettiğini fark ettim. Belli belirsizdi ama

Daha önce beni koruduğunu düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı. Olaf'ın Mareşal Otto Jeffries olduğunu düşünüyordu, iyi durumda bir memurdu, öyleyse davranışındaki bu değişiklik neden?

Olaf bunu fark etti elbette ve Rufous'a, gerçekten uzun boylu erkeklerin vurgulamak istediklerinde yapabilecekleri şekilde baktı.

başka bir erkeğin daha büyük olduğunu. Çoğu kadın bunu fark etmez ama ben fark etmeyecek kadar çok erkekle çalıştım.

Rufous genellikle takındığı o iyi çocuk gülümsemesiyle ona gülümsedi, ancak tabancasını taktığını fark ettim ve ASP'sinin, katlanabilir bir copun, şortunun bir cebinde olduğundan oldukça emindim. Cebinde bir şey olduğunu biliyordum. Pek çok polis asla

Ama Rufous genelde bu kadar açık davranmazdı. Ne haltlar dönüyordu?

Olaf kaşlarını hafifçe çattı ve sanki Rufous'u daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi başını çevirdi. Saldırgan değildi ama şaşkındı. Olaf da Rufous'un bizi neden silahlı ve belaya hazır bir şekilde bulmaya geldiğini bilmiyordu. Genelde neler olup bittiğini bilmeyen tek kişi olmamak hoşuma gider ama bir adamın böyle davranmasına neden olacak çok az şey vardır ve bunların hiçbiri Rufous ve benim için geçerli değildi.

Belki de Becca'yı Otto Amca'dan koruyordu? Ne değişmişti?

Bunu Olaf'la aynı anda . Gülümsedi ama bu üstün bir gülümsemeydi, küçümseyiciydi. "Likantropi hastalığımın seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim Martinez. Umuyordum ki

daha iyi."

" olduğunu sanmıyorum," dedim. "Rufous, Micah ve Nathaniel'in yanında rahattır."

"Eğer Marshals Service seni tutmayı uygun görürse, Jeffries, o zaman Bu benim için yeterli. Kan testinde başarısız ilgili bir sorunum yok. İş başında yakalandığını duyduğuma üzüldüm."

Olaf kaşlarını daha sert çattı, neredeyse kızgın görünüyordu. O ve ben, çalışmadığımız sürece öfke duygusunu ortak duygumuz olarak kullanırdık. "O zaman neden buradasın?"

"Düğün için otelde kalıyorum," dedi Rufous gülümseyerek. "Ben de öyle."

"Birbirinize kızgın mısınız?" Becca sordu ve bu onun sosyal bağlamı benim onun yaşındayken anlayabileceğimden çok daha fazla anladığı anlamına geliyordu.

Rufous arkasından ona bakmaya başladı ama kendini durdurdu ve dikkatini diğer adamda tuttu. Olaf insan hızından daha fazlasına sahip bir werelion olmasaydı bile, asansör silah, cop ve hatta bıçak çekmek için çok küçüktü. Çoğu insanın yapmadığı şey

Silahsız bir kişinin size ne kadar hızlı yaklaşabileceğini fark edin. Bir Asansörde silah çekecek zaman olmazdı ve Rufous bir zamanlar iri bir adam ve bir futbolcu olabilirdi ama tamamen insan olsa bile Olaf'la boy ölçüşemezdi, ama şimdi ... Asansördeki bir lycanthrope, silahınızı çıkarıp nişan almadığınız ve onları hareket etmeye fırsat bulamadan vurmaya istekli olmadığınız sürece kazanacaktır. Kahretsin, bir

Refleksleri iyi olan bir insan size yaklaşacak ve sonra silahınız için güreşeceksiniz. İyi bir ihtimal değil. Mantıken biliyordum ki Olaf

kötü davranırken güvenlik kamerasına yakalanmak istemezdi ama küçük hareketli kutu şu anda kendini çok klostrofobik hissediyordu.

"Hayır, tatlım, kızgın değiliz, değil mi Jeffries?"

"Değilim," dedi o dikkatli . Edward'ın boş çıkan sesinin onun versiyonu olduğunu fark ettim. Fark etmemiştim ki
Olaf'ın sesini çok iyi tanıyordu.

Sonunda asansörün kapıları açıldı. Rufous kapı açma düğmesine bastı ve "Önce bayanlar" dedi.

Becca'yı kapıya doğru biraz ittim. O da elime uzandı. "Benimle geliyorsun." Yüzünde bana Peter'ı hatırlatan o inatçı ifade vardı. Ona sol elimi uzattım ve beni kapıya doğru götürmesine izin verdim ama Rufous ve Olaf olmadan gitmeyecektim. Neler olup bittiğinden emin değildim ama onlar içerideyken kapıların arkamdan kapanmasına izin veremezdim çünkü Rufous'un neden kurtarmaya geldiğini bilmiyordum. Bu onun yapacağı bir şey değildi, en azından benim yanımda.

Kapı aralığında durdum, her ihtimale karşı bir elimi kapının bir tarafına koydum. "Herkes dışarı," dedim gülümseyerek.

Önce Olaf çıktı, sonra Rufous onu izledi, ama ikisi de birbirlerinden tamamen uzaklaştılar. Bunu Rufous başlatmıştı ama Olaf kendi paranoyasını diğer adamınkine eklemeyecek kadar şiddet olasılıklarının farkındaydı. Ben de olsam aynı şeyi yapardım.

Otel çalışanlarından biri masanın arkasından gelip asansörü bekletmememizi rica etti. Rufous gülümsedi ve "Bunun için üzgünüm" dedi.

Dördümüz küçük bir grup halinde duruyorduk. Becca hâlâ elimi tutuyordu ve insanlar yanımızdan geçip giderken bir adamdan diğerine bakıyordu.
Lobide. Ana masada müdürle konuşan üniformalı bir memur vardı. Kesinlikle yanlış bir şey yoktu ama yine de Rufous gergindi. Tüm mütevazı gülümsemelerini takınabilirdi ama vücut dili hâlâ belaya hazır büyük bir adamın ince işaretlerini gösteriyordu.

Arkamızdan gelen sıcak bir enerji damlası hissettim. Becca'nın eli hâlâ benim elimdeyken, arkama Olaf'a göz kulak olabilmek için dönmemi sağladı.

Nicky bize doğru geliyordu, tam olarak acele etmiyordu ama bir amacı varmış gibi hareket ediyordu. Göğsümde sıkı ve gergin bir şey gevşedi. Artık güvendiğim bir desteğim vardı, gerçekten Olaf'a karşı çıkabilecek ve bir şansı olabilecek bir desteğim.

Rufous bir polisti, ama sadece bir insandı, hem de şekilsiz bir insan.

Nicky yanıma geldiğinde ona dokunmayı çok istedim ama ben de onun kadar profesyonel davrandım.

Alçak ve gergin bir sesle, "Otto," dedi.

"Nicky," dedi Olaf.

Becca sanki gerginliği fark etmiş gibi bana biraz daha yaklaştı.

"Diğer herkes nerede?" Ben sordum

Nicky, "Polis hâlâ onları sorguluyor," dedi.

"Neden senin gitmene izin verdiler ve diğerlerini tuttular?" Olaf sordu.

"Murdock kayıp kızla hiç tanışmamış olan tek kişi," dedi Rufous. dedi.

"Bram'ın da gitmesine izin vereceklerdi ama o polislerle Micah'yı bekleyeceği konusunda tartışıyordu."

"O Micah'nın koruması," dedim.

"Polislerle tartışmaktan daha faydalı şeyler var." Gülümseyen Olaf'a baktı.

"Tartışma yok," dedim.

"Morgan ve Wyatt'ı duyabiliyordum. İkisi de sakinleşiyor gibiydi."

"Onları nasıl duydun?" Rufous sordu.

"Duvarların içinden. O kadar da kalın değiller."

Rufous, "Şu doğaüstü duyma yetisini unutup duruyorum," dedi. "Peki ya Micah ve Nathaniel?"

"Polis hala Nathaniel'i sorguluyor ve Micah onunla birlikte olmak için ısrar etti yoksa sorgu sona erecekti. Polisin neden Bram'i değil de Micah'yı dinlediğinden hâlâ emin değilim."

"Peter ve Dixie arasında olanlar hakkında neden hala Nathaniel ile görüşüyorlar?"

Nicky'nin gülümsemesi kenarlara doğru kaydı. Yüzünde aniden öyle bir alaycılık belirdi ki kolunu tutup "Sorun ne Nicky?" diye sordum.

"Herkesin adını veri tabanında aradılar ve Nathaniel'in ıslahevindeki mahkumiyetleri ortaya çıktı."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunun bugün olanlarla ne ilgisi var? Nathaniel ilk yardımdan başka bir şey yapmadı."

Nicky bana safmışım gibi baktı.

"Burada neyi kaçırıyorum, Nicky? Söyle bana."

Rufous, hiç kimsenin boğazını temizlemek için kullanmadığı ama sadece dikkat çekmek için çıkardığı bir boğaz temizleme sesi çıkardı. Biz de ona verdik.

"Bu konuda bir şey biliyor musun, Rufous?"

Daha önce onda görmediğim bir şekilde utanmış görünüyordu. Bu beni daha da gerdi. "Hadi karımı bulalım. Peter hastaneye gittiğinde Ted ondan sadece senin için gezmeye gelmesini istedi, düğme," dedi Becca'ya gülümseyerek.

"Ted seni aradı mı?" Ben
sordum. Rufous başını
salladı.

"Ben bebek değilim, Bay Martinez. Nathaniel Amca'nın bir sorunu mu var?"

"Hayır, düğme."

"Ve bana düğme demeyi kes. Ben bir giysi parçası değilim; ben bir insanım. Sadece küçüğüm ama yine de bir insanım."

Gülmemek ya da ona beşlik çakmamak için yüzümü başka tarafa çevirmek ve zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. İkisi de iyi görünüyordu.

"Button ile burada ne kadar zaman geçireceğinizi söylemiştiniz?" Rufous söyledi.

Becca ona ters ters baktı. Ona gülmemek için mücadele ettim - bir, çünkü haklıydı ve iki, çünkü onuru tehlikedeydi. İnsanlar
Çocuklara sanki saygınlıkları yokmuş gibi davranın, ama vardır ya da
olabilir. "Bunun benim etkim olduğunu nereden biliyorsun?" Ona
sordum.

"Annesinden gelmedi," dedi ve sesinde bir mutsuzluk notası vardı. Bu konuda Olaf'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama öyleydim.

"Aslında annem kimsenin ona tatlım, canım ya da düğmem gibi isimlerle hitap etmesine izin vermez," dedi kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bana Peter'ın gençliğini hatırlatan o inatçı bakış geri gelmişti.

"Ted'in ona balım demesine izin veriyor," dedim.

Sanki aptallık ediyormuşum gibi gözlerini devirdi. "O babam. Tabii ki ona öyle diyor. O da ona ayıcık diyor."

Nicky ve Olaf bize doğru yürüyen birini fark etmişler.
Nicky'nin etrafını görebilmek için hafifçe hareket etmem gerekti. Rodina ve Ru bize doğru yürüyorlardı.

"Oyuncak ayı, ha?" Rodina söyledi.

"Hayır, Morgan, bunu aklından bile geçirme," dedim.

"Bunu teşvik etmiyorum," dedi Nicky, "ama Ted'e oyuncak ayı diyecekseniz, o zaman izlemek istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Olaf.

Rufous, "Ben de," dedi.

Rodina, "Eğer bunu , bir dinleyicim olmasını sağlamaya çalışacağım," dedi. "Nathaniel'i daha uzun süre tutmak istiyorlarsa, neden bu kadar özgürsün?

Yakında Wyatt? Onunla en az Nathaniel kadar flört ." "Emin değilim," dedi ama rahatsız görünüyordu.

"Küçük kadını görüyorum" dedi Rufous, kolunu kaldırarak neredeyse kendisi kadar uzun boylu, ancak orta yaşlı bir kadındı. Saçları dikkatsiz bir şekilde tuzlu ve biberliydi. Bukleleri omuzlarının hemen üzerinden kesilmişti. Rufous'un yüzünde, lobinin öbür ucundaki uzun boylu kadına beni mutlu eden bir sıcaklık ve mutluluk vardı. Kendi düğünüme yaklaştıkça, on yıl boyunca sonsuza dek mutlu olan çiftleri görmek hoşuma gidiyordu. Kadın döndü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, gözleri ne renk olduklarından emin olamayacağım kadar uzakta ve hepsi Rufous içindi.

"Üniversite futbolu oyuncularının kısa boylu amigo kızlara gitmesi gerektiğini sanıyordum," dedim.

"Hayır, uzun boyluları severim ve amigo kızların sende kalabilir. Marisol bir atletizm yıldızıydı. Neredeyse Olimpiyatlara katılıyordu," dedi Rufous sırıtarak ve karısıyla buluşmak için hareket etti, böylece birbirlerini öptükten sonra konuşmaları tamamen özeldi. Belki de birbirleri için kullandıkları sevgi sözcüklerini duymamızı istememiştir.

Nathaniel'i tekrar sorma dürtüsüne karşı koydum, çünkü Becca'nın dikkatini dağıtmayı başarmıştık. Nathaniel ile aramdaki bağı açabilir ve onun yaşadığı her şeyi görebilir ya da en azından hissedebilirdim. ama bu kadar geniş bir bağlantıyı açmak psişik yeteneği olan diğerlerini uyarabilir. Bazı polis departmanları medyumlar ya da cadılar bu tür şeyleri izler. Nathaniel'in başını daha fazla belaya sokmak ya da aramızdaki bağın ne kadar derin açıklamak istemiyordum. Ayrıca, çenemi kapalı tutar ve sabırlı olursam, Rufous'un karısı Marisol küçük kızı başka bir yere götürebilirdi. Sormak istediğim şeyi sormamak için neredeyse nefesimin altında saymam gerekecekti. Neyse ki bizi fazla bekletmediler.

El ele geldiler, ikisi de okul çocukları gibi sırıtıyorlardı. Onlarca yıllık evlilikten sonra onları pırıl pırıl görmek beni daha iyi hissettirdi. Sanırım birlikte yirmi beş yılı kutlamışlardı ya da belki de Frankie ve Carol'dı. Edward ve Donna'nın bir sürü yirmiden fazla yaşa ulaşmış arkadaşlarımla tanıştım.

Çoğu son kırk sekiz saat içinde, bu yüzden birbirlerine yapışmaya başlamışlardı.

Nathaniel hakkında bilgi edinmek istiyordum ama Edward beni rahatlatana kadar Becca'yı gözümün önünden ayırmak konusunda emin değildim. Sanki gibi, ondan Marisol'un Becca'yla ilgilendiğini söyleyen bir mesaj aldım. *Otto'ya odaklan!*

Becca Marisol ile gitmek istemedi. Kalıp Nathaniel'e neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Sonunda canıma tak etmişti. "Becca, bu pazarlığa açık bir konu değil. Şimdi Marisol'la git. Konuşmamız gereken şeyler var ve bunları duymak isteyip istemediğinden emin değilim ve emin olana kadar başka bir yerde olman gerekiyor."

"Ya gitmezsem?" dedi, kollarını kavuşturup yine o inatçı bakışını takınarak.

"Nathaniel'e gerçekten yardım etmek istiyor musun?" Nicky sordu. Kız kuşkuyla baktı ama "Evet," dedi.

"O zaman Anita'nın dediğini yapın, çünkü onunla Nathaniel hakkında ne kadar çabuk konuşabilirsek, ona o kadar çabuk yardım edebiliriz."

Tartışmak için ağzını açtı.

Bu ifade karşısında midem sert bir şekilde düğümlendi. Nathaniel'in yardıma ihtiyacı vardı, lanet . "Becca, bu benim hayatımın aşklarından biri ve sen bir velet gibi davranarak ona yardım etmemi geciktiriyorsun." Bu sert miydi? Bilmiyordum ama bu konuda nazik davranarak yeterince zaman kaybetmiştik.

"Özür dilerim," dedi ama sesi hâlâ kızgın geliyordu. "Üzülme, daha iyisini yap. Şimdi git, ben de ne olduğunu öğreneyim. oluyor."

Marisol elini uzattı ve "Yakınlarda harika bir kek dükkânı olması gerekiyor" dedi.

"Kek istemiyorum," dedi Becca, lobideki duyma mesafesinin dışına çıktıklarında. Nasıl bir on bir yaşındaki çocuk Kek mi?

Nicky ve Rufous'a döndüm. "Biriniz konuşsun, şimdi."

Ru da başının belada olmasından korkuyor gibiydi ama Rodina sanki birinin başının belada olmasına sevinmiş gibi hevesli görünüyordu.

"Biliyorsun Nathaniel'in tacizden ve birkaç başka şeyden sabıkası var. Hapisten çıktı ve hiç hapis yatmadı ama sabıkası var," dedi Nicky.

Başımı salladım. "Biliyorum. Bunun bugün olanlarla ne ilgisi var?"

"Biliyor muydun?" Rufous sordu.

"Nathaniel'i ilk gördüğümde, müşterilerinden biri tarafından uğradığı saldırıdan sonra hastanede yatıyordu."

"Ve onunla bir fahişe olduğunu bile bile mi çıktın?" Olaf sordu.

Ona döndüm ve kelimenin hak ettiği bakışı attım. "Birincisi, bu kelimeyi bir daha asla Nathaniel ile bağlantılı olarak kullanma. İkincisi, evet, onunla tanıştığımda üst düzey ve çok uzman bir eskort olduğunu biliyordum."

"O bundan daha fazlasıydı Blake," dedi Rufous.

Ona baktım. "Nathaniel'in adını sistemde arattın, değil mi?"

"Düğüne yardım etmek için New Mexico'ya ilk geldiğinde Peter ile çok fazla özel zaman geçiriyordu ve Becca ona amca diye hitap ediyordu, bu yüzden evet, onu araştırdım. Onunla tanıştığınızda üst düzey bir eskort olabilir, ancak sicili sokaklarda dolaşmak ve uyuşturucudan . İtirafın şartlarından biri de
Rehabilitasyona gitti."

"Gitti," dedim, "ve o zamandan beri temiz."

"Hâlâ çok renkli bir geçmişi var Blake. Ted'le bulduklarım hakkında konuştum ve her şeyi bildiğine ve Graison'un nadir bulunanlardan biri olduğuna, hayatını gerçekten değiştiren biri olduğuna dair güvence aldım. Bunu duyduğuma sevindim."

"Nathaniel'in geçmişinin polisin onu Peter ve Dixie'nin kavgası hakkında sorgulamasıyla ne ilgisi var?" Rufous, "Onu bu konuda sorgulamıyorlar," dedi.

"Peki onu ne hakkında sorguluyorlar?" "Kayıp kız,
Bettina Gonzalez."

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki birkaç kişi bize doğru baktı. Sesimi alçalttım ve "Neden bahsediyorsun, Rufous?" dedim.

Rufous cevap verdi, "Rozetiniz var ama hiç sıradan bir polis olmadınız. Bazı şeyleri nasıl gördüğümüzü anlamıyorsun."

"O zaman beni aydınlat," dedim ve ona yaklaştım, ellerim yumruk olmaya başlamıştı bile.

Bana sakin söylemedi; sadece istediğimi yaptı. "Genç bir kadın birkaç genç erkekle flört eder; sonra onlardan biriyle seks yaptıktan sonra kaybolur. Sevgilisi tanıklar sayesinde temize çıkar, ancak diğer adamlardan birinin fuhuştan kaydı vardır ve

Uyuşturucu ve Graison ilk kez on yaşbir polis tarafından yakalandı, yani bu çocuk fuhuşu."

"O kurbandı," dedim.

"Evet, ama yine de birinin üstesinden gelmesi için çok zor bir geçmiş olacak. İstismarcıların genellikle kurban olarak başladığını biliyorsun, Blake."

"Yaygın teorinin bu olduğunu biliyorum."

"Bunun olduğunu gördüm ve eğer Rankin dedektiflik yapacak kadar uzun süredir bu işteyse, o da bunu görmüştür."

"Yani Nathaniel herkesin kurbanı olduğu için polis onu tekrar mı kurban edecek?"

"Kayıp kız onun ve Erwin'peşini bırakmıyordu." Ru'yu işaret etti. "Sonra gidip başka biriyle yatıyor. Sonra da
Polisler Graison'un kıskanç bir tip olup olmadığını merak edecekler."

Güldüm. değildi. "Tanıdığım en az kıskanç insanlardan biri."

"Nathaniel paylaşmayı seviyor," dedi Nicky.

"Ama buradaki polis Nathaniel'i sizin gibi tanımıyor. Onlara göre o, kayıp bir kadınla flört eden, sonra başka bir adama kaptıran ve sicili her türlü kötü dolu olan bir adam. Bunun için ona çok sert bakacaklar. Veritabanında adı çıkan kızla bağlantısı olan herkese bakarlar."

Bu hiç adil değildi. Yavaşça ona kadar saymak zorunda kaldım ve ellerimi her bir sert parmak açmaya zorladım kendimi. "İyi, iyi, ama onu tutmaları için bir neden yok."

"Blake, o bir şekil değiştiren."

"Bunun konuyla ne ilgisi
var?"

"Onun ne olduğunu nasıl bilebilirler ki?" Olaf sordu.

"Adını Google'da aratıyorsunuz ve Guilty Pleasures'daki sahne adıyla karşınıza çıkıyor. Web sitesinde leopar formunda resimleri var" diyor Rufous.

"Ama tekrar söylüyorum: Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Blake, ama. Şekil değiştirenlerin yasal hakları olabilir ve Florida bazı Batı eyaletlerine göre daha ileri görüşlü bir eyalet ama insanlar hala korkuyor."

"Bu büyük, kötü kurt sendromu," dedi Rodina, "ya da bu durumda büyük, kötü leopar."

"Hadi ama Blake. Sen haydut likantropları avlıyorsun. Neler yapabileceklerini biliyorsun," dedi Rufous.

Mantıklı olmaya çalıştım. Bir polis gibi düşünmeye çalıştım. Nathaniel'in nişanlısı, ama o anda ikisini birbirinden ayırmakta ciddi bir sorun yaşıyordum. "Haklı olduğunu biliyorum, Rufous. Biliyorum, sesim *"Ama benim erkek* arkadaşım *asla kimseyi incitmez*." diyen diğer kız arkadaşlar gibi.

Rufous, "Kimseye zarar vermeyen erkek arkadaşından dolayı yüzleri morluklar içinde olan kadınlar ve erkekler bana bunu söyledi" dedi.

"Biliyorum, gerçekten , ama önemli değil, çünkü o Nathaniel." "Ve o senin sevgilin."

Gülümsedim. "Evet, öyle."

"Onlardan biri," dedi Olaf.

Kaşlarımı çatmamak için mücadele ederek ona baktım. "Evet, o benim yosmalarımdan biri."

"herkesten daha ciddi erkek arkadaşların var," dedi Rufous.

"Ben poli'yim; bu bir nevi cinsel yönelimle uyumlu."

Rufous, "Bunun bir yaşam tarzı seçimi olduğunu sanıyordum," dedi.

Başımı salladım. "Benim için değil."

Rufous başını salladı. "Marisol benim için yeterli. Normalde, doğru kişiyi bulduğunuzda diğerlerinin bir anda kaybolup gittiğini ama seni arkadaşlarınla gördüm Blake ve bakılırsa bu gerçek bir anlaşma."

"Teşekkürler, Rufous, ." "Şimdi git de arkadaşına yardım et."

Olaf bizimle gelmeye çalıştı, ama ben müdahale etmek zorunda kalmadım, çünkü Rufous benim için yaptı. "Jeffries'le bir dakika konuşmam gerek. Sen git."

Nathaniel'e gitmek istiyordum ve buna ihtiyacım vardı ama neden bana karşı korumacı davrandığını anlayana kadar Rufous'un Olaf'la yalnız kalmasını istemiyordum. "Rufous, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Jeffries ve ben iyi olacağız."

"Otto'nun çok iyi olacağından şüphem yok ama yollarımız ayrılmadan önce size bir şey sormam gerekiyor."

Bundan hoşlanmadı ama Nicky ve benimle birlikte lobinin bir tarafına geldi. Rodina ve Ru, Olaf'la kaldılar. Rodina'nın "Demek sen Veba'sın." dediğini duydum.

"Evet," dedi Olaf ve sonra benim duyma menzilimden çıktık. "Neden birdenbire bana bir kızmışım gibi davranmaya başladın, Rufous?"

"Sen bir kızsın, Blake," dedi gülümseyerek.

"Ama birkaç dakika öncesine kadar bana hep erkeklerden biriymişim gibi davrandın. Neden birdenbire bana karşı korumacı hissediyorsun?"

"Jeffries'le karşı karşıya gelselerdi tanıdığım çoğu erkek için koruyucu hissederdim."

"Burada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum ve sonra fark ettim. "Ted seni aradı."

"Hastaneden ayrılamadı ama bana Jeffries'in neredeyse seni takip ettiğini ve onunla yalnız kalmanı istemediğini söyledi. Merak etme, bana gizlilik yemini ettirdi. Diğer şeriflerin seni kurtarılmaya muhtaç biri olarak görmesini istemediğini biliyorum ama Tanrım, Blake, Jeffries onları hedef tahtasına koysa çoğu erkeğin kurtarılmaya ihtiyacı olurdu.
Böyle biriyle baş edemeyeceğinizi söylemekte utanılacak bir şey yok. O kahrolası bir dev."

Tüm büyük yalanlar gibi bu da neredeyse gerçekti. Başımı salladım. "Erkeklerden biri olmak için o kadar uzun süre ve o kadar çok çalıştım ki kızların geri itilmek istemiyorum, Rufous."

"Bunu anlıyorum."

"Otto ile ne konuşmak istiyorsun?" "Ona sadece
geri çekilmesini söyleyeceğim."

Nicky, "Onunla bu konuşmayı yapmak senin işin değil," dedi.

"Ted bana, Jeffries'i iş yerinde Anita'dan uzak tutmak için insanların Anita ile bir çift olduğunu düşünmelerine izin söyledi."

"Ben onun korumasıyım. Otto'yla konuşacağım," dedi Nicky.

"Nicky ..." Söylemeye başladım.

"Hayır, Anita, bunu benden duyman Rufous'tan duymandan daha iyi."

Buna itiraz edemezdim ama ikisinin de Olaf'la yalnız kalmasını gerçekten istemiyordum. Beni çok az insanın korkutabildiği bir şekilde korkutuyordu.

Nicky, korumanın bir kenara bırakarak gülümsedi. "Ben .
Sen git Nathaniel'e yardım et."

"Otto'yu korkutup ," dedim. "O korkmaz."

Nicky, "Ona senin koruman olarak nasıl işe alındığımı hatırlatacağım," dedi.

Nicky, Olaf'ı onu Gelin yapmamla tehdit edeceğini söylüyordu, bu da ona sahip olacağım, Nicky'ye yaptığım gibi onu kontrol edeceğim anlamına geliyordu. Nicky'nin aslan gelinim olarak kaderi
Olaf en benden uzak durdu. Sonunun Nicky gibi olmasını istemediğini söyleyen bir not bile yazmıştı bana.

Rodina'nın Olaf'ın kişisel alanını işgal ettiğini görmek için arkama baktım, ama vücut dili tehditkâr değildi; baştan çıkarıcıydı. Onun yakışıklı olduğunu mu düşünüyordu, yoksa kendini bir mayının üzerine mi atıyordu? Umarım öyle değildir. Rodina'dan hoşlanmıyor olabilirdim ama bunu hak etmiyordu.

Olaf'a servis edilecek.

"Ben onunla olacağım, Blake. Jeffries ve rozeti olan birimize karşı bir şey yapmaya kalkışmaz."

Onunla tartışmadım ama Olaf de öldürmesi gerektiğini düşünürse öldüreceğini ya da bunu denerken öleceğini biliyordum. Nicky'nin onu önce öldürme şansı olabilirdi ama Rufous ölecekti. Marisol'u dul bırakmak istemedim.

"Hadi yapalım şu işi Murdock," dedi Rufous. Sesi biraz hevesli geliyordu, sanki bir dövüş ya da en azından biraz heyecan bekliyordu. Olaf'la şansını denemek mi istiyordu, yoksa bu sadece tipik bir polisin aksiyon aşkı mıydı?

"İkinizin de benim için bu işi halletmesini kabul etmedim," dedim. Nicky bir şeye kaşlarını çattı, ben de baktım. Ru gülümsüyor ve sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bize doğru yürüyordu. Rufous, Nicky ve Olaf'a kıyasla ince ve neredeyse kırılgan görünüyordu ve zararsızlık yaymak için elinden gelenin en iyisini yaparak ve seks çekiciliği olduğunu düşündüğüm şeyle oynadı. Ne halt ediyordu bu adam?

Lobide bizi kot pantolonlarımızın düğmelerine kadar ezberlemiş gibi izleyen Olaf'a baktım. Belki de onun bir sapık olduğu o kadar da gerçek değildi. Ru aşırı tanıdık bir şekilde kolunu omuzlarıma doladı. Eğilip fısıldadığında gerildim: "Havuzda, tanıkların önünde benimle flört ettin. Polise neden şimdi flört etmediğimizi açıklamak ister misin?"

Yalanlar ve yapmanın sorunu da buydu. Bir kere başladınız mı bırakması zor oluyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve sol kolumu beline doladım, elimin belindeki silahtan kaçınacak kadar yukarı kaymasına dikkat ettim. Silahlar varken sarılmak her zaman daha zordu ama Olaf'ın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması ve polisin bir kadının kayboluşunu bizim üzerimize yıkmaya çalışması nedeniyle, silahların etrafından dolaşacaktık.

Olaf bize doğru yürümeye başladı, Rodina da dudaklarında bir gülümsemeyle arkasından geliyordu. Kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Siz ikiniz Otto'ya ne anlatıyordunuz?"

Ru öptü ve yüzünün yan tarafını benimkine dokundurdu.

Olaf, "Boynundaki diş izleri senin mi?" diye sordu.

Ona bakakaldım, çünkü sorabileceği onca soru arasında bunu beklemiyordum. Eğer Rufous orada olmasaydı.
Olaf'tan gelen duyguyu sevmediğim için yalan söyledim ama Rufous bunu yaptığımı görmüştü.

"Evet."

"Tutkulu bir kucaklaşmada onu ısırdın mı?"

"Evet."

Üzerinden sıcaklık yayılıyor, canavarı üzerimize
çöküyordu. "Başka bir sevgili mi edindin?"

"Bu seni ilgilendirmez Jeffries," dedi Rufous.

Olaf Rufous'döndü ama Nicky araya girdi ve "Kız önce seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?" dedi.

Bu Olaf'ın dikkatini dağıttı ve Nicky'ye dönmesini sağladı. "Evet. Seninle de denedi mi?"

"Hayır, ama başka biriyle denedi, çünkü bunun Anita'yı daha mutlu edeceğini düşündü."

"Anlamıyorum," dedi Olaf.

"Onu çevirdiğinde Wyatt sana boynunu gösterdi, değil mi?" "Evet."

"Rufous Anita'yı koruyor çünkü o tam da böyle bir adam, ama beni Anita'yla tanışmadan önce de tanıyordunuz. Kendini feda eden bir adam değildim. Morgan ve Wyatt Anita'yla tanışmadan önce öyle değildi."

Olaf önce Nicky'ye, sonra Ru'ya ve son olarak da bize katılan Rodina'baktı.

"Ne pahasına olursa olsun dikkatimi Anita'dan uzaklaştırmaya
çalışıyorsun." "Bu yüzden hepimizin Marshal Blake olmadan
küçük bir konuşmaya ihtiyacımız var.
"dedi Rufous.

Olaf itiraz bile etmedi. Nicky'nin Ru ve Rodina'nın benim gelinlerim olduğu mesajını almıştı. Belki bu sayede Irene Adler'ıma Sherlock'luk yapmak istediğini tekrar düşünebilirdi. Her ihtimale karşı Rodina'yı onlarla gönderdim. Ru benimle kaldı, ama daha az flört edip daha çok koruma olması şartıyla. O da kabul etti. O benim gelinimdi, neredeyse her şeyi kabul etmek zorundaydı.

Micah ve Nathaniel'i görmem ve Dedektif Rankin'i sevgilimin onun adamı olmadığına nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyordu.

41

OTEL ÇALIŞANLARI rozetimi göstermemden etkilendiler ama yerel polis etkilenmedi. Koridorun başında duran ve yolumu kesen üniformalı memur, "Siz bu soruşturmanın bir parçası değilsiniz, Şerif," dedi. Koridorun aşağısında insanları sorgulamak için kullandıkları konferans odaları vardı.

"Sadece halkımla konuşmak istiyorum; hepsi bu."

"Soruşturmanın bir parçası değilseniz, beni geçemezsiniz. Bunlar benim emirlerim." Bu konuda hiçbir şekilde özür dilemiyordu, bu da muhtemelen onu zorbalıkla geçemeyeceğim anlamına geliyordu. İşe yeni başlamış olacak kadar genç görünüyordu ama duruşunda ve saçlarını kestirişinde önce asker olduğunu gösteren bir şeyler vardı. Polise katılan askerler genellikle savaş gazileri. Kolay kolay kabadayılık yapmazlar ve ben de onları kesinlikle korkutmayacaktım. Rahat bir şekilde hazır olda duruyordu, saatlerce orada durmaktan gayet memnundu. Kimse ona ateş etmiyordu; güzel bir gündü. Kimsenin sizi öldürmeye çalışmaması sizin için iyi bir gün tanımıysa, sizi etkilemek çok zordur.

Yaka kartında *Evans* yazan memurun önünde durmaya devam ettim ama cep telefonumu çıkarıp Micah'ya mesaj attım. "Ben
Odanın dışında. Üniformalılar beni içeri almıyor. Siz ya da Nathaniel resmi olarak tutuluyor musunuz?"

"Değilim," diye verdi Micah.

Midem yine o sert düğümünü yaptı. "Nathaniel mi?" "Kalkıp gitmeye çalıştı. Rankin önemli bir tanık bulmaya çalışıyor." "Hiçbir gerekçesi yok," diye mesaj attım.

"Ama o buralı, biz değiliz, arama izni alabilir mi?" Micah mesaj attı.

Ekrana baktım ve düşündüm. Rankin doğru yargıcı bulursa Nathaniel'e karşı önemli bir tanıklık emri çıkartabilir miydi? Muhtemelen. Siz daha *dava* diyemeden Nathaniel'i dışarı çıkarırdık ama doğru yargıç ve ona karşı önyargılı yeterince insanla

geçmişi ve bir wereleopard olması, bu mümkündü. Ama bir şey var ki
Bir sorguda ne kadar uzun konuşursanız, size karşı kullanmaları için onlara o kadar fazla bilgi verdiğinizden emindiniz. Sıradan bir sorguda saatlerce konuşursanız, sonunda istemediğiniz ya da geri almak istediğiniz şeyler söyleyebilirdiniz. Saatler süren sorular ve cevaplar sizi yıkmak, yormak ve sizi suçlu çıkaracak şeyler söyletmek için tasarlanmıştı. Masum insanlar yeterince uzun ve sert sorgulanırlarsa bazı şeyleri itiraf ederlerdi.

"Emin değilim ama ya konuşmayı kesip avukat diyeceksin ya da kalkıp gideceksin."

"Rankin tekrar gitmekte özgür olmadığımızı ima edecek."

"Eğer arama emri çıkarmazsa, saçmalıyor demektir." Tek

cevap "Tamam" oldu. Telefonumu kaldırdım.

" oluyor?" Ru sordu.

"Çıkıyorlar," dedim. Buna inanıyordum ama midemdeki sert düğüm tam olarak emin değildi.

Mesajımın tekrar çaldığını duydum. Kontrol ettiğimde Micah'tı. "Sürekli gitmeye çalışıyoruz ama gitmiyoruz."

"Neden?" Ben sordum.

"Emin değilim."

Bu de yapacağı bir şey değildi. Micah Koalisyon için polisle çalışıyordu ve Nathaniel'in de polisle yeterince deneyimi vardı.
Avukat olmadan konuşmaması gerektiğini biliyordu ya da gerekirdi.
Öyleyse neden hâlâ konuşuyorlardı? Nathaniel için korkmakla o kadar meşguldüm ki mantıklı davranamamıştım ve mantık onların bir süre önce oradan çıkıp gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Hiçbir blöf Micah'ı orada tutmamalıydı ve Nathaniel'in de onunla gitmesi için ısrar etmeliydi. Ve bu bir blöftü, çünkü Rankin'in henüz arama izni yoktu.

Memur Evans beni fiziksel olarak odanın dışında tutabilirdi ama başka seçeneklerim de vardı ve şimdi onları kullanmaya hazırdım. Silahımı indirdim.
Kalkanlarımı açtım ve her iki adamıma doğru uzandım ama metafiziksel olarak bağlı olduğum birinin yanında durduğumu unutmuştum. Vücudumun Ru'ya en yakın tarafı tüylerim diken diken oldu, kolumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Ona bakmak için döndüm ve sanki bunu hisseden tek kişi ben değilmişim gibi bana en yakın kolunu ovuşturduğunu gördüm. Gözleri biraz büyümüştü, nefes alış verişi hızlanmıştı.

"Bu da ne?" Ru dedi ki.

Ona birkaç santim uzaktan baktım ve tıpkı havuzda yaptığım gibi, ona dokunmak için ani bir dürtü duydum. Bağlantıyı kapattım ve kalkanlar tekrar yerine oturdu, böylece birbirimize bakakalmıştık.

Memurdan ve koridordan geri çekildim ve Wyatt iyi bir dans partneri gibi beni takip etti. Sessiz bir duvar parçası bulduk ve yüksek sesle, "Aramızdaki sorunun ne olduğunu bilmiyorum, ama Nicky ya da Rod ... Morgan'la böyle değil. Morgan'la."

"Nicky ile aranızda sağlam bir bağ var. Birbiriniz için ne olduğunuzu biliyorsunuz. Morgan senden nefret ediyor; bu da seni kafasından uzak tutmasına yardımcı oluyor."

"Ya sen ve ben?" Ben sordum.

"Etrafımdaki enerjiyi, etrafımdaki insanların davranışlarını yansıtıyorum, bu da beni gizli görevde neredeyse mükemmel kılıyor, ama aynı zamanda gizliliğimde kaybolmaya karşı savunmasız olduğum anlamına da geliyor."

"Yani gizli hikâyene inanmaya mı başladın?" Başını salladı.

"Peki bu neden senin yanında enerjimi tuhaflaştırıyor?" "Nicky dün gece söyledi: Gelinler yiyecek ya da top yemidir. Biz bu kadar uzun tutulmamalı Anita. Benden ne olmamı istiyorsan o olmaya çalışıyorum ve senin güçlerin için bu yiyecek demek - ya kan, ya et, ya da seks."

"Hangisini seçeceğimi umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Ölmemeyi tercih ederim, bu yüzden senin etin olmamayı tercih ederim." Yüzünü benimkine yaklaştırdı, kolu belime dolandı ve tıpkı daha önce ona yaptığım gibi, belimdeki silahı tehlikeye atmamak için otomatik olarak yeterince yükseğe kaydı. "Eğer gerçek bir vampir olsaydın seve seve kan bağışında bulunurdum."

Dudaklarım neredeyse yanağına değecek şekilde konuştum. "Ben o tür bir vampir değilim."

"Hayır, Jean-Claude'un güçleri sayesinde Belle Morte gibi bir succubus oldun." Yüzünü, en sevdiği insanları koklayarak işaretleyen bir kedi gibi benimkine yaklaştırdı.

"Yeterince sevgilim var; kişisel bir şey değil."

"Poli grubunuza katılmak istemiyorum kraliçem, sadece yemeğiniz olmak istiyorum."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. "Seks olmadan da enerjiyle beslenebileceğimi biliyorsun."

"Evet, ama beslendiğiniz tüm yollar arasında seks en keyifli olanı gibi görünüyor. Eğer izin verirseniz, hoş olan seçeneği seçmek istiyorum.

o."

Enerjimin yükseldiğini hissettim, sanki biri sıcak su eklemiş gibi. serinletici bir banyo. Ru titredi, sanki enerji benden ona geçmiş gibiydi. Sanki gücümün bir kısmı kesilmiş ya da azalmış gibiydi ve aniden yeniden parladı. Kim olduğunu biliyordum.

onları görmeden önce. Micah arkamızdaki koridordan çıktı ve sanki onu yönlendiriyormuş gibi elini Nathaniel'in koluna koydu. Memur Evans emir bekler gibi arkalarından bakıyordu - onları durduracak mıydı yoksa bırakacak mıydı?

Gitmek mi?

Dedektif Rankin görüş alanına girdi. Evans ona bir şey sordu ve Rankin başını salladı. Wyatt ve ben

Micah ve Nathaniel'e doğru yürüyorduk. Bizi gördüler ve bize doğru ilerlediler. Nathaniel uzun bir süre göz kırptı ve sonra Micah'ın elini tuttu, sürüklenmek yerine. Sanki aramızdaki mesafeyi kapatmaya yardımcı olacakmış gibi onlara elimi uzatmaya başlamıştım bile.

Micah elimi tuttu ve bu yardımcı oldu ama yeterli değildi. Elini kendi elimde tuttum ve diğer kolumu Nathaniel'in boynuna doladım. Boştaki kolunu belime doladı ve birbirimize sarıldık. Yüzümü boynunun kenarına gömdüm ve teninin kokusunu içime çektim.

ılık vanilya. Micah kollarını ikimize de doladı ve ben de yüzümü ikisine birlikte gömmek için döndüm. Micah Nathaniel'den daha baharatlı kokuyordu, tarçın ve vanilya arasındaki fark gibi, ikisi de tatlı ama farklı şekillerde.

Nathaniel elini uzattı ve Ru'yu arkama çekti. Bu hiç beklenmedik bir şeydi çünkü Ru poli grubumuzun bir parçası değildi.

Güç tenimde heyecan yarattı ve diğer erkekleri tutmanın rahatlığı daha acil bir şeye dönüştü: daha az romantizm ve daha fazla şehvet. Sanki eksik olan son bileşen buydu. Hepimiz eylemin tamamlanmasıyla ilgiliydik; bu bizim Jean'dan kalan mirasımızdı-

Claude'un soyu. Orada bir alay olabilir, ama sadece ön sevişme olarak. Söz verdiğimiz şeyi yerine getirdik. Dördümüz birden lobinin karşısındaki Rankin'e baktık.

Onu hatırladığımdan daha çekici görünüyordu ve hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum. Değişen bir şey vardı: Nathaniel ve Micah'yı odada kendisiyle birlikte tutmak için büyü kullanmıştı. Bir büyü ya da doğal bir yetenek gibi bir şey kullanmış, onların kendisiyle kalmak istemelerini, her ikisi de sorularına cevap vermek istediklerinde

daha iyi biliyordum. Bu gücün kenarları hala ona yapışıyordu, böylece kıyafetlerinin altındaki zayıf kasları fark ettim ve siyah

Gözlerinin derinlikleri bir anlığına parladı. Son kısmın gerçek mi yoksa illüzyonun bir parçası mı emin değildim, çünkü o buydu: O, Jean-Claude'un ve geri kalanımızın gerçeği değildi. O bir alaydı, cazibeydi,
Bir şeyler vaat ediyordu ama karşınıza çıkmaya hiç niyeti yoktu. Mantığınız size kaçmanızı söylediğinde, onunla konuşmak, onunla birlikte olmak, onunla kalmak istemenizi sağlayabilirdi. Rankin, bir kızı tavlamak için harika bir yol olabilecek bir şeyi nasıl yapacağını bulmuştu.
Bir bardaki insanları, şüphelileri konuşmaya devam etmeye zorlayan bir şeye dönüştürdü. Etkileyici ve tamamen yasa dışıydı.

Lobinin karşısından bize baktı. Biz de ona baktık. Bildiğimizi biliyordu. Bunu kanıtlayamayacağımızı da biliyordu. Onun yanına gidemezdim.
ve onun büyü yaptığını hissettiğimi söyleyecektim, çünkü bu bir büyü değildi. Bundan neredeyse emindim. Büyü müydü? Psişik yetenek mi? İkisi de mi? Bilmiyordum ve eğer bilmiyorsam da bunu ona hak ettiği belayı bulduracak kadar açıklayamazdım. Hepimiz birbirimize baktık.
Memur Evans Rankin'e bir sorun olup olmadığını sordu. O da başını salladı.

Nesin sen? Sanki bana cevap vermesini bekliyormuşum gibi düşündüm. Tekrar başını salladı ve Evans onu takip ederken koridorda yürüdü.
Rankin'ne olduğunu bilmiyordum ama ne olmadığını biliyordum: insan.

42

Yeniden toparlanmak için otel odamıza dönmeye KARAR VERDIK. Ru bizimle kaldı ve Bram bizi buldu. Patronunu görmesi gerektiğini söyleyerek üst kademelere şikayette bulunmuş ve kendisine de aynı şey söylenmişti: ″Patronun gitmekte özgür ama nişanlısı sorgulanıyor.″ Telefonum çaldığında kapının dışındaki koridora kadar gelmiştik. Edward'ın zil sesiydi. Telefonu açtığımda Nathaniel, "Bu koridor ve tüm bu kesintiler de neyin nesi?" dedi.

Edward'a Rankin'den bahsetmek için ağzımı açtım ama o, "Peter'ın doktoru olması gerekenden daha hızlı iyileştiği dışında pek emin görünmüyordu," dedi.

"Onu görebilir miyiz? Yoksa dinlenmesi mi gerekiyor?" Sesi dalgın ve kararsız geliyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama bu iş değildi; bu onun çocuğuydu.

Bu yüzden çocuk konularına takıldım. "Becca, Rufous'un karısıyla birlikte. Onu da yanımızda getirmemizi ister misin?"

"Onu burada gerçekten istemiyorum ama Dixie ona söylerse Peter yere incinmiş olur." Sesi biraz kızgın geliyordu. Onu suçlayamazdım.

Derin bir nefes aldım, yavaşça dışarı verdim ve bu onun "Ne oldu? O kaltağın kızımıza ulaşmasına izin mi verdin?" Kesinlikle kızgındı ve bir hedef arıyordu.

"Hayır, Peter Dixie'yi götürmeden önce Becca havuzda yeterince şey duydu."

"Yani her şey bir hiç uğruna oldu," dedi.

"Hayır, Becca senin annesini aldattığına inanmıyor. Sadece inanmıyor. Ona gerçeği söyledim ve Dixie'nin deli olduğunu düşünüyor."

Hattın diğer ucunda nefesinin kesildiğini duydum. Sanırım rahatlamış bir . "Güzel, bir şey daha azaldı." Sesini tekrar normal boş aralığına çıkarmaya çalıştı ama

yapamadı. Sesinde hiç bu kadar kontrolsüz bir duygu duymamıştım. O ana kadar sesinin tonunu bile ne kadar iyi kontrol ettiğini fark ettiğimi sanmıyorum. Edward tamamen kontrolle ilgiliydi.

Telefonun diğer ucundan sesler duydum. "Doktor yine burada. Gitmem gerek."

Telefon görüşmesi bitmişti. Bunu sorgulamadım ama otoparka doğru ilerlerken Marisol ya da Rufous'la Becca'yı yanlarında tutma konusunda konuşmam gerektiğini ve Becca'ya biz hastaneden dönene kadar onlarla olduğunu söylemem gerektiğini fark ettim. Tüm bunları adamlarla paylaştım.

"Düğündeki herkesin numarası bende var," dedi Nathaniel, "yani Rufous'un numarası bende var ama Marisol'unki yok."

"daha iyi," dedim. "Hastaneye githaber verir misin? Becca'yı arayacağım."

Nathaniel, Rufous'a seslenmenin ortasında durdu. "Ben burada Becca'yla kalabilirim."

Micah "Hayır" dediğinde ben de aynı anda başımı salladım.

"Micah'ya katılıyorum. Üçümüz birlikte kalacağız ve Rankin'den uzak duracağız." Becca dışında kimse benimle tartışmadı.

"Neden seninle hastaneye gelemiyorum?"

"Çünkü Ted'in Peter ve annenle ilgilenmesi ve senin güvende olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ama neden sana ve diğerlerine ihtiyacı var? Nathaniel mi?" "O benimle birlikte. Onu hastaneye götürüyorum."

"Onu polisten uzak tutmak için mi?" sordu ve yine yaşına göre biraz fazla iyi bir kavrayışa sahipti, ama Ted'in
Altı yaşından beri kızım. Sanırım işle ilgili birkaç şey öğrenmemek zordu.

" gibi bir şey," dedim.

"Belki Ellie'yi bulabilir ve onunla takılabilirim?"

"Bunu sen yap," dedim. Gözlerimi devirerek ve kendimi stresli hissederek telefonu kapattım.

"Sorun nedir?" Micah sordu.

"Daha önce bu çocuk olayına pek sıcak bakmıyordum ama Becca' uğraşmak buna asla hazır olamayacağımı düşündürüyor."

Micah ve Nathaniel bana aynı anda sarıldılar, zamanlamayı öyle ayarladılar ki kolları beni tam olarak saracaktı, böylece sarılmaları garip olmayacaktı. Grup sarılmalarında bir öğrenme eğrisi vardı, ama

Bir süre önce eğriyi aşmıştık. Micah, "Neredeyse on iki yaşındaki çocuklar gibi ortaya çıkmıyorlar, Anita," dedi.

Nathaniel, "Hiç kimsenin çocuklar için hazır olduğunu sanmıyorum," dedi.

Grup kucaklaşmasından ona bakacak kadar uzaklaştım. "Diğer insanlar emin görünüyor."

"Nathaniel haklı," dedi Micah. "Acele etmiyorum ama çocuk sahibi olmak için mükemmel bir zaman olduğunu da düşünmüyorum."

Gözlerimi kapattım, iç çektim ve "İyi, bunların hiçbirini bize karşı kullanmayacağım" dedim.

Nathaniel beni öpünce gözlerimi açtım ve onun mutlu yüzüne baktım. Bebeği en çok isteyen oydu. Micah ben onunla tanışmadan yıllar önce vazektomi olmuştu, bu yüzden biyolojik baba o olmayacaktı. Eğer sadece ikimiz olsaydık - Jean-Claude'u da sayarsak üçümüz - sonsuza dek mutlu yaşamımıza devam ederdik

Çocuksuz ve mutluyduk, ama dört kişiydik, ya da üç ve bir, ya da iki çift, ya da ... Poli matematiğini siz yapın. Ve poli grubumuzun büyük lavanta gözleriyle bana gülümseyen kısmı fena halde çocuk istiyordu. O henüz yirmi beş yaşında değildi ama ben otuzumu aşmıştım. Bence bu kombinasyon bizi acele etmeye itiyordu. Bebekler hakkında ilk konuşmaya başladığımızda zaten tüm şüphelerimi herkese yüksek sesle dile getirmiştim. Bugün fikirlerimi kendime saklayacaktım, çünkü beni doğum kontrolünden ne zaman çıkarmamız ve denemeye başlamamız gerektiği konusunda başka bir tartışmaya girmek istemiyordum, özellikle de bugün. Evimizin çekirdeğindeki insanlar dışında

Poli grubumuzda doğum kontrolüne prezervatif ekledim, sadece ekstra güvenli olması için.

Ama bebek meselesi bekleyebilirdi; daha acil meselelerimiz vardı: hastane ve Peter'ın doktoruyla konuşmak. Edward ve Bernardo'ya Dedektif Rankin'in sırrını anlatma fırsatı bulmayı umuyordum. Bunun bir sır olduğunu nereden biliyordum? Çünkü Amerika'da insan olmayan polis yoktu, resmi olarak yoktu. Bu, Dedektif Rankin'e izin vermemin nedenlerinden biriydi.

İş başındayken likantropi hastalığına yakalanan memurların rozetlerini korumaları çok önemliydi. Eğer işe yararsa, belki bir gün önce likantropiye sahip olmak sizi polis olmaktan alıkoymaz, hatta belki de ölümsüz olduktan sonra polislikten uzaklaştırılan vampirlerden bazıları yeniden polis olabilirdi. Aynı adı taşıyan bir barın sahibi ve işletmecisi olan arkadaşım Ölü Dave'in yine de işe geri dönmek isteyeceğini biliyordum. Cadılar ve benim gibi mistik sanatların diğer uygulayıcıları sadece son birkaç yıldır işe alınıyordu ve bu bile kişi bazında yapılıyordu. Hayır, Rankin ne olursa olsun

Birlikte çalıştığı memurların çoğu onun sıradan bir insan olduğunu bilmiyordu. Bizimle uğraşmaya devam ederse, aksini kanıtlamanın bir yolunu bulacaktım. Bu noktadan sonra bizi yalnız bırakırsa, ben de aynısını yapmayı düşünürdüm.

43

Hastaneye gitmeden önce Nicky ve Rodina'YI BULDUK, çünkü onları ve Rufous'u Olaf'la konuşurken bırakmamın imkanı yoktu.
"konuşmanın" nasıl gittiğini bilmeden. Nicky bana beklenebileceği kadar iyi gittiğini söyledi. Rufous dedi ki, "O kibirli orospu çocuğu."

"Anladığım kadarıyla Otto konuşmadan etkilenmemiş," dedim.

"Benden korkmuyor; bu kesin. Murdock'a, hatta Morgan'a bile benden daha fazla saygı duyuyor."

Rodina, "Ben bir şekil değiştiriciyim, onu etkileyen tek şey bu," dedi.

"Belki, ama Ted'in tehdidi Jeffries'in inandığı bir şey ve
geri kalanımız . . . Sanki bize gülüyordu, sanki dokunulmaz olduğunu düşünüyordu." Rufous'u karısına ve Becca'ya geri gönderdim. Bizimle gelmek istemişti ama Edward aramış ve Rufous'tan yardım istemişti. Becca'ya baktı ve bu Rufous'a yüzünü kurtarmak için bir yol verdi. Geri hastaneye doğru yola çıktı. Bir plaj düğünü olmayacağı ortaya çıktı, en azından Peter'ın Edward'ın yanında durduğu bir düğün. Onun likantropi karışımı, benimki gibi, ona insanüstü iyileşme yetenekleri veriyor gibi görünüyordu, ama atardamar tekrar yırtılırsa, acil servise götürülemeden kan kaybından ölebilirdi, bu yüzden ya düğün iptal edildi, ya da Peter orada olamayacaktı. Hiçbirimiz bunu geline söylemeye can atmıyorduk ama Donna beni yine şaşırttı.
Yüzü ağlamaktan kızarmış ve şişmiş, saatler önce yaptığı makyaj silinmiş olabilirdi ama kararlı bir bakış
yüzüne geldi. Bu bana Peter ve Becca'nın inatçı bakışlarını hatırlattı. "Tabii ki yarınki düğünü planladığımız gibi yapamayız," dedi gayet gerçekçi bir ses tonuyla.

Peter'ın odasına birlikte girdiler ve ona yeterince iyi olduğunda New Mexico'daki evlerinde sivil bir tören yapacaklarını söylediler. Geri kalanımız kahve ve çay almak için çıkarken bağırışlar duyuldu.

başladı. Peter'ın sesi: "Yarın evlenebilesin diye bıçaklandım! Sakın iptal etmeye kalkma."

Donna'nın mırıltılı sesini duyduk ama ne dediğini anlayamadık. "Hayır, herkesi benim odama getirmeyeceksin. Planladığınız gibi sahilde bir düğün yapacaksınız, lanet olsun!"

Sonra sesi alçaldı ve sonra Edward'in ritmi kapıdan geldi.

"Eğer bizi gizlice dinlerken bulursa, kızar mı?" Ru sordu.

Bernardo da dahil olmak üzere hepimiz birbirimize baktık. Hepimiz suçlu , öğretmenin kapısının önünde yakalanan çocuklar ya da anne babalarının kavgasına kulak misafiri olan çocuklar gibi. Micah dedi ki, "Hadi onlara

biraz zaman ve mekan." Asansöre doğru yürümeye başladı. "Hayır,"

dedi Nathaniel, "bu iş için çok fazla zaman ve enerji harcadım.

bu düğün. Yarına kadar bir şeyleri değiştireceksek, mümkün olan en kısa sürede bilmem gerekiyor. Donna tüm bu işleri yapabilecek durumda değil. Dixie de öyle, eğer Peter'la arasında olanlardan sonra hâlâ düğündeyse." Nathaniel'in sesi konuştukça yükseliyordu. Bağırmıyordu ama öfkeliydi. Koridorda volta atmaya başladı, ellerini sanki havadan bir şey kapacakmış gibi sallıyordu. Öyle bir şey değildi.

Bu tür bir öfkeyi toplum içinde ya da hiç göstermezdi. Geri kalanımız sadece izledik. En azından ben ne yapacağımdan emin değildim, sadece izliyordum ve onu rahat bırakıyordum. İlk defa fark ettim ki

düğünü, bu düğünü ve düğünü bir araya getirmek için yaptığı her şeyi

-Ona fark ettiğimden çok daha fazla ve bana ettiğinden çok daha fazla tesir etti.

Acaba olan bizim çocuğumuz olsaydı, hepimiz normal sakin hallerimizde mi olurduk?

bir arada tutabilir miyiz? Yaralanan kişinin çocuğunuz olması bu kadar fark yaratıyor muydu? Bilmiyordum ve bilmemek hoşuma gitmiyordu ve cevabı öğrenmek istemiyordum; gerçekten .

"Peki ya Denny?" Ben sordum.

"Dünden beri onu görmedim bile," dedi Nathaniel. "Peter arabaya

bindirilip götürüldüğünde otelde değildi.

ambulans mıydı?" Ben sordum.

"Onu gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Bernardo.

"Ben de öyle," dedi Bram.

R ve R onu görmediklerini söylediler.

"Anita haklı. Ambulans geldiğinde diğerleriyle birlikte lobide değildi," dedi Micah.

"Bekle, dünden beri hiçbirimizin onu görmediğini mi söylüyorsun?" Ben sordum.

Hepimiz birbirimize baktık ve sonra yavaşça başımızı salladık. "Kahretsin," dedim.

"Hiçbirimize o kadar yakın değil. Sadece diğer nedimelerle takılıyor olabilir, Anita," dedi Micah.

"Nathaniel, ara onu. Seni hepimizden daha iyi tanıyor."

Tartışmadı, sadece telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı. "Çalıyor," dedi, gözleri dinlemekten uzaktı.

Bekledik. Sesli mesaj kutusu devreye girip dolu olduğunu söyleyene kadar bekledik. Nathaniel telefonunu indirdi ve bana baktı. "Ambulans geldiğinde Denny de aşağı inmeliydi. Edward'la, seninle ve hatta Dixie'yle olan sorunları ne olursa olsun, Peter'ı bebekliğinden beri tanıyor."

"Kahretsin," dedim gerçek bir duyguyla.

Bernardo, "İçinizden biri Dedektif Rankin'i arasın," dedi.

"Neden bizden biri?" Ben sordum.

"Hepiniz onunla benden daha fazla mı? Şansım yaver gitti ve Bettina'nın arkadaşları beni tanık olarak gösterebildi."

"Yine de seninle bir merhaba ve hoşça kaldan daha fazlasını konuşmalıydı," dedim.

"Adımı araştırdığında mahkumiyetimi buldu ve üstüne üstlük bir de şekil değiştiren olmam... . Bir şey yaptığımdan emin."

Nathaniel'in sesi acıydı. "Önyargılı piç

kurusu," dedim.

"Sadece o değil, Anita. St. Louis'deki polisler beni tanır. çocukken bana yardım etmişti. Yabancı bir polise

Beni tanıyanlar bilir, her zaman kaydımdaki gibi olacağım. Her zaman başıboş bir sokak fahişesi olacağım ve striptizci olmamın da bir faydası yok. Çoğu insan bunun fahişeliğin bir adım ötesi olduğunu düşünüyor ve eğer yaptığım pornoları gördülerse, o zaman benim düzelmiş bir şey olduğuma inanmıyorlar."

"Hiçbirimiz Rankin'i arayamayız," dedi

Micah. "Bunu yapmak zorundasın Bernardo,"

dedim.

"İçimizden biri yapabilir mi?" Rodina sordu.

"Hayır," dedi Nicky. "Anita'nın korumalarından hiçbiri onun ya da Nathaniel ve Micah'nın dikkatini daha fazla çekemez."

"Nathaniel'e nasıl davrandığı konusunda üzgünüm, ama bu geri kalanınızın onu arayıp Denny'den bahsedemeyeceği anlamına gelmiyor. Bana söylemediğin ne var?" Yakışıklı olduğu için bana şüpheli gözlerle baktı.
onun yüzü.

Ona *Reader's Digest* versiyonunu söyledim.

"Sizi sorgulama için odada tutmak için büyü kullandığını mı söylüyorsunuz?"

"Bir şey kullandı," dedi Micah. "Ancak Anita bana ulaşmaya çalıştıktan sonra bir şekilde uyandım ve yürüyüp gidebileceğimizi fark ettim."

"Polisle konuşmamam gerektiğini biliyordum," dedi Nathaniel, "ama nedense ne zaman gitmeye çalışsam Rankin kalmamı makul gösteriyordu."

"Bu çok yasadışı," dedi Bernardo. "Ve
kanıtlaması çok zor," dedim.

"Sence yaptığı şey benim gibi sıradan insanlar üzerinde işe yarar mı?"

Omuz silktim. "Onun ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden buna cevap veremem." "Onun ne olduğunu bilmiyor musun? Sen, kraliçe gibisin doğaüstü bilgi. Edward bilmediği zaman sana geliyor."

Tekrar omuz silktim. "Üzgünüm, ama bu sefer şaşkına döndüm. O benim Normal, vanilya insan gibi radar, ama kullandığı güç sofistike ve pratik gerektiriyor."

"Sadece psişik ya da cadı olamaz mı?"

"Belki, ama eğer öyleyse, bu daha önce hiç görmediğim bir psişik güç türü ve daha önce hiç yanıma yaklaşmamış bir büyücülük çeşidi."

Micah, "Bunu sadece uzaktan anladın, Anita," dedi. "Ne
olmuş yani?"

"Bunu sana yüz yüze yapsaydı, daha fazla şey
öğrenebilirdin." "Hayır, sadece hayır," dedim.

"Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Nathaniel. "Biri Denny'nin telefonuna cevap vermemesi ya da ambulansa gelmemesi hakkında arasın."

"Bekle, Lucy'yi, Rufous'u ya da Frankie'yi ara ve Denny'nin odasını kontrol söyle," dedim.

Nathaniel başını salladı. "Evet, tabii ki, neden ona korkunç bir şey olduğunu varsaydık ki?" Telefonunu tekrar çevirmeye başladı.

"Çünkü o biziz," dedi Micah.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Nicky.

Micah ona gülümsedi. "Sen de bizim bir parçamızsın." Nicky de ona gülümsedi.

"Ben de 'biz'in bir parçası mıyım?" Bernardo sordu. "Hayır," dedi Micah.

"Neden olmasın?"

Nathaniel telefonda konuşuyordu, bu yüzden hepimiz durup dinledik. "Lucy, ben Nathaniel. Nedime kıyafetlerini denediğinden beri Dennyyi gördün mü?" Sessizlik. "Sen de görmedin. Gidip odasına bakabilir misin? Evet, onu aramaya çalıştım ama sesli mesaj kutusuna düştü. Teşekkürler, Lucy. Oradaysa mesaj , değilse telefon et." Telefonu kapattı ve hepimiz bekledik. Bir mesaj gelmesi için dua ediyordum.

"ama Callahan, ben neden 'biz' değilim?" Bernardo sordu.

Micah, "Hâlâ uzun boylu, esmer ve çapkın olmanın seni hepimizin önüne geçirmesi gerektiğini düşünüyorsun," dedi.

"Hey, Anita'ya kadar benim için gayet iyi gidiyordu." "Sana hayır diyen tek kadın ben değilim."

Küçük bir göz devirme hareketi yaptı ve omuzlarını hafifçe kaldırdı.

"Oh, hadi ama."

"Onlu yaşlarımda büyüme atağıma girdiğimden beri."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," dedi Micah.

"Ne yani? Hayatımın büyük bir bölümünde kibar ve nazik olduğum için yakın çevrenin bir parçası olamayacak mıyım?"

Rodina, " bu olamaz, yoksa Jean-Claude dışlanmış olurdu," dedi.

"Gördün mü?" Bernardo dedi ki.

Nathaniel sanki mesaj sesi ona ipucu vermemiş gibi telefonunu kontrol . Lucy'nin odaya gelmesi ne kadar sürerdi?

Nathaniel gözlerini telefon ekranından ayırmadan konuştu. "Gerçekten de poli grubumuzun bir parçası olmak istiyor musun?"

"Belki mi?"

"O zaman karşıya geçmeniz gerekecek," dedi Nathaniel.

"Tanıştığımızdan beri Anita'ya bunu yaptırmaya çalışıyorum," dedi, Elvis'in altın çağında olduğundan daha fazla kadının donunu düşürmesine neden olan o gülümsemesini hedef alarak.

"Anita değil Bernardo," dedi Nathaniel ve başını kaldırıp uzun boylu adamın bakışlarını kendi iri lavanta rengi gözleriyle karşıladı.

"Üzgünüm kardeşim, ama ben erkeklere yumruk atmam."

"İşte bu yüzden poli grubumuzda yer alamazsın."

"Nicky'nin de erkeklerden hoşlanmadığını sanıyordum."

Nicky, "Ben erkekleri senden daha seviyorum," deyince Bernardo gözlerini diğer adama dikti.

"Peki erkeklerden ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Onlardan Nathaniel kadar hoşlanmıyorum." "Sadece ben erkeklerden Nathaniel kadar ," dedim.

"Aslında Anita, sen onları benden daha çok seviyorsun ve ben bunu pek çok kadın için söyleyemiyorum." Nathaniel bunu söylerken sırıttı, belki yanlış anlamışımdır diye.

Bilmiyordum ve ukalaca bir cevap hazırlamıştım ama Ru, "Poly grubunuzun bir parçası olmak için Nathaniel ile yatmam gerekir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Nathaniel, "Kendimi kimseye zorla kabul ettirmem" dedi.

Nathaniel'in telefonu çaldı. Denny odasında değildi. Yatağı hâlâ yapılıydı. Giysileri ve bavulları hâlâ oradaydı. Oda anahtarı yatağının başucundaki masanın üzerindeydi; cüzdanı da onun yanındaydı. Mayosu Peter ve Dixie olay çıkarmadan önce herkesle havuzda buluşmak için üstünü değiştirmeye başlamış gibi yatağa uzanmıştı. Bu neredeyse beş saat önceydi. Eğer gerçekten kayıpsa ve sahilde bir yerlerde tetiklenmiş bir gestalt anı yaşamıyorsa, o zaman ya aynı kötü adam ikisini de -Bettina ve Denny- neredeyse

ya da iki kötü adamımız vardı.

aynı otelde, aynı gün, neredeyse aynı saatte. Vegas ikisine de şans tanımazdı ama ikisinin de aynı gün aynı otelde olduğu gerçek vakalar biliyorum. senaryolar gerçekleşmişti.

Edward'a söylemeye gittim. Bernardo otele geri döndü. Bernardo

Diğer üçü benimle kaldı, çünkü Rankin ne olsun, birlikte daha güçlüydük. Daha önce de Nathaniel'in peşinden koşmuştu; bu onun fikrini değiştirmesine neden olmayacaktı. Daha fazlası vardı.

Nathaniel ve Denny arasındaki bağlantı. Bernardo hariç hepimizin Denny ile daha fazla bağlantısı vardı. Bildiğim kadarıyla o Denny ile yatmamıştı. Peter'ın odasının kapısını çalmaya başlarken tereddüt ettim. Bernardo Edward'ı benden daha çok ziyaret ediyordu çünkü birbirlerine daha yakın oturuyorlardı. Denny'yi ne kadar iyi tanıdığını gerçekten bilmiyordum. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve kapıyı çaldım. Her seferinde bir komplikasyon.

44

DONNA Peter'LA KALDI ama geri kalanımız otele gittik. Nathaniel, Micah ve Bram'ı onları sakinleştirmek için orada ama kalmadılar. "Bu bir dava değil, Anita. Bizi bu kadar kolay geride bırakamazsın," dedi Micah.

"Denny'yi senden çok daha iyi tanıyorum. Onu yardım etmek istiyorum," dedi Nathaniel.

Ru omuz silkti ve "Onu hiç tanımıyorum ama hayvan formundayken hepimizin onu otelde takip edebileceğini biliyorum" dedi.

Nathaniel, "Bir dava üzerindeyken bunu senin için yapmıştım," dedi.

"Onlar özel durumlardı," dedim.

"Bundan daha mı az özel?" Micah sordu.

"Yola çıkıyoruz," dedi Edward. "Otele arabada tartışalım." Hepimiz kiralık arabalarımıza doluştuk ve tartışmaya devam ettik.

"Nathaniel'in tekrar Rankin'in yakınında olmasından gerçekten hoşlanmıyorum," dedim. "O zaman beni kalmaya ikna etmeye çalışmak yerine bunu söylemeliydin.

Donna ve Peter ile birlikte," dedi Nathaniel.

", Donna ve Peter'la birlikte hastanede beklemeni tercih ederim, böylece seni Rankin'den daha uzakta tutabiliriz."

"Rankin kim?" Edward sordu ve onun dedektif geldiğinden beri hastanede olduğunu fark ettim.

Dedektif Terry Rankin'in Bettina'nın kayboluşuyla ilgili ipucu olduğunu açıklamak kolaydı. Açıklaması kolay olmayan şey, hepimizin onun insan olmadığından ya da en azından doğrudan insan olmadığından emin olmamızdı.

vanilya ya da çikolata aromalı bir insan. Kesinlikle egzotik bir şeydi, Rocky Road ya da Chunky Monkey gibi.

"Bana Dedektif Rankin'in insan olmadığını nereden bildiğinizi açıklayın." "Onun insan olmadığını söylediğimizde bunu kabul etmene bayıldım.

insan, o değildi," dedi Nathaniel.

"Kişisel bir şey değil, Nathaniel. Sen çocuklar için Nathaniel Amca'sın ama Anita onun insan olmadığını söylediği için kabul ettim."

"Biliyorum, ama kabullenmen hoşuma gitti. Soru sormadan."

"Benden soru sormadan bu seviyeyi hak etti." "Teşekkürler Edward," dedim gülümseyerek.

Edward hepimize kaşlarını çattı. Bu bakış yeterliydi. Ağzından çıkacak bir sonraki şeyin yerinde olacağını biliyordum. Bir gün için yeterince duygusal bağ kurmuştu. "Peki, bana dedektifi açıkla. Ne yaptı da onun insan olmadığını düşündünüz?"

Açıklamak için elimden geleni yaptım ama pek çok mistik şey gibi bu da olmadı. İyi tercüme et. "Orada olman gerektiğini söylesem anlar mıydın?" "Orada olsaydım, bir şey hisseder miydim?" diye sordu.

Bunu düşünmek ve arabadaki diğer adamlara bakmak zorunda kaldım. Hepsi omuz silkti ve bana geri döndü.

"Onunla en çok vakit geçiren sizsiniz. Bir şey hissetmiş olabilir mi?" Micah sonunda sordu.

"Ben bile hiç bir şey hissetmemiştim," dedim.

"soru Edward'ın Rankin'in ne yaptığını, hatta ne olduğunu bilip bilmeyeceği değil, hokus pokusu hissedip hissetmeyeceği?"

"Bilemiyorum. Edward psişik şeylere kör değil ama psişik de değil."

"Arabadaki herkes bana tekrar Ted demeye başlasın, çünkü otele varmak üzereyiz."

"İyi bir noktaya değindin Ted," dedim.

"Son zamanlarda sana Edward'dan çok Ted diye sesleniyorum. Sanırım hatırlayacağım, Ted," dedi Nathaniel.

Edward bunun için gerçek gülümsemesini takındı. "Eğer daha önce söylemediysem, Nathaniel, Donna'ya ve düğüne yaptığın tüm yardımlar için gerçekten minnettarım."

"keyif aldım. Keşke bir plaj düğünü yapabilseydik."

Micah, "Gerçekten istediğin buysa bir tane alabiliriz," dedi. "Sahilde göz kamaştırıcı parmak arası terlikler ve bir

Önce resmi bir elbise giy, sonra bana tekrar sor," dedim. Bu bana biraz kahkaha kazandırdı; sonra otelin önünde durduk. Her yerde polis vardı, sanki birileri bir torba dolusu polisi oyuncak gibi binanın boşaltmıştı, ama bir olay yerinde bu kadar çok polis olmasının hiçbir eğlenceli yanı yoktu.

Rankin dışarıda, kapalı park alanının altında duruyordu. Kalabalığı araştırıyor gibiydi, sanki birini bekliyordu.

ve geç kalmışlardı. Onu Edward'a gösterdik. "Buradaki adamlarınızdan birine ."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Çok uzun değil, ince ama fit, yakışıklı ama bir tür çift cinsiyetli. Adamlarınızın çoğu kadar güzel değil ama onu kalabalığın arasına bıraksanız göze çarpmaz."

Rankin'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktım. "Bir kısmını görebiliyorum ama beni pek tatmin etmiyor."

Nathaniel, "O benimkini yüzdürüyor," dedi.

Micah ve ben ona baktık. Micah, "Daha önce benim yanımda başka bir erkeğe attığını hiç sanmıyorum," dedi.

"Sana benziyor," dedi Nathaniel.

Micah'dan Rankin'e baktım, o hâlâ kalabalığı tarıyordu, biz de park edebilmemiz için trafiğin açılmasını bekliyorduk. Nathaniel'in neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Saçları
Çok kısaydı, rengi çok koyuydu ve kıvırcık değildi. Micah gibi ince yapılıydı, ama gövdesi daha uzundu ve bu konuda bir şeyler vardı
bana daha az benzer görünmelerini sağladı. Yüz hatlarını denemeyecektim bile, çünkü Rankin orada kaybetti, en azından benim için.

"Görmekte zorlanıyorum."

"Yüzeysel bir benzerlik var sanırım," dedi Micah. "Onun Micah'a

benzediğini düşünen bir tek ben miyim?" Nathaniel
sordu.

Ru ve Rodina hep bir ağızdan *"Evet,"* dediler.

"Edward'ın dediği gibi: Rankin takımın parçası olabilecek gibi görünüyor ama Micah'a benzediğini sanmıyorum," dedi Nicky.

Nathaniel dedektife bakıyordu - hayır, sadece bakmıyordu, neredeyse ... özlemle bakıyordu. Ona bakıyordu; büyükannem olsa derdi. Omzuna dokundum ama tepki vermedi. Omzunu kavradım ve hafifçe salladım. Gözlerini kırpıştırdı ve bana baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sanırım iyiyim."

Yüzüne dokundum ve birkaç santim öteden gözlerinin içine baktım. Hâlâ büyük ve lavantaydılar, bahar leylakları gibiydiler. Bana gülümsedi ve öpmek için eğildi. Öpücük verdim ama önce o geri çekildi.
onun için alışılmadık bir şeydi. Aramızdaki en dokunaklı ve en hisli kişiydi. Bakışları beni geçip daha bir şeye kaydı. Neye baktığını görmek için döndüm, ama görecek bir şey yoktu, gerçekten, henüz değil.

İnsanlar, hareketlilik ve çok fazla polis vardı ve sonunda iki kadın kayıp olsa bile sadece bir kayıp vakası için çok fazla polis olduğunu fark ettim.

Rodina, "Bu çok fazla polis demek," dedi.

"Çok fazla var ve burada bir FDLE arabası var," dedi Edward.

"FDLE MI?" Ru sordu.

"Florida Kolluk Kuvvetleri Departmanı. Yerel bir saha istasyonları var, ancak daha fazlası ortaya çıkarsa bunun nedeni yerel halkın daha fazla kaynağa ihtiyaç duymasıdır."

"Bir şey buldular mı?" Micah sordu. "Buldularsa

bile iyi bir şey değil," dedim.

Nathaniel başını salladı ve sonra araba koltuğunda kendini salladı, neredeyse bir köpeğin sudan kurtulması gibi, ama görebildiğim kadarıyla kurtulmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Birkaç derin nefes aldı ve onları yavaş ve sabit bir şekilde üfledi.

"Sen iyi misin?" Ru sordu.

"Hayır," dedi Nathaniel. "Sadece Anita'nın söylediklerini, polisin kötü bir şey bulduğu için burada olduğunu düşünüyor.
Belki Denny ya da diğer kız ölmüştür. Sadece Denny'ye ve onu bir insan olarak ne kadar sevdiğime ve tüm bunların gitmiş, ölmüş olabileceğine odaklanmak; sadece bu düşüncelerimi temizlememe yardımcı oluyor."

"Düşüncelerini neyden arındırayım?" Edward sordu.

"Rankin."

"Ne demek istiyorsun Rankin?"

"Onu gördüğüm anda ona yaklaşmak istedim. Yapabilirim
Bana ne dediğini hatırlıyorum, o kadınla ne yaptığımı ona anlatmam gerektiğini söylemişti ve ben de ona anlatmak istiyorum."

Edward, "Bettina Gonzales'e bir şey yaptın mı?" diye sordu. Sorduğuna sevindim, çünkü yapabileceğimden emin değildim.

"Hayır," dedi Nathaniel ve vücut dili bunun ne kadar saçma olduğunu gösteriyordu ama sonra kaşlarını çattı ve kalabalığın arasından Rankin'e bakmaya çalıştı. "Hayır, yemin ederim ona dokunmadım, ama o dokunduğumu düşünüyor- hayır, hayır, öyle değil. Yaptığımı söylememi istiyor. Birinin yaptığını söylemesini istiyor ve yapmadığınız şeyleri itiraf etmek istediğinizi hissettiriyor."

"Sen de itiraf etme ihtiyacı hissediyor musun?" Bram en arka koltuktan Micah'ya sordu.

Micah, "İtiraf etmek zorunda hissetmedim ama itiraf etmek zorunda kaldım.

ayrılmakta zorlanırdım. Kapıda olurdum ve sonra aniden Rankin

bir şeyler söylerdim. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum, ama sonra kapıyı açmazdım; tam olarak ayrılmayı bitirmezdim. Bu birden fazla kez oldu ama beni odada tutmak için ne söylediğini hatırlayamıyorum."

"Bana sürekli Bettina'ya ne yaptığımın farklı varyasyonlarını soruyordu. Neredeydi o? Bana ne dediğini hatırlıyorum," dedi Nathaniel, "ama gitmememin nedeni bu değildi. *Konuşmayı bırakıp buradan gitmem gerektiğini* düşünüyordum ama sonra elini koluma değdiriyor ya da vücudunu sırtıma sürtüyordu ve ben de durmak istemiyordum."

"Bekle, sana dokundu mu? Sorgulama sırasında seni okşadı mı?" Ben sordum.

"Hayır, o kadar bariz bir şey yok. Arkamda volta atarken kelimenin tam anlamıyla sürtünüyordu. Birkaç kez elimi okşadı ya da sırtımı sıvazladı ama dokunuşlarının çoğu gerçekten küçük dokunuşlardı."

"Nathaniel'in koluna dokunmaktan başka bir şey yaptığını görmedim, sanki onun arkadaşı olmaya çalışıyordu. Hiç de cinsel ya da uygunsuz görünmüyordu," dedi Micah.

"Etkisi oldu," dedi Nathaniel, neredeyse fısıltıyla. "O zaman seni ondan uzak tutmamız gerekiyor," dedim.

"Bütün bunları neden daha önce söylemedin?" Edward sordu.

"Onu görene kadar hatırlamıyordum, sonra sen burada çok fazla polis olduğunu söyledin ve ben de Denny'yi düşündüm. Bettina'nın başına kötü bir şey gelmesini istemem ama onu tanımıyordum. Denny benim arkadaşım. Onun başına gerçekten kötü bir şey gelebileceği düşüncesi, Rankin'in bana yaptığı her neyse kafamdan atmama yardımcı oluyor."

"Herhangi bir sorun yaşıyor musun, Callahan?" Edward sordu.

"Hayır. Sorgu sırasında bana bir şey yaptığını biliyordum. İkimizle de uğraştığını biliyordum. Anita'nın benimle bağlantı kurması, onu terk etmem ve Nathaniel'i de yanımda getirmem için bana yeterli iradeyi verdi."

"Beni kolumdan tutup dışarı sürüklemek zorunda , değil mi?"

Micah elini Nathaniel'in ensesine, saçlarının döküldüğü yerin altına koydu, çok daha fazla olduğu zamanlarda yaptığı gibi ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı. "Sorgulandığın için gergin olduğunu sanıyordum."

Nathaniel eğildi ve alnını Micah'nın alnına dayadı. "Gergindim ama gitmek istememin nedeni bu değildi. Bana dokunmanız yardımcı oldu; hepinizin bana dokunması daha çok yardımcı oldu. Sanki her ne ise

Rankin'in yanlışı, bana her ne yaptıysa, dokunma vaadidir, bu yüzden gerçek dokunuş onu gölgede bırakır. Bu mantıklı mı?"

"Öyle," dedim.

"Evet," dedi Micah.

"Sadece Micah ve Anita'nın sana dokunması mı yardımcı oluyor, yoksa herhangi bir gerçek dokunuş da yardımcı olur mu?" Edward sordu.

Nathaniel gözlerini kapadı ve Micah'ya doğru eğildi. "Emin değilim."

Nicky elini Nathaniel'in üzerine koydu, böylece o da ona dokunuyordu. "Daha iyi misin?"

"Emin değilim; kendimi kendim gibi hissetmiyorum."

"Biri size dokunmazsa Rankin'in sizi sorguya çekebileceğini ve yapmadığınız şeyleri itiraf etmeye zorlayabileceğini mi söylüyorsunuz?" Edward sordu.

Nathaniel gözlerini açtı ve Micah'dan Edward'a bakabilecek kadar uzaklaştı. "Emin değilim."

"Ama bu mümkün mü?" Edward sordu.

Nathaniel başını salladı.

"Siz bir hayvansınız; sizi büyülemek sıradan bir insanı büyülemekten daha zordur."

"Bu da bana kaç insanın Rankin onlara yapmalarını söylediği için işlemedikleri suçları itiraf merak ettiriyor" dedim.

"Bahse girerim kapatma oranı yüzde yüzdür," dedi Edward.

"Kimsenin kapatma oranı o kadar yüksek değildir," dedim.

"Kapanış oranı nedir?" Ru sordu.

"Kaç davayı kapattınız, yani yaptığını düşündüğünüz kişiyi buldunuz," dedim.

"Peki kaç kişiyi mahkum ettirdiniz?" diye sordu.

Edward ve ben ikimiz de başımızı salladık. "Mahkumiyetler avukatlar içindir; bizim için kapatma, cinayeti onlara teslim etmemiz anlamına gelir. Bundan sonra olanlar bir polisin olayı kapatma oranını etkilemez," dedi Edward.

"Avukatlara, itiraf eden ama bunu yapmış olamayacak biriyle ilgili korkunç bir dava verdiğinizde, yine de cezayı alacağınızı mı söylüyorsunuz? Duruşmada işe yaramasa bile davayı kapatmak için hiç puan var mı?" Ru sordu.

"Hemen hemen," dedim.

"Evet," dedi Edward.

"Eğer kötü vakaları, sürekli olarak dağılan vakaları gönderme konusunda bir üne sahip olursanız, bu eninde sonunda size zarar verecektir, ancak bunun dışında iyisiniz" diye ekledim.

Nathaniel, "Micah odaya gelip bana yardım , dedektifin söylememi istediği her şeyi söyleyebilirdim," dedi.

"Bahse girerim Rankin zihin-sikme güçlerini her zaman kullanıyordur," dedi Edward.

"Gerçekten kapanma oranını yüzde yüze zorlayacağını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

Başını salladı.

"Eğer o kadar , gerekirse bunu ona karşı kullanabiliriz," dedim.

"Bunu ona karşı nasıl kullanabilirsin?" Ru sordu.

"Bu, her yıl üniversite finallerinden yüzde yüz almak gibi bir şey olur. Kimse o kadar mükemmel değildir, bu yüzden hile yapmak zorundasınız," dedim.

Rodina başını salladı. "Anlıyorum ama sınavlarda kopya çekmek, bu her neyse onu kanıtlamaktan daha kolay."

"Özellikle de zorladığı biri ölürse, bu aşırı büyü etkisi ya da hatta büyüyü kötüye kullanma olur. Florida'da ölüm cezası ," dedim.

"Büyünün kötüye kullanılması her eyalette otomatik olarak ölüm cezasına çarptırılmıyor mu?" Ru sordu.

Hepimiz bir ağızdan evet dedik.

"Ama bunu idam cezasının olmadığı bir eyalette yapmış olsaydı, o zaman tam yasal tanımıyla görevi kötüye kullanmakla suçlanma riskini almayabilirdi ve bu da sizi idama götürecek şeydir" dedim.

Micah, "Bu diğer idam cezalarına hiç benzemiyor," dedi. "Ölüm hücresinde yıllarca oturmuyorsunuz. Duruşma neredeyse anayasaya aykırı bir şekilde hızlı gerçekleşiyor ve ardından infaz kararı veriliyor ve genellikle bir haftadan kısa bir süre içinde infaz ediliyor."

Ru, "Bunu daha önce düşünmemiştim ama bazen Anita ve Ted ile konunun diğer tarafında çalışıyorsunuz," dedi.

"Birkaç lycanthrop'u sistemden canlı çıkarmayı denedim, ancak bir kez yüklendiklerinde onları kurtarmak neredeyse imkansız."

"Bu da Nathaniel'in Rankin'den mümkün olduğunca uzak durması anlamına geliyor," dedim.

Hepimiz aynı fikirdeydik.

Sonunda üniformalı bir memur arabamızın camına geldi. Bizimle konuşmak için biraz eğilmek zorunda kaldı. Edward ve ben rozetlerimizi gösterdik.
Memurun yorumu: "İnsan olmadığından emin olana kadar doğaüstü şubenin çağrılacağını sanmıyordum."

"insan olmadığını düşündüren neydi?" Ben sordum.

"Bir bedene bunu yapmak için tırnak ve dişten daha fazlasına ihtiyacın var." Yüzünde o uzak ifade belirdi, sanki gözlerine o perili bakışı yerleştiren şeyi hâlâ görebiliyormuş gibi.

"Kötü mü?" Edward sordu.

"Gördüğüm en kötü şey ve ben de kötü bir şey gördüğümü sanıyordum."

"Kayıp kadınlardan hangisi? Henüz bilmiyor musunuz?" diye sordum. Denny olmaması için sessizce dua ettim. Ondan hoşlanıyordum ve bir polis memurunu perili gösterecek şekilde ölmesi düşüncesi ... O olmasını istemedim.

"Koyu renk saçlı, bu yüzden ilk kayıp kız olduğunu düşünüyoruz, ama nasıl bilirsiniz: Parmak izi ya da diş sonuçları kadar emin olamayız."

İçimdeki gerginlik hafifledi ve sonra bir anda, *Bettina Gonzales olduğu için rahatlamaya nasıl cüret ettiğimi* düşündüm. Muhtemelen Denny olmadığı için mutluydum ama Bettina olduğu için mutlu olamazdım. Ondan pek hoşlanmamıştım ama yeterince zararsız görünüyordu.
Küçüklük ve erkeklere karşı kıskançlık eğilimi, böyle bir sonu hak etmesi için yeterli bir suç değildi. Henüz cesedi bile görmemiştim ama elimizdeki küçük bilgiler bile bunun kötü bir ölüm olduğunu anlamam için . Kimse bunu hak etmemişti.

Micah fısıldadı, "Rankin geliyor."

Edward, "Park edeceğiz ve sonra ikinci kayıp kadını bulmak için elimizden geleni yapacağız," dedi.

Memur başını salladı ve geri çekilerek bize karmaşayı işaret etti. Hareket etmeye çalıştık ama Rankin iki elini birden kiralık arabamızın kaputuna vurdu. Onu ezmek istemiyorsak, olduğumuz yerde kalmak zorundaydık. O kadar öfkeliydi ki, üniformalı memura doğru yürürken neredeyse titriyordu.

"Onlarla neden konuşuyorsun? Onlara ne söyledin?" Rankin bağırdı, memurun suratına altı inçlik bir yükseklik kadar yaklaşarak fark yönetebilirdi. Gülünç görünmesi gerekirdi ama öyle olmadı ve iri adam geri çekildi. Belki de geri çekiliyordu.
ya da belki de kavgadaki köpeğin büyüklüğünden değil, köpeğin içindeki kavganın büyüklüğünden kaynaklanıyordu.

"Onlar doğaüstü şubede görevli polis memurları," dedi polis memuru.

"Sadece ikisi polis memuru; geri kalanlar ise
bir kadının öldürülmesi ve bir diğerinin ortadan kaybolması!" Rankin hâlâ bağırıyordu ve bunu yaparken neredeyse adamın önüne tırmanacaktı.

Micah bana yumuşak bir sesle, "Dikkat çekiyor," dedi.

Edward arabanın kapısını açtı, bu da Rankin'in hareket etmesine ve diğer memurdan kapıya, arabaya ve arkadaşı olmadığını bildiği insanlara doğru dönmesine neden oldu. Bir hukuk adamı olarak onunla arkadaş olabilirdik ama o bunu imkânsız hale getirmişti. Açılan kapıya doğru döndü ve vücut diliyle bize
kavgaya hazır olduğunu biliyordu. Hayır, daha da ötesi, istiyor gibiydi. Onun nesi vardı? Histerik davranarak dedektif .

Rankin Edward'a bağırmaya başladı ve diğer memurda işe yarayan destek tekniğinin aynısını denedi. Edward olduğu yerde kaldı ve dedektifin sinir krizi geçirmesine izin verdi. Başka bir polisin tüm dünyanın önünde bu şekilde kendini kaybettiğini hiç , en azından bir soruşturmanın bu kadar başında. Bazen baskı
ama bu tür öfkeli histeriler için yeterince uzun süredir davayla uğraşmıyordu.

Bram koltuğun üzerinden bana doğru eğildi ve "Burada basın var" dedi.

"Ve akıllı telefonlar," dedi Nathaniel.

Micah, "Ve baş dedektifin hepimizi cinayet ve kaybolma olaylarında şüpheli olmakla suçladığını duyuyorlar," dedi.

Edward da anlamıştı, çünkü yavaşça ilerledi, gülümsedi ve sakinleşti, deliyi kendi ev sesiyle sakinleştirmeye çalıştı. Yine de bazı sözlerinin yerine ulaştığından emin oldu.

"Sakin ol, dostum. Histerikleşmeye ve yanlış suçlamalar atmaya gerek yok."

"Ben histerik değilim." Rankin sesini alçaltmaya başladı.

"O zaman çekil, dostum," dedi Edward, sesini de alçaltarak.

Rankin aslında bir adım daha yaklaşarak onu daha da kalabalıklaştırdı, ancak vücut dili oturduğum yerden şiddet vaat etmiyordu.
Muhtemelen kalabalıktan öyle görünüyordu. Rankin kafasını açık kapıdan içeri soktu ve şaşkın Edward'ın yanından geçmeye zorladı kendini. Nasıl olmuştu da

onu geçtin mi? Yani, Edward'dı; ölümcül güç kullanmadan, onu öylece itip geçemezdiniz. Rankin'in sesi birden alçak ve yatıştırıcıydı. "Nathaniel, itiraf etmek istiyorsun. Buradaki herkese o kızı incittiğini söylemek istiyorsun, değil mi?"

"Ne , Rankin?" Emniyet kemerimi ona doğru ilerlemeye başladım.

"Evet," dedi Nathaniel hiç de ona benzemeyen bir sesle, "evet, ona zarar verdiğimi söylemek istiyorum." Sanki Rankin'e bakıyordu
Arabada başka kimse yoktu, başka kimse yoktu, buluşacak başka gözler yoktu.

Micah Nathaniel'e dokundu ama Nathaniel buna hiç tepki vermedi. Nicky arka koltukta omuzları Nathaniel ile dedektif arasındaki görüş alanını kapatacak şekilde hareket etti. Bunun bir şeyi değiştirip değiştirmediğini göremedim çünkü benim görüşüm engellenmişti; ayrıca ön koltukta Rankin'e doğru ilerliyordum.

Edward dedektifin yüzünün yanında alçak sesle konuştu. "Kımılda, yoksa ben seni kımıldatırım."

"Benimle gel, Nathaniel. Ona zarar verdiğini söyle. Onlara bir leopara dönüştüğünü ve onu öldürdüğünü söyle." Şimdi çok alçak sesle konuşuyordu.
Arabanın dışındaki hiç kimse onu duyamazdı. Daha önce dostça davranan üniformalı memur bile onu duyamayacaktı.

Nathaniel, "Onu incittim..." dedi.

Nicky, "Göz temasını kesmek yardımcı olmuyor," dedi.

Koltuğun üzerinden sürünerek geçtim ve elimi Rankin'in elinin üzerine koydum. Onu arabadan dışarı itmek için omzuma sarıldı. Elimi tuttu, kendine doğru daha sıkı bastırdı ve bana baktı. Dünya yavaşlamış ya da sadece onun gözlerine daralmış gibiydi, siyah havuzlar gibi yayılıyordu
ya da belki milyonlarca yıldız dışında el değmemiş bir gökyüzünün uzandığı bir gecede, sadece bakışları ve eliyle zihnimi becerdi.

45

Bir an paniğe , çaresizce çırpınmak istedim ama daha önce karanlık geceler ve vampirlerin yıldızlarla dolu gözlerini ve sonsuz geceyi görmüştüm. Korkuyu yatıştırmama ve paniği çok büyümeden durdurmama yardımcı oldu ve sabırlı olmamı sağladı. Bazı yönlerden fiziksel bir dövüş gibiydi; kendinizi olabildiğince koruyor ve zayıf bir nokta bulmaya çalışıyordunuz ya da
Kavrayışlarında bükülme, üzerinizdeki hakimiyetlerini kırma ve sonra onlara daha sert vurma ya da şansı. Daha önce de bu tür dövüşler yapmıştım, çoğunlukla vampirlerle, ama bir tür dövüş diğerine çok benziyor.

Kafamın içindeki, kalbimin içindeki kalkanları, ruhumu ele geçirmeye çalışan her şeyden koruyan duvarları daha da yükselttim.
tuttum. Bunun yardımcı olması gerekirdi ama bunun yerine gözlerimin önündeki karanlık, hâlâ orada olduğunu bile fark etmediğim bir ışık kenarını yedi. Daha sert korunmak durumu daha da kötüleştirmişti, daha iyi değil - kahretsin! Korkunun ilk dikeni içime saplandı ve karanlıkta tökezlemek gibiydi. Kelimeleri duymadım ama bir şeyler hissettim. Sanki bir daha Kafamda kelimeler vardı ama duygular ya da özlemler koyabiliyordu. Bana arzu sunmaya çalıştı ama hayatımda yeterince arzu vardı. Beni yalnızlıkla doldurmaya çalıştı, ama tüm bu yalnızlıktan neredeyse boğuluyordum. hayatımdaki insanlar. Hayatımda eksik olan tutku, seks, baştan çıkarma ile ilgili şeyler bulmaya çalıştı ama ben hiçbir şey kaçırmıyordum. Aslında, o kadar uzun süredir konfor alanlarımın dışına itilmiştim ki, yatak odası ve zindanda biraz daha az macera değişiklik için iyi olabilirdi. Eksik olan tek şey boşluktu.
ama bu onun beni ele geçirmesine yardımcı olmadı. Sonra denizin sesi kafamın içinde daha da yükseldi ve neredeyse
dayanılmaz bir özlem duyuyordum. Suyun içine girmek, onu hissetmek istedim. Serinlik bedenimi kapladı ama korku üzerime çöktü ve suyun sesini ve ona duyduğum özlemi bastırdı. En son suya girdiğimde

Okyanusta neredeyse beni öldürecek bir dalış kazası geçirmiştim. On yıldan uzun bir süre önce meydana geldiğinden beri okyanusa girmemiştim.

Kafamın içinden bir ses fısıldadı: Ma petite*, ne yapıyorsun?*

Düşündüm *de*, *Jean-Claude.*

Oui, ma petite, *kafanın içinde ne var, kafamızın içinde?*

Onunla savaşmama yardım et.

Beni içeri al, ma petite*, seviştiğimizde yaptığın gibi.*

Rankin oradayken kalkanlarımı indirmeye cesaret edemediğim konusunda onunla tartışmak istedim ama Jean-Claude'a ya güvenirdim ya da güvenmezdim ve güvendim. "Güveniyorum," diye fısıldadım ve onu kalkanlarımın, zihnimin, kalbimin, tüm benliğimin içine aldım. Başka bir tür boğulma gibiydi, tek farkı bu suyun gece mavisi olması ve güçle parlamasıydı. Bir an yine gibi hissettim ve sonra siyah okyanus ile mavi gece göğü arasında kaldım, ama gökyüzü kendi ateşiyle yandı ve okyanusun fısıldayan derinlikleri dumana dönüştü, sanki tüm okyanus bir anda buharlaşabilirmiş gibi.

Bir öpücük hissettim ve bir an için Jean-Claude olduğunu sandım. ama sonra onun dudakları olmadığını fark ettim ve panikle bir an Rankin olduğunu düşündüm, ama Jean-Claude'un gücü üzerimde nefes aldı ve onun olmadığını biliyordum.

Rankin'in öpücüğü, ama Jean-Claude'unki. Gözlerimi açtığımda Wyatt Ru'yu beni öperken buldum, ama yüzünü görebileceğim kadar geri çekildiğinde

Gözleri koyu mavi ateşle doluydu. Jean-Claude'un bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama Ru'yu ele geçirmişti. Elleri yüzüme dokundu ve Jean-Claude'un ellerinin yankısını hissettim, sanki gücü Ru'yu bir eldiven gibi giyiyordu. Kalkanlarım yeniden düzenlenirken neredeyse duyulabilir bir tıkırtı hissettim.

Tüm insanlarımı içeri alıp sadece kötü adamları dışarıda tutmak için. Rankin'e karşı çok sert bir kalkan oluşturmuş ve destek ağımı kesmiştim. Tek başıma ondan tamamen bağımsız savaşamayacağımı bilmek tüyler ürperticiydi.

Rankin'in elimi bırakıp arabadan çıktığını hissettim ve arabanın dışından yükselen sesleri duyabildim. Sanki garip bir şey olmamış gibi hâlâ arabanın koltuğunda diz çökmüştüm ama şimdi Ru arkasına uzanmış, beni öpmek için arkasına yaslanırken yüzü görüş alanımı dolduruyordu. Gözlerindeki koyu mavi ışık, doğal göz renginin mükemmel siyahlığına geri döndü.

Gözlerini kırpıştırdı, sanki zihnini temizliyor ya da kendine daha sağlam bir şekilde yerleşiyordu. Eli hâlâ yanağımda duruyordu ama

artık sadece eliydi. "Metafizik kalkanlarınız inanılmaz kraliçem, tek bir düşünceyle tüm müttefiklerinizi dışarıda bırakabiliyorsunuz."

"Kendimi hepinizden koparmak istememiştim" derken sesim biraz titriyordu.

"Bizi Rankin'e karşı savunmasız bıraktın," dedi Nathaniel. Micah onu kucaklamaya çalışırken o kambur oturuyor, kollarını kendine sarıyordu ama normalde yaptığı gibi sarılınca rahatlamıyordu. İçinde Micah'ya yönelmiş gibi görünen bir sertlik, neredeyse bir öfke vardı ya da en azından diğer adamın onu rahatlatmasına izin vermiyordu. Nathaniel'in Micah'ya daha önce hiç böyle tepki verdiğini görmemiştim. Ben, evet, ama asla Micah.

Bana en yakın tarafta arabanın etrafında hareket eden insanlar vardı. Birisi gerçek bir kamerayla fotoğraf çekiyordu ama daha fazlası akıllı telefonlarını kullanıyordu. Polis onları geri püskürtüyordu ama Ru'nun beni öperken ve Rankin'in arabadayken fotoğraflarını çekmişlerdi. Basının, hatta internetin bundan ne çıkaracağını Tanrı bilirdi.
Normalde bu beni daha çok rahatsız ederdi ama Rankin'in göz teması kurarak ve elini elime koyarak yaptığı şeyden sonra
Basındaki itibarımdan daha büyük var.

"Jean-Claude beni kendi gücüyle doldurmak için seninle olan bağlarımı kullanmayı başardı. Bunu sadece Tüm Karanlıkların Anası yapabilirdi," dedi Ru, Edward'ın boşalttığı sürücü koltuğuna zarifçe kayarken.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sana istediğin her şekilde hizmet edeceğimi söylemiştim. özür dilemeye gerek yok." Gülümsüyordu; mutlu görünüyordu. İçimizden iyi biri eğleniyordu.

Yine yüksek sesler duyabiliyordum, sanki dışarıdan gelen sesler bana sadece parçalar halinde geri geliyordu. Fark ettim ki seslerden biri Edward'ındı, hâlâ Ted rolünü oynuyordu ama gerçekten kızgındı. Bağırış çağırışların ne olduğunu görmek için kapımın koluna uzanmaya başladım

"Rankin sana ne teklif etti, Anita?" Nathaniel sordu.

Ona tekrar baktım. Hâlâ kambur duruyordu ve sanki bir yeri acıyormuş gibiydi. Micah hâlâ orada onu yatıştırmaya çalışıyordu, yüzden şimdilik boş verdim ve sorusunu cevapladım. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece hatırlamıyorsun."

"Denedi ama istediğim hiçbir şey onda yoktu."

Rodina, "Bölmek istemem ama muhtemelen oraya gidip Ted'e yerel polis konusunda yardım etmelisin," dedi.

Ru, "Sayıca az görünüyor," dedi.

Ru'nun yanından, hâlâ açık olan sürücü kapısından baktım ve Edward'ın bir kadınla ve belki on kişilik bir grupla tartıştığını gördüm. "Bu onun için sayıca üstün olmanın yanından bile geçmez," dedim ama yine de arabadan indim. Bir, ortağımı desteklemem gerekiyordu; iki, az önce arabada neler olduğuna dair yerel halka bir hikâye uydurmasına yardım etmem gerekiyordu. Dışarı çıktığımda, rozetimin açık bir şekilde göründüğünden emin , Rankin ile aramızda ne olduğundan gerçekten emin olmadığımı fark ettim. Bunu diğer polislere açıklamak biraz zor olacaktı.

46

Edward'la tartışan kadının sadece yerel bir polis değil, aynı zamanda bölgedeki tek resmi medyum olduğu ORTAYA ÇIKTI. Her zaman bildiğimizden daha fazla polisin psişik olduğundan şüphelenmiştim ve güçler ülkedeki polislerin çoğunu test ettiklerinde, halihazırda iş başında olan psişikleri aradıklarında, haklı olduğum kanıtlanmıştı. Yüzde otuzluk bir kesim Cayce Ölçeği'nde aktif olarak psişik olarak sınıflandırılacak kadar yüksek testlere tabi tutulmuştur ki bu oran test edilen diğer mesleklerin çoğundan daha yüksektir. Bu yüzden polisler
medyumlar ya da cadılar, ya da hangi kelimeyi kullanmak isterseniz, tartışmalı hale geldi, çünkü onlar zaten iş başındaydı. Memur Angela Dalton, ulusal çapta işe alınan ve daha sonra yerel olarak görevlendirilen yeni nesil yetenekli polislerden biriydi.

Memur Dalton arabada büyük bir psişik fenomen hissetmişti ve Rankin'in psişik olmadığı yanılgısı ya da yanılsaması içinde göründüğüne göre, hepsi benim hatam olmalıydı. Dalton benden birkaç santim daha uzundu, omuz hizasında kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. İnceydi, pantolonunun ve polo tişörtünün içinde çocuksu görünmesini engelleyecek kadar kıvrımları vardı. Silahı yanında kılıfında duruyordu ve rozeti de benim gibi kemerine takılıydı.
çoğu zaman işteyken. Eminim başka koşullar altında çok profesyoneldir, ama o anda memurlarından birine yalvarmaya çalıştığım için suratıma bakıyordu. Gerçekten de "*bespell*" kelimesini kullandı. Ona yeni bir deyim öğretmeye karar verdim.

"Mind-fuck," dedim. Biraz bağırmış olabilirim.

Kaşlarını çattı. "Ne dedin? Ne dedin sen?"

"Mind-fuck, bespell değil, mind-fuck."

Bu onun bana bağırmasını durdurdu, o düşündü.

"Eğer beni suçladığınız şeyi yapmaya çalışmış olsaydım, Memur Dalton, bu bir zihin-sıkma olurdu. *Bespell* bunun için çok nazik bir kelime."

Soluk kahverengi gözlerini bana , grupta güneş gözlüğü takmayan birkaç polisten biriydi. "O arabada hissettiklerim korkunçtu, yani haklısın, tecavüz dışında, zihin tecavüzü diyebilirim."

Kelimeyi sırası bendeydi. Başımı salladım. "Evet, tecavüze sevişmekten daha yakın, yani evet, zihin tecavüzü."

"Rankin'e yapmaya çalıştığın şeyden sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Ben ona bir şey yapmaya çalışmadım-"

Rankin araya girdi. "Doğru, sadece denemedin, kafamın içine girdin." Neredeyse yüzüme karşı hırlıyordu.

"Bu tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" dedim.

Dalton, "Sen neden bahsediyorsun Blake?" dedi.

"O benim aklımı sikti, tam değil." "Bu doğru değil," dedi

Rankin.

"Bu enerjiyi daha önce de hissettin, değil mi Dalton?" diye sordum. Hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. "Evet."

"Şehre yeni geldim, o yüzden ben yapmış olamam."

Soluk kahverengi gözlerini bana kırpıştırdı ve bu bana Nathaniel'in Rankin'in gücünden kurtulmak için savaşırken gözlerindeki bakışı hatırlattı. "Hayır, hayır, orada değildin." Kızın ağlamaya başladığını görebiliyordum. noktaları birleştirdi ve sonra Rankin eliyle onun koluna dokundu. Çok küçük bir hareketti. Tam orada durmasaydınız, kaçırabilirdiniz. Gözleri tekrar öfkeye döndü. Birkaç santim öteden izledim, gücünün zihnini yalanlarıyla doldurmasını izledim.

Siktir et onu.

Eğer bir vampir olsaydı Dalton'u serbest bırakabilirdim; eğer arabada benim için olduğu gibi onu da hapseden bakışları olsaydı, göz temasını kesebilirdim; ama onun Dalton'a bakmasına ihtiyacı yoktu.

artık gözler. Ona her ne yaptıysa daha yerleşik hale gelmişti, bu yüzden bakışları olmadan onu kontrol edebiliyordu, ama bazen ona dokunmaya devam etmesi gerekiyordu. İlginç. Belki bununla çalışabilirim.

Aralarına girdim, Rankin'i ondan uzaklaşmaya zorladım. Bu beni Dalton'a sırtımı dönmeye zorladı ama beni duyabileceğini umarak onunla konuşmaya devam ettim. "Arabadaki gücü daha önce hissettiğini söylemiştin?"

Edward arkamdan konuştu. "Daha önce arabadaki enerjiyi hissettiğinizi mi söylemiştiniz, Memur Dalton?"

"Evet, evet, var."

"Kasabaya gelmeden çok önce, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi, sesi kararsızdı ve sonra ikinci *evetini* söyledi daha emindi.

Rankin yanımdan geçmeye çalıştı ama ben küçük bir adımla onun yoluna girdim. Bana baktı ve bir güç fırçası hissettim, neredeyse serin bir rüzgâr gibi, ama bu tam olarak doğru değildi. Koyu renk gözlerinden gömleğinin en alt yaka düğmesine baktım. Beni gözleriyle tekrar ele geçirmesine izin veremezdim. Yıllarca kadim vampirlerin gözlerinin içine bakabilmek beni kibirli yapmıştı, ama ben yıllarca Jean-Claude gücünü benimle paylaşmadan ve onların gözlerinin içine bakmama izin vermeden önce vampirler. Rankin bir vampir değildi, bu yüzden benim büyücülüğüm ve Jean-Claude'un işaretleri ona karşı bana yardımcı olmadı. Rankin'e baktım. Rankin'in göğsünün üst kısmına, sanki fiziksel bir kavgadaymışız gibi, çünkü bir insanın size nasıl saldıracağını bilmek istiyorsanız gözlerini, yüzlerini ya da ellerini; vücutlarının merkez kütlesini izlersiniz, Çünkü tüm tehlikeli hareketler orada başlar. Önce vücutlarının merkezini hareket ettirmeden size vuramazlar, tekme atamazlar, hatta size ulaşamazlar. Kollarının bağlı olduğu yer orasıdır; bir düşünün.

Etrafımda dolaşmaya çalıştı, ama vücudunun bunun için gerildiğini gördüm, bu yüzden gerçekten hiç hareket etmeden önce yine onun yolundaydım. O denedi Diğer tarafa geçti ve ben yine yoluna çıktım. Dalton Edward'la giderek daha net konuşuyordu. Eğer biz kasabaya gelmeden önce gücü hissetmişse, bunun biz olamayacağımız konusunda hemfikirdi.

Edward dostça Ted sesiyle, "Eğer çok hissediyorsan buralı biri olmalı," dedi.

"Sanırım öyle," dedi ama bunu söylemekten mutlu olmadığını ben bile anlayabiliyordum.

Rankin ona seslendi, "Dalton, Angela, bana bakın."

Edward, "Memur Dalton, buraya gelip arabadaki arkadaşlarımın enerjisi hakkında ne düşündüğünüze bakabilir misiniz? Bu şekilde onların yapmadığından emin olabilirsiniz."

Edward'ın Dedektif Dalton'ı bizden ve en önemlisi Rankin'in bakışlarından ve dokunuşlarından uzaklaştırdığını görmek için arkama bakmadım. Tabii ki sesini unutmuştum. "Angela," diye seslendi ve bunu yaptığında ona yakın durmak bile tüylerimi diken diken etti.

Bunu fark etti ve başını eğerek "Anita" diye fısıldadı, böylece tenimde kayarak zihnime girmeye çalıştı, ama bu sefer göz ya da ten teması kurmadı, bu yüzden onu zihnimden uzak tutabildim. "Siktir git" diye fısıldadım.

Parmağını koluma dokundurdu ve içimi bir ürperti .
Vücudumun o tarafında tüylerim diken diken oldu. Bu beni ürpertti, bu da onun gülümsemesine neden oldu. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye bir yumruk atmak istedim ama bu bana diğer polisler nezdinde puan kazandırmazdı ve kesinlikle Nathaniel'e, Dalton'a ya da Denny'yi bulmama yardımcı olmazdı.

Tekrar "Angela" diye seslendi, böylece gücü tenimden aşağı süzüldü. Kahretsin, çok güçlüydü.

Bölgede bulunan diğer polislerin ve konuyla ilgilenen sivillerin beni duyabilmesi için sesimi yükselttim. "bu güç dansı arkadaşımız Dedektif Rankin'i bulmamıza yardımcı olmayacak. Eğer birlikte çalışırsak, belki çok geç olmadan onu bulabiliriz."

"Angela!" Bu kez bağırır gibi oldu ve sesin içinde güçten ziyade panik vardı.

Arkama dönüp baktığımda Nathaniel'in Dalton'a çok yakın durduğunu, Edward'ın da onun görüş alanıyla Rankin arasında durduğunu gördüm. Nathaniel ona Rankin'in bana dokunduğu gibi mi dokunuyordu? Bu düşünce, onun/benim/bizim parmağımızın onun çıplak koluna sürtündüğünü hissetmeme yetti. Aynı anda iki yerde birden olma hissi kalkanlarımı tekrar sıkmak istememe neden oldu, ama derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve kalkanlarımı dış dünyaya doğru "önde" daha ağır tuttum ve beni bedenime bağlayan bağların
insanlar kaldı. Benim onlara, onların da bana ihtiyacı vardı ve hepimiz birbirimizi seviyorduk, lanet olsun. Nathaniel bana Dalton'a dokunduğunu hissettirmeye çalışmamıştı; bunu ben yapmıştım, benim düşüncemdi, benim kontrol eksikliğimdi.

Sesimi biraz yükselttim ve "Dedektif Rankin, çok geç olmadan arkadaşımızı bulmanıza yardımcı olmak için ne ?" dedim.

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi Dalton'a tekrar seslendi.

"Dalton iyi, Dedektif Rankin. Denny'yi bulmanıza yardım edelim. Çok geç olmadan ve o sadece başka bir suç mahalli olmadan önce."

Dalton'a gitmek için beni geçmeye çalıştı ve hiç düşünmeden onu yanımda tutmak için kolundan tuttum ve diğer kadına yöneltmeye çalıştığı güç ondan bana sıçradı. Bir an o şırıltılı sesi duydum -akan su muydu yoksa kanat sesi *miydi*? Ama bu sefer sinirlendim ve kendi gücümü kullanmama izin verdim, büyücülük değil ama yaratıklarımın sıcaklığı elimden onun koluna bir ısı gibi yayıldı. Bu sadece bir güç darbesiydi; hiçbir şekilde medyumları bizden birkaç adım ötede dururken önemli bir şey söyleyemezdim.

Rankin kolunu kurtardı ve acıyormuş gibi ovmaya başladı, ama sonra hareketin ortasında kendini durdurdu, tıpkı antrenman minderinde biri size üstünlük sağladığında yaptığınız gibi, ama bunu bilmesini istemezsiniz.

"Arkadaşın için artık çok geç" derken sesi alçaktı.

İçim daraldı ve cesedin koyu renk saçlı olduğuna dair sadece bir polisin sözüne güvendiğimi fark ettim. Bazen sarı saçlar koyu görünebilir. Kanla, suyla ya da sadece ışığın düşme şekliyle. "Bulduğunuz ceset Denny'ye ait değilse, onu canlı bulmak için hâlâ vaktimiz var."

Başını iki yana salladı. "Ceset arkadaşınıza ait değildi ama devam eden bir soruşturma hakkında size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Rozetim federal" dedim.

"Ve hayatınızdaki erkekler şüpheli."

Derinden gelen bir ses, "Rankin, oluyor?" dedi. Derin ses, kolsuz bluz, bol şort ve parmak arası terlik giymiş iri yarı bir adama aitti ama boynundaki kordonda bir rozet vardı.

Rankin, "Yüzbaşı Tyburn, Blake soruşturmamızı engelliyor," dedi.

İri adam de üzerine doğru geldi. Boyu 1.80'in üzerindeydi. "Rankin, karım az önce bana internetten senin Şerif Blake ve arkadaşlarına şüpheli oldukları konusunda bağırdığın videoyu gönderdi. Bilmesem kalabalığın içindeki lanet kameralı telefonlara oynadığını söylerdim, bu yüzden kanıtın yoksa bana iki Birleşik Devletler Marshal'ının bu soruşturmayı engellediğine dair saçma sapan şeyler söyleme."

"Bir kadın öldü ve arkadaşımız kayıp, Kaptan. Onu bulmaya yardım etmek istiyoruz."

Rankin, "Kadınlar sizin ve hayatınızdaki erkeklerin etrafında kaybolmaya devam ediyor," dedi.

"Aşırı hassas mı davranıyorum, Yüzbaşı Tyburn, yoksa dedektifiniz benim ve hayatımdaki erkeklerin bir şeylerden suçlu olduğunu mu ima etmeye çalışıyor?"

"Hayır, aşırı hassas davranmıyorsunuz, Şerif Blake."

Rankin bir şey söylemeye çalıştı ama Tyburn onun sözünü kesti. "Bize özel olarak konuşabileceğimiz bir oda bulun, Dedektif-şimdi."

47

RANKIN, Dalton'u toplantıya çağırmaya ÇALIŞTI ama Tyburn ve Dalton'ı Nathaniel, Micah, Ru ve Rodina ile konuşurken bıraktık. Bram ve Nicky de oradaydı ama onlar koruma moduna geçmişlerdi ve metafiziksel müdahaleyi diğerlerine bırakıyorlardı. Metafizik ekibimden kimse olmadan Rankin'le yalnız kalmaya bayılmıyordum ama yalnız değildim - Rankin'in patronu da bizimle birlikteydi. Kaptanının önünde fazla hokus pokus yapmak istemezdi. Buna inanmak zorundaydım, çünkü Tyburn Dalton'un toplantıya gelmesini istem, erkek arkadaşlarımı getirmeme de izin vermeyecekti. Tyburn hepimizi biraz mahremiyet arayışı içinde otele doğru sürüklerken Rankin arkasına baktı. Dalton sanki onun baktığını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri buluştu ve metrelerce öteden bile
Sanki Rankin uzaktan bir bakışla onu yakalayabilirmiş gibi yüzünün gevşemeye başladığını gördüm. Bilerek tökezledim ve Rankin'e doğru düştüm. Bu onun konsantrasyonunu bozdu, aşağı bakmasına neden oldu. Edward yakalamıştı, bu da Rankin'in park alanını görmesini engellemek için onu yukarı kaldırdı. Tyburn kapıdaydı ve "Bir amacınız varmış gibi hareket edin, millet" dedi.

Biz hareket ettik ve Rankin'in de bizimle birlikte hareket edip patronuna yetişmekten başka çaresi yoktu. Kapılardan geçip lobiye Dalton onun akıl oyunlarından kurtulmuştu, en azından şimdilik. Ona ne yaptığını öğrenmek ve bunu kalıcı olarak durdurmak için elimden geleni yapacaktım ama bugün daha küçük bir zafer kazanacak ve Denny'yi bulmaya ve Bettina Gonzales'e ne olduğunu anlamaya odaklanacaktım.

Olaf bizi lobide bekliyordu, ya da belki de öylece dolaşıyordu. Her neyse; işte oradaydı. Aceleyle yanından geçmeye çalıştık ama bizimle gelmekte ısrar etti ve Tyburn anlaşılan herkesten bıkmıştı çünkü "Bu sizin adamlarınızdan biri değil mi?" dedi.

"Öyle," dedi Edward.

Aramızdaki gerginliğin kaynaklandığını anlamaya çalışır gibi üçümüze de baktı ama sonunda Mareşal Otto Jeffries'e
. Garip bir şekilde yine Olaf'la çalışmak zorunda kaldık. Ne zaman onunla bir daha çalışmayacağıma yemin etsem, böyle şeyler oluyordu ve işte yine buradaydık. Tek ihtiyacımız olan Bernardo'ydu ve eski grubumuzu tekrar bir araya getirecektik. The Four Horsemen of the
Yine kıyamet yolculuğu, kahretsin. Bu nasıl oluyordu? Rankin bizi

Nathaniel'i sorgulamak için kullandığı odaya götürdü.
Micah. Hepimize yetecek kadar büyüktü ama zar zor. Tyburn dışarıda olduğundan daha uzun ve geniş görünüyordu, sanki kendi payına düşenden daha fazla yer kaplıyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve göz alıcıydı ama hepsi bu kadar değildi. Kızgındı ve kızgınlığı onu daha da büyük gösteriyordu, sanki odayı dolduran ekstra görünmez bir katman gibi ve geri için kendimi zor tuttum. Bana yönelik olmadığına sevinmiştim ve Rankin'e yönelik olduğu için daha mutluydum.

Karşılaştığım zorluklar karşısında geri adım atmamama yardımcı olan şeylerden biri

Tyburn'ün kızgınlığı, benim tavrım dışında, Olaf'ın arkamda olmasından kaynaklanıyordu. Edward yanımdaydı ama odadaki en uzun adam bir tür devasa duyarlı ağaç gibi tam arkamdaydı. Onu sırtımda sıcak ve fazlasıyla gerçek hissedebiliyordum. Kafamı kaldırdığımda o mağara gözleriyle bana bakıyordu. İstemsiz bir ürpertiyle savaştım ama sonunda arkamı dönüp Tyburn'ün öfkesine doğru bir adım atarken kaybettim. Öfkeyi anlıyordum. Olaf'ın kafasının içinde her ne halt dönüyorsa, anlamak istemiyordum.

Tyburn bağırmadı. Aslında sesi alçaldı, daha dikkatli oldu, sanki öfkesini bastırmak için kelimeleri sıkıştırıyordu. "Açıkla bana neden basının ve sivillerin sizi duyabileceği ve kaydedebileceği bir yerde asılsız şüphelerinizi haykırarak çaylaktan da beter bir hata yaptınız, Dedektif!"

Rankin, "Her iki kayıp kadınla da bağlantıları var ve bir şekil değiştiren Bettina Gonzales'in öldürüldüğü şekilde birini öldürme yeteneğine sahip olabilir" dedi.

"Şehirdeki tek iki şekil değiştiren onlar değil, Dedektif!" Tyburn, beyaz-sarışın bir dağ gibi tepesine dikilerek konuştu. Onu kıyaslayabileceğim bir Olaf olmasaydı, bu daha da etkileyici olurdu. Tyburn onun cüssesine sahipti, bu yüzden aklıma dağ gelmişti ama dağ, arkamda yükselen kızılağaçtan neredeyse bir karış daha kısaydı. Birden kendimi fiziksel olarak küçük hissettim ki bu bana göre değildi.

Rankin, "Graison'un geçmişi onu radarıma sokan şeydi.
ilk kadının kaybolması için. Fahişelik, fuhuş, saldırı, cinayete teşebbüs,
uyuşturucu, çocuk istismarı ve bunlar sadece öne çıkanlar."

Tyburn'ün öfkesi biraz olsun azalmaya başlamıştı. O güne kadar gördüğüm en soluk gri gözlerini bize çevirdi. Askeri kısa saç kesiminin neredeyse mükemmel beyazına uyuyorlardı. Tek renk onun
Kayıkçının bronz teni kahverengiye ; belki de saçlarını ve gözlerini bu kadar solgun gösteren şey buydu.

"Oldukça kabarık bir liste var, Marshals. Kiminle çıktığına bakmaksızın Bay Graison'un sorgulanması için fazlasıyla yeterli görünüyor, Marshal Blake."

Edward elini koluma koyup bastırdı, sanki ben bir şey söylemek üzere olduğumu fark etmeden aldığım nefesi fark etmiş . O
en iyi ev-Ted sesiyle konuştu. "Eğer Rankin'in sıraladığı suçların kurbanı olmak yerine bunları işleyen kişi o olsaydı, bu herhangi bir polisin Nathaniel'le ilgilenmesi için yeterli olurdu."

Tyburn, "Eminim Graison'un anlattıkları onu kurban gibi , Marshals, ama sicilinde böyle suçlamalar varken onunla nasıl çıkabilirsiniz, Blake, ya da ailenizin yanına yaklaşmasına nasıl izin verebilirsiniz, Forrester," dedi. Çelik gibi bakışları yumuşamıştı, sanki Nathaniel'in gözümüzü boyamasına üzülmüş gibiydi.

Edward, "Bu Nathaniel'in versiyonu değil Kaptan, resmi dosyalar. Rankin listelenen suçlamalarda haklı, ama Nathaniel asla fail olmadı. On yaşından önce şüpheli bir çocuk istismarı kurbanı olarak bir sosyal hizmet görevlisine yönlendirilmiş; on yaşına geldiğinde diğer pedofillere pazarlanıyordu."

Yüzümü boş tutmak için mücadele ettim, çünkü Edward'ın Nathaniel'i bu kadar derinlemesine araştırdığını fark etmemiştim. Çoğunu biliyordum çünkü Nathaniel paylaşmıştı.

Rankin, "Elbette Graison kendini kurban olarak gösterecek," dedi. "O kocaman gözlerini kırpıştırıyor ve bir sosyal hizmet görevlisine acıklı hikaye anlatıyor. Muhtemelen o zaman da şimdiki kadar güzeldi. Ona kim inanmaz ki?"

O zaman hepimiz ona baktık, patronu bile. "Vay canına," dedim, "az önce bir pedofil kurbanını küçük ve güzel bir çocuk olduğu için mi ayıpladın?"

"Hayır," dedi Rankin.

"Kulağa kesinlikle öyle geliyordu. Bu davanın nesi var
En iyi adamlarımdan birini her ağzını açtığında potansiyel bir davaya dönüştüren bu adam kim?" dedi Tyburn ve öfkesi yeniden kabarmaya başladı.

"Nathaniel Graison ile bilmediği bir bağlantın mı var Rankin? Çünkü bu kişisel hissettirmeye başladı."
Edward söyledi. Aksanı hâlâ kalındı ama yine de kulağa şüpheli gelmeyi başarıyordu.

"Sorularına cevap vermek zorunda değilim Forrester. Benimkine cevap vermen gerekiyor," dedi Rankin, içine düştüğü durumdan çalışarak, ama bazı şeyleri gerçekten geri alamazsınız. Kazara yüksek sesle söylenmiş olsalar bile, söylediklerinizi duyan memurlar onları kastettiğinize inanacaklardır,
derinliklerinde bir yerde.

"Graison ile kişisel bir bağlantınız var mı?" Tyburn sordu.

Odadaki sessizlik aniden yoğunlaşmıştı. Rankin yüzbaşısına Edward'a verdiği cevabın aynısını . "Yeni tanıştığım bir adamla nasıl kişisel bir bağlantım olabilir ki?"

Tyburn'ün yarım cevapla kurtulmasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Eğer öyleyse, Tyburn gerçeği bilmek istemiyordu. "Bu bir cevap değil. Nathaniel Graison ile kişisel bir bağlantınız var mı?" O anda Tyburn'ü daha çok sevdim.

"Onunla bugüne kadar hiç karşılaşmadım." Rankin sanki içine kapanmış ve gözlerden uzakta saklanmaya çalışıyormuş gibi kıpırtısız duruyordu.

"Dedektif Rankin, Nathaniel Graison ile yüz yüze ya da yüz yüze olmayan herhangi bir kişisel etkileşiminiz oldu mu?" Tyburn sordu.

"Hayır." Düz ve kesin bir şekilde söyledi.

Ona inanmadım. "Bir polis arkadaşın sürtük olması yeterince kötü-
Tecavüz mağduru yetişkin bir kadını utandırmak, ama aynı şeyi bir çocuk tecavüz mağduruna yapmak ... Senin derdin ne Rankin?"

Bana koyu renk gözlerinin tüm ağırlığını verdi. Bakışlarımı ağzına doğru kaydırdım, böylece sanki dudaklarından dökülen kelimeleri telaffuz edişini izledim.
okuyordum. Tekrar yakalanmayacaktım. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun Blake. Sen sadece erkek arkadaşını beladan kurtarmaya çalışıyorsun."

Erkek arkadaş değil *nişanlı* diye düzeltecektim ki Olaf ilk kez konuştu. "Böyle şeyler söyleyen birçok erkek yakalanmayacaklarını düşünseler kadınlara tecavüz ederlerdi. Bu beni

Seni merak ediyorum Rankin. Asla yakalanmayacağınızı bilseydiniz ne yapardınız?"

"Beni pedofil olmakla mı suçluyorsunuz?" Rankin sordu.

"Hayır, sizi olmayı düşündüğünüz için suçluyorum. Zaten öyle olsaydınız, bizim önümüzde konuşurken daha dikkatli olurdunuz."

Olaf'ın Rankin'le dalga geçtiğini, onu kızdırmaya çalıştığını düşündüm, ama yüzündeki bir şey, sakinliği bana şunu düşündürdü
Belki de sadece tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Otto Jeffries adıyla henüz yakalanıp mahkum edilmemiş bir tecavüzcüydü. Bazen birini tanımak için biri gerekir, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Rankin beni iterek yanımdan geçti, çıplak koluma sürtündü ama şu anda beni etkilemeye çalışmıyordu; Olaf'a doğru gidiyordu. Rankin göğsünün ortasına gelip iri yarı adamı elinin tersiyle itti.
Ellerini göğsüne dayadı. Olaf darbeden kaçınmaya bile çalışmadı, sadece Rankin'in anı yaşamasına izin verdi, çünkü küçük adamın ona zarar verebileceğini düşünmüyordu; ben de düşünmüyordum. Demek istediğim, iriydi ve artık bir werelion'du ve, şey ... o Olaf'tı.

Rankin onu itti ve Olaf sendeleyerek geri çekildi, ayakta kalmak için mücadele etti. Eğer kendini duvarda yakalayamasaydı, yere düşecekti. Sanki hepimiz nefeslerimizi tutmuşuz gibi bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Olaf kendini duvardan itip Rankin'in üzerine yürüdü.

48

OLAF bulanık bir hızla HAREKET ETTI ve saniyeler içinde Rankin'in ona yetişemeyeceği anlaşıldı. Olaf'ın sağ kolundan gelen bir hamleyi engelledi ama asıl tehlike olan sol kolunu engellemek için zamanında hareket edemedi. Açık el darbesi dedektifi sendeleterek bir sandalyeye çarptı ve sandalyeyi yere düşürdü. Ayakta kaldı ve Olaf geldiğinde yüzünü ona dönmeyi başardı, başka bir şey için yer olmadığından tekme atmak için dizlerini kullandı.

Oda hepimiz ve kavga için çok küçüktü. Tyburn kapıyı açıp koridora kaçmamıza izin verdi ve iki adama için bir oda verdi. Bir an için dövüşü gözden kaybettim ve sonra Rankin kapıdan havalanarak çıktı, koridorun karşı tarafındaki duvara çarptı ve yere doğru kaymaya başladı. Olaf kapıdan çıktı ve Rankin'in yere düşmesine fırsat vermeden üzerine atladı. Elindeki silahla boğazına yumruk attı.

Üç parmağın uçları; bir insanın boğazı çökebilirdi. Rankin öksürdü ama yine de sol elin yüzüne çarpmasını engellemek için bir kolunu kaldırmayı başardı, bu başının yan tarafına çarpan sağ dirseği engelleyemediği anlamına geliyordu.

Rankin sersemlemiş bir halde yere düştü, belki de ; gözlerinin hâlâ açık olması ve kırpışması bilincinin yerinde olduğu anlamına gelmiyordu. Bazen beynin hasarı yakalaması ve bu konuda huzurlu olması birkaç saniye sürer.

Tyburn bağırdı, "Yeter! İşiniz bitti!"

Olaf düşmüş adamı tekmeleyecekmiş gibi gerildi. Edward

bağırdı, "Otto, hayır!"

Koridorun sonunda Tyburn'ün yanında çok sayıda üniformalı adam vardı. Eğer bu olay yayılırsa sayıca çok az olacaktık ve benim sayıyı azaltmamın tek yolu insanları kötü bir şekilde yaralama riskini göze almaktı. İnsanları olabildiğince hızlı ve şiddetli bir şekilde sermek için savaşmayacak kadar küçük ve dişiydim. Bazen insanları korkutabilirdiniz.

İnsanları yapmaya hazır olduğunuz şeyle korkuturdunuz ve kavga sadece bedeli onlar için değmediği için biterdi. Polis o kadar kolay korkmazdı.

Olaf koridorun garip, gergin sessizliğinde Rankin'e bakarak konuştu. "Evet, bitti." İri elleri neredeyse yanlarında gevşek duruyordu, yumruk halinde değillerdi ama bir şekilde yumruk olmaya, tutmaya ya da ne olması gerekiyorsa o olmaya hazır duruyorlardı. Hep düşünmüşümdür Olaf'ın cüssesi nedeniyle iki yumruklu kavgacı bir dövüşçü olduğu düşünülürdü ama o sadece kaba kuvvetle değil, hız ve ustalıkla dövüşürdü. Cüssesi ve ham gücüyle kazanmaya çalışmayan gerçekten iri bir adam bulmak nadirdi. Bu beni onun hakkında daha iyi ve daha kötü düşünmeye itti. Edward benim için gelirse onu vurmamı söylemişti; şimdi nedenini biliyordum. Dövüşte iyiydim ama Olaf daha iyiydi. Artık bir werelion olduğu için, kendi doğaüstü ekstralarımla sahip olduğum hız veya güç bonusları gitmişti.

Edward, Olaf'ı artık tamamen baygın olan dedektiften uzaklaştırmaya yardım etmek için öne çıktı. Olaf'ı geri çekmekte haklıydı. Koridorun başında bekleyen adamlardan hiçbirinin en azından bir şok tabancası kullanmak istemeden ona isteyerek yaklaşacağını sanmıyorum. Dediğim gibi, polisler kolay kolay korkmaz ama bazıları biraz solgun . *"Olaf'la asla ama asla gerçekten dövüşmek istemiyorum"* diye düşünen tek kişi olmadığıma sevindim. Bu beni daha az korkak hissettirdi.

49

KAVGANIN bizi olaydan olabildiğince uzaklaştırmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Rankin'in bilinci yerine geldiğinde, Tyburn yine de sağlık görevlileriyle birlikte hastaneye gidip kontrol edilmesinde ısrar etti. Aslında, Rankin güvenli bir şekilde kulak mesafesinden uzaklaştığında, Tyburn bize döndü ve bize varlık muamelesi yaptı. Daha iyi bilmesem, Rankin'i hastaneye sağlığı için değil, yolundan çekmek için gönderdiğini düşünürdüm. Ve Tyburn
Bir dedektifin azalmasına sevinen tek kişi oydu.

Dedektif Dalton, iki yanında Micah ve Nathaniel olduğu halde lobiye girdi; Ru ve Rodina arkalarından, Bram ve Nicky de onların arkasından geliyordu. Dalton'ın rengi solmuştu ama kararlı görünüyordu ve Tyburn'e doğru kararlı adımlarla yürüyordu. "Efendim, özel olarak konuşabilir miyiz?"

"İyi misiniz, Dedektif?" diye sordu.

"Şu anda öyleyim, ancak ne kadar süreceğinden emin değilim, bu yüzden her ihtimale karşı seninle şimdi konuşmak istiyorum."

Ona bir cinayet soruşturması olduğunu ve bekleyemeyeceğini söylemesi gerekirdi ama söylemedi. Aslında, başka bir sivil memuru yanına çağırdı ve "Lin, Şerif Benekli At'ı bul ve ona eşlik et" dedi.
dört polis memurunu suç mahalline gönderdi."

Lin'in düz siyah saçları vardı ve kahverengi gözlerinin ve elmacık kemiklerinin etrafında, ilk adı yerine soyadının Lin olabileceğini düşündürmeye yetecek kadar ipucu vardı. Üçümüze baktı, sonra tekrar yüzbaşısına döndü. "Bu hangi suç mahalli olabilir efendim?" Ses tonu açıkça şunu söylüyordu: "*Az önce diğer dedektiflerimizden biriyle yumruk yumruğa kavga etmiş yabancıları cinayet mahalimizi görmeye götürmemi istiyor olamazsınız, efendim.*

"Olay yeri, Lin. Bugün başka olay yerimiz yok."

"Tüm saygımla, efendim-" diye söze başladı Lin.

Tyburn onun sözünü kesti. "Onları cesede götür, Lin."

"Yüzbaşı-"

"Şimdi, Dedektif!" Hırıltılı bir bağırıştı.

Lin zıplamadı ya da selam vermedi, gerçi kolunun ikincisini yapacakmış gibi büküldüğünü gördüm. Sadece Tyburn'den Dalton'a baktı ve sonra, "Aranızda Mareşal Horse'a nasıl ulaşabileceğimizi bilen var mı?" dedi.

Güldüm -elimde olmadan- ve bunu öksürüğe çevirdim.

"Mareşal Benekli At," diye düzeltti Edward.

Olaf gözlerini bana dikti. "Bu neden komikti?"

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum, çünkü Bernardo'yla hiç seks yapmamış olsam da onu bir kez çıplak görmüştüm ve çok güzel göğüsleri vardı. Adını kendi kafamda bile uygun bir takma adla nasıl kısaltmamıştım, hiçbir fikrim yoktu ama .
Dedektif Lin bunu aklıma soktuğuna göre, Marshal Horse ya da Marshal Hung-Like-a-Horse ya da diğer yarım düzine uygunsuz takma adı düşünmemek için mücadele etmem gerekecekti.

Edward cep telefonundan Bernardo'yu aradı, Micah ve Nathaniel yanımıza gelirken geçit törenimizin geri kalanı dağılıyordu. Yüzlerindeki ciddi ifade kendime gelmeme yardımcı oldu. "Ne kadar kötüydü?"

"Rankin'e aşık olduğunu sanıyordu," dedi Micah, sesi kısık. "Bir şekilde onun beynini yıkamış," dedi Nathaniel, "ve neredeyse benim de." Onun elini kendi elime aldım. Micah zaten diğerini tutuyordu. "Dalton artık ondan kurtulmuş görünüyor," dedim.

"Şimdilik," dedi Ru, "ama ona dokunmak ve onun güçlerine karşı direncimizin bir kısmını onunla paylaşmak için orada olmazsak, bu sürecek mi bilmiyorum."

"Onunla sonsuza kadar el ele tutuşamayız," dedi Rodina.

"Hayır, yapamayız," dedi Nathaniel.

"Kiminle sonsuza dek el ele tutuşacaksın?" Olaf sordu. Bu beni ürküttü. Bize doğru geldiğini duymamış ya da hissetmemiştim. Bu dikkatsizceydi - henüz ölümcül değildi ama metafiziğin beni gerçek dünyaya karşı bu kadar kör etmesine izin veremezdim.

Olaf üzerime eğildi ve "Neden bu kadar gizlice konuşuyorsun?" diye fısıldarken canavarının enerjisinin parladığını hissettim.

Ondan bir adım geri çekildim ve tüm insanlarıma yaklaştım. Bu, onun enerjisinin sıcaklığını geri kovalamaya yardımcı oldu, ancak bir parıltı yakaladım
Dişi aslanım yukarı bakacak ve bu sıcaklığı merak edecek kadar uyandığında, kehribar rengi gözler içimin derinliklerindeydi.

"Ted sana bilgi verir," dedim.

Edward neyi kaçırdığını söylemek için onu bir kenara çekti.

Bernardo adım adım lobiye girdiğinde bir an kalabalığın ona verdiği tepkiyi izledim. Orada bulunan kadınlar ve bazı erkekler uzun boylu, esmer ve yakışıklı birini daha önce hiç görmemiş gibi onun ilerleyişini takip ediyorlardı. Diğer polislerden bazıları ona "İşler sarpa sararsa, bu adam benim için tehlikeli mi?" der gibi baktı. Bernardo uzun boyluydu ve formda olduğu belliydi; uzun bacaklarıyla zarif bir şekilde hareket ediyordu. Podyumdaki bir kadın modelin erkek versiyonu ile çoğu büyük, atletik erkeğin hareket etme şekli arasında bir adımdı. Seksi bir avcı gibiydi. Öyle ya da böyle tam anlamıyla yırtıcı olan üç adamla birlikte durmama rağmen böyle düşündüm.

Nathaniel eğildi ve fısıldadı, "Bana onunla neden hiç yatmadığını tekrar anlat."

Ru arkamdan eğildi, çenesini omzuma dayadı ve "Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedi.

Rodina, "Onu havuz başında diğer kadınlarla birlikte görmedin. Görseydin anlardın."

Olaf'ın artık insanlardan daha iyi duyduğunu unutmuştuk, çünkü alçak sesle ama fısıltıyla konuşuyordu: "Anita çoğu kadını etkileyen şeylerden etkilenmiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, çünkü bir bakıma haklıydı; eğer haklı olsaydım, Bernardo ve ben cinsel ilişkiye girmiş olurduk.
ilk karşılaşmamızda bölünmüştü. Artık o sınırı aşmak gibi bir planım yoktu. İş arkadaşıydık, belki savaş arkadaşıydık ama asla sevgili olmayacaktık. Yaklaşmasını izlerken, göründüğü kadar iyi olup olmadığı konusunda biraz pişmanlık dolu bir merak duyduğumu itiraf , ama çoğunlukla birbirimizin kurşunundan kurtulduğumuz için rahatlamıştım. Destansı boyutlarda bir çapkındı ve tanıştığımızda ben hala tek eşli, beyaz çitlerle çevrili bir hayat için çabalıyordum. Bu
bir felaket olurdu ve muhtemelen iş ilişkimizi mahvederdi. İş arkadaşları daha iyiydi.

Lin güneş gözlüklerini taktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra

aklıma bir fikir geldi: Rankin, Lin ile aynı hastaneye gidiyordu.
Peter ve Donna.

Ru ve Rodina'ya iyi olduklarından emin olmalarını söyledim. Nicky ve Bram, Nathaniel ve Micah ile kaldılar.

Genelde erkek arkadaşlarımı diğer polislerin önünde öpmemeye dikkat ederdim, ama eğer onlara güvenmeseydim, Rankin

beni yuvarladı. Onları lobide sadece bir sarılmayla bırakmak doğru gelmiyordu. Kollarımı Micah ve Nathaniel'e doladım ve onları birbiri ardına öptüm. Nicky'ye döndüm ama o başını hafifçe salladı. Ru'ya baktım. Gülümsedi ve umutlu görünüyordu. Yanağını öpmeye başladım, ama dudaklarımız buluşacak şekilde hareket etti ve Jean-Claude'un tadını aldım, sanki Ru'nun dudaklarında kalan bir şarap ya da kullanan kişi gittikten sonra bir odada hayalet gibi dolaşan bir parfüm gibiydi. Her neyse, Jean-Claude'un o yankısını öptüm, çünkü onu aniden çok özlüyordum.

Edward, "Anita, gidiyoruz," diye bağırdı. Bu beni ürküttü ve memnun ve biraz da şaşkın görünen Ru'dan uzaklaşmama yardım etti. Herkesin uzun bacaklarına yetişmek için biraz tırıs gitmem gerekti ama bir kez onlara ulaştığımda yetişebildim. Hayatım boyunca uzun boylu insanlarla .

"Nereye gidiyoruz?" Bernardo sordu. "Suç

mahalline," dedi Edward.

"Bunu nasıl salladın?" diye sordu.

"Rankin Otto'yla kavga etti," dedi Edward. "Onun

saatini kim temizledi," dedim.

Bernardo sanki şaka yaptığımızı söylememizi bekliyormuş gibi birimizden diğerine baktı. , "Ve bu bize onların suç mahalline bir davetiye mi getirdi?" dedi.

Edward ve Olaf "Evet." dediler.

Ben de "Görünüşe göre." dedim.

"olduğunu merak eden tek kişi olmadığıma sevindim," dedi Lin, "ama kaptanım sizi olay yerine götürmemi söyledi, o yüzden götüreceğim, ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Hayır, ," dedim.

"Hiçbirinizi sevmek zorunda değilim," dedi.

"Hayır, zorunda değilsin," dedi Edward.

Sanki birbirimizi tekrar ederek onunla dalga geçip geçmediğimizi merak gibi birimizden diğerine baktı. Ona boş ve masum gözlerle baktık, ya da ben öyle yaptım. Edward, "Bir süredir ortağız," dedi.

Lin, "Birlikte yeterince uzun süre çalışırsanız, evli bir çift gibi olursunuz; birbirinizin cümlelerini tamamlamaya başlarsınız" dedi.

Bernardo, "Evli çiftlerin birbirine benzemeye başladığını söylerler," dedi.

Edward ve ben birbirimize baktık. "Sarışın olarak nasıl görüneceğimi hep merak etmişimdir," dedim.

Gülümsedi. "Belki daha uzun olursun."

Ben de gülümsedim ve Lin bizi kapılardan geçirerek akıllı telefonların kör edici flaşlarına doğru götürdü. Neyse ki hepimizde güneş gözlüğü vardı.

50

Kirke Key'den Keys'in geri kalanına bir bağlantı köprüsü olduğunu öğrendim, ancak tekne düğün konukları için romantik sayılırdı. Artık misafir değildik, bu yüzden Kirke Key'den Little Coppit Key'e gitmemiz gerekiyordu. Bu benim ilk suç mahalimdi.

Okyanus. Dalgalar, cesedi denize geri çekmeye çalışan aç eller gibi küçük kum, kaya ve deniz kabuklarının üzerine yayıldı. Cesedi buldukları yerde bırakamamışlardı, çünkü okyanus onu geri istiyordu, sanki birinin bulması için kıyıya vurmuş bir deniz kabuğuymuş gibi, ama sadece bir sonraki dalga onu geri almak için gelene kadar. Bu yüzden ceset otoparkta siyah bir muşamba üzerine serildi.

Kumsalın üzerinde, gerçi bu son kelime kilometrelerce uzanan soluk kum görüntülerini çağrıştırdı ama daha çok okyanus ile pürüzsüz kaya parçaları arasında soluk bir kum ipliği gibiydi ve çok fazla kaya yoktu. Sanki okyanus burada, Keys'te daha yakındı, Kaliforniya'dakinden çok daha yakındı. kara alanının sudan ayrı olması. Burada, Florida Keys'de okyanus daha da samimiydi, sanki karayla işinin bittiğinden emin değilmiş ve her an onu geri alabilirmiş gibi.

"Bedeni" canlıyken görmemiş daha kolay olurdu. Aklımı başımda tutmanın yollarından biri sözel bir mesafe yaratmak: o bir beden, bir insan değil, bir kadın değil; sadece bir o, bir kadın değil. Bu, çığlık atarak kaçmak ya da kusmak istemeden insanların diğer insanlara yaptıklarına aşağıdan bakmama yardımcı oluyor. Ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek her şeyi görebilmek ve kataloglayabilmek için tarafsız kalmaya çalıştım. İpuçları arıyordum ve duygusal olarak işin içinde olursam bunu yapamazdım ama siyah muşambanın üzerindeki cesede bakarken tek düşünebildiğim Bettina'nın havuz başında nasıl göründüğüydü. Sığ, nahoş ve kıskanç biriydi. Ondan hoşlanmamıştım bile. O kadar bitmemiş, o kadar genç görünüyordu ki. Hepimiz yaşlanırız, derslerimizi alırız, büyürüz, değişiriz, umarım daha bilge ya da daha iyi oluruz.

Ama Bettina Gonzales asla yaşlanmayacak, asla öğrenmeyecekti.
Onu katilinden koruyabilecek olan ders, bir erkek için diğer kadınlarla girdiği tatsız rekabetten asla kurtulamayacaktı. Yine de, dürüst olmak gerekirse, bana
Bir erkek arkadaşın, bir sevgilinin arkadaşlıktan daha önemli olduğunu düşünen bu tür zarar verici düşünceleri asla aşamayan kadınlar
başka bir kadın. Onu en son canlı gördüğümde ona şüpheyle yaklaşmazdım. Ölü bedenine bakarken, onu biraz daha rahat bırakmaya hazırdım, umursadığından değil - bir daha hiçbir şeyi umursayacağından değil.

Kahverengi gözleri ardına kadar açıktı ve hiçbir şeye bakmıyordu. Uzun siyah saçları başının arkasında karmakarışık bir yığın halindeydi, sanki saçları bir şeye takılmıştı ya da belki de katili saçları ıslanırken avucunun içine almıştı. Derisinde fazla renk değişimi olacak kadar uzun süre suda kalmamış, hatta ölmemişti. Belden yukarısı havuz kenarında gördüğüm kişiye benziyordu ama bikinisinin üst kısmı yoktu, bu yüzden göğüsleri açıktaydı, kollarına doğru dolgun ve işe yaramaz bir şekilde düşüyordu. Hayatta olsaydı erotik olabilecek şey, şimdi korku gösterisinin sadece bir parçasıydı, çünkü göğüslerinin sadece birkaç santim altında, belinin hemen altında
içi boşaltılmıştı. Bir kasabın ya da geyik bir avcının şekilde değil, sanki katilin tüm etini ve iyi şeylerini oyduğu ve geride sadece kabuğunu bıraktığı bir kavun parçasıymış gibi. Omurgasının bir kısmını görebileceğim kadar deri gitmiş ya da soyulmuştu. Güneş ışığı her şeyi gösteriyordu. Gölgeler yoktu, korkunçluğunu gizleyecek hiçbir şey yoktu ve güneş gözlüklerim de takılıydı. Kahretsin, umarım o bu kısma başlamadan önce ölmüştür. Başına bunlar gelmeden önce ölmüş olması için dua ettim.

Denny şimdi de aynı katilin elinde miydi? Bunu o uzun boylu, atletik vücuda tam şu anda mı yapıyordu? Biz ölü kıza bakarken o çığlık hayatını mı kaybediyordu? *Lütfen güvende* olsun diye dua ettim. Gözlerimi kapattım ve uzun zamandır ettiğim kadar sert ve ateşli bir şekilde dua ettim. *Lütfen zamanında bulalım, zarar görmeden önce.*
Lütfen Tanrım, bunun başkasının başına gelmesine izin verme. O küçük Bazen dua ettiğimde hissettiğim o sıcak duygu. Bunu her zaman Tanrı'nın "*Her şey* yoluna " deme şekli olarak . Bu beni rahatlatırdı, ama bazen Tanrı'nın *her şeyin yoluna gireceğini* söylemediğini de bilirdim.
benimkiyle aynı.

Bernardo'nun sesi yüzüme doğru alçaktan geliyordu: "Sen de mi ona bakmaya dayanamıyorsun?"

Gözlerimi açtım ve nasıl dikkat etmek yoksa yüzüne dokunabilirdim, o kadar yakın eğilmişti ki. Geri çekilmemek için mücadele ettim, çünkü belli ki muşambanın diğer tarafında, cesedin diğer tarafında duran Edward ve Olaf'ın bizi duymaması için fısıldamaya çalışıyordu.

"Dua ediyorum," dedim.

"Onun için dua etmek için çok geç," dedi ve koyu kahverengi gözleri dehşet ve keder arasında bir şeyle doluydu. Duygu uzaklaşmak istedim ama o hissedebiliyorsa ben de yanında durabilirdim.

"Denny için değil," dedim.

Bana birkaç santim baktı, yüzü donuktu; bunu anlatmak için kullanabileceğim tek kelime buydu. "Keşke senin inancın bende de olsaydı," dedi ve sonra dönüp bir öğleden sonraki duruşunun bedeninden uzaklaştı. Sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi elini dayayabileceği bir çit direği bulana kadar yürüdü.

Olay yerine dokunmayacağımıza, almayacağımıza ya da başka bir şekilde kirletmeyeceğimize güvenmiyormuş gibi yanımızda duran Lin, "Yüzbaşı Tyburn yolda, ama size ne gördüğünüzü sormamı istedi" dedi. Lin not almak için bir iPad mini çıkardı.

"Tyburn'ü beklememizi istemiyor musun?" Ben sordum.

"Başlamanı söyledi. Ne dediğini bildiğinden emin olacağım." Defteri biraz yukarı kaldırdı, kalemi hâlâ hazırdı.

Cesedin karşısındaki Edward ve Olaf'a baktım. Edward'la göz göze geldik; yüzü hareketlendi, öyle koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından bile bana kaşlarını kaldırarak "devam et" işareti yaptığını anladım.

"Tamam, umarım büyük hasar meydana gelmeden önce ölmüştür," dedim.

"Sanırım hepimiz öyleyiz," dedi Edward.

Olaf, "Adamın işi bitmeden ölmüş olurdu," dedi, "ama adam onları toplamaya başladığında hayatta olabilirdi." Sesi dengeliydi, duygusuzdu, bu da onun için bu tür bir olay yerinde neredeyse bir ilkti, en azından benim deneyimlerime göre. Sesi ürkütücü olmadığı için yüzüne bakmama izin verdim. Gözleri etrafı saran siyah güneş gözlüklerinin ardında gizliydi, ama siyah bıyık ve sakalının kenarlarıyla yüzünü görebildiğim kadarıyla yeterince normal görünüyordu, normal normal gibi, dağınık bir cinayet mahallinde Olaf normal değil. I

Genelde hissettiği heyecanı, cinselliğe yakın vızıltıyı aradı, ama soğuk ve klinik görünüyordu; neredeyse ... sıkılmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne?" diye sordu ve ben de ona baktığımı fark ettim.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Üzgünüm, beklediğimden daha fazla sorun yaşıyorum çünkü onu sadece bir gün önce canlı gördüm."

"Bu için işi zorlaştırıyor," dedi Edward ve yanımdan Bernardo'ya doğru baktı. Arkama bakmamı sağladı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı otoparkın kenarında kusuyordu.

"Gerçekten de katilin organları topladığını mı düşünüyorsunuz?" Lin sordu. "Hayır," dedi Olaf, "bu yanlış bir kelime, ama henüz bir daha iyi bir tane." Cesedin yanına çömeldi, üzerinde kolayca dengede durarak ayaklarının topları. Güneş gözlüklerini çıkardı böylece yaralara rengi değişmeden bakabildi. Haklıydı; yaralar Güneş gözlükleri bir şeyler sakladı ya da .

"Bernardo'yu kontrol etmemin sakıncası var mı?" Edward sordu.

Olaf'a baktım, cesedi bir değişiklik olarak tamamen profesyonel bir şekilde inceliyor gibiydi. Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Bana ihtiyacın olursa seslen," dedi ve cesedin etrafından dolaşarak şimdi dört ayak üzerinde olan Bernardo'ya doğru ilerledi. Neyse ki olay varmadan önce o uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

"Şerif Forrester bir suç mahallinde senin için hep bu kadar endişelenir mi?" Lin sordu.

"Hayır," dedim, "ama genellikle Mareşal Benekli At'la da ilgilenmek zorunda kalmıyor."

"Benekli At'ın kızın erkek arkadaşı olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"*Erkek arkadaş* çok güçlü bir kelime sanırım."

"Sevgili miydiler?" Lin sordu.

Olaf, "Yüzbaşı Tyburn bu cevabı biliyor. Eğer sizinle paylaşmak , paylaşacaktır."

Olaf haklıydı, kişisel meseleler hakkında kimseyle bilgi paylaşmamalıydık. Soruşturmanın bir parçası ve potansiyel şüpheliler olarak tuhaf bir konumdaydık. Olaf'ın tasarrufta bulunmasını ve cinayet mahalli dışında hiçbir şey hakkında konuşmamamız gerektiğini hatırlatmasını takdir ettim.

"Tanıdığım hiçbir alet izi yok," dedi Olaf.

Bu beni vücudumun yan tarafına çömeltti ve ayaklarımın üzerinde dengede durmamı sağladı; ayakkabılarımızın üzerinde plastik patiklerimiz vardı, ancak geri kalanımız hala kanıt toplayabilir veya

Sahne. Evde giydiğim tulumlar eksikti ama bir cinayet için değil, bir düğün için hazırlamıştım. Cesede baktım ve bir düğün olacağından emin değildim. Denny neredeydi? Bu düşünceyi elimden geldiğince uzaklaştırdım ve işime konsantre olmaya çalıştım. Burada yatan cesetten haberim yokmuş gibi işimi yaparsam, belki bu cinayetin çözülmesine yardımcı olabilirdim ve böylece Denny'yi bulabilirdik. Kaybolduğu için çıldırmaya devam etmemin ona zerre kadar faydası olmadı. Bu, benim de Denny'nin de
ne de Denny .

"Tanıdığınız hiçbir alet izi yok derken ne demek istiyorsunuz?" Lin sordu. "Demek istediğim, ceset üzerinde kullanılan şey kesici bir alet değildi.
ve şu ana kadar hepsini bildiğimi sanıyordum."

Kendimi güneş gözlüklerimi çıkarmaya ve bir zamanlar bir insanın önemli iç parçalarının çoğu olan boşluğa bakmaya zorladım. Gözlerimin okyanusa bu kadar yakın güneş ışığının çılgın parlaklığına alışmasına izin vermem gerekti, ancak tasarlandıkları gibi alıştılar ve sonra kanlı kısımlar çok parlaktı, renk
cafcaflı bir özel efekt gibi zıtlıklar. Omurgasının bir kısmını gördüğüm konusunda haklıydım; güneş ışığında kanlı metalin içine yerleştirilmiş soluk bir mücevher gibi parlıyordu. Lanet olsun. Ona sadece et, sadece kesilmiş bir şey olarak bakmaya çalıştım. Nasıl kesilmişti? Ne kullanmışlardı? Anlayabilir miydim?

Bileklerimi dizlerime dayadım ve açıklığa doğru eğilerek Olaf'ın haklı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Hiç alet izi yok muydu? Tüm bunlar gerçekten bıçaksız mı yapılmıştı? Boşluğun ürkütücü temizliğinin bana her şeyin o kadar düzgün ve düzenli olduğunu düşündürdüğünü fark etmem bir saniye sürdü ama öyle değildi. Derinin kenarları yırtık pırtıktı. Daha çok deri kesilmiş değil de yırtılmış ya da düzgünce kesilmemiş gibi görünüyordu. Pençeleri mi vardı? Yoksa birisi bilinmeyen bir kesici aletle bir şeyleri düzeltmeye mi çalışmıştı?

O kadar yaklaştım ki burnum neredeyse cesede değecekti. Bir bıçağın düzgünlüğünü ya da daha önce gördüğüm herhangi bir pençe izini göremedim. Nefesimi otomatik olarak tutmuştum ama bu kadar yaklaşacaksam eldivenlerim ve patiklerimle birlikte bir maskeye de ihtiyacım olabileceğini fark ettim. Cesedin yanına çömelmek için geriye doğru eğildim ve derin bir nefes aldım. Bir saniye sonra bunun kötü bir fikir olduğunu fark ettim, çünkü bu kadar yakından koku geliyordu. Midemin bulanmasını ya da en azından rahatsız olmayı bekledim ama garip bir şekilde kötü bir koku yoktu. Olmalıydı, çünkü bu kadar hasar görmüş bağırsaklarının

delikli, yani tuvalet kokusu orada olmalıydı, ama yoktu. Garipti. Yani, şikayet etmiyordum ama herkesin boku kokar. Bettina'nınki de farklı olmayacaktı ve onun adını düşündüğüm anda yüzümü cesede bu kadar yaklaştıramazdım. Birden ısınmıştım ve bunun sıcakla hiçbir ilgisi yoktu. Biraz hızlı ayağa kalktım, bir an için görüşümün yüzdüğünü hissettim. Birkaç yavaş, derin nefes aldım.
nefes aldım ve kendimi kontrol altına aldım. Yıllardır bir cesedin üzerine kusmamıştım; şimdi de kusmaya başlamayacaktım. Bunu ilk kötü suç mahallerimden birinde yapmıştım ve eve döndüğümde polis bunu yıllarca unutmama izin vermemişti.

Sertçe yutkundum ve uzaklara baktım, sadece cesede bakmamak için değil, başka bir şeye odaklanabilmek için
tıpkı o dur işareti gibi. Sanki gözbebeklerimle hissini ezberleyecekmişim gibi tabelaya baktım. Bu, deniz tutması ve ufka bakmakla aynı teori gibiydi.

"İyi misiniz, Mareşal Blake?" Lin sordu.

"Evet. Ceset neden daha kötü kokmuyor?" diyebildim. Bağırsakları delinmiş olmalı. Kokusunu gerekirdi." Aslında bir cevap aradığımdan emin değildim, daha çok bulmacayı paylaşıyordum.

Olaf, "Vücudun alt kısmındaki diğer her şeyle birlikte bağırsaklar da gitmiş," dedi.

O zaman ona baktım, hâlâ cesedin yanında çömelmiş duruyordu. "Ama o, o, onlar, bağırsakları cesetten sökmüş olsalar bile, boşluğun içine dökülmüş olmalılar."

Lin, "Belki de tuzlu su onu temizlemiştir," diye önerdi. "Belki,"
dedim.

Olaf, "Belki de eti kirletmek istemeyen bir avcı gibi iç organları çıkarma konusunda o kadar becerikliydi," dedi.

"Onu et gibi yediklerini mi düşünüyorsun?" Lin sordu.

"Kesin olarak bilmiyorum, ama onu yaptıkları gibi yemediler, çünkü bunun için çok temiz."

Dedim ki, "Bu bana pençe ya diş gibi görünmüyor. Otto haklı. Tanıdığım herhangi bir alet izi göremiyorum."

"Bekle," dedi Lin, "eğer pençe, diş ya da alet değilse, nedir? Katil ona bunu yapmak için ne kullandı?"

"Diş izleri var," dedi Olaf. "Nerede?" Ben
sordum.

"Ya cesede daha fazla dokunmanız ya da yanıma gelmeniz gerekecek, zaman belki görebilirsiniz."

Tekrar cesede baktım. Ona daha fazla dokunmak istemedim; gerçekten istem. Bu bedenin ayaktayken, koşarken, konuşurken, yaşarken neye benzediğini bilmek beni düşündüğümden çok daha fazla korkutuyordu. Daha önce de tanıdığım insanları ölü görmüştüm. Beni bu kadar rahatsız etmiş miydi? Hatırlayamıyordum; belki de hatırlamak istemiyordum. Bu olayın ne kadar korkunç olduğuna dair bir hafıza kaybı yaşamalısınız. Yoksa bu işi yapmaya devam edemezsiniz. Tıpkı bana hamileliğin ve doğumun ne kadar korkunç olduğunu unuttuğunu söyleyen arkadaşlarım gibi; aksi takdirde asla ikinci bir çocuk sahibi olmazdın.

Cesedin etrafından dolaşıp Olaf'ın yanına çömeldim. Eldivenli büyük eliyle göğüs kafesinin kenarını işaret etti. Deri
bu açıdan biraz geri çekilmişti. "Şuradaki kaburga kemiğini görüyor musun?"

"Evet, ısırılmış ya da sanırım kaburgasında diş izleri var. Emin olmak için adli tıpa ihtiyacımız var. Daha önce hiç duymadığım, böyle bir şey yapabilecek egzotik bir alet olabilir."

"Bu diş. Şuradaki kemiği nasıl işaretlediğine bakın" -eldivenli parmağıyla işaret etti- "ve burayı."

"Kahretsin, sanırım haklısın."

"Yani bir hayvan gibi dişleri mi var?" Lin sordu.

İkimiz de ona baktık, sanki orada olduğunu neredeyse unutmuştuk. "Hayır, bir hayvan gibi dişleri yok. Bunu her ne yaptıysa benim bildiğim türden bir şekil değiştiren değil," dedim.

"İnsan diş izlerine daha yakın," dedi Olaf. "Bunu bir
insanın yaptığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedik birlikte, sonra birbirimize baktık. Detaylandırması için işaret ettim. Harika gidiyordu ve hiç de seri katil gibi ürkütücü davranmıyordu. Onu cesaretlendirmek istedim.

"Hiçbir insan kemiği bu şekilde ısıramaz ve sanki onu parçalamak için ellerini etine daldırmışlar gibi görünüyor. Tekrar,
Çoğu insan ne bunu yapabilecek kadar güçlüdür ne de bunu yapabilecek bilgiye sahiptir."

"Bilgi; ne demek *bilgi*?" Lin sordu.

"Bunu bir kadına yapma arzunuz olabilir ama nasıl yapacağınızı bilemezsiniz. Bu kadar potansiyel olarak vahşi bir şey için, hayal kırıklığı yaratacak şekilde değil."

"Ne?" Lin sordu.

Tercüme ettim. "Cesede yapılana göre çok temiz ve düzgün. Bunun bir tarafından yapıldığını sanmıyorum, ama eğer öyleyse, bu onların ilk rodeosu değil."

"Bu katil daha önce saldırdıysa bile burada , çünkü ben göreve başladığımdan beri böyle bir şeyle karşılaşmadık."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum. "Beş yıldır."

Olaf başını salladı. "Bu konuda bir yerlerde pratik yapıyordu."

"Katılıyorum," dedim.

Lin, "Fail Keys'de hiçbir yerde antrenman yapmıyor," dedi.

Edward bize doğru yürürken konuştu. "Eğer alıştırma , nerede yaptığını bulmamız gerek. Bu bize ne ya da kim olduğuna dair bir ipucu verebilir."

Yanından geçerken Bernardo'nun ışığa yaslandığını gördüm. Park kenarındaki direğe. Nasıl olduğunu sormaya zahmet etmedim, çünkü buradan solgun görünüyordu. Ayrıca, iş yapmak için geri gelmemişti. ya da bizim yapmamıza yardım ediyordu. Bu hiç de iyi gitmediği anlamına .

Olaf ve ben aynı anda ayağa kalktık, gerçi o bir yerlerden fazladan santim bulmuş gibi ayağa kalkmaya devam etti. Boyunun iki metre ya da ona yakın olduğunu biliyordum ama birdenbire bunun normalden daha fazla farkına vardım.

"Bana ne söyleyin," dedi Edward. Ona anlattık.

"İçinizden birinin daha önce böyle bir yaratık görmüş olmasını umuyordum," dedi Edward.

"Yaratık mı?" Lin kelimeyi yukarı kaldırarak bunu bir soru haline getirdi. "*Canavar*, doğaüstü vatandaşlarımız için kabalık olarak kabul edilir,"
Edward söyledi.

"*Yaratık* daha mı iyi?" Lin sordu.

Edward omuz silkti. "Marshals Service'in yakın zamanda yayınladığı onaylı kelimeler listesine göre olması gerekiyordu."

"Bunun insan insana bir cinayet olmadığından emin misiniz?" Lin sordu.

"Evet," dedi Edward.

"Evet," dedi Olaf.

"Oldukça eminim," dedim.

"Pekala, eğer kötü adamımız ya da kızımız insan değilse, o zaman onlar nedir?"

Üçümüz birbirimize baktık. Omuz silktim ve başımı salladım. "Daha önce hiç bir şey görmemiştim. Size ne olduğunu söyleyebilirim.

değil, ama ne olduğu değil."

" de öyle," dedi Edward.

"Tanıdık bir kokusu bile yok," dedi Olaf.

"Bu doğru. Artık bir şekil değiştiren oldun. Bu sana daha iyi bir koku alma yeteneği mi veriyor?" Lin sordu.

"İnsan formunda değilim ama kokunun daha önce olduğumdan daha fazla farkındayım."

"İnsan ya da bir şekil değiştiren gibi kokmadığını mı söylüyorsun?" Lin söyledi.

"Bu doğru."

"O zaman nasıl kokuyor?" "Bir
gizem."

Yapabileceğimizin en iyisi buydu. İnsan, şekil değiştiren ya da üçümüzün daha önce herhangi bir doğaüstü yaratık değildi. Bu bir gizemdi. Bu da Denny'ye hiç yardımcı olmadı.

51

LIN BIZE cesetle işimizin bitip bitmediğini SORDU ve evet dediğimizde, bir sonraki turun cesedi alabilmesi için bizi geri gönderdi. Adli tabibin bizim tahminlerimizden daha fazlasını bulabileceğini umuyordum.
Bilgilendirilmiş tahminlerdi ama hiçbiri bizi katile ya da Denny'yi bulmaya yaklaştıracak gibi görünmüyordu. eldivenlerimizi ve patiklerimizi çıkardık ve cesedi almak için gelen bir sonraki personel grubunda, yoldan oldukça uzakta olan Bernardo'nun yanına gittik. Bazen olay yeri bir bayrak yarışı gibidir, her kişi cesedi ve kanıtları bir sonraki ayağa ve bir sonraki koşucuya teslim eder. Bu sefer gerçekten zamana karşı bir yarıştı, çünkü hepimiz Denny'nin kaçırıldığı varsayımından yola çıkıyorduk.
Bettina'ya bunu yapan aynı "yaratık". Diğer polislerin Denny'yi tanımasa bile, yine de onu bulmak, kurtarmak için yarışacaklardı, çünkü çoğu insan bu işe girer
Çünkü özlerinde dünyayı kurtarmak, insanlara yardım etmek, beyaz şövalye olmak isterler. Beyaz şövalyeler bakireyi kurtarmak ve ejderhayı öldürmek isterler, sadece cesedi bulup pisliği temizlemek değil.

Bernardo otoparkın kenarındaki elektrik direğinin yanında dimdik duruyordu. At kuyruğunu daha da sıkılaştırmış, saçlarının kısa ve kafasına yakın olduğu izlenimini vermişti. Güneş gözlükleri sıkıca yerinde duruyordu ve rengi normale dönmüştü. Belli ki az önce olanları görmezden gelip yoluna devam etmek istiyordu. Bana uyar.

"Neden tüm iç organları bu şekilde alsın ki?" Özellikle kimseye .

"Onları o istedi," dedi Olaf.

"Nasıl ya da ne için istediniz?" Ben sordum.

"Kupalar," dedi Edward. "Bu adamların çoğu kupa alır, bunu biliyorsun."

"Bir kalp, bir karaciğer, iyi seyahat eden diğer bazı organlar, ama aldığı şeylerin bazıları dağınık ve taşınması zor. Örneğin bağırsakları bir ganimet olarak nasıl saklarsınız?"

"Dondur," dedi Olaf.

Edward, "Bir kavanozun içindeki bir tür numune gibi bir koruyucuya koyun," dedi.

"Tanrım," dedi Bernardo usulca.

"Bu sizi üzdüyse özür dilerim," dedim çünkü erkeklerden hiçbiri bunu söylemedi. Bir sorun olduğunu kabul etmekle bile erkeklik kurallarını çiğnemiş oluyordum.

Başını salladı. "Teşekkürler, ben iyiyim." Bu o kadar bariz yalandı ki hepimiz yalan değilmiş gibi davrandık.

"Onları yemiş olabilir," dedi Edward.

Bernardo duyabileceğim kadar sert yutkundu, boğazının güçlü çizgileri sanki tekrar hasta olmamak için çabalıyormuş gibi sarsılarak çalışıyordu. "Bunu katilin yaptığını sanmıyorum. Bunu düşünmek istemiyorum."

Olaf, "Bunun mümkün olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ama bunu yüksek sesle duymak istemiyorum. Birinin ya da bir şeyin onun parçalarını yemesi hakkında sakince konuşmak istemiyorum."

"Canavar avlamanın gerçek yüzünü biliyorsun Bernardo. Bunu yüksek sesle söylemek seni neden rahatsız ediyor?" Olaf sordu.

"Lanet , Otto!" Bunu bağırdı ve sonra geri kalanı için sesini alçalttı. "Dün benim yatağımdaydı. Duymak istemiyorum
Biri parçalamış ve bazı parçalarını yemiş."

Olaf'ın sesi hâlâ sakin ve soğukkanlıydı: "Bunun senin için neden önemli olduğunu anlamadığımı biliyorsun, ama bana önemli olduğunu söylersen sana inanırım."

"Ve bunun sizin için neden önemli olmadığını anlamıyorum, ama önemli olmadığını biliyorum."

Birbirlerine baktılar, ikisi de uzun boylu ve kendi tarzlarında yakışıklıydı, gerçi Olaf'ın çekici olduğunu görmem uzun zamanımı almıştı. "Senin yerine onu ben becerseydim daha iyi olurdu Bernardo. İkimiz de bu suç mahallinden çok daha fazla keyif alırdık."

"Hoşuma gitti mi, hayır. Onunla yatmamış olsaydım bile, havuzda izlediğim birini böyle ölü görmekten hoşlanmazdım."

"Bundan daha çok keyif alırdım."

Kafamdaki soru çok yüksekti: *Neden? Bernardo yerine ölü kızı becerseydiniz neden daha çok zevk alırdınız?* Sormak istiyordum ama bu sorudan nefret edeceğimden neredeyse emindim.

Cevap. O ve ben hiç kadar iyi anlaşıyorduk. Ona ürkütücü ve rahatsız edici bir şey söyleme fırsatı vermek istemedim. Eğer söylerse, sorun değildi, bu onun suçuydu, ama bunun için ona arkadaşlık etmek istemedim.

Normalde ben sormasam birlikte çalıştığımız adamlar sormayı akıllarına bile getirmezlerdi ama Bernardo sarsılmıştı. Sormak zorunda kaldı, çünkü bu
Bilmek istediği zaman, belki de her zaman bilmek istiyordu ve bugün bunu harekete geçirecek kadar üzgündü.

"Neden? Onunla yatmış olsaydın neden bundan daha fazla keyif alacaktın?"

"Bernardo, bunu ona sorma," dedi Edward.

"Hayır, Edward, Ted, bilmek istiyorum. Bana onun büyük ve kötü olduğunu söylüyorsun, öyle de, ama gerisi hikaye. Benim yanımda hiç böyle şeyler yapmadı."

"Cevaplarını beğenmeyeceksiniz."

Bernardo, "Bugün kötü olsa cevaplar istiyorum" dedi.

Edward sadece başını salladı ve ikisine de küçük bir "devam edin" hareketi yaptı. Bir kazanın tanığı gibi orada öylece durdum.

Olaf'dönüp sorusunu tekrarlarken Bernardo'nun elleri iki yanında gevşek yumruklar halindeydi. "Neden benim yerime onu becerseydin bundan daha çok zevk alırdın?"

"Çünkü o zaman ben onun ölüsüne bakarken onun canlı ve altımda olan bedenini düşünebilirdim." Bunu o kadar sakin ve gerçekçi bir şekilde söyledi ki.

"İşte tam da bu yüzden çekip gitmek zorundaydım, Otto. musun? Beni onun içine sokmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyordum ve şimdi tüm bunlar yok oldu, bir manyak tarafından ondan koparıldı. Bu lanet bir kabus."

Olaf diğer adama biraz daha yaklaştı ve yüzünü inceledi; duruş şekli onunla dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi değil, Bernardo'yu gözlemlemek istiyormuş gibiydi. "Ölü bedenine bakabilir ve sıcakken teninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğini düşünebilirdim. Hatırlayabilirdim
Kendimi bacaklarının arasına sokarken, ne kadar sıkı hissettiğini, içeri girerken nasıl zorlandığımı ve katilin iç etini yeterince alıp almadığını merak ettim, böylece onu bu şekilde becerirsem daha gevşek olur muydu? Acaba
Boş bir torbayı sikmek gibi mi, yoksa hala sıkı mı olurdu, belki de tuzlu sudan dolayı daha sıkı? Ölüleri sikmekle ilgilenmiyorum ama

spekülasyon yapmaktan, onu canlı ve benim adımı haykırırken hatırlamaktan ve dönüştüğü boş şeye bakmaktan keyif alırdım."

Bernardo boğazından bir ses çıkardı, vücudu gerildi. Vücudu hareket etmeden önce Olaf'a bir yumruk atacağını biliyordum. Edward ve ben ikisinin arasına girdik; o Olaf'ı, ben Bernardo'yu aldım ve onları birbirlerinden uzaklaştırdık.

Bernardo ona bağırdı, "Seni hasta orospu çocuğu!" O denedi
Tekrar ilerledi, ben de elimi göğsüne koydum ve yaklaşmasını engelledim, onu itmedim ama bir duvar gibi davrandım. Bunu yapmaması gerektiğini hatırlatmak için sadece bir dokunuştu.

"Sana cevabı beğenmeyeceğini söylemiştim Bernardo," dedi Edward. Olaf mesafeyi kapatmaya çalışmıyordu; Edward'ın diğer tarafında hareketsiz . Olaf Bernardo'yu izliyordu, ama onunla kavga etmekten korkuyormuş gibi değil; hayır, onu gözlemliyordu - bu
Bu yoğun izleme için sahip olduğum tek kelime buydu. Güneş gözlüğümün üzerinden ağırlığını hissedebiliyordum.

Bernardo, "Onu böyle görmek seni çok etkilemiş olmalı," dedi, sesi sanki ağlayacakmış gibi biraz . Biriyle kavga etmeye yaklaştığımda ve sonra yapamadığımda, bazen gözyaşlarına yol açtığını biliyorum. Bir erkeğin bu şekilde etkilendiğini hiç görmemiştim ama hepimiz insanız.

"Sana söyledim, eğer onu becerseydim, o zaman, evet, ama o anı olmadan, bu beden benim için nötr."

"Ne demek 'tarafsız'?" Bernardo kendine engel olamıyormuş gibi ya da bunu kavga etmek için bir nedene dönüştürebileceğini umuyormuş gibi sordu.

"Neredeyse hiç kan yok ve katil kopardığı tüm parçaları götürmüş, yani dokunabileceğim ya da kafamda yeniden oluşturabileceğim parçalardan oluşan bir yapboz yok. Bu cinayet benim zevkime göre fazla temiz."

"Yani katil onu parçalara ayırıp daha büyük bir karmaşa yaratmış olsaydı, bu sizi heyecanlandırır mıydı?" Bernardo alçak sesle sordu, sakin değil ama alçak. Elimi göğsüne bastırdım, onu itmiyordum ama hareket ettiğinde hissedebilmek için orada tutuyordum. Ben olsam
Olaf'a vurmasını nasıl engelleyeceğime karar vermek için birkaç saniye bekledim ya da belki de kenara çekilecektim. Bernardo'nun yaralanacağını düşünmemiş olsaydım, kenara çekilmek daha iyi olurdu. Olaf'tan önce
bir werelion olsaydım, sanırım bunun olmasına izin verirdim. Olaf'ın son birkaç dakika içinde söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum. Bunu düşünmemek için çok uğraşıyordum ve başarısız oluyordum.

"Evet, bu beni daha çok heyecanlandırırdı," dedi Olaf yavaşça, kasıtlı olarak.

O anda Olaf'ın Bernardo'nun acısını izlediğini fark ettim.
Olayın duygusal travmasını içiyordu, benim öfke ve şehvetle beslendiğim gibi tam anlamıyla beslenmiyordu ama Olaf bundan zevk alıyordu.
Bernardo'nun acısı. Siktir et.

"İşimiz bitti," dedim, ikisini de daha iyi görebilmek için bir adım atarak. "Bernardo, hiçbirimizin cevabını istemediği soruları sormaktan . Olaf, Otto, siz de cevap vermeyi bitirdiniz."

"Bana emir veremezsin, Anita. Bunu sen bile yapamazsın."

"İyi ama Bernardo, cevaplarına tepkileri izlemekten zevk alıyorAcını göstererek içindeki canavarı besliyorsun. Bunu yapmaya devam etmek istiyorsan benim için sorun değil, ama o bunu yapıyor ve sen de ona yardım ediyorsun."

"Sadece ona vurmak, bir şeylere vurmak istiyorum."

"Bunu anlıyorum ama Bettina öldü ve Denny ölmedi. Beyin fırtınası yapmalı ve onu bulmamıza yardımcı olabilecek öğrendiğimiz şeyi çözmeliyiz, çünkü birkaç saat içinde ya da yarın cesedinin başında olmak istemiyorum. Eğer bu katili bulmaya ve Denny'nin peşine düşmeye yetecek kadar işlevsel olamayacaksan söyle, biz de senin etrafında çalışalım ama bunu yapıp yapamayacağını ya da çok mu tehlikede olduğunu bilmem gerekiyor."

Güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturduktan sonra o yakışıklı boyuyla bana baktı. Gözlerindeki acıya bakmak zordu ama o hissedebiliyorsa ben de en azından yüzümü çevirmeyebilirdim.

"Bilmiyorum, Anita, gerçek bu, ama devam edeceğim. Eğer engel olur, soruşturmaya zarar verirsem, o zaman sen ya da Ted beni oyundan çıkarırsınız, ama bu olana kadar işimi yapacağım."

Kolunu okşadım ve gülümsedim çünkü dürüst ve cesur davranıyordu ve bu bir şeyi hak ediyordu.

Sonra Olaf'a döndüm, Edward'ı geçip gözlerine baktım. Kendi güneş gözlüklerini çıkarmıştı, bu yüzden en derin gözlerine bakıyordum, sanki yüzüne oyulmuş mağaralar gibiydi ve dibinde karanlık gözleri oturuyordu.

"Bana daha önce benimle gerçekten çıkmak istediğini söylemiştin, bir *randevu* gibi."

"Hatırlıyorum," dedi.

"Bernardo ile benim bu şekilde konuşmanın bu olasılığı olduğundan daha da azalttığını anladın mı?"

"Benim ne olduğumu biliyorsun, Anita. Benim hakkımdaki gerçeği biliyorsun. tanıştığımız andan itibaren. Seninle oyun oynamak ya da sana yalan söylemek zorunda değilim. Kendim olabiliyorum. İlişkimizde değer verdiğim şeylerden biri de bu."

"Bizim bir-"

Edward araya girdi. "Kesin şunu, ikiniz de. Doğaçlama terapi seansını bitirdik. Biz Birleşik Devletler polisiyiz ve işimizi yapacağız. Katili bulmaktan çok Denny'yi canlı bulmak istiyorum ve onun sonunun Bettina Gonzales gibi olmaması için ne gerekiyorsa yapacağım."

Yüzbaşı Tyburn hemen arkamızdaki kaldırımdan, "Ben bile daha iyi ifade edemezdim, Forrester," dedi. Dedektif Dalton da onunla birlikteydi. "Size söyleyecek çok şeyimiz var ama hiçbiri arkadaşınızı bulmanıza yardımcı olmayacak, bu yüzden Dört Atlı'ya soruyorum, size departmanımın tüm kaynaklarını versem arkadaşınızı bulmak için ne yapardınız?"

Dudaklarımı yaladım ve "Departmanınızın kaynaklarının dışında, kutunun dışında düşünmeye istekli misiniz?" diye sordum.

"Böyle daha görmemek için, Blake, lanet olası kutuyu çöpe atardım."

Gülümsedim. "O zaman bir fikrim var."

52

BENIM FIKRIM, bir hayvanı aşırı zeki, insan bilincine sahip bir arama-kurtarma "köpeği" olarak kullanmaktı. Tyburn sadece iki soru sordu: Acaba ben
daha önce hiç yapmadım ve kamu güvenliğini garanti edebilir miyim?

"Daha önce iki kez: İkisinde de kötü adamı yakaladık ve birinde bir rehineyi kurtardık."

"Rehineyi ikinci kez kurtarmayı başaramadınız mı?"

"Hayır, kurtarılacak bir rehine yoktu, sadece infaz edilecek bir seri katil vardı ve bir şüpheliyi takip etmek için ilk kez bir şekil değiştiren kullandım."

"Evcil şekil değiştireninizin şüpheli dışında kimseye
saldırmayacağını garanti edebilir misiniz?"

"Evet."

", kesin bir evet mi?"

Başımı salladım. "Kesin bir evet olmasaydı, Yüzbaşı Tyburn, bunu önermiyor olurdum."

"Nasıl çalışıyor?" Dalton sordu. Üzgün ve biraz solgun görünüyordu ama işini yapıyordu ve etrafında olup biten her şeyi takip ediyor gibiydi. Rankin'in gücüne maruz kaldığım için etkilenmiştim. Onunla ne kadar zamandır uğraştığını merak ediyordum ama bunu sonraya bıraktım. Her seferinde bir sorun ve şu anda hiçbir şey Denny'yi bulmaktan daha önemli değildi. Her
Kayıp olduğu her dakika, sonunun Bettina gibi olma ihtimalini artırıyordu. Akrabası olan bir yabancının ölmesi bir şeydi.
Donna'nın en eski ve en yakın arkadaşlarının öldürülmesi, yarın yine yapıyor olsaydık, muhtemelen düğüne ciddi bir gölge düşürecekti.
Ertelemek ya da tamamen atlamak için pek çok neden vardı ama bu benim kararım değildi. Edward ya da Donna iptal edene kadar düğün devam edecekti. Peter, düğün planlandığı gibi yapılmasını istiyordu.
Doktorlar düğüne katılması için hastaneden çıkmasına izin vermediler. Bunu yapabilirdik ama baş nedimeyi kaçırmak? Bunu aşabileceğimizden emin değildim ama her seferinde bir sorun. İlk önce

Denny'yi canlı ve iyi bulmaya çalışacaktık. Ondan sonra düğün de dahil olmak üzere her şeyi biz .

Tyburn Olaf'a döndü. "Demek sen ve Mareşal Blake bunu daha önce yaptınız?"

Olaf önce bana sonra da Tyburn'e baktı. "Kurbanlarının izini sürmek için kullandığı hayvan ben değildim."

Kurbanlarımın izini sürmemle ilgili ifadesini emin değildim, ama izini sürdüğümüz kötü adamları öldürdüğüm için, bu bir tartışmak biraz garipti. "Marshal Jeffries o sırada bir hayvan değildi ve iki davada birlikte çalışmıyorduk."

"Onu şimdi mi kullanacaksın?" Dalton sordu.

Hayır, kesinlikle hayır diye düşündüm ama bunu Olaf'ı gücendirmeden nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Benim için bu işi hallederek beni şaşırttı.

"Hayır, ben bir likantrop olma konusunda yeniyim. Bu görevi benimkinden daha deneyimli burunlara emanet etmeyi tercih ederim ve Anita'nın yanında daha deneyimli şekil değiştiriciler var."

"Wyatt ve Nathaniel'i mi kastediyorsun?" Dalton sordu. Şimdiden ilk isimleriyle hitap ediyor olmaları ilginçti.

"Ve Micah, Morgan, ya da Nicky, ya da Bram, evet," dedim.

"Onlar sivil, Blake. Onları tehlikeye atmak konusunda ne düşündüğümden emin değilim," dedi Tyburn.

"Ben de buna bayılmıyorum ama Nathaniel bunu daha önce benim için yapmıştı ve işe yaramıştı."

"Nathaniel Graison senin nişanlın, değil mi?" Tyburn sordu. "Doğru," dedim.

"Bu şeyin ilk kurbana ne yaptığını gördün Blake. Hayatındaki erkeği o canavara yaklaştırma riskini gerçekten almak istiyor ?"

"Hayır ve bu sefer gerçekten Nathaniel'in olmasını istemiyorum."

"Bu sefer farklı olan ne?" Tyburn sordu.

İçimden *İrlanda, İrlanda'da ne oldu* diye düşündüm ama sesli olarak "Bu yaratığın ne olduğunu bilmiyorum. Bu kadar bilinmeyenle onu riske istemiyorum."

"Nathaniel yardım etmek isteyecektir," dedi Edward. "Biliyorum. Onlar arkadaş."

Nathaniel'i güvende tutmak istiyordum ama bunun yerine onu canavar avına götürmek üzereydim. Onu güvende tutmaya çalıştıkça daha fazla risk alması gerekiyordu. Orada bir ders olduğunu biliyordum.

Bir yerlerde; sadece dersin ne olması gerektiğinden emin değildim ya da belki de bu özel dersi öğrenmek istemiyordum.

53

TYBURN BIZI otele bırakmayı TEKLIF ETTI ama Dalton arabadayken için de yer yoktu. İkişer ikişer başladık ama Tyburn, "Otele dönerken konuşmalıyız, Şerifler. Otele dönerken muhtemelen bugün sahip olacağımız tek mahremiyet bu olacak."

", kim kimin kucağına oturacak?" diye sordum. Bunu bir şaka olarak düşünmüştüm ama şaka bana yapılmıştı çünkü Tyburn, "Ben kullanıyorum ve Dalton yanlış bir izlenim bırakmamak için başka kimseyi yeterince iyi tanımıyor, bu yüzden geriye sen kalıyorsun, Mareşal Blake," dedi.

"Affedersiniz?"

"Anita, lütfen yap şunu ve tartışmaya girme. Tyburn ve Dalton bilgi paylaşmak istiyorlar ve Denny'nin zamanı tükeniyor," dedi Edward.

Dalton'a baktım. "İş arkadaşlarınızdan birinin kucağına oturmak zorunda kalsaydınız, bu bilgi buna değer miydi?"

Sanki bunu sormamı beklemiyormuş gibi irkilmiş görünüyordu. ya da belki de sadece kolayca irkildi. Bana göz kırptı ve bir an için soruyu tekrarlamak zorunda kalacağımı düşündüm, ama cevap verdi, "Evet, kucağına oturmak seni yıllarca ona köle etmediği sürece bilgi buna değer." Bu son kısım çok acıydı ve birdenbire bize Rankin hakkında her şeyi anlatırsa birinin kucağına oturmaya istekli oldum.

Tartışan ben değildim; Olaf'tı. "Sen müstakbel damatsın. Gelinine haber vermeden kucağında başka bir kadınla otele gidemezsin. Bir cinayet soruşturması sırasında Donna ile bir gün içinde ikinci bir kavga mı istiyorsun?"

Bernardo, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama koca adamla aynı fikirdeyim," dedi.

"Baş nedimesi ve en iyi arkadaşı kayıp. Eminim Donna bile Denny'yi geri getirene kadar işleri oluruna bırakacaktır." Ben de öyle dedim.

Üç adam bana baktı. Edward ve Bernardo'nun bakışları anlamlıydı. Olaf'ın bakışı güneş gözlüklerinin arkasında neredeyse boştu. Üçümüzün yanında nadiren duygularını belli ederdi, çünkü bizim yanımızda rol yapmak zorunda değildi. Sosyal olarak kabul edilebilir duyguların tamamından yoksun olduğunu zaten biliyorduk.

"Kahretsin," dedim.

"," dedi Bernardo. "Kucağıma oturmak için bir bahanesi olmasını isteyecek bir sürü kadın var." Hatta her zamanki iç çamaşırı düşüren gülümsemesinin zayıf bir versiyonunu bile yaptı. Ben de gülümsedim, kısmen

Çünkü çöküşten sonra kendini yeniden inşa etmeye başladığını görmek beni mutlu etti.

"Hayır," dedi Olaf.

"Ne demek hayır?" diye sordum.

Bana baktı ve yine gözlerini gizleyen gözlüklerinin ardından bile bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. "Bu, onun kucağına oturmana izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

"Bana kiminle oturup oturamayacağımı söyleme hakkına sahip değilsiniz." "Bu şu anda doğru olabilir, ama ben sadece

. . . Ted'e ve zaten hayatında olan adamlara. Bernardo'ya vermeyeceğim."

Tyburn'e ya da Dalton'a bakmamak için kendimi zor tuttum, çünkü olanları açıklamak için hepimizi romantik aptallar gibi göstermeyecek bir yol bulamamıştım. "Bizi biraz yalnız bırakın lütfen." dedim.

Şaşkın görünüyorlardı ama ben Olaf'a dönüp sessizce "Kucağına oturmayacağım" diye tıslayabileyim diye çekildiler.

"O zaman Donna seni ve Ted'i duyduktan sonra daha fazla kavgaya ve daha fazla gecikmeye neden olacaksın."

"Sırf senin değil de Bernardo'nun kucağına oturduğum için Denny'nin hayatını riske atmaya gerçekten istekli misin?"

"Ona sizin kadar bağlı değilim ama sormanız gereken başka bir soru var."

"Ne?" dedim. Dedim ve kulağa ne kadar saçma gelse de ona yaklaştım, "yüzüne bakmaya" çalıştım. Aramızdaki boy farkından dolayı muhtemelen hissettiğimden daha aptalca görünüyordu ama umursamayacak kadar kızgındım.

"Bernardo'ya, arabada kucağına oturma ayrıcalığı için benimle dövüşmek isteyip istemediğini sor."

"Burada ve şimdi birbirinizle dövüşmeyeceksiniz," dedi Edward, sanki bundan eminmiş gibi.

"Hayır, ama daha sonra olacak," dedi Olaf.

"Tanrım, Otto, sen tam bir baş ," dedi Bernardo. "Bu daha sonra benimle dövüşeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ya da bunun için değil. Kişisel bir şey değil Anita, ama sadece kucağımda oturuyor olman onunla gerçekten savaşmaya değmez."

"Alınmayın. Buna değmeyeceği konusunda hemfikirim." "Siktir," dedi Edward usulca.

"Sadece arabada bir gezinti ve Rankin'in Dalton'a ne kadar kötü davrandığını öğreniyoruz," dedim.

Edward gözlüklerini indirdi, böylece bebek mavilerini görebiliyordum. "Onunla ve seninle arabaya binmek asla sadece bir yolculuk değildir, Anita."

"İyi, iyi, ama bu konuda tartışarak Denny'nin hayatını boşa harcama ihtimalimiz var."

"Lanet olsun!" Edward gözlüklerini yerine yerleştirdi ve Olaf'ın yanına gitti. "Ben geri adım atana kadar bu işi zorlamaya devam edeceksin."

Olaf, "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi.

"O geri ittiğinde benim de geri iteceğimi anlayın, yani sadece ikimizden biri olmayacak; ikimiz de olacağız," dedim.

Gözlüklerin ardından bunu söylemek zordu ama sanırım önce gözlerini kırpıştırdı. "Yapılması gerekiyorsa seni ayrı ayrı öldürmeyi hep planlamıştım."

"Seni lanet psikopat," dedi Bernardo, "insanlara şeyler yapacağını söylemezsin. Sadece . Önce insanları uyarmıyorsun."

"Tek itirazın bu mu?" Ben sordum.

Bernardo omuz silkti, sanki *"Ne bekliyordun ki?*" der gibiydi. Cevap, evet, tek itirazı buydu, ama boşverdim.

"Otto, seni hep bir tür grup projesi olarak öldürmeyi planlamıştım," dedim.

Gülümsedi. "Benimle tek başına dövüşmeni hiç beklemiyordum, Anita. Sen bunun için fazla pratiksin."

Edward, "Eğer arabada çizgiyi aşan bir şey yaparsan, bu tartışmayı Denny güvende olduktan sonra bitiririz," dedi.

"Mükemmel bir centilmen olacağım."

"İyi, o zaman yapalım şunu." Edward bunu genellikle hayati tehlike anlarında kullandığı ses tonuyla söylemişti ama son on beş dakika içinde hepimiz birbirimizin hayatını tehdit etmiştik, sanırım bu da sayılırdı.

54

TYBURN, polis ve acil durum araçlarının trafiği engellediği küçük ara sokağa girdi. Biraz manevra yapmak gerekti ama o karmaşadan kurtulduktan sonra Tyburn hızlandı ve küçük sokaklardan geçmeye başladı. Olaf'ın kucağına oturduğum ve ikimize de emniyet kemeri takamadığım için daha az dur kalk yapmayı ve trafikte daha az sallanmayı tercih ederdim. Dalton yolcu koltuğundan nasıl sürdüğü konusunda gayet iyi görünüyordu, ama sonra kendi koltuğuna oturdu. Dördümüz arabanın arka koltuğunu doldurduk. Hepimiz Olaf'ın ortada oturmasını tercih ederdik, böylece sıkışmış olacaktı ama orada rahatça oturamayacak kadar büyüktü. Fiziksel rahatlığı umurumda bile değildi ama onu şoförün hemen arkasına oturtmak Tyburn'ün arabayı kullanırken göremeyeceği anlamına . Beni en çok rahatsız eden şey ise emniyet kemeri takamıyor olmamdı. Annem emniyet kemeri takmadığı için ön camdan fırlayarak öldüğünden beri de kemer takma konusunda çok titizdim. Genelde herkes emniyet kemerini takmadan arabayı başlamazdım bile ama burada, dünyada dokunmak isteyeceğim son adamın kucağında oturuyordum ve emniyet kemeri takmıyordum. Bu gün çok berbat bir gündü.

Edward fiziksel olarak en küçük olanıydı, benim yanımdaydı, bu yüzden Ortada Olaf'la kalça kalçaya sıkışmışlardı, diğer tarafta da Bernardo vardı. Genelde Edward'ın küçük olduğunu düşünmezdim, ama onların arasına öyle sıkışmışken, normalden bir metreden daha uzak görünüyordu. Sırtımı kapıya vererek Olaf'ın kucağına oturmak zorunda kaldım.

Çünkü dizleri sürücü koltuğunun arkasına sıkışmıştı. Tyburn arabadaki en uzun ikinci kişiydi, bu yüzden koltuğu ona göre arkadaydı, bu da Olaf'ın uzun bacaklı bir sardalya gibi yerine sıkıştığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda bacaklarımın

Edward'ın, çünkü bir yere gitmeleri gerekiyordu. Eğer bacaklarımı uzatsaydım

Sanki bir kanepedeymişim gibi, bacaklarım de kucağında gezinirdi. Tyburn kadar büyük bir adamın daha büyük bir arabası olacağını düşünürdünüz. Acaba hiç kendi arka koltuğunda oturmak zorunda kaldı mı?

"Herkes rahat mı?" diye sordu arabayı vitese takarken. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dedim.

Biraz kıkırdadı. Belki de arka koltukta oturuyordu. "Sorduğumu unut."

Nabzım boynumun yanından dışarı çıkmaya çalışıyordu. Nefesimi dengede tutabiliyordum ama Tyburn birkaç defansif sürüş kursu aldığını ve muhtemelen öğrettiğini her kanıtladığında yükselen kalp atış hızımı yavaşlatamıyordum. Emniyet kemeri takmadan arabaya binme korkum mantıksız bir korku değildi; emniyet kemeri
bir kazadan sağ kurtulma şansınız, lanet . Olaf'ın kucağının araba koltukları kadar güvenlik testinden geçmiş olduğuna güvenemiyordum. Sanki vücuduna daha yakın daha güvenli bir kucak yokmuş gibi uyluklarının üzerine tünemiş olmam da yardımcı olmadı.

Olaf fısıldadı, "Korkuyorsun, neden? Ben hiçbir şey yapmadım." Elleri çok dikkatli bir şekilde yanlarındaydı, çünkü ellerini normalde birinin ellerini tutması gereken yere koymaya çalıştığında ona ters ters bakmıştım. kucağınızda oturmak, yani üzerinizde oturan kişinin etrafında oturmak. İlla sarılmak için bile değil; sadece ellerinizi dinlendirmek için daha rahat bir yer.

Nabzımı tutarak yutkundum ve alçak sesle konuştum ama fısıldamaya zahmet etmedim. "Bu şekilde otururken emniyet kemerimi takamam."

"Onları takma konusunda ne kadar güçlü hissettiğini unutmuşum. Aslında sadece arabaya bağlanmadığın için korkuyorsun."

"Evet," dedim ve bu tek kelimenin savaştığım paniğin nefes nefese kalmasından nefret ettim.

"Bu kadar tahmin etmemiştim," dedi, sesi alçak ve dikkatliydi.

"Evet, ben de."

Fısıldadı, nefesi yüzümün yan tarafını ısıtıyordu, "Korku aslanımı kontrol etmemi zorlaştırıyor."

Döndüm ve birkaç santim ona baktım, ikimiz de
Güneş gözlükleri, olabileceğinden biraz daha az samimi olmasına yardımcı . "Senin korkun mu, benimki mi?" Fısıldamadım.

Kaşlarını çattı. "Senden korkmuyorum," dedi ve fısıldamadı da.

"Gözetiminiz," dedim ve bazen mizahtan çok tehdit olduğunda yüzümde oluşan küçük gülümsemeye karşı koymadım.

"İkinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var mı?" Tyburn sordu.

"Hayır, ama bir arabada emniyet kemeri takmadan hayatımı ve uzuvlarımı riske atmamı gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bilmek , Yüzbaşı."

Tyburn ve Dalton, Dalton yola çıkarken uzun uzun bakıştılar.
U.S. 1, öğrendiğime göre çıkılabilecek tek ana .
Başka koşullar altında bu uzun bakış romantik olabilirdi, ama ben bunun *Hey, bebeğim'*den çok *Nereden başlıyoruz?*

Tyburn gülerek, "Karışık bir durum," dedi. Gaza olabildiğince çabuk bastı ve birden hız ve yolun her iki tarafında da su dışında pek bir şey olmadığı gerçeği hakkında endişelenmeye başladım - bir tarafta okyanus, diğer tarafta Meksika Körfezi
-Ama her halükarda arabada suya girmek istemedim. Bir keresinde bir dalış kazasında neredeyse boğulduğumdan bahsetmiş miydim? Yani evet, benim de su fobim var. Bugün en sevmediğim şeylerle dolu gün olacaktı. Buraya gelirken güvenli bir şekilde koltuğuma oturduğumda manzarayı seyredebildim. Görünen su
Erimiş turkuaz ve safir gibi bir şey oldukça şaşırtıcıydı, ama şimdi beni yakalamak için bekleyen olası bir felaket daha vardı. Fobiler mantıkla ilgili değildir; korkuyla ilgilidir.

"Karmaşık olduğunu anladık, yoksa bizi gizlice arabaya bindirmezdiniz," derken sesimin huysuz umursamadım bile.

"Yüzbaşı Tyburn, Memur Dalton, sürüş sonsuza kadar sürmeyecek, bu yüzden Bize ne söylemen gerekiyorsa, başlamamız gerekiyor," dedi Edward ve sesi benden çok daha diplomatik . Olaf'ın kucağında oturan o olsaydı sesinin bu kadar sakin olup olmayacağını merak ediyordum.

Tyburn, "Rankin benim en iyi adamlarımdan biridir. O daha fazlasını kapatır ve tanıdığım tüm sorguculardan daha fazla itiraf alıyor."

Rankin'in sorgulama teknikleri hakkında bir şeyler söylemeye başladım ama Edward bacağıma dokundu ve başını salladı. *Bırak adam konuşsun*, diyordu, ben de sessiz kaldım ve adamın konuşmasına *izin verdim*.

"İlk polis olduğu Los Angeles'ta da aynı itibara sahipti. Oradan Arizona'ya gitti, güzel bir mahallede bahçeli bir yer istedi ve bana söylenene göre Los Angeles'ta polis maaşıyla bu çok zor. Phoenix'te kusursuz işler yapmaya devam etti. Onun ününe sahip bir dedektifin

burası gibi daha küçük ve daha az prestijli bir kuvvete taşınmak için. Rankin oğlunun, çoğu burada ailesinin yanında büyümesini istediğini söyledi. Mantıklı geldi ve ona sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissettim.

"İki yıl önce Dedektif Dalton New York'tan ayrılıp buraya gelmek istediğinde daha büyük bir şehirden başka bir üst düzey dedektif buldum."

Dalton söze girdi. "Psişik olduğumuz için daha hızlı işe alınan ve terfi ettirilen hepimiz, programın kendini kanıtladığını düşündükleri için farklı şehirlere taşınmak üzere planlanıyorduk.

Yeterince. Eğer seçmezsem, beni bir yere atayacaklardı. Kardan bıkmıştım ve birkaç yıl güneş ışığının güzel bir değişiklik olacağını düşündüm. Dürüst olacağım ve polis teşkilatında eski bir erkek arkadaşım olduğunu ve bunun işleri garipleştirdiğini itiraf edeceğim. Bunu da ekliyorum çünkü artık kırık kalbimin"-ifadenin etrafında tırnak işareti yaptı-"beni Rankin'in psişik yeteneklerine açtığına inanıyorum. Özel hayatınızda eksik olan ve en çok istediğiniz şeyi bilme konusunda uzmanlaşmış görünüyor ve bunu size sunuyor ve hatta itiraf edeceğim ki

sözlerini yerine getiriyor, bir noktaya kadar. İki yıllık bir flörtten sonra, kendime ait bir koca ve aile istemeye başlamıştım ve o bana bunu veremedi."

"Çünkü o zaten evli," dedim.

"Evet, ama anlayın ki karısı biliyor. Akşam yemeklerine ve aile etkinliklerine geliyorum. Oğlunu okuldan almak için listede ben de varım. Acil bir durum var."

"Çok ilerici ve çok eşli," dedim.

Tyburn sözlerine şöyle devam etti: "Bunun işlerine engel olmadığını düşündüm ve Rankin'in karısı ve ailesi Dalton'la çıkmasını sorun etmiyorsa, bunun beni ilgilendirdiğini ."

"Bunu bana gerekçelendirmek zorunda değilsiniz, Kaptan. Karmaşık bir aşk hayatına taş atacak son kişi ben olurum," dedim.

Dalton bana bakmak için koltuğunda döndü. Güneş gözlüklerini çıkarmıştı, bu yüzden çok ince ama iyi yapılmış göz kalemi ve rimeliyle büyük kahverengi gözlerini görebiliyordum. Hatta gözlerinde solgunluk bile olabilirdi.

ama emin olamadan bakışlarımı indirdim, çünkü bir medyum kör edici parlaklıktaki güneş ışığında güneş gözlüklerini çıkarıp size gerçekten sert bir şekilde baktığında, göz teması kurmazsınız; sadece kurmazsınız. Belki Dalton sadece samimi davranıyordu ama zaten yerel polislerden biri tarafından psişik olarak rahatsız edilmiştim; bunu ikinciye çıkarmak istemiyordum.

"Hayatındaki erkeklerin Rankin'den kurtulmama yardım etmesine izin verdiğin için teşekkür ederim."

"ederim," dedim.

Suyun çalılar ve bir çit tarafından gizlendiği bir yol bölümüne girmiştik. Tyburn en az altmışla gidiyor olmalıydı, belki de
yetmiş, ve bir stop lambası . Kırmızıya dönmeyeceğinden emin görünüyordu. En azından şimdi kaza yaparsak boğulmayacaktık. Yine de manzarayı özlemiştim, sanki ne olursa olsun bugün tatmin olmayacaktım.

"Onu kafanızdan nasıl uzak tuttunuz, Şerif Blake?" diye sordu.

"Tam olarak yapmadım."

"Ama onun gücü altına girmedin. Nasıl? Onunla nasıl savaştın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ışıklara dik gelen yoldan bir arabanın çıktığını gördüm. "Araba!" diye bağırdım. Bir tür uyarı için bağıran tek kişi ben .

Tyburn çoktan frene basmıştı. Neye tutunacağımı anlayamadan öne doğru savruldum. Olaf son derece doğal bir şey yaptı, beni belimden ve vücudumun üst kısmından kavradı, vücuduna daha sıkı bastırdı, çünkü dizleri koltuğun arkasına sıkışmıştı, hareket etmiyordu. Bu dengeyi benimle paylaştı, ama birdenbire kollarındaydım, bana sıkıca sarılmıştı.
vücudunun ön tarafına. Beni güvende tutarken kollarındaki kasların esnediğini hissettim ve Tyburn frene basmayı bırakıp aksiyon filmlerinden fırlamış gibi arabamızı diğerinin yolundan çekmeye çalışırken araba yana doğru kaydı. Kollarımı Olaf'ın boynuna dolamış, başımı çarpışma pozisyonunun sevimli bir versiyonu gibi boynunun kıvrımına sokmuştum.

Araba dönmeye başladığında beni tuttu ve beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Beni kendi bedeniyle koruyacağını biliyordum ve bu güç beni korkutabilirdi.
diğer koşullar artık en büyük rahatlık haline gelmişti. Tüm o enerji ve gücün artık beni güvende tutmaya yönelik olduğunu biliyordum. Prens ile canavar arasındaki fark çoğu zaman bir insanın gücünü ve öfkesini nasıl kullandığıyla ilgilidir. İyi kullanıldığında, fırtına ne kadar büyük olursa olsun arkasına saklanabileceğiniz bir sığınaktır. Size karşı döndüğünde, sığınağı bir tuzağa dönüştürür. Tyburn'ün öfkesini kontrol edebilmesi için dua ettim.

Arabaya bindim ve Olafa tutundum, yüzüm boynunun sıcaklığına bastırılmıştı, böylece gerçekte neler olduğunu göremiyordum.

Araba hareket etmeyi kesti ve sanki gerçeklik bir nefes almış gibi o donuk an yaşandı, sonra ses geri geldi ve yüzümü Olaf'ın boynunun kıvrımından kaldırıp arabanın camına baskı yapan uzun çalıları gördüm, bu da artık yolda olmadığımız anlamına geliyordu, ama suyun içinde de değildik, yani bu iyiydi.

"Bu ciddi bir defansif sürüştü, Tyburn," dedi Edward. Ona doğru baktım ve kolunu Olaf'ın arkasına, beni güvende tutan fazladan bir demir çubuk gibi uzattığını görebilmek için vücudumu yeterince çevirmek zorunda kaldım.

Olaf'ın kafasının yanından gözümü kırpıştırarak geçtim ve yolda olduğumuzu fark ettim.

yolun karşı tarafına geçip geldiğimiz yolu işaret etti. Tanrım. Adrenalin vücudumda ince bir şampanya gibi patladı.

"Bunun için hepinizden özür dilerim ama özellikle senden Blake. Sen iyi misin?" Tyburn sordu.

"Evet, ben iyiyim." Garip bir şekilde bunun doğru olduğunu fark ettim. Hâlâ Olaf'ın kucağında kıvrılmıştım ve kolları beni sarıyordu ama kendimi itmedim çünkü kollarının beni yerinde tuttuğunu, güvende tuttuğunu biliyordum. Buna kızamazdım. Olaf'a baktım, yüzlerimiz çok , öpüşüyorduk. "Ol sayesinde... Otto beni sıkıca tuttuğu için."

"Daha önceki kadar korkmuyorsun, neden?" Olaf sordu. "Bir, acil durum gerçekleştiğinde iyiyim. İki, biliyordum ki

beni güvende tutacağını biliyordum, bu beni kendi bedeninle koruman anlamına gelse bile. Bunu yapacağını biliyordum."

"Seni tutmam için bana güvendin," dedi.

"Evet," dedim, hâlâ gözlüğünün yüzen siyahlığına bakıyordum, öyle gözlükte gördüğüm küçük yansımamla konuşuyor gibiydim.

Canavarı bir anda parladı ve tenimden aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. tüylerim diken diken oldu. Nefesimi kesti ve kalp atışlarımı hızlandırdı. Kollarımı boynuna doladım, kendimi durduramadan bedenim ona daha da yaklaştı. Bir an ne olduğunu anlamadım ve sonra kafamın içinde aslanımın kehribar gözlerini gördüm, hissettim. Dişi aslanım başını kaldırdı ve tüm o güçten, bizi güvende tutmayı az önce bitirmiş olan güçten derin bir nefes aldı. İhtiyacımız olan her şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğunu iddia edemezdim ama güçlü ve kuvvetli olduktan sonra, dişi aslanım ve benim potansiyel eşler listemizde farklı şeyler vardı. Çok farklı şeyler.

Sıcak kokusu alıyordum, tenime vurduğunu hissedebileceğim kadar sıcak bir güneşin altında pişmiş toprak. Onun aslanı hayvan kokmuyordu, sanki dünya her şeyi ölümüne pişiren dev bir fırınmış gibi güneş ışığında gevrek gevrek yanan çimen kokuyordu. Teni içindeki aslanla birlikte ateş gibi yanarken, yüzümü boynunun kenarına bastırarak kokusunu içime çektim. Canavarının kokusunu almamı sağladı, dişi aslanımın kontrolü ele geçirmesine ve insani korkularımı kovalamama yardımcı oldu. Güvendeydik, tehlike
bitmişti. Yapacak çok daha iyi şeylerimiz varken neden buna tutunalım ki? Dişi aslanım bundan sonra ne, daha doğrusu kim yapmak istediği konusunda çok netti. Edward, "Anita, iyi misin?" demeden önce bu aklımı başıma toplamama yardımcı oldu.

"Artık öyleyim," dedim ve Olaf'ın boynunun yan tarafını koklamaktan vazgeçerek geri çekildim ve kalan kısmımı ondan ayırdım. Yarı yarıya Beni yakınında tutmak için mücadele etmesini bekledim ama . Aslında şöyle dedi: "Sanırım kontrolüm umduğum kadar mükemmel değil. Sanırım sen kucağıma oturamazsın ve ben de insan formunda kalamam."

"Yani sen onu tehdit etmeden Bernardo'nun kucağına oturabilir miyim?" diye sordum.

"Evet." Olaf kara gözlüklerini gözlerinin parlak, insanlık dışı bir turuncu olduğunu görebileceğim kadar indirdi. Birkaç santim öteden canavarının gözlerinin içine baktım ve dişi aslanım bundan hoşlandı. Kucağından sürünmeye başladım, neredeyse düşüyordum ama Edward beni yakaladı, daha doğrusu bacakları düşmeme engel oldu.

Dalton ön koltuktan, "Auralarınızın kenarları bir anlığına birleşti," dedi.

Edward'ın kucağından Bernardo'nun kucağına tırmandım, çünkü benim ve Olaf'ın canavarı arasında arabanın izin verdiği kadar yer olması gerekiyordu. O kadar hızlı ve beceriksizce hareket ettim ki Bernardo beni yakalamak zorunda kaldı yoksa kapıya düşecektim.

"kalsın Otto. Anita'nın benimle yolculuğu bitirmesi senin için sorun değil mi?" Bernardo sordu.

Olaf başını salladı, güneş gözlüklerini kimsenin görmemesi için yerine yerleştirdi. Arabadaki diğer kişiler de benimle paylaştığı yanan parlak gözlere bir anlığına baktılar. Normal insan karanlığına geri dönmüş olmalarını umuyordum ama tüylerim hala diken dikendi, bu yüzden bundan şüpheliydim.

"Öyleyim."

"Tamam," dedi Bernardo ve birdenbire beni kafa atmaktan kurtardıklarından beri neredeyse nazikçe tutan kollar

Kapıdan girerken bana sarıldı. Aslında beni biraz kaldırdı ve kucağında daha rahat bir pozisyona getirdi. Daha önce yaptığım gibi karşı koymadım. Aslında, araba kontrolden çıkarken kollarımı boynuna ve omuzlarına doladım, ne bir uyarı aldım ne de canımı kurtarmak için tutunmak zorunda kaldım. Tutundum ve beni yakın tutmasına izin verdim ve bu benim için romantik değildi. Sadece daha güvenliydi.

"Arabayı geri döndürürsem, herkes yola devam etmeye hazır mı?" Tyburn sordu.

Herkes evet dedi. Ben de "Yolculuğun geri kalanının çok sıkıcı geçeceğine söz verirseniz, evet." dedim.

Kıkırdadı. "Canınızı sıkmak için elimden geleni yapacağım, Marshal."

"O zaman, elbette, gidelim," dedim sahte bir neşe dolu sesle.

Tyburn akıllıca davranarak bunu kabul ve dikkatlice yola geri döndü. Yolun kenarındaki büyük bir tabelada gururla *Sugarloaf Köpekbalıklarının Yuvası* yazan bir lisenin yanındaki yola saptı.

"Auralarınız neden birleşti?" Dalton sordu.

"Likantropi taşıdığımın farkında olduğunuzu varsayıyorum," dedim.

"Ama sen yer değiştirmiyorsun," dedi.

"Hayır, bilmiyorum ama taşıdığım likantropi türlerinden biri aslan." "Ve ben artık bir kurt aslanıyım," dedi Olaf.

"Bunun auralarınızı neden birleştirmesi gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"Benim dişi aslanım onun aslanına tepki verdi," dedim.

"Dişi aslanınız karşılaştığınız her yaban aslanına tepki veriyor mu?" diye sordu. "Hayır," dedim. Arabanın karşısındaki Olaf'a baktım. O da bana baktı.

Yeni sakalının ona yakıştığını kendime itiraf etmiştim, ama şimdi kafasındaki siyah gölgeleri fark ettim, sanki yüzünün dışında bir yerde saat beş gölgesi olabilirmiş gibi. Kafasını kelleşmeye başladıktan sonra mı yoksa daha önce mi tıraş etmeye başladığını merak ettim.

Görüş alanımda bir el belirdi, öyle ki tek görebildiğim oydu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Edward'ın eli olduğunu anlamak için koluna baktım. Yüzüne baktım. "Bana iyi olduğunu tekrar söyle," dedi.

"Neden dişi aslanınız Mareşal Jeffries'in aslanına diğer kurtadamlardan daha fazla tepki veriyor?" Dalton sordu. Çok acımasızdı.

"Emin değilim," dedim ve yarı yarıya yalan söyledim. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama bir fikrim vardı. Sadece herkesle paylaşmak istediğim bir şey değildi. Nathaniel'i çağırmam gereken bir leopar, çağırmam gereken bir kurt, çağırmam gereken bir sopayı sallayabileceğinizden daha fazla kaplan vardı, ama içimde üç tane vardı
karşılık gelen bir *moitié bête*'*si* olmayan hayvanlar: sırtlan, sıçan ve aslan.

Arabanın diğer tarafından Olaf'a bakma isteğimle savaşırken, dişi aslanımın hoşuna giden bir şey bulduğuna emindim, hem de çok. Ama buna sahip olamazdı. Hayır, hayır, sadece hayır.

55

Hıza ulaştığımızda, kuşkusuz öncekinden düşük bir hızda olduğumuzu hissettik. Sanırım kazaya ramak kalması Tyburn'ün sürüşünü yeniden gözden geçirmesine neden olmuştu. Çok hızlı sürdüğünü hissettiğimde sesimi yükseltmeye kararlı hale geldiğimi biliyorum. Bazen berbatlığı kabullenmeniz ve yolculuğa devam etmeniz gerekir, ancak bazen de kim olursa olsun bunu söylemeniz gerekir.

hayatınızı berbat etmekten vazgeçip daha iyisini yapmak için. Tyburn artık az kalsın beni öldürüyordun, o yüzden daha iyisini yap ya da sürmeme izin ver listemdeydi. "Neden ikinizin de aslan olması auralarınızı birleştirsin ki? Bu Çoğunlukla çiftlerde gördüğüm bir şey, ama onlarla daha tutarlı. Gelip gitmiyor."

Edward bizi bu garip psişik andan kurtardı. "Tüm bu heyecandan önce, Anita'ya Rankin'i nasıl tuttuğunu sormadın mı?

aklını ve kalbini ele geçirmesini mi engelliyor?"

Tyburn, "Sormak için arabaya bindiğimiz şeyleri sormaya devam etmeliyiz, Dalton," dedi.

"Evet, efendim," dedi. Şimdi beni görebilmek için koltuğunda daha fazla dönmesi gerekiyordu, çünkü neredeyse tam . Sonunda bana pencere tarafından bakmak için döndü. "Peki Rankin'in kancalarını sana takmasını nasıl engelledin?"

"Kırık bir kalbin seni ona açmış olabileceğini söylemiştin. Onun kullanabileceği böyle bir şeyim yoktu. Bana hayatımda zaten sahip olmadığım bir şey sunamazdı. Bence Rankin'in kullanabileceği hiçbir ihtiyacın yoksa güvendesin demektir."

Tyburn, "Herkesin ihtiyaçları ya da istekleri vardır, Şerif," dedi.

"Sanırım şu anda en büyük ihtiyacım daha fazla yalnız . Şu anda hayatımda o kadar çok harika insan var ki, Rankin'in bana kendini bir sevgili olarak sunması beni heyecanlandırmak yerine soğuttu."

Dalton güldü. "Oh, bu egosunu incitmiş olmalı. Kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanıyor."

"Sadece kadınlar değil," dedi Edward.

Ona baktım. "Bize söylemediğin bir şey mi var?" Bunu söylerken gülümsedim, çünkü o şimdiye kadar tanıdığım en katı heteroseksüel insanlardan biriydi.

"Nathaniel'in aklını çeldi, Anita. Bu da ona istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şeyi teklif ettiği anlamına geliyor."

"Oh," dedim ve kaşlarımı çattım. O haklıydı. Nathaniel'e Rankin'in ona ne teklif ettiğini soracak vaktim olmamıştı ama başka bir erkek sevgiliden daha fazlası olmalıydı çünkü onda da vardı. Rankin ona başka ne önerebilirdi ki? Bana yaşamadığım bir seks türü sunmaya çalışmıştı ama ben hayatımdaki çeşitlilikten tamamen memnundum, bu da Nathaniel'in memnun olmadığı anlamına gelebilirdi. Kahretsin. Eğer suç ve canavar avcılığına ara verirsem, ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti.

"Bahsettiğim için özür dilerim," dedi Edward ve bu benim ona bakmamı sağladı. "Aşk hayatın hakkında bu kadar çok düşünmen için zamanımız yok."

" sen açtın." "Üzgün

olduğumu söyledim."

"Bayanlar ve baylar," dedi Tyburn, "elimizdeki soruna geri dönelim. Yirmi yılı aşkın bir kariyere sahip olan ve muhtemelen şüphelileri sorgulamak için açıklanmayan psişik yetenekler kullanan kıdemli bir dedektifim var."

Edward, "Eğer onun medyum olduğunu ortaya çıkarırsanız, o zaman üzerinde çalıştığı her dava sorgulanmaya başlar," dedi.

"Maalesef, evet."

"Nathaniel'in bu kaçırılma olayında ve az önce gördüklerimizde masum olduğunu biliyorum ama Rankin ona itiraf ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Nathaniel psişik olarak hafif değil, normal bir insan ya da normal bir şekil değiştiren gibi değil, bu yüzden Rankin büyüsünü normal insanlara yöneltirse, o zaman her şeyi itiraf ederler."

"O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum," dedi Dalton. "Bence şüphelinin romantik bir şekilde erkeklere ilgi duyması ve dediğiniz gibi, Marshal, Rankin'in onlara istedikleri ya da ihtiyaç duydukları bir şeyi sunabilmesi gerekir. Bence pek çok suçlu için romantizm, hatta seks bile yeterli olmayacaktır."

", ama yine de bunu tek tek yapmanız ve

avukatlar beslenme çılgınlığına kapılırdı," dedim. Bernardo sanki kucağına oturmama alışıyormuş gibi küçük bir hareket yaptı. Kucağında otururken ciddi bir iş tartışması yapmak garip hissettiriyordu.

Kollarımı boynuna doladım. Bu bir randevu pozisyonuydu ya da en azından arkadaşça bir ziyaretti, polis işi pozisyonu değil. Eğer bir şey söyleseydi, sohbete katkıda bulunmak, garipliği hafifletmeye yardımcı olabilirdi.

Tyburn, "Yasal olarak tam bir karmaşa olur," diye onayladı.

"Bu aynı zamanda polisin psişik programını da baltalayacaktır çünkü ben teşkilata uygulayıcı olarak gelen ve bu şekilde terfi eden ilk memurlardan biriyim. Bu kadar kötü bir şekilde tehlikeye atıldığım kanıtlanırsa, bunu hepimize zarar vermek için kullanacaklar."

"Yani bu sadece bizim küçük sırrımız," dedim.

"Evet," dedi.

"Bernardo, Rankin'in Bettina'nın ölümü ve Denny'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi yoksa sorun yok," dedi.

O yakışıklı yüze çok yakından bakabilmek için kucağında döndüm. Bu durumda onu öpmek daha doğal olurdu.
sadece konuşmaktan daha uzak.

"Gerçekten Rankin'in işin olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Başını salladı. "YouTube'da Nathaniel, Micah ve diğer adamlarınızın suça karıştığını haykırdığı filmi gördüm Birini hemen suçlatmak gibi bir derdi yoksa neden böyle aptalca bir şey yapsın ki?"

"Senin sadece kaslı ve yakışıklı olduğunu sanıyordum. Tüm bunların üstüne bir de zeki olmanı beklemiyordum," dedi Dalton, iri kahverengi gözlerini Bernardo'ya dikerek.

Bernardo omzumun arkasından Dalton'a baktı, ama yüzü başladığı ölümcül ciddiyetteki ifadesinden hiç ayrılmadı, sanki
Doğru olmadığını bildiğim bu flörtten habersizdi. Nefes alır gibi flört ediyordu ama sesi Edward'ınki kadar soğuk ve acımasızdı, "Erkek arkadaşların arasında üzere olduğun için mi benimle flört ediyorsun, yoksa şu anki erkek arkadaşının iki kadının öldürülmesi ve kaçırılması olayına karıştığı fikrinden bizi uzaklaştırmak istediğin için mi?"

"Bernardo" dedim ama bana bakışı yönelttiğinde durdum, çünkü ciddiyeti, acısının ve öfkesinin gerçekliği, ellerinin ve kollarının bükülmesinde, vücudundaki gerginlikte vardı.
Yüzü bunu gizleyebiliyordu ama geri kalanı oyunu ele veriyordu.

"Dikkatimizi Rankin'in olaya karışmasından uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz, Memur Dalton?" Edward sordu.

"Hayır! Yani, onun bu işlere karıştığını bilmiyorum ama hayır, onu savunmuyorum ya da korumuyorum." O zaman Bernardo'ya baktı, yüzü artık dostça değildi, ama benzer koşullar altında benimki kadar düşmanca da değildi. "Azıcık da olsa flört ettiğim için özür dilerim. yumuşatmaya, kendimi yeniden normal hissetmeye çalışıyordum. Hayatımın son iki yılı bir yalandan ibaretti ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Tyburn, "Rankin bu cinayetle kişisel olarak ilgili olamaz," dedi. "Nasıl emin olabiliyorsun?" Edward sordu, Bernardo "Sen bunu bilemezsin."

"Çünkü daha önce de böyle cesetler görmüştüm ve ilk cinayetler işlendiğinde Rankin on yaşlarındaydı."

Bu hepimizin ona bakmasına neden , ancak çoğumuz en iyi ihtimalle başının yan tarafını görebildik. Bernardo irkildi, kolları bana öyle sert ve ani bir şekilde sarıldı ki neredeyse çok fazlaydı. Hemen sakinleşmeseydi bir şey söylemek zorunda kalacaktım. Dalton bizim kadar kötü tepki vermedi, bu yüzden ona daha önce söylediğinden oldukça emindim.

"Tam olarak ne zaman ve nerede?" Edward söyledi. "Yirmi yıl önce ve burada."

"Ve bu bilgiyi şimdi mi paylaşıyorsunuz?" Bernardo sordu. Sesi kızgın geliyordu.

"Bunu bazı memurlarımla ama cesedi görene kadar iki suç arasında bağlantı kuramadım." Tyburn'ün sesi, sanki başka koşullar altında Bernardo'nun ses tonuna kızmasına izin verecekmiş gibi, sadece bir miktar sıcaklık içeriyordu.

"Bize yirmi yıl önce neler olduğunu anlat," dedi Edward.

"Polis teşkilatında yeniydim. İlk cesedi ben buldum. Kayıp bir kişi olduğunu bile bilmiyorduk. Erkek arkadaşıyla seyahat eden bir turistti."

"Neden kayıp ihbarında bulunmadı?" Bernardo sordu. Zor soruları ilk onun sorduğunu duymak tuhaftı. Bunu genellikle Edward ya da ben yapardım. Ben onun kucağına sarılmışken onun ciddi ve sert tavrını izlemek daha da garipti. Zihinsel ve fiziksel bir uyumsuzluk gibiydi.

"Kavga etmişlerdi. Öfkeyle çekip gitti ve daha gideli sekiz saat bile olmadan cesedini bulduk."

"Yani katil kadınları öldürmeden önce fazla tutmuyor," dedim.

"Hayır," dedi Tyburn, bundan pek memnun görünmüyordu ama gerçek gerçektir. "Bettina'yı yirmi saatten fazla tutmadı, hatta belki de
O kadar uzun," dedi Bernardo. Sanki adını söylemek zor gelmiş gibi sertçe yutkunduğunu ve yavaşça nefes verdiğini duydum. Olay yerinde hastalandıktan sonra attığı naneli şekerlerin kokusunu alabiliyordum.

"Bu, yirmi yıl önceki diğer kurbanların hepsinden daha hızlıydı. Onları en az üç gün tuttu. Sanırım en uzun süre kaçırılma ile cesedin bulunması arasında geçen beş gündü."

Bernardo, "Yani kurbanı beş gün boyunca canlı tutmamış, çünkü zaman çizelgeniz kaçırılmasından cesedin bulunmasına kadar devam ediyor," dedi.

"Evet," dedi Tyburn ve iç çektiğini duydum.

"Denny ne zamandır kayıp?" diye sordum. "Emin
değiliz," dedi Edward.

"Onu canlı bulmak için on altı saat ile üç gün arasında vaktimiz olduğunu mu söylüyorsun?" Ben sordum.

Tyburn dikiz aynasından bana bakarak, "Korkarım öyle," dedi.

"Siktir," dedim.

Tyburn, "Adamlarınızın onu takip etmesine yardımcı olacak bazı şeyleri toplaması için odasına bir memur gönderdim," dedi.

"Yirmi yıl önce kaç kurban öldü?" Bernardo sordu. "Üç."

"Ve sonra durdu mu?" Ben sordum.

"Evet, ama onu yakaladığımız için değil. Sadece durdu."

"Şimdiye kadar," dedi Olaf.

Tyburn başını salladı ve dikiz aynasına tekrar baktı. "Evet, şimdiye kadar."

"Cinayetler arasında yıllarca ara veren seri katiller oldu," dedim.

Tyburn, "Eğer hapse girerlerse ve ," dedi.

"Hayır, BTK katili var. O kadar uzun süre izin aldı ve hapse girmedi," dedim.

"Ailesini büyütmek için, değil mi?" Tyburn sordu.

"Ve bir uyum görevlisi olarak. Kısacası çimleriniz çok uzadıysa size kestirirdi" dedim.

"Onu tetikleyen şeylerden biri de çocukların ergenliğe girmesi ve otoritesine karşı isyan etmesiydi. Bir baba olarak
Ergenlik çağında bir çocuk ve bir de ergenlik çağında olmayan bir çocuk, bunun yüksek stresli bir ebeveynlik olduğunu söyleyebilirim," diyor Edward.

Tyburn kıkırdadı. "Oğullarım artık büyüdü ama ben hatırlıyorum."

Edward, "Ev hayatının ve uyum işinin kontrolünü kaybettiği sırada işlediği suçlardan bahseden bir kitap da vardı," dedi.

"Ve onun üzerine kurulu bir televizyon programı ."

"Yani burada yasalara saygılı bir aile babasının aniden eski hobisine geri dönmüş olabileceğini mi söylüyorsunuz?" Tyburn sordu.

"BTK dışında, arada hapis cezası olmadan on yıl boyunca aktif olmayan ve sonra yeniden ortaya çıkan biri olduğundan emin ," dedim.

Edward, "Yirmi yıl değil, hayır, ama evlenip aile kuran ve bir süre ara veren başkaları da var," diye sordu.

"Neden bir aile onları öldürmekten vazgeçirsin ki?" Olaf sordu.

"Bazıları için bu kontrolle ilgili gibi görünüyor; sorumlu olabilirler ve bunun kontrolünü ellerinde tuttukları için öldürme ritüellerinde yabancıları kontrol etme ihtiyacı hissetmiyorlar," dedi Edward.

Bir sonraki kısmı sanki bana uzattığı bir sohbet topuymuş gibi aldım. "Diğerleri için bu neredeyse sıkılmak gibi bir şey, bu yüzden öldürüyorlar. Hayatları stresli bir şekilde değil de olumlu bir şekilde dolu ve meşgulse, öldürme dürtüsünü o kadar sık hissetmiyorlar gibi görünüyor. Eğer onların Hayatları kötü yönde çok stresli hale geldiğinde, stresten kurtulmak için cinayeti bir yol olarak kullanıyor gibi görünüyorlar."

Dalton, "egzersiz ya da seks, hatta bir hobi gibi gösteriyorsunuz," dedi.

Edward, "Eğer seks tek yolu buysa, o zaman uzun soğuma dönemleri geçirmeleri daha az olasıdır," dedi.

"En uzun soğuma dönemini geçirenler, bir eş, çocuklar ve benzeri şeylerle düzenli ilişkiler kurabilenler oluyor" dedim.

Dalton, "Cinsel seri katillerin bir bağımlı gibi takıntı hissettiklerini sanıyordum," dedi.

"Olaf, "Bağımlılar bile hayatlarında başka şeyleri yeterince istiyorlarsa iyileşme sürecine girebilirler," dedi.

Bunu söylerken ona bakmamak için neredeyse her şeyimi verdim. Eğer bana bakıyorsa, bilmek istemiyordum. Eğer ben ona bakarsam ve o da bana bakarsa, bunu görmek istemiyordum. Okyanusun üzerinde uzayıp giden güneş ışığına baktım, öyle ki yol parlak mavi bir kumaş üzerinde uzanan soluk bir şerit gibiydi.

Edward, "Bağımlıların çoğu kadınlara tecavüz etmez ve onları öldürmez," dedi.

"Bağımlılıkla mücadele etmek isteyen birinin neye bağımlı olduğunun gerçekten bir önemi var mı?" Olaf sordu.

"On iki adımlık bir programın bir seri katil için işe yarayacağını gerçekten düşünüyor musun?" Dalton sordu.

"Belki de."

Bernardo, "Yirmi yıl önce ölen ilk kadının erkek arkadaşıyla kavga ettiğini söylemiştiniz" diye sordu.

"Evet," dedi Tyburn.

"Diğer iki kadın kocalarıyla kavga etti mi?"

"Hiçbiri evli değildi. İlki uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşıyla tatile çıkmıştı. İkincisi, etrafta yatıp kalkmasıyla ün yapmış yerel bir kızdı. Üçüncü kadın ise üç kurban arasında en yaşlı olanıydı; boşanmıştı ve yeniden birileriyle çıkmaya başlamıştı."

"Hepsi cinsel olarak aktif ama evli değil miydi?" Bernardo sordu.

"Evet."

"Denny burada bir erkek arkadaşıyla değildi," dedim.

"Nasıl flört bile bilmiyor, çünkü Donna'nın omzunda birden fazla kez randevulaşma ya da ilişkiler hakkında hiçbir şey anlamadığı için . Bir ilişki istiyor ama seks onu şaşırtıyor. Onun gelişigüzel yatıp kalkmasını gerektiren bir kurban profiline uymasına imkân yok," dedi Edward.

Bernardo, "Bu benim hatam olabilir," dedi.

Ona bakmak için başımı çevirmek zorunda kaldım. "Bu nasıl senin hatan olabilir?" diye sordum.

"Denny, Bettina'yı düğünlerindeki diğer nedimelerle birlikte benim odamdan çıkarken görmüş. O ve ben koridorda Bettina'nın yaptığı gibi rahatça seks yapabilmeyi dilediğinden bahsettik."

"Sana asılıyor muydu?" Ben sordum.

Bernardo başını kaldırıp bana baktı ve elini kalçamın yan tarafında gezdirdi. Bunun olduğunu sanmıyorum, daha çok gergin bir hareketti. "Tam olarak değil. Daha çok neden diğer kadınlar gibi olmadığını soruyordu. Cinsel dürtü eksikliği konusunda bir terapiste gidiyordu."

"Bunu bilmiyordum bile," dedi Edward, "ve o Donna'nın en iyi arkadaşı. Sen bunu nasıl biliyorsun da Donna bilmiyor?"

Hiçbirimiz Donna'nın Denny'nin sırrını saklayacağına itiraz etmedik. Sanırım hepimiz bunu müstakbel kocasıyla, hatta daha fazla kişiyle paylaşacağından emindik. "Normalde bunların hiçbirini paylaşmazdım ama

Eğer daha sonra önemli olursa ve paylaşmazsam. Denny'nin güvenini kırdığım için ondan özür dilemeyi, paylaşmadığım için onu öldürtmeye tercih ederim."

"Neyi paylaşacağız?" Ben sordum.

"Kırklı yaşlarında; kalıcı bir ilişki, bir koca ya da en azından yatılı bir erkek arkadaş istiyor. Bir noktaya kadar iyi flört ediyor, ama bir sevgili değil, arkadaşlık istiyor ve çoğu erkek buna razı olmaz."

"Sen ve Denny birbirinizle hiç çıkmadınız. Bütün bunları nereden biliyorsun?" Edward sordu.

"Benimle bir hafta sonu geçirmek istedi, sadece seks, karşılıksız. Sadece yetenekli bir aşık olması gereken biriyle birlikte olmak ve bunun bir fark yaratıp yaratmadığını görmek istiyordu. Eğer göründüğümün yarısı kadar iyi olsaydım, dedi. Neyse, kabul ettim."

Edward usulca ona bakıyordu. "O çok güzel bir kadın; tabii ki kabul ettin."

"Terapisti hafta sonunu bir deney olarak onayladı."

"Bana gerçekten Denny ile terapiye gittiğini mi söylüyorsun?" Edward sordu.

"Terapisti ona aseksüel teşhisi koymuştu. Ona yardım etmemi isteyene kadar bunun cinsel yönelim olarak bir olasılık olduğunu bile bilmiyordum."

"Aseksüeldi ama Denny erkeklerle çıkıyordu, çok değil ama çıkıyordu. Hatta bir keresinde nişanlanmıştı."

Bernardo, "Ancak tüm ilişkiler Denny'nin seksle ilgilenmediği gerçeği yüzünden sona erdi," dedi.

"Yani frijit miydi?" Olaf sordu.

"Hayır, terapistine göre bu modası geçmiş bir terim. Denny aşkı hissedebiliyordu ve çok şefkatli bir insandı, ancak sekse neredeyse hiç ilgi duymuyordu. Bunun gerçek bir ilişki şansını mahvettiğini düşünüyordu ve sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyordu. Bu kısmı anlıyorum; çok farklı nedenlerden dolayı, muhtemelen ben de asla evlenmeyeceğim. Denny kadar umursamıyorum ama bu konuda biraz çelişkilerim var."

"Neden tüm erkek arkadaşlarımız arasında sırrını açmak için seni seçsin ki?" Edward sordu.

"Neden? Çapkın olduğum ve hiç ciddi bir ilişkim olmadığı için mi?"

"Evet," dedi Edward, "onunla ciddi niyetlerle çıkmak isteyen arkadaşlarımız var."

"Bu yüzden ben," dedi Bernardo. "Başka kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Bana şekilde gelmesi büyük cesaret isterdi. Buna saygı duydum."

"Yani sen ve Denny onun terapistine gittiniz ve hafta sonu seks yapmak için doktordan onay mı aldınız?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey, evet."

"Biliyor musun, bu benim için yeni bir şey,"

dedim. "Ben de," dedi Bernardo.

"Hafta sonu nasıl geçti?" Dalton sordu.

"Çok hoş bir insan ama seksten hoşlanmıyor ya da belki herkesin neden hoşlandığını anlamıyor. O frijit değil.
Sıcak, sevecen ve harika bir kahkahası var ama seks ona göre değil.
onun . . . şeyi. Terapisti daha sonra benimle tek başıma ve ardından Denny ve benimle görüştü. Notlarımızı karşılaştırdık ve arkadaşça ayrıldık. Kimseye söylemeyeceğime yemin ettim. Umarım onu canlı buluruz da bu konuda bana kızabilir."

"Ben de," dedi Dalton ve gözleri doldu. "Ben de üç,"

dedim.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" Edward sordu.

"İki yıl önce."

Edward başını salladı ve sonra Bernardo'nun omzuna vurdu. "Hiçbir şey fark etmedim."

"Ben de öyle," dedi Olaf ve ikisinin de sesi şaşırmış gibiydi.

"Daha önce hiçbir kadın bana bu kadar güvenmemişti. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama Denny'nin seksten çok sırları ve acısı konusunda bana güvenmesi gururumu okşadı. Eğer kaçırılmasaydı asla kimseye söylemezdim."

"Ama iki yıl önce kayıp bir kadınla yatmış olman nasıl oluyor da şimdi katilimizle başını derde sokuyor?" Tyburn sordu.

"Bir şeyler içmek ve konuşmak için otelin barına gittik. İkimizin de asla evlenemeyeceğimizi düşündüğümüzü ve bunun bizim için ne anlama gelebileceğini konuştuk. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonu hakkında, duyulabileceğimiz halka açık bir yerde konuştuk." Edward'a baktı. "Katil orada olmalıydı; Denny ancak o zaman sürtük sanılabilirdi, çünkü öyle biri değildi. Eğer
Katil sadece yatan kadınları alıyor, o zaman Bettina'nın ölmesinin ve Denny'nin kaybolmasının sebebi benim."

Sanki ne olduğunu görmelerini istemiyormuş gibi başını eğdi. Gözlerinde güneş gözlüğü olmasına rağmen gözlerini göremiyorduk, ben bile. Omuzlarının titrediğini, nefesinin titreyerek çıktığını hissettim ve ağladığını anladım. Sessizce, kontrollü ama yine de gözyaşları. Muhtemelen fark etmemiş gibi davranmalıydım ama kollarımı boynuna dolamıştım bile, saçlarının at kuyruğu tenimin üzerinde kayıyordu. Beni sımsıkı sarmıştı ve İkimizin de birbirimizden beklemediğimiz bir yakınlık içinde güvendeydik ama havuzda gördüğüm, bikinili kalabalığın içinden Bettina'yı seçen adamın Denny'ye karşı bu kadar dikkatli olmasını ya da şimdi ikisi için de ağlamasını beklemiyordum.

Kollarımı omuzlarına doladım ve başımı onunkinin yanına koyup ona olabildiğince sıkı sarıldım. Kolları beni sararak daha da yakınıma çekti ve sonra omuzları titremeye başladı.

Ağlarken neredeyse hiç ses çıkarmadı ama gözyaşları koyu renk gözlüklerinin etrafından tenime döküldü. Edward elini gözlüğünün arkasına koydu.

Bernardo'nun başını saçlarına yasladım. İkisi de birbirlerinin kollarında bu şekilde ağlayamazdı ama ben orada olduğum için birbirlerine dokunabildiler, kenarlarından.

Olaf'ın kolu koltuk boyunca uzandı ve Bernardo'nun omzuna dokundu. Ona baktım, neredeyse her şeyden çok buna şaşırmıştım.

Tyburn telefonun diğer ucundaki kişiye, dün Bernardo ve Denny konuşurken otelin barında kimlerin olduğunu öğrenmesini söylüyordu. Özellikle personeli öğrenmek istiyordu. Denny'yi canlı bulmak için kalan zamanımızda şüpheli listemizi yönetilebilir bir sayıya indirmiş olabilirdik. Onu canlı bulabilmek için tekrar dua ettim. Vücudu sessiz ağlayışlarla sarsılırken Bernardo'ya sarıldım. Edward elini onun saçında tuttu ve sonunda alnını benim koluma ve Bernardo'nun yüzüne yasladı, böylece ikimiz de onu tuttuk. Olaf elini Bernardo'nun omzunda tutmaya devam etti. Sürücüyü.

56

TYBURN ve Dalton'ı dün otelde olası şüphelilerin listesini daraltmaya çalışırken BIRAKTIK. Edward, Peter'ın nasıl öğrenmek ve Becca'yı tekrar kontrol etmek için Donna'yı aramaya gitti. Bernardo kendini kontrol etmek için gitti. O
artık ağlamıyordu ama iyi değildi. Geri kalanımız Nathaniel, Micah ve benim paylaştığımız süite gittik. Kanepe aslında R ve R ile Nathaniel ve Micah'ın arka arkaya oturmasına yetecek büyüklükteydi. Bram ve Nicky için bir duvar parçası buldular. Masa sandalyesine oturdum ve neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilmek için onlara doğru döndüm. Ru ve Rodina tabii ki gönüllü oldular. Nicky, "Benden bunu yapmamı istersen yaparım, ama gelinlerin olarak üçümüzün de seninle bir hayvanı aramaktan daha az tam bir bağlantımız var" dedi.

Bram, "Anita'nın mutluluğunun senin öncelikli kaygın olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle."

"O zaman Nathaniel'i bu şekilde tehlikeye atmayı nasıl önerirsiniz?"

"Çünkü Denny ölürse, bu Anita'yı çok mutsuz eder. Elimden geldiğince onun ruh halinden ve isteklerinden uzak durmaya çalışmayı öğrendim."

Micah zaten kolunu Nathaniel'in omuzlarına atmıştı, şimdi de ona sarıldı ve başını salladı. "Yanında daha fazla hayvan getirmemenin tek nedeni Nicky'den başka sevgili getirmemeni istememdi. Romantik hafta sonumuza müdahale etmeyeceği konusunda ona güvenmiştim."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Nicky.

"Tabii ki şu anda pek romantik değil," dedi Micah. "Hayır,
hayır, değil," dedim.

"Ben olmalıyım. Bunu daha önce onunla bir kez yaptım ve aramızdaki bağlantı Anita'nın gördüklerimi ve hissettiklerimi anlamasını sağlıyor. buradaki herkesten, hatta senden bile daha açık bir şekilde, Micah." Nathaniel

Micah'nın kollarında, sarmaş dolaş olana ve nişanlısını öpebilene kadar hareket etti.

Micah da onu şiddetle öptü. "Senin olmanı istemiyorum, ama ben Eğer sana hayır dersem ve Denny ölürse, o zaman her zaman bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak edeceğiz."

Micah'nın tartışmasını bekliyordum. Bunu yapmaya karşı son savunmam o olmuştu. Nabzım aniden boğazımda gümbür gümbür atmaya başladı ve ağzım kurudu. Nathaniel'in yanıma yaklaşmasını istemiyordum. Bettina Gonzales'i öldüren her neyse. Onu tekrar tehlikeye atmak istemedim, lanet olsun.

Ru, "Bunu yapacağım," dedi.

Nicky başını salladı. "Gelinlerden birinin bunu yapması gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım."

"O zaman neden gönüllü olmadın? Anita dehşet içinde ve çok mutsuz. Ben bile zor nefes alıyorum," dedi Rodina.

"Neden gönüllü olmadığımı zaten söyledim - çünkü hepimiz bu iş için en iyi hayvanın kim olduğunu biliyoruz ve bu biz değiliz."

"Ya hayır dersem?"

Nathaniel kendini Micah'dan kurtardı ve hâlâ sandalyede oturduğum yere, yanıma geldi. Önümde diz çöktü ve elimi tuttu. ellerini onunkilere koydu. O dizlerinin üzerinde, ben otururken gözlerimiz neredeyse aynı seviyedeydi. Çok uzun süre bakarsam beni her zaman çözen o güzel gözlere baktım. Eğildi ve beni nazikçe öptü. Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyordu. Gerçekten ağlayacak mıydım? Elbette hayır, ben değil. Bir zamanlar çivi gibi sert bir vampir avcısıydım. Denny için ağladığımı düşünmek isterdim ama kendime yalan söyleyemezdim ve gözyaşlarımın eşiğinde olmamın nedeni bu değildi. Zamanı gelmeden ağlamadım ve Nathaniel önümde güvendeydi.

"Beni kaybedeceğinden ve hayatlarımızı yaşayamayacağımızdan bu kadar korkmaya devam edemezsin, Anita."

Rodina kanepeden konuştu. "Zaferinizi kazanmadan çalmayın kraliçem."

Ona düşmanca bir bakış attım. "Sen bu işe karışma."

"Nathaniel'in yerine kendi hayatımı verirdim, çünkü hissedebiliyorum ki Onu ne kadar çok sevdiğinizi ve ölmesinin sizi ne kadar inciteceğini biliyorum ama o haklı kraliçem. Cesur olmalı ve Nathaniel'in de sizinle birlikte cesur olmasına izin vermelisiniz."

"Ama ya her şey ters giderse?"

"Ters gitmeyecek," dedi Nathaniel.

Gözlerinin içine baktım ve "Buna söz veremezsin" dedim.

Gülümsedi. "Büyük, kötü bir leopar olduğumda benimle boğuşmasına yardım etmesi için Nicky'yi almalarına izin vermelerini sağla."

"Bu iyi bir fikir," dedi Nicky.

Başımı salladım; . "Tyburn'le bu konuyu konuşacağım."

"Evet diyecektir," dedi Rodina.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Bir santim daha fazla tartışamayacak kadar ileri gitti."

İfadeleriyle dalga geçmek ya da en azından ukalaca bir yorum yapmak istedim ama aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmedi. Nathaniel ve Micah'ya veda öpücüğü verdim ve Tyburn'ü bulmaya gittim, Nicky ve Rodina da arkamdan geliyordu. Ru iki nişanlıma göz kulak olmak için Bram'ın yanında kaldı. İkisini de geldiğince uzun süre güvende tutacaktım. Nathaniel'i iki korumayla ve hatta Micah'yı silahlı olarak bıraktım ve Nathaniel'i benimle birlikte pek çok şeyin ters gidebileceği sahaya götürme planlarını tamamlamaya gittim.

57

Tartışmayı bitirdiğimizde, Tyburn'ün adamları
Restoran personelinin tam listesi ve o gün için kesin olarak bildikleri tüm müşteri isimleri. Otel yönetimi ayrıca personelin ve otelde kalan kişilerin tam listesini de vermişti. Tüm bunların ortadan kalkmasını ve "o otel, hani şu otel" olarak ünlenmemelerini sağlayacaksa, gizli sosun tüm malzeme listesini izlenimini edindim.
nedimeler öldürüldü." Açıkçası bu işbirliğini sürdürdükleri sürece motivasyonlarının ne olduğu umurumda değildi.

Tyburn ve adamları listelerdeki isimleri takip edecek ve kendi taraflarından katili bulup bulamayacaklarına bakacak ve katilin onları Denny'ye götürüp götürmeyeceğine bakacaklardı. Denny'yi arayacaktık, çünkü o anda katili yakalasak da onu kaybetsek de umurumda değildi. Bilgeliğin bir parçası da kendine karşı dürüst olmaktır ve ben Denny'yi canlı ve iyi ya da mümkün olduğunca iyi bulmak istiyordum. Cesedinin başında durup hayatının son dakikalarının nasıl geçtiğini hayal etmek zorunda kalmak istemiyordum. Hayır, sadece hayır.

Nicky, Edward, Olaf ve ben yanımızda getirdiğimiz tüm teçhizatı ya da çoğunu giymiştik.

Ben özel olarak yapılmış vücut zırhı yeleği giyiyordum.
Eğri büğrü adamlarda olmayan, gümüş kenarlı bıçaklarla dolu iki bilek kılıfı. Bu canavarın gümüşü ya da çeliği umursayıp umursamadığını bilmiyordum ama avladığım şeylerin çoğu gümüşü sevmiyordu. Bıçaklar acil durumlar içindi; asıl önemli silahlardı. Browning'imi iş için taşımayı bırakmayı denedim ama onu özlemiştim. Böylece taktik pantolonun üzerindeki uyluk kılıfına geri döndü. Sig Sauer P238 .380 ise çapraz çekiş için yeleğin ön tarafındaki MOLLE kılıfına yerleştirilmişti. AR-15 M4 tarzı karabinamı taktik askıda taşıyordum. AR, paramın karşılığını biraz daha fazla alabilmek için 6.8 SPC'ye ayarlanmıştı. Ayrıca kırılabilir mermiler kullanıyordum.

Yani Kötü Adam A'yı vurursam, mermi onun içinden geçip İyi Adam B'ye gitmeyecekti. *Kırılabilir* olması, hedefimi ıskalayıp kazayla başka birini vurursam kötü olacağı anlamına geliyordu, ama ıskalamayı planlamıyordum. Genelde sırtımda, saçımın altında duran bıçağı bırakmıştım, böylece Mossberg 500 Bantam'ımı bir silah çorabına ya da
yeleğimin arkasındaki MOLLE kayışlarına bağlı. Sağ elimle omzumdan çapraz çekmek için kılıfı sırtımda açılı bir şekilde taşıdım. Eğer çalılıklara girmeyeceğimizden emin olsaydım
Gördüğüm bazı büyümüş yerlerde, her iki silahı da taktik askılara takar ve gerektiğinde geri iterdim. Ama bu şekilde sık çalılıklara dolanıyorlardı ve ben de ağaçlara takılmak istemiyordum. Avladığımız şeyin kutsal nesneleri umursayacağından şüphe etsem de haçımı gömleğimin içine sokmuştum, ama yelek ve pantolondaki keselerde ve ceplerde bulunan ekstra cephane gibiydi-
Sahip olup ihtiyacım olmaması, sahip için ölmekten daha iyiydi. Eklediğim son şey, ateş başlayana kadar duymamı sağlayan kulak tıkaçlarıydı ve sonra desibelleri düşürüp işitme duyumu koruyorlardı.

Bernardo henüz bizimle değildi ama iyi donanımlı olacağını biliyordum. Hepimiz farklı tabancaları ve av tüfeklerini tercih ediyorduk ve hepimiz AR'lerimizi kişiselleştirmiştik.

Canavar avına ya da küçük bir savaşa hazır bir şekilde, odamızın neredeyse ikizi olan bir otel süitinin banyosunda duruyordum, Nathaniel'in devasa bir siyah pantere dönüşmesini kaydetmek üzere olan bir polis kameramanıyla. Tyburn, Nicky'nin kurt panteri kontrol etmeme yardım etmesi için benimle gelmesini kabul etti. Nathaniel konusunda herhangi bir şekilde yardıma ihtiyacım yoktu ama Olaf bizimle olacağına ve canavar avlayacağımıza göre, en azından Nicky'nin bizimle olmasını istiyordum. Nicky'yi
Ru ya da Rodina da dahil, çünkü neden olmasın? Tyburn'ün söyleyebileceği en kötü şey hayırdı. Büyük bir sürpriz değil. Ancak Tyburn kayıp bir kişinin izini sürmek için bir kurt adam kullanarak riske giriyordu. Sadece bir sivili dahil etmek onu daha da zora sokuyordu; dört kişi çok fazla yük olurdu, bu yüzden Nicky'den memnun olmalıydım. Mutluydum ama Nathaniel bizimle olmasaydı daha da mutlu olurdum.

Nathaniel'in soyunmasını izlememek için arkamı döndüm, çünkü yüzümün beni ne kadar etkilediğini tam olarak göstermeyeceğine güvenmiyordum ve bu çok özel bakışın garip bir şekilde videoya çekilmesini istemiyordum.
Polis memurları ve belki avukatlar daha sonra izler. Ben
Filmde bu kadar çok havalanması yeterince rahatsız edici.

yabancılarla daha fazla paylaşmamalıyız. Tyburn, daha sonra Denny'yi nasıl bulduğumuza ve kötü adamı nasıl yakaladığımıza dair sorular olursa diye bunu kaydetmek istedi. Çünkü adam hâlâ kızla birlikteyse, ikisini de bulacaktık ve bunun için infaz emrimiz yoktu, bu da normal ABD Marshal kurallarına göre oynamamız gerektiği anlamına geliyordu.
ve onu gördüğünüz yerde öldürmeyin. Normalde doğaüstü bir kötü adam için infaz emri yetecek kadar ceset bulunana kadar bir davaya çağrılmayız. Kariyerime lisanslı bir vampir infazcısı olarak başlamıştım. Rozet sahibi olmak iş tanımımı pek değiştirmemişti; artık sadece daha fazla evrak işi vardı.

"Murdock bir werelion'a dönüşüp iz sürmeye yardım etmeyecekse neden bizimle geliyor?" Dunley sordu. Daha önce Bettina kaybolduğunda Micah, Nathaniel ve beni sorgulayan büyük memur, Tyburn'ün biz iz sürerken bizimle kalması için görevlendirdiği yerliydi.

"Çünkü avladığımız şey bir tür şekil değiştiren olabilir, bu da zaten likantropi taşımayan herkese bulaşıcı olabileceği anlamına gelir," dedim.

"Ne yani, Murdock onun tarafından saldırıya uğramamız durumunda bedenini yola mı atacak?"

" gibi bir şey," dedim.

"Yoksa senin için savaşırım," dedi Olaf. Çekimler için odada ısrar etmişti. Canavarını, bunu yapan başka birinin yanında olduğu için değiştirmeyecek kadar kontrol edebildiğine güvenmek zorundaydım. Ona o kadar güvenmiştim, özellikle de arabada yeterince kontrol sahibi olmadığını itiraf ettikten sonra. Olaf kaldığından beri Edward da kalmıştı.
Bernardo kendini toparlamak için gitmişti ama veda sözleri : "Bensiz gitme. Bu avdan bir parça istiyorum." Gelebilmesi için onu arayacağımıza söz vermiştik.

Dunley, "Kendi savaşımı kendim alışkınım," dedi ve kollarını biraz esnetecek şekilde kıpırdandı. İri yarı, atletik bir adamdı, odadaki en sert adam olmasa bile en sert adamlardan biri olmaya alışkındı. Nicky ve Olaf'a bakıp kafasında fiziksel yapıyordu ve kazanacağından emin değildi. Hayatlarını en büyük ve en kötü olarak geçirmiş çoğu insan gibi o da bu fikirden pek hoşlanmamıştı.

Olaf duvara yaslanmış, kapının hemen içinde duruyordu. Odanın ana kapısına kadar görüş alanı vardı. Dunley onun yanında duruyordu,

Bu yüzden aradaki boy farkı daha da belirgindi. Büyük adama yakın durması, onun daha büyük olduğu anlamına mı geliyordu, karar veremedim. Boyut farkından dolayı rahat mıydı, yoksa bir tür duruş muydu? *"Bakın, ben de büyüğüm*" der gibiydi. Orada durmaları, her ikisinin de Nathaniel'i videoya çekecek olan üniformalı memura çok yakın oldukları anlamına geliyordu. Memur Milford ekipmanını kurarken sürekli onlara bakıyordu. Ellerindeki tek kameramanın bir kadın olduğundan mı, yoksa Nathaniel'in soyunmasını erkek bir memurdan daha rahat izleyeceğini düşündüklerinden mi, yoksa kimsenin umurunda olmadığından mı emin değildim.

Nicky diğer iki adamdan uzaklaşmış ve bana yaklaşmıştı. Ya diğer ikisiyle "benimki seninkinden büyük" oyununu oynama ihtiyacı hissetmiyordu ya da önemsediği tek şey olan ben ve Nathaniel'e karşı tavır alıyordu. Çoğunlukla beni.

"Marshals Service'in likantropi hastalığına yakalanan memurları görevde tutmak bir emsali var, ancak başka hiçbir kolluk kuvveti henüz bunu yapmıyor, bu yüzden hepimiz rozetinizi korumanıza yardımcı olmaya çalışıyoruz,
Dunley," dedi Edward uzak köşeye yakın, arkasında bir duvar olan ve tüm odayı rahatça görebildiği sandalyesinden. Ted diline geri dönmüştü. Bunun bazen insanları sakinleştirdiğini fark etmiştim.
onu hafife almalarını sağladı. Bence ikisi de .

"Bunu takdir ediyorum Forrester, ama bu piç bize saldırırsa, Murdock'ın benim için kendini tehlikeye atmasına izin verebileceğimden emin değilim."

Şaşırtıcı bir şekilde endişeye cevap veren Nathaniel oldu. "Çünkü bana baktığınızda daha küçük, daha yumuşak görünümlü bir adam . Nicky'ye bakıyorsun ve sadece sivil olduğunu düşünüyorsun. Henüz ne olduğumuzu anlamıyorsunuz."

"Senin bir wereleopard, onun da bir werelion olduğunu biliyorum. İkinizi de Google'da arattım. Hayvan formunda resimlerinizi ve onun yerel aslanlarınızın lideri olduğuna dair bir yazı buldum. Murdock'ınkini bulamayınca diğer kurt aslanlarının resimlerine baktım."

"Resimler aynı değil," dedi Nathaniel.

Nathaniel'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum ama Olaf ve Dunley'e bakarken Memur Milford'un kamerasını arkamdan sevgilime doğrulttuğunu da görebiliyordum. En büyük endişesi neredeyse tam arkasında duran iki iri adamdı, ki bu hiçbir polisin hoşuna gitmezdi, ama birdenbire kamera merceğinden gördükleri karşısında irkildiğini gördüm.

Arkamdan Nathaniel'e bakmama neden oldu. Kızın tepkisinden çıplak olmasını bekliyordum ama çıkardığı tek şey gömleğiydi. Yani, vücudunun üst kısmı harika görünüyordu.
Omuzları ve göğüslerinin kabarıklığı karnının düz ovalarına kadar uzanıyordu. Elleri şortunun kemerine gitti ve ben başka tarafa baktım. Birincisi, kamera yanlışlıkla onun şortunu çıkarmasına verdiğim tepkiyi çekmesin diye, ikincisi de Memur Milford'un tepkisini izleyebilmek için. Eğer sadece onun şortuna bu kadar sert tepki verseydi
gömleği çıkınca, geri kalanı çıktığında ne yapacağını görmek istedim.

Nathaniel, "Fotoğrafları görmek, bizzat görmekten farklı," dediğinde hâlâ Dunley ile konuştuğunu fark ettim. Bir an için ona ve Memur Milford'a bakarken konuşmanın bir kısmını kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Umarım kaçırmamışımdır ama Nathaniel bazen üzerimde böyle bir etki yaratabiliyordu.

Milford'a doğru baktığımda onun arkasındaki adamları da görebiliyordum. Dunley bakışlarını indirmişti, böylece olan biteni takip edebiliyor ama tam olarak izleyemiyordu. Korkak. Ama Dunley'nin rahatsızlığına gülümsemem Olaf'ın tepkisiyle bozuldu. O
Nathaniel'e hiçbir utanma belirtisi göstermeden , ama aynı zamanda Milford'un başlamasını izliyordu, sonra bana ve sonra tekrar Nathaniel'e baktı. Onun soyunmasını izliyordu.
Sanki nasıl yapıldığını görmek istiyormuş gibi tarafsız bir şekilde ve Milford üzerindeki etkisinden büyülenmiş gibi görünüyordu. Daha önce hiç esmer .

bir bakış fırlatmama neden oldu. Nathaniel çıplaktı ve geri kalanı da vücudunun üst kısmının vaat ettiği kadar güzeldi. Tüm spor çalışmaları ve beslenme onun kaslı gücünü gösteriyordu, ama bazı şeyler egzersizle ilgili değildi; bazı şeyler sadece genetik şanstı ve Nathaniel çok şanslıydı.

Tekrar arkamı döndüm çünkü kameranın manzarayı ne kadar beğendiğimi çekmesini istemiyordum. Bu kişisel bir şeydi ve onun çıplak olması
bir polis videosu için yeterince kişiseldi. Sıcak bir yaz rüzgârının tenimde dans etmesi gibi bir enerji dalgası hissettim ve onun şekil değiştirdiğini anladım. Döndüm, tüm bu enerjiye tepki olarak titriyordum.
İnsan formunun yeni et tarafından yutulmasını, kemiklerin bir saniyeliğine beyaz parıldamasını, siyah kürkün her şeyin üzerine dökülmesini ve sevdiğim insan kadar o olan diğer forma katlanmasını izlemek için zaman. Tüm o pürüzsüz tenli güzelliği

Şimdi kürkü var ama güzelliğin başka türleri de var. Bana zengin, soluk gri leopar gözleriyle baktı. Onun insan gözleri gibi gözleri olan başka bir insanla hiç karşılaşmadığım gibi, aynı renkte gözleri olan başka bir kurt leoparla da hiç karşılaşmamıştım. Ağzını kocaman bir kedicik esnemesiyle açtı ve bir ağız dolusu parlak beyaz dişini gösterdi.

Milford'un nefesini duydum. Bu ona bakmamı sağladı. Kamerasını indirirken solgun görünüyordu. Bu noktada çekimi bırakması mı gerekiyordu yoksa önündeki kocaman kediye bakmaktan başka her şeyi unutmuş muydu bilmiyorum.

"Tanrım," dedi Dunley. Elinin silahının kabzasında olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Silahı çekmiş olsaydı bir şey söylerdim ama birkaç dakika önce insan olan birinin bir hayvana dönüştüğünü ilk kez gördüğünüzde şok olabilirsiniz.

"Leoparlar o kadar büyük değildir," dedi Milford, sesi hâlâ ne kadar solgun göründüğüne uygun olarak biraz titriyordu.

"Wereleopardlar öyle," dedi Nicky.

Tekrar Nathaniel'e baktım ve Milford ve Dunley'nin yüzlerinde gördükleri şekilde görmeye çalıştım. Kürkü simsiyahtı, sanki kadife kürke oyulmuş bir karanlık parçası gibiydi.
bir midilli büyüklüğündeydi. Sıradan bir leoparın en az iki katı büyüklüğündeydi ve gözlerindeki bakış zekâ ve insanlıkla doluydu; hem bunların ikisi hem de hiçbiri olmayan bir şeydi. Gözleri ve vücudu Nathaniel'in olabileceği kadar saf bir leopardı, ama o derin gri gözlere baktığımda, o hâlâ oradaydı. Etrafını saran şekil ne olursa olsun, o hâlâ Nathaniel'di.

"Tüm canavarlar bu kadar büyük mü?" Dunley sordu.

"Biraz," dedi Nicky. Büyük kediye doğru yürüdü ve kedi onun beline ve karnına sürtündü, çünkü Nathaniel bu formdayken vücudunun o kadar yukarısına ulaşabiliyordu. Bu, ev kedinizin ayak bileklerinizin etrafında yaptığı hareketin aynısıydı, ancak bu formda ayak bileklerimizden çok daha yükseğe ulaşabiliyordu.

"İnternette leopar adam gibi," değil -Milford Nathaniel'e doğru belli belirsiz bir hareket yaptı- "bu."

Nicky, "Bu formdaki en iyi koku alma duyusuna sahibiz," dedi.

"Tüm şekil değiştirenlerin böyle üç formu var mı?" Dunley sordu.

"Hayır," dedim, "çoğunda sadece iki tane var." Nicky ve Dunley'nin yanına gittim.
Nathaniel.

"Dikkatli ol," dedi Milford ve korkusu o kadar açıktı ki, havadaki kokusunu sert bir parfüm gibi alabiliyordum.

"Nathaniel bana zarar vermez," dedim ve Nicky ile benim aramda sürtünürken elimle kürkünün kalın hissini okşadım. Beni geriye doğru sendeletmemesi, hatta ayaklarımı yerden kesmemesi için kendimi desteklemem gerekiyordu. Bize sürtünmesinin insanınızı okşamak gibi bir şey olduğunu öğrenmiştim ama tüm vücudunuzla ve vücudunuz bu kadar büyük ve güçlü olduğunda buna hazır olmanız gerekir.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" Dunley sordu. O da korku kokuyordu. Sadece bunu Milford'dan daha iyi saklıyordu. Nefes alışını, kalp atışını, vücut duruşunu, sözlerini, yüzünü kontrol edebiliyordu ama bu kadar büyük ve potansiyel olarak ölümcül bir yırtıcıyla aynı odada bulunmaktan dolayı vücudunun en derin seviyelerde tepki vermesini engelleyemiyordu. Kertenkele beyninin yaşadığı temel seviyede Dunley korkuyordu ve bunun kokusu tenine sinmişti. Midem bulandı ve acıktığımı fark ettim. Aç olanın ben olmadığımı da fark ettim.

Nathaniel'e baktım ve o da bana insan gözlerine çok benzeyen ama benzemeyen gri gözleriyle baktı. O büyük, kürklü yüzü insan ellerimle kucakladım ve yüzümü başının tepesine yasladım, yanağımı kürkünün inanılmaz zenginliğine sürttüm. Yumuşak, üçgen kulaklarından birine doğru fısıldadım, "Kahvaltıda doyana kadar yedin mi?"

Ben hâlâ onu tutarken başını salladı. "Kahretsin, Nathaniel, çok güzelsin. Bu şekilde kilona dikkat etmek zorunda ." Dunley'nin korkusu kokusundan anlaşılıyordu.

tıraş losyonu ve sabun. Daha iyi bir kelime bulamadığım için Milford'dan daha kalın kokuyordu, sanki kokusu daha ağırdı. Bilmiyordum.

gerçekten daha büyük olduğu için mi, yoksa gizemli bir şey olduğu için mi? açıklanamaz bir şeydi. Bunun bir kısmının onun odadaki herkesten daha fazla korkması olduğunu biliyordum.

Dunley, "Lütfen yüzünüzü onun ağzına bu kadar yaklaştırmayı bırakın, Şerif Blake," dedi.

"Onu sevebilir miyim?" Milford

sordu. "Hayır," dedi Dunley.

Edward sandalyesinden, "Kokusunu alabilmesi için Denny'nin giysilerinin olduğu çantaya ihtiyacımız var," dedi.

Nathaniel'den uzaklaştım ve artık gri olan gözlerine baktım. Psişik kalkanlarımı indirdim, içeri girmesine izin vermek için değil ama onu

Dışarı. Çağırmam gereken hayvanlarım ve bağlı olduğum vampirlerle, aslında onları uzak tutmak için daha fazla enerji harcıyordum. Sürekli başımın üzerinde ağır bir yük taşımaya çalışmak gibiydi ve artık sonunda onu bırakıp kendimi bırakabilirdim.

Acıkmıştı ama bu gerçek yiyecek eksikliğinden değil, insanlardan, özellikle de Dunley'den duyduğu korkudan kaynaklanıyordu. Dunley yemek gibi kokuyordu ama onu yemeyecektik. Söz veriyorum.

Tekrar kendim olabilmek için kendimi yeterince geriye çektim. Tehlike buydu, diğerinin içine o kadar gömülüyordun ki kendini kaybediyordun.

Küvetin kenarına koyduğu tasmasını ve kayışını aldım. Boynuna bu şekilde takılan ağır deri tasmanın üzerinde *Pussycat* yazan gümüş bir metal plaka vardı. Eski sevgilimiz ve baskınımız Asher bunu Nathaniel için bir hediye olarak yaptırmıştı. Eğer polisle bu şekilde daha sık çalışacaksak, üzerinde sadece *Nathaniel* yazan ikinci bir tasma yaptırmam gerekiyordu. *Kedicik* bir takma ad olarak erkeksi bir polis tavrından yoksundu.

Birden aslan kokusu aldım, sıcaklık ve kürk gibi. Kafamı kaldırdığımda Olaf'ın Milford'a daha yakın durduğunu gördüm. Milford'un üzerinde yükselmesi gerekirdi ama başını onun başının tepesine ve saçlarına yaklaşacak kadar eğmişti. Saçlar kokuyu deriden daha iyi tutar ve Olaf onun korkusunun kokusunu alıyordu. Ondan korkmuyordu ama bunun bir önemi yoktu; saçları hâlâ ona güzel kokuyordu. O anda ne hissettiğine bağlı olarak, hâlâ bir iştah açıcı ya da afrodizyak gibi kokuyordu.

Milford ona doğru döndü ve "Affedersiniz, Marshal Jeffries, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" dedi. Aferin ona; onunla yüzleşiyor, kişisel alanının işgal edildiğini fark ettiğini bildiriyordu.

"Şimdi olmaz," dedi ve sesi şimdiden normalden daha kalın çıkmaya başlamıştı. Ya içindeki aslan ortaya çıkmıştı ya da kızın korkusunun kokusu onu, vücudunu ekstra testosteronla dolduracak ve sesini derinleştirecek kadar heyecanlandırmıştı.

"O zaman bir adım geri çekil," dedi ve sesi sağlam, sabitti. Her saniye daha az yemek kokuyordu. Güzeldi. Ama şimdi Olaf'a doğru döndüğü için başının arkasını görebiliyordum. Saçlarının kahverengi olduğunu biliyordum ama kısa saçlarının kısa olmadığını fark etmemiştim; sadece başının arkasında sıkı bir topuz yapmıştı. Benden sadece birkaç santim uzundu, uzun siyah saçları vardı. Kahretsin, onun

Kurban profili. Sanırım Dedektif Dalton da öyle düşünüyordu. Bettina da öyle; buradaki pek çok kadın da öyle.

Olaf ona, vahşi olmaya çalışan bir kedi ya da köpek yavrusuna gülümsediğimiz gibi gülümsedi, ama geri adım atıp durdu
Korkunç, solgun bir dev gibi onun üzerinde.

Nicky ve Nathaniel ona biraz daha yaklaştılar ama Milford'a doğru ilerliyor gibi görünüyorlardı. Olaf ve onlardan uzaklaşarak bir kenara çekildi. Nicky onun yanındaki dev panteri okşadı.

Dunley başını salladı ve sonunda elini tabancasına dokunmaktan kurtardı. Avucu terliymiş gibi elini pantolonunun kenarına sildi. Canavar avına çıkmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığını merak ettim. "Hâlâ benden kısasın, bu da seni arkasına saklanılacak kötü bir et kalkanı yapıyor," dedi gülümseyerek.

Nicky de gülümsedi. "Büyüdüm."

"Bütün erkekler böyle söylüyor," diye ekledi Milford.

Nicky gülümsedi. "Güven bana Milford, hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kızardı ama "Bütün erkekler de böyle söylüyor" dedi.

"Sanırım var," dedi Nicky, gülümsemesi solmuştu. "Sadece bunu sana kanıtlamam gerekecek."

"Nasıl?" dedi ve sesi son derece şüpheciydi.

"Yapacağımı söylediğim şeyi yaparak. Eğer canavarlar saldırırsa, onlarla senin arana ."

Gözlerini ona dikti, ona inanmıyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Daha yeni tanışmışlardı. İlk tanışmada sizin için hayatını riske atmayı teklif eden çoğu erkek ya bunu içtenlikle yapıyordur ya da yalancı piçlerdir.

"Bütün canavarlar," dedi Nicky ve onun yanından Olaf'a baktı. İki adam birbirlerine baktılar. Nicky'nin yanına yaklaştım ve
Nathaniel'in tasmasını ondan aldı ve bakışmalarını da engellemeyi başardı. Nicky'nin bu kadar cesur olmasını takdir ediyordum ama açıkçası gerçekten dövüşecekleri düşüncesi beni korkutuyordu. Nicky'nin neredeyse herkese karşı kazanacağına güveniyordum ama Olaf sıradan biri değildi.

"Gidip Denny'yi eve getirelim," dedim ve kapıya doğru ilerledim.

"Bundan bu kadar emin misin?" Olaf, yanımda Nathaniel olduğu halde onun yanından geçerken sordu.

"Hayır, ama keşke olsaydım."

"Kimsenin güvenliğinden emin olamayacak kadar çok şey gördünüz," dedi. Nicky'ye bakmadı ama bakması da . "Ölümün herkesin
başına geleceğini biliyorum," dedim.

Edward sanki bir işaretmiş gibi yanımıza geldi. "Bunu yapmazsam nasıl bir Mahşerin olurum?"

"Yani lakaplar doğru mu?" Milford sordu. "Sen Ölüm müsün?" "Evet, hanımefendi," dedi kalın bir .

"Ben Savaş'ım ve"- başparmağımla Olaf'ı işaret ettim-"o da Veba."

"Hunger'a mesaj attım. Bizimle Denny'nin odasının dışındaki koridorda buluşacak. Koku eşyalarının olduğu çanta bizim için bekliyor. arama-kurtarma leoparını koklamak için," dedi Edward.

Nathaniel tasmasını biraz zorladı, ben de itiraz etmedim. Gitme vakti gelmişti.

58

Nathaniel'i kayıp bir kişinin izini sürmek için EN SON Colorado dağlarında, neredeyse el değmemiş bir vahşi doğada kullanmıştım. Burası Keys'de muhteşem ama el değmemiş bir vahşi doğa değil.
Nathaniel Denny'yi park yerine kadar takip etti ve sonra durdu. İlk başta onun bir arabaya bindiğini ve bunu nasıl takip bilmediğini düşündüm ama Nathaniel alçak ve mutsuz bir ses çıkardı. Bu ona daha doğrudan bakmamı sağladı ve o da bana çok amaçlı bir şekilde baktı. Güneş gözlüklerimi çıkardım, parlak ışıkta gözlerimi kırpıştırarak görebildiğim kadarıyla onu net bir şekilde gördüm. Sıradan bir leopara benziyordu, daha önce sıradan bir leoparın yüzüne bu kadar yakından bakmamıştım ama kafasının ve vücudunun hayvanat bahçesinde görebileceğiniz normal bir leoparınkinden daha büyük olduğunu bilmeseydim, farklı olduğunu anlayamazdım. Parlak güneş ışığı beneklerindeki siyah üstüne siyahı ortaya çıkarıyor, böylece çoğu zaman göründüğü gibi simsiyah olmadığını görebiliyordunuz. Gri gözleri güneş gözlüğü kapalıyken daha solgun görünüyordu; muhtemelen etraflarındaki siyah kürkün kontrastıydı, kadife içindeki gri buz gibi.
Bu buz bana bir ağırlıkla bakıyordu... Ne? Zeka, insanlık, hiçbir hayvanın gözlerinde görmediğim bir şey. Nathaniel bir leopara benziyordu ama bu buzun içinden bakan şey
Şekil hala tam olarak bir hayvan değildi. Kişiliğinin ağırlığı ve hissi hala orada bana bakıyordu. Bir an bir leoparın gözlerine hapsolmuş o kişiliğe bakarken, bir an sonra kafamın içinde beni neredeyse yere düşürecek şeyler görüyordum. Bundan önce onunla düşüncelerimi, duygularımı ve duyusal girdilerimi her şekilde paylaşmıştım ama sanki ben onun kafasının içindeydim ya da o benimkinin içindeydi. Sanki kokladığı her koku beni tokatlıyordu.
ve renk görüşlerimizdeki farklılık neredeyse başımı döndürüyordu. İnanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı. En kafa karıştırıcı olan kokulardı, Çünkü insan beyni bunu işleyecek kadar güçlü değil. I

Edward düşmememem için kolumu tutana kadar dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark etmemiştim.

"Anita, iyi misin?"

"Evet" demeyi başardım ama görünüşe göre pek inandırıcı değildi çünkü sorunun ne olduğunu sordu.

Bunu insan kelimelerine nasıl dökeceğimi bilemiyordum, çünkü kafam leoparlarla doluydu. Nicky'nin bir şeyler söylediğini duydum ve gelinim olarak muhtemelen kafamdakilerin bir kısmını anladığını fark ettim. Ne dediğini anlamam gerektiğini düşündüm ama
Nathaniel'den aldığım kadar önemli değildi ya da belki de koklayacak ve hissedecek o kadar çok şey varken kelimelere konsantre olacak kadar beyin gücüm kalmamıştı.

Asfaltın bu kadar kötü koktuğunu ya da araba egzozunun acı olduğunu hiç fark etmemiştim ve lastiklerden çıkan kauçuk bile dilimizi kaplıyor ve sıcağından başka bir şey koklamayı zorlaştırıyor gibiydi.
arabalar ve ayaklarımın altındaki sıcak siyahlık. O kadar sıcaktı ki canımı acıtıyordu; üzerinde yürümek canımı acıtıyordu ve içimde bir yerlerde ayaklarımı koruyan botları giydiğim için şaşkın bir kızgınlık vardı ve bundan nasıl vazgeçebilirdim?
Arka ayaklarımın çevikliği ve pençeleri. Bir insanın konuşması kadar net değildi, ama insan zihnim onu buna çevirdi, çünkü onu insani bir şeye çevirmek zorundaydım, yoksa delirebilirdim.
Birisi ilk kez bir lycanthrope'a dönüştüğünde sorunun bir kısmının, sahip oldukları zihnin bu durumla başa çıkamaması olup olmadığını merak ettim.
hayvan vücudunun içinde.

Asfalttan uzaklaşması gerektiğini biliyordum; öğleden sonra güneşi çok sıcaktı, bu yüzden çimlere doğru yürümeye başladık. Diğer tarafa
Polisler muhtemelen onu çimlere kadar yürütmüşüm gibi görünüyordu, ama kafamda daha çok Nathaniel'i takip ediyormuşum gibi hissediyordum, bu yüzden tasmanın ucunda beni o yönlendiriyordu. Park alanının kenarındaki çimlere rahatlayarak adım attı. Ayakları asfaltta neredeyse yanıyordu ve üzerinde kalsaydı yanacaktı. Burası en iyi
Çünkü köpeklerinizi yola çıkarmadan önce, yol yüzeyinin köpeklerinizin yürüyemeyeceği kadar sıcak olup olmadığını anlamak için elinizle test söylerler. Bunu Nathaniel ile bağlantılı olarak hiç düşünmemiştim,
Çünkü çok sıcak ya da çok rahatsız olursa bana söyleyeceğini düşünmüştüm. Derin bir nefes aldım ve sonra bir nefes daha verdim, ama hala asfaltta ve araba egzozunda neredeyse boğuluyordum. Burası çok kirli bir bölge değildi - yani Rocky Dağları değildi ama

hala deniz kenarında ve açıktı. Hayvanlar şehir içinde nasıl hayatta kalabiliyorlardı?

Elimi Nathaniel'in kalın kürküne koydum ve sadece ona, sadece bana, sadece bize odaklanmaya çalıştım. Etrafımızdaki kokulardan duyduğum korkuyu bir kenara ittim ve sadece Nathaniel'e ve bana güvendim. Bunu başarabilirdik. Denny'yi bulabilirdik. Onun adını düşünmek sessiz merkezimi bulmama yardımcı oldu ve bir derin nefesten diğerine yanımdaki büyük leoparı elimin altında hissedebiliyordum ve ben de onun yanında duruyordum. Orada sadece leoparı değil, Nathaniel'i de hissedebiliyordum. İçimdeki leoparın mutlu bir şekilde yüzeye yaklaştığını hissedebiliyordum, sanki bugünün onun özgür kalacağı ve onun yanında koşacağı gün olduğunu düşünüyordu. Yapamadığım için bir an pişmanlık duydum ve sonra kafamın içine geri döndüm ve hala yanımdaki Nathaniel'in farkındaydım.

İlerlemeye başladı. Yürürken Nathaniel'le doğrudan göz teması kuramıyordum ama buna gerek yoktu; kokuyu takip ettiğini, diğer erkeklerden ayırdığını biliyordum-
Denny'nin kokusu olmayan kokular yarattı. İnsan aklım bu sürece bir anlam veremiyordu ama onun leoparının ve benimkinin bunu çözeceğine güveniyordum. Güneş gözlüklerimi tekrar takabilir ve Edward'ın sorularını cevaplayabilirdim. "Nathaniel araba dumanının ve asfaltın Denny'nin kokusunu almayı zorlaştırdığını söyledi, ama şimdi aldı."

"Onu çimlere götürdünüz mü, böylece etrafında daire çizip kenarlarından onun kokusunu almaya çalışabilir mi?"

"Hayır, ayakları sıcaktı; çimenler daha iyi hissettiriyor."

Edward omzuma dokundu. "Anita, sana burada ve şimdi ihtiyacım var, leoparın kafasında kaybolmana değil."

"Ben iyiyim Edward, biz iyiyiz." Nicky yanıma geldi ve dokunmam için kolunu uzattı. Bana dokunmadı ama bunu benim seçmeme izin verdi. Tasma olmayan elimle çıplak tenine dokundum. Askı kayışındaki AR-15'im bana çarptı, çünkü kolum artık onu yanımda ve arkamda tutmaya yardımcı olmuyordu, ama Nicky'ye dokunduğum anda kendimi daha sağlam hissettim. Nathaniel bacağıma sürtündü ve ikisine aynı anda dokunmanın kombinasyonu daha fazla yardımcı oldu.

" kal, Nicky."

"Neye ihtiyacın varsa," dedi. Bir elini omzumda, diğer elini de kendi AR-15'ini gevşek ama hazır bir şekilde tutuyordu, böylece Florida sıcağında SWAT teçhizatıyla dev bir leoparın peşinden gitmek yerine bir odayı temizlemeye çalışıyormuşuz gibi görünüyordu. Nathaniel

Park yerinin kenarında kokuyu geri aldım. Bizi park etmiş bir arabaya götürdü ve karnım ayakkabılarımın içine düştü. Koku işaretlemesi yapar gibi bagajı aşağı yukarı ovuşturdu. Mutluydu, bunu hissedebiliyordum ama insan aklım bana engel oluyordu. Araba boş görünüyordu ama bagajın içini göremiyordum ve gerçekten görmek de istemiyordum. Hava doksan dereceden fazlaydı; bagajda daha da sıcak olurdu. Yaz sıcağı vücuda gerçekten kötü şeyler yapıyor. O kötü şeyleri görmek istemiyordum. Denny'nin vücuduna yapılanlar. Bunu görmezden gelebileceğimden emin değildim ve Nathaniel'in de bunu görmesini istemiyordum. Hiçbirimizin görmesini istemiyordum ama Nathaniel polis değildi; kâbusları görmek onun işi değildi. Denny'yi bir sandığa tıkılmış olarak görmenin Bernardo'ya yapacaklarından da korkuyordum, sadece farklı nedenlerle.

Nathaniel'in tasmasını Nicky'ye verdim ve biraz geride durmalarını söyledim.

Nicky, "Bagajda kötü bir koku almıyorum," dedi.

"Siz insan formundasınız; bizden daha fazla koku alamayabilirsiniz," dedim.

"Peki, bir ceset kokusu alıyor musun?"

Bunu düşünmek için kendimi zorladım ve sonunda "Hayır; içinizde kokusunu alan var mı?" dedim.

"Bagajı bir saniye içinde açacağız, Anita. Tahmin gerek yok," dedi Edward.

Haklıydı ama yine de bu beni biraz daha umutlandırdı.
Hiçbirimiz korkunç bir koku alamıyorduk. Nicky'nin yanında duran Nathaniel'e baktım. Tamam, biz insanlardan hiçbiri korkunç bir koku almamıştı. Bir şey Nathaniel'i arabaya yönlendirmişti. Normalde sadece soruyu düşünür ve bir cevap alırdım ama o anda onun koku alma duyusuna olan güvenim, son derece insani korkularım tarafından bastırıldı. Bu durum başımı döndürdü ve Nathaniel'in ne hissettiğini algılama yeteneğime zarar verdi.

Bernardo Nicky'nin diğer tarafında durmak için geri çekilmişti. O da benimle aynı şeyleri düşünüyordu.
onu da göremiyorum. *Lütfen, Tanrım, hayatta kalsın.*

Sıcağa rağmen SWAT kıyafetlerini giyen adamlardan biri bagajı açmak için aleti getirdi. Hiçbirimiz o hastalıklı ve tatlı çürüme kokusunu alamasak da, bagaj yavaşça kendi kendine açıldığında içim sıkıştı, artık onu kapalı tutacak bir kilit yoktu. Kapak bir devin ağzı gibi ardına kadar açıldığında gerildim.
Birinden bir ısırık daha. Bagajda bir şey vardı,

Çarşafa sarılmış. Bir ceset değil, sadece *bir şey* düşünmek istiyordum ve *Denny'nin bir çarşafa sarılmış* olduğunu düşünmek istemediğimden emindim.

Çarşafı kaldırmak için eldivenli elini kullanan Edward'dı. Denny'nin kısa sarı saçlarını ve sonra yüzünü gördüm. Gözleri kapalıydı,
Yüzü gevşekti. Çarşaf geri çekildi ve cenin pozisyonunda kıvrılmış çıplak bedenine şaşkın bir bakış attım. Hayatta olması için dua ettiğim kadar çok dua ettim. Edward bağırdı, "Nabız alıyorum!"

Sanki hepimiz nefeslerimizi tutuyorduk ve şimdi hareket edebilir, koşabilirdik. Hazırda bekleyen ambulans tekerlekli bir sedyeyi boşaltmaya başladı, sağlık görevlileri bu tarafa doğru koşuyordu. Bernardo öne doğru itti ve bir elini Denny'nin yüzünün yan tarafına koydu. Onunla birlikte ambulansın arkasına binmek istedi, ancak Tyburn onunla birlikte bir kadın memur göndermekte ve Bernardo'yu bizimle tutmakta ısrar etti. Bernardo itiraz edince Tyburn, "Hâlâ arkadaşını kaçıran ve Bettina Gonzales'i öldüren adamı yakalamamız gerekiyor. Bunu yapmamıza yardım etmek ister misin?" dedi. Bernardo ondan sonra tartışmayı bıraktı. Tyburn
Ambulans onu fazla bir şey göremeyecek kadar hızlı götürmüştü ama bileklerinde bağ izleri vardı; ayak bileklerini görmemiştim. Bu izler Bettina'nın cesedindekilerle uyuşuyor muydu ve eğer uyuşuyorsa, katil Denny'yi neden çözüp bagaja koymuştu? Neden onu öldürmedi? İki kaçıranımız ve tek bir katilimiz mi vardı? Denny'yi canlı bulmuştuk, bunun için dua etmiştim. Katili yakalamak ya da suçları çözmek için dua etmemiştim, sadece Denny'yi geri almak için dua etmiştim. Tanrı duaları yanıtlarken gizemli yollarla hareket eder ve bazen tam olarak ne için dua ederseniz onu yanıtlar, ne eksik ne fazla. Denny'yi geri almıştık, önemli olan da buydu. Tyburn gelip bize iki kayıp kadın daha olduğunu söylediğinde ambulans sirenlerini hâlâ duyabiliyordum. Lanet olsun.

59

KAYIP KADINLAR, Nathaniel ve Wyatt'ın çok sıkı flört ettiği aynı lanet düğün partisindendi. Belki de mesele herkesle flört eden bizimkiler değildi; belki de mesele düğünün kendisiydi.

Yüzbaşı Tyburn'e, "Bernardo'ya karşı kan davası güden biri olabilir mi diye sordunuz ama belki de bu düğün partisidir" dedim.

"Onları araştırdık ve sadece normal çocuklar olduklarını gördük."

"Denny ve Bettina Gonzales gibi otelden kayboldular mı?" Edward sordu.

"Hayır, nedimelerin geri kalanıyla birlikte bir restorana gittiler. Tuvalete gittiler ve bir daha masaya dönmediler." "Hangi restoran?"

Bize söyledi. "Herbie'nin Yeri."

Kavgacı sarhoş Andy'nin müdavimi barın aynısıydı. İki kızın daha kaybolma ihtimali neydi?
Aynı bardan mı? "Bir ipucu bulmuş olabilirim ama önce daha fazla bilgi için birini aramam gerekiyor" dedim.

"Paylaşacak bilgin varsa Blake, paylaş." "Bir telefon
görüşmesi, tamam mı?"

"Bir telefon görüşmesi, ama çabuk olun, çünkü sizi ve süper leoparınızı kızların son görüldüğü yere götürmek istiyorum."

Başımı salladım, biraz mahremiyet için yeterince uzaklaştım ve tac pantolonumun ceplerinden birinden telefonumu çıkardım. Micah ilk zil sesinde telefonu açtı. "Yerel polisin beni aramasının bir nedeni var mı? şekil değiştiren onu bulduğumuz barda mıydı?" "Ne? Neden?"

Bir nefes aldım ve geri çekilerek Denny'yi bulduğumuzu ve iki kayıp kadın daha olduğunu söyledim. "Andy'yi bulduğumuz Herbie'nin yerinden kaçırıldılar."

"Tuvaletler masaların görüş alanı içinde; biri bir şey görmeden onları nasıl kaçırabilir?"

"Bilmiyorum ama yerel bağlantılarınızı arayıp Andy'nin neden o restoranda olduğunu sorabilir misiniz? Yerel halktan daha fazla kişi var mı?
şekil değiştirenler ya da diğer doğaüstü varlıklar orada mı
çalışıyor?" "Bizi suçlayan diğer insanlar gibi
konuşuyorsun."

"Micah, beni bundan daha iyi tanıyorsun. Bu yüzden seni aradım ve Tyburn'e henüz söylemedim."

"Özür dilerim, Anita. Seni tanıyorum. Üzgünüm ama zaten yerel klanlardan biriyle tanıştın."

"Oyun oynamak yok. Restorana gidip Nathaniel'in bir ipucu bulup bulamayacağına bakacağız."

"Andy'nin ailesini, onu ve karısını kontrol etmek ve Rankin hakkında bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için aradım."

"Micah, söyle bana. Bir sonraki kaçırılma olayına gitmemiz gerekiyor."

"O aileden biri." "Vites
değiştiriyor mu?"

"Yeni başladı. Neredeyse kırk yaşındaydı, bu yüzden güvende olduğunu düşünüyordu."

"Sesi ne öyle? Çünkü Andy ve karısı bunu yapmadı."

"Bu soyda nadir görülen bir yetenek. Atalarında siren kanı var."

"Yani Cape Cod'un Vampir Efendisi'nin karısı gibi, denizkızları kraliçesi gibi bir siren mi?"

"Hiçbiri denizkızına dönüşmüyor, ama aileyi çağırıyorlar
Bu yeteneğe sahip üyeler siren çalarlar ve bu, gemilerini batırmak için denizcileri cezbetmekten çok fazlasıdır."

"İnsanda suçunu itiraf etme isteği uyandırabilir," dedim.

"Ya da onunla yatmak, ya da kim bilir yıllar boyunca insanlara yaptırdı," dedi Micah.

"Aile mahkemede bu konuda tanıklık edecek mi?"

"Henüz değil ama çalışıyorum. Christy' bebeği oldu ve yılan kilidi var."

"Gerçek Medusa mı demek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet, tüm aile kederden çılgına dönmüş durumda. Büyük Büyük Büyükannemden beri üzerinde yılan olan bir bebekleri olmamıştı ve komplikasyonlar nedeniyle evde doğum da olmamıştı."

"Kahretsin, saklayamadılar," dedim. "Aynen
öyle."

Yan tarafında *Kirke Polisi* olan bir cip yanaşmıştı. Tyburn, "Blake, geliyor musun?" diye bağırdı.

"Geliyorum!" diye bağıracak kadar telefonu elimden çektim ve arabaya doğru giderken Micah ile konuştum. "Lanet olsun, lütfen onlara restoranda bizimle konuşmak isteyen biri olup sor. Şimdi o tarafa doğru gidiyoruz."

"Benimle konuşacak birini bulmaya çalışacağım,"
dedi. "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum. Nathaniel'e ve Nicky'ye de sevgilerimi ilet. Hepiniz dikkatli olun."

"Olacağım ve olacağız," dedim.

SUV'u Dedektif Dalton kullanıyordu. Nicky onun yanında ön koltukta oturuyordu ve ben de arka koltuğa, kocaman kedi gibi bana doğru uzanan Nathaniel ile birlikte oturdum. Diğer herkes Tyburn'le gitti. Işıklara ve sirenlere bastık ve yola çıktık. Tyburn neredeyse
Geçen sefer beni öldürttüğünde, Dalton'un sürmesine sevinmiştim.

60

HERBIE'nin OTOPARKI geçen seferki gibi doluydu, ancak arabaların yarısı FDLE, Monroe County Şerifi, Florida Otoyol Devriyesi, Kirke ve hatta benim için yeni olan *Key Colony* yazan farklı türlerde polislerdi. Tyburn iki müşteri arabasının önünü keserek park etti ama açıkçası çakıllı seçeneğimiz kalmamıştı. Cipimizin yanına geldi ve Dalton sanki o sormuş gibi camı indirdi. "Şerif, ben insanları onun soruşturmaya yardım etmek için burada olduğu konusunda uyarana kadar sen ve arkadaşın ortalıkta görünmeyin."

Nathaniel'in başını okşadım ve o da kucağımda yuvarlandı, koca kafası bir yana düştü ve omuzları kucağıma daha fazla alabilseydim ne kadar ağır olacağını bana gösterdi. Mırlamaya başladı.

İnsanlar size leoparların mırlayamadığını söyler ama bu doğru değildir. Sadece nefes alıp verirken mırıldanabilirler, bu doğru, nefes alıp verirken mırıldanabilen evcil kedilerin aksine, ama Nathaniel tüm o tüyleri ve kaslarıyla kucağımda kıvranırken mırıldandı. İki kişinin kayıp olduğunu ve Denny'nin hastanede hâlâ baygın olduğunu biliyordum ama ellerimi Nathaniel'in tüylerinde gezdirirken ve o mutlu bir kedi gibi mırıldanarak kucağımı doldururken, kendimi bu anın tadını çıkarmaya bıraktım. Kötü şeyler olur, ama iyi şeyler de olur ve eğer iyi anların tadını çıkarmanıza izin vermezseniz,

kötüler hayatınızı yiyecektir. *Peter Pan*'daki gibiydi: Mutlu düşünceler düşün ve uçabilirsin.

Nicky koltuğunda döndü, yüzü öylesine ciddiydi ki acımasız görünüyordu. "Çok sevimli görünüyorsunuz; eğer o sevimli kıçlarınızı korumuyor , gülümsüyor olurdum."

"Eğer Nathaniel hayvan formunda olmasaydı ve Micah da bunu sorun etmeseydi, otele geri dönüp birlikte sevimli olabilirdik," dedim.

Nicky, "Üçümüz pek sevimli şeyler yapmıyoruz," dedi.

Kucağımdaki leopar kıvranmayı bıraktı ama Nicky'nin onu okşaması için başını yeterince yukarı kaldırırken mırlamayı da kesmedi. Nicky yapamadı

kocaman siyah kafasını okşarken gülümsemekten kendini alamadı.

Dalton, "Anita'yı sevdiğini biliyordum ama Nathaniel'i de sevdiğini bilmiyordum," dedi.

"O benim kardeşim." Nicky, Nathaniel'i tüylü çenesinin altından okşarken, Nathaniel gözlerini mutlu aralıklarla kapadı ve arabayı hiçbir küçük kedinin yapamayacağı derin bir bas mırıltısıyla doldurdu.

"Nathaniel *kardeş-koca* terimini seviyor," dedim. Bu, Nathaniel' poli grubumuzda beni paylaştığı, ev işlerini paylaştığı ama kendisiyle seks yapmadığı erkekler için kullandığı bir terimdi. Onun için sadece iki kardeş-koca vardı. Micah'ın daha fazlası vardı.

"Öyle," dedi Nicky ve büyük kedinin kulaklarının arasını okşadı.

"Nathaniel'in ağabey-kocası olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Evet, hoşlanıyorum."

Dalton *kardeş-kocayı* tam olarak nasıl tanımladığımızı sormaya fırsat bulamadan Tyburn geri geldi ve kurtulduk

Kendimizi açıklamak zorunda kalmaktan kurtulduk, ki eğer polonyalıysanız bunu yapmak için çok zaman harcardınız.

Diğer nedimeler, gelin ve onların erkek arkadaşları Herbie's'in ikinci bir bölümünde oturuyorlardı. Burası, bar alanındaki küçük masalardan çok daha büyük grupların oturabileceği piknik masaları ve bankların bulunduğu üstü kapalı bir sundurmaya benziyordu. Perdeli alandan tuvaletlere ulaşmak için otoparktan dışarı çıkıp bar bölümüne gitmeniz gerekiyordu. Binanın içinden geçen doğrudan bir yol yoktu. Tanıkların ifadelerine göre, iki kadın birlikte ayrılmış, otoparkta ve tuvaletlerde görülmüş, ancak ayrılışları arasında bir yerde

Barın bulunduğu alandan çıkıp birkaç metre yürüdükten sonra gözden kayboldular. Görgü tanıkları, tamamen farklı arabalara, kamyonlara, minibüslere bindiklerine dair her zamanki çelişkili raporlara sahipti. İki tanık kendi istekleriyle bir arabaya bindiklerini söyledi. Bir tanık ise kavga ettiklerini ve yardım istediklerini söyledi. Polis, kadın tanığa kaçırıldıklarını neden kimseye haber vermediğini sorduğunda, yanıt alamadı. Aslında yalan söylemiyordu ama *kaçırılma*, *kayıp kişi* gibi kavramları duyduğunda hafızası boşlukları beklediği şeylerle doldurmuştu. Düşündüğünüzden çok daha fazla oluyor. Polisle çalışmaya başladığımda ve daha sonra şerif olduğumda yaşadığım en büyük hayal kırıklıklarından biri görgü tanıklarının ifadelerinin ne kadar güvenilmez olduğuydu.

öyleydi. O kadar yanlış görünüyordu ki, *Perry Mason*'da ya da *Law & Order'*ın çoğu bölümünde olduğu gibi işe yaramadı.

Tanıklar büyük leoparı gördüklerinde çığlık attılar. İronik bir şekilde, insan formunda Nathaniel'le çok sıkı flört eden gruptan birkaçını tanıdım. Şimdi dehşete kapılmışlardı; iyi niyetli flörtler. Tyburn ve diğer bazı memurlar, Nicky ve benim Nathaniel'i onları daha fazla korkutmadan içeri alabilmemiz için tanıkları perdeli sundurma alanından çıkardılar. Edward, Bernardo ve Olaf bizimle kaldı. Alan boşken oldukça genişti.
masaları dışarı taşısaydık, polislerin çoğunu oraya sığdırabilirdik.

Nathaniel Denny'nin kokusunu almak için kişisel bir eşyaya ihtiyaç duymamıştı, çünkü onu tanıyordu, ama iki yeni kayıp kadın için bir tane gerekiyordu. Şanslarına, biri arkasında hafif bir ceket bırakmıştı, diğeri ise plaj çantası olarak kullandığı ve kampüste kitap taşımak için en sevdiği çantalardan biri olan büyük bir hobo çanta bırakmıştı.

Nathaniel ceketi kokladı ve sonra bana baktı. Büyük gri gözlerine baktım ve insan beynim araya konuştum: "Ceketten bir koku alabilir misin?"

Başını iki yana salladı.

"Biriniz Tyburn'e ceketin yeni olup olmadığını sorabilir mi? Nathaniel ondan pek koku almıyor."

Bernardo, Tyburn'ü ve hızla azalan gelin partisini aramaya koyuldu. Nathaniel büyük, gevşek çantayı karıştırdı. Asılı olduğu sandalyenin arkasından kaydı. Yüzünü ona sürttü, neredeyse başını içine gömecekti. Başını kaldırdı ve küçük bir
Hapşırık benzeri bir ses çıkardı, ama yeri koklamaya başladı ve sonra kapıya yaklaştığımızda havayı kokladı. Kokuyu takip etti.
Park yerindeki arabaların arasından geçerek binaya doğru ilerledi. Bar alanındaki küçük masaların arasından tabureleri ve sandalyeleri devirmeden sadece kedi zarafetiyle geçebildi. Bar
Banyo ona içeri girip geri dönmesi için zar zor yer bıraktı ve sonra geri döndük. Patikayı takip ederek çakıllı park alanına, oradan da park alanının uzak tarafındaki boş araziye ulaştı. durdu, park etmiş arabanın yanına oturdu.

"Kız arabada mı?" Bernardo sordu.

Leopar başını salladı.

"Kokuyu mu kaybettin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bir arabaya binip mi?"

Bana baktı ve leoparın gözlerinde yine sıradan bir kedide olmayan o zekâ ve insan düşüncesi ağırlığı vardı. Başını salladı.

Tyburn usulca küfretti. "Görgü tanıklarından herhangi birinin aynı arabanın bu yuvaya park ettiğini hatırlıyorum, ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

"Ceket yeniydi; daha önce hiç giymemişti," dedi Bernardo. "Neyse ki çanta bizdeydi," dedim.

Tyburn, "Bir arabaya bindiler ve bir adam tarafından götürüldüler - onları gören birkaç tanığın hemfikir olduğu tek şey bu," dedi. Görünüşe göre, biz çantaları ve ceketleri koklarken, o da paylaşmak için istihbarat topluyordu. Güzel bir işbölümüydü; bir ipucu bulmamıza yardımcı olmaması çok kötü.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve arayanın Micah gördüm. "Benim için neyin var?"

Beni azarlamadı ya da seni seviyorum demedi; sadece söyledi, çift olarak çalışmamızın nedenlerinden biri de buydu. "Geniş aileden iki kişi orada çalışıyor. Biri Christy ve bebekle birlikte hastanede. , Cleo, bugün çalışıyordu." Bana kadının adını verdi ve ardından saçları doğal olamayacak kadar beyaz, gülümseyen genç bir kadının resmini mesaj attı.

Kuzeni, "Artık beyazın içinde birkaç renk çizgisi var; saç renginin tuhaflığı, yılan bukleleri olduğunu gizlemeye yardımcı oluyor," diyor.

"Yeni bebek gibi," dedim.

"Evet, ama Cleo üç yaşına kadar onunkini alamadı."

"Teşekkürler, Micah."

"Umarım faydası olur. Bram'le birlikte hastanedeyim." "R ve R nerede?" diye sordum.

"Denny hakkında bilgi almak için onları aşağı gönderdim."

"Bildiğimiz kadarıyla hâlâ bilinci yerinde değil," dedim.

"Farklı bir şey öğrenirsem mesaj atarım."

"Teşekkürler," dedim ve kısa beyaz saçlı bir kadın gördüm. renk çizgileri. "Sanırım onu görüyorum. Seni seviyorum." Onun "Ben de seni seviyorum." sözüne karşılık telefonu kapattım.

Cleo Stavros'u sorgulamaya çalıştım ama tasmalı Nathaniel'i görünce panikledi. Kayıp kişileri bir leoparla avlayabilirdik, ancak onunla birlikte tanıkları sorgulamak

Zorlama ya da uygunsuz etki başlığı altında. Temel olarak, Cleo ile konuşmak istiyorsam, Nathaniel'in başka bir yere gitmesi gerekiyordu.

Dalton, Nicky ve Nathaniel'i otele geri götürmek için gönüllü oldu. Nicky az pişmiş biftek ve izleme başına ödeme siparişi verecek ve sonra Nathaniel'in insan formuna dönmesini bekleyecekti. Yüzümü Nathaniel'in kürklü yüzüne sürttüm, bu da birkaç tanığın ve polislerden birinin çığlık atmasına neden oldu; sonra Nicky'ye veda öpücüğü verdim, teninin hemen altındaki hafif aslan kokusunu etrafıma sardım. Eğer ben Olaf'a tekrar yakın olacağımı biliyordum, dişi aslanımın hayatımızda zaten bir aslan olduğunu hatırlamasını istedim.

Tyburn, Cleo'yu sadece kendisi ve Dört Atlı ile baş başa sorgulayabileceğimiz bir yer bulmamıza yardım etti. Sık sık yolumuza çıkan bu kadar farklı yetki alanını nasıl yönettiğini öğrendim. İlçe şerifinin ofisinin bir parçasıydı ama Kirke Key ona daha fazla para ve terfi. Hâlâ siyasi bir mucize gibi görünüyordu ama şu ana kadar herkes onu tanıyor ve seviyor gibiydi. Bazen İyi çocuk ağı, çocuklardan biri olmasanız bile size karşı değil, sizin için çalışabilir.

61

CLEO'NUN BEYAZ SAÇLARINA soluk mor ve ilk başta siyah olduğunu düşündüğüm bir renk serpiştirilmişti ama güneş ışığında neredeyse Jean-Claude'un gözlerinin tonunda koyu bir maviydi. Büyük aile sırrını gizlemeye çalıştığı için saçları düşündüğümden daha kısaydı ama kalın ve düzdü ve neredeyse omuzlarına değiyordu. Göz makyajı ve ruju saçlarıyla uyumlu olacak şekilde siyah ve mordu. Ayrıca güneşten uzak duruyor gibiydi ya da gördüğüm en iyi beyaz bazlardan birini kullanıyordu, çünkü Cildinde görünmez.

Dostça davranmaya, iyi polis olmaya çalıştım -yani kötü polisi oynayacak Edward ve Olaf vardı- ama sorduğum her soruya tek bir cevap verdi: "Bildiğim her şeyi diğer polislere anlattım." Biraz farklı bir şekilde ifade etti ama anlamı aynıydı.

Dördümüz yeniden toplanmak için bir araya geldiğimizde, "Sorulara cevap vermekten kaçınma benim sorduğumdan daha iyi," dedim. Tyburn Cleo ile konuşuyordu, derin sesi güven verici tonlarda gürlüyordu.

Olaf, "Sakladığı her neyse önemli olmalı, yoksa saklamak için bu kadar uğraşmazdı," dedi.

"Belki de bu işi fazla karmaşıklaştırıyoruz," dedi Bernardo.

Hepimiz ona baktık. "Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Ya sakladığı tek şey aile sırrıysa?"

" et," dedi Edward.

"Belki de bu yüzden sır saklamakta iyidir; hayatı boyunca bir sır zorunda kalmıştır."

Hepimiz bunun hakkında düşündük ve sonunda dedim ki, "Sen gerçekten de sıradan bir güzel yüz değilsin Bernardo."

"Normalde bu iltifat benim için daha anlamlı olurdu. Şu anda Bettina'nın katledildiği gibi başka bir kızın daha katledildiğini görmek istemiyorum."

"Yalan söyleyelim," dedim.

"Aklında ne var?" Edward sordu. "Tyburn'ün de bu işin
içinde olması gerekecek," dedim.
"Neyin içinde?" diye sordu.
"Biz Dört Atlı'yız, her yerdeki kötü küçük doğaüstü varlıkların belasıyız."
Olaf, "Bu suç için elimizde bir infaz emri yok," dedi. "Bunu bilmiyor."
Bernardo başını salladı.
"Güzel." "Basit," dedi
Edward. "Korkutucu," dedi
Olaf. "Evet," dedim.
"Yani hepimiz kötü polisiz," dedi Bernardo.
"Aynen öyle."
"Hoşuma gitti," dedi.
"Ben de öyle," dedi Olaf.
"Hadi ," dedi Edward.

62

CLEO Stavros'u piknik banklarından birine oturttuk ve etrafını kalabalıklaştırdık, yine de ona en yakın olanların Olaf ve ben olduğundan emin oldum. Saçında bir yerlerde en az bir yılan sakladığını biliyordum. Yılanın zehirli olabileceğini düşünmek zorundaydık, tıpkı şüphelilerin üstünü arayana kadar silahlı olduklarını düşündüğünüz gibi.

"Seni incitmek istemiyoruz Cleo," dedim.

İlk kez emin olamadan kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bettina'da doğaüstü bir unsur olduğunu biliyoruz. Gonzales'in öldürülmesi ve diğer kadınların kaybolması." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Arama emri gelmeden önce bildiklerinizi bize anlatırsanız, arama emrini size karşı kullanmayız."

"Ne tür bir arama emri?"

Diğer adamlara baktım ve bakışlarımızı bir yakalama oyunuymuş gibi birbirimize zıplattık. "Kim olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bizim ne olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Bernardo. Hepimize kaşlarını çattı. "Siz marşalsınız."

Edward, "Biz doğaüstü şubede görevli polis memurlarıyız," dedi.

Kaşlarını daha sert çattı ve sonra gözlerinden ilk tedirginlik titreşimi geçti. "Doğaüstü dal. Canavarları öldürüyorsun."

"Yasaları çiğneyen doğaüstü vatandaşları öldürüyoruz," dedim.

"İnsanları avlayan canavarları öldürüyoruz," dedi Olaf.

"Doğaüstü dalın ne yaptığını biliyorum," dedi ve sesi hâlâ kızgındı ama aynı zamanda gergindi. İlerleme kaydediyorduk.

"İnfaz emri buraya ulaştığında, Cleo, artık sana yardım edemeyiz. Emri yazılı olduğu şekilde uygulamakla yükümlüyüz," dedim.

"Burada öldürmeniz gereken canavarlar yok."

"Cleo, bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bir avukat istiyorum."

"Normalde, Bayan Stavros, bu görüşmenin sonu olurdu.
Sana bir avukat bulurduk," dedi Tyburn odanın daha gerisinden, "ama cinayet işleyen doğaüstü Amerikalılar sıradan Amerikan vatandaşlarıyla aynı haklara sahip değildir."

"Bir avukat istiyorum," dedi.

Tyburn aramalıydı, çünkü infaz emri yoktu. Doğaüstü olaylara karıştığını kanıtlayamadık.
Ama elimizde iki kayıp kadın vardı ve onları canlı bulmak için bir günden az zamanımız vardı. Hepimiz Cleo'nun hiçbir suçtan başarılı bir şekilde yargılanamayacağı kadar sınırları zorlama konusunda anlaşmıştık ama onu istemiyorduk; bildiklerini .

"Yargıç arama emrini imzalamadan ve buraya getirilmeden önce bizimle konuş Cleo," dedim.

"Arama emrini elimize aldığımızda, Bayan Stavros, sizi Bettina Gonzales'i öldürme komplosunun bir parçası olarak değerlendirmek zorunda kalacağız ve diğer iki kadına bir şey olursa, bu da
suçlamalar," dedi Edward.

"İlk cinayet yeterli," dedi Olaf. "Onu yalnızca bir kez öldürebiliriz."

"Sen neden ? Beni öldürmeyeceksin," dedi ve gergin olmaktan çok öfkeliydi. Elimizi fazla mı zorlamıştık?

Bernardo üzgün bir ses tonuyla, "Senin gibi genç ve güzel bir kadını öldürmek istemezdim ama insanları öldürmek için komplo kuruyorsan başka seçeneğim yok," dedi.

"Siz neden ? Hepiniz çıldırmışsınız. Hemen bir avukat istiyorum."

"Üzgünüm Bayan Stavros," dedi Tyburn ve üzgün , "ama yargıç tutuklama emrini çoktan imzaladı; sadece polislere teslim edilmesini bekliyoruz Yargıcın imzalaması şu anlama geliyor
Cinayetlere karışan herkes, insan ya da insan olmayan, anayasal haklarını kaybeder. Diğer iki kadına zarar gelmeden onları bulmamıza yardım ederseniz, polis memurları hayatınızı bağışlamak için yeterli yasal takdir yetkisine sahip olur, ancak arama emri elinize geçtiğinde, bu tam anlamıyla bir infaz emridir. Hayatınız Dört Atlı'nın ellerinde olacak."

"Dört Atlı" mı? Ne saçmalıyorsun sen? Bu çok saçma. Lanet olası avukatımı istiyorum ve onu hemen istiyorum!" Ayağa kalktı ve Olaf bir elini omzuna koyarak onu tekrar oturmaya zorladı.

Saçları kıpırdadı, rüzgâr esiyormuş gibi değil, sanki bir şey onu hareket ettiriyormuş gibi. Olaf elini kızın omzundan çekti; o da görmüştü. "I Sanırım düşündüğümüz kadar kötü şöhretli değilmişiz," dedi Bernardo.

"Ben Ölüm'üm," dedi Edward ve içinde Ted Forrester'dan en ufak bir iz yoktu. Gözleri Ocak gökyüzü kadar soğuktu.

"Ben Veba'yım," dedi Olaf ve o kadar yaklaşmıştı ki bacağı kızın bacağına değdi. Bu, kızın sıçramasına ve ondan uzaklaşmasına neden oldu.

Bernardo, "Ben açım," dedi.

"Eskiden bana Cellat derlerdi ama o kadar çok insan öldürdüm ki terfi ettim. Artık Savaş'ım."

"Bekle, senin hakkında internette bir şeyler okudum ama ölüm emrini hak edecek bir şey yapmadım."

"İdam emri," dedi Edward.

"Ne derseniz deyin, ben kimseyi öldürmedim."

"Bugün kadınları kaçırmasına yardım ettin. Eğer onlara zarar verirse, onları öldürürse, o zaman cinayetler için sen de onun kadar suçlusun," dedi Edward.

"Hiçbir şey yapmasına yardım etmedim."

Olaf onun üzerine eğildi, o kadar yakındı ki göğsü neredeyse saçlarına değecekti. Sanki onu yutmak olan bir peri masalı deviymiş gibi ona baktı. İfadesini göremedim ama yüzündeki ifadeden
çok korkutucuydu.

Bernardo, "Bunun için zamanımız yok," dedi.

"Hayır, yok" dedi Olaf ve bir de baktım ki kadını yakalamış ve masalardan birinin üstüne yatırmış. Kadının çığlık atmamasının tek nedeni muhtemelen adamın kadının nefesini kesmiş olmasıydı. Tek eliyle kadının bileklerini başının üstünden masaya bastırdı. Kadın tekmelemeye çalıştı ama Bernardo ayak bileklerini yakaladı ve masanın üzerinde tuttu.

"Sen delisin" diyecek kadar nefesini geri aldı. beni!"

Olaf ön kolumdan daha uzun bir bıçak çekti. Onun üzerinde tuttu. Böylece yüzünün düzlüğünde yansıyan kendisini . "Aman Tanrım," diye fısıldadı, "siz polissiniz. Polis şeyler yapmaz."

Ben masanın bir tarafına, Edward da diğer tarafına geçtik. Ona doğru eğildik ve "Biz polis değiliz." dedim.

"Biz ," dedi Edward.

Olaf bıçağın düz kısmını yüzünün yan tarafına doğru okşadı. Kadın çığlık attı ve saçlarının arasında bir yılan belirdi, ağzı açık, dişlerini gösteriyordu. Eğer Olaf insan olsaydı onu ısırırdı ama Olaf insan değildi. Hızla hareket etti, yılanın onu ısıramayacağı kadar hızlıydı. Yılan ona doğru tısladı ve Olaf yılan olduğunu biliyormuş gibi çırpındı.
sıradan bir insandan daha güçlüydü. Yılanın ya içimizden birini öldüreceğini ya da bazılarımızı ürkütüp hesaplamıştı. Cleo yanlış seyirci için çalıyordu. Edward ve ben ikimiz de silahlarımızı
Ona. Gözlerinin hemen üstündeki bir noktaya bakıyordum. Edward kalbine nişan almıştı.

"Bize bir daha saldırırsan kafana bir kurşun sıkarım," dedim. Sesim yumuşak ve dikkatliydi, çünkü dolu bir silahı alnına doğrultmuştum. Hayal olarak başlayan şey birden gerçek olmuştu.

Saçındaki yılana ikinci bir yılan daha katıldı. Beyaz ve çizgili saçların arasından ölümcül saç aksesuarları gibi yükseliyorlardı. Olaf, "Aptal orospu, artık arama emrini beklemek zorunda değiliz; bir adamı öldürmeye çalıştın," dedi.
U.S. Marshal."

"Beni korkuttun," dedi.

"Seni korkutmaya başlamadık," dedi Olaf ve bıçağı gümüş kenarlı bir bulanıklıkla çevirip onu ısırmaya çalışan yılanın başını kesti. Kan fışkırdı ve yılan
Vücudu yere düştü ve yüzüne, Olaf'a, bana ve tüm odaya kan sıçradı. Kanlı bir çığlık atıyordu ama son yılan başı saçlarının arasına saklanmış, kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Konuşacak kadar sakinleştiğinde bize başından geçenleri anlattı.
Terry amcası ve gelin partisinin erken akşam yemeği planlarına nasıl kulak misafiri olduğunu ve onlardan iki tane istediğini anlattı. "Onun bir sesi var, bu ses ve insanlar onun istediği her şeyi yapacaklar. Onu bir gün
Onlarla otoparkta konuştu, onlar da gülümsedi, ellerini tuttular ve onunla birlikte gittiler."

"Onları nereye götürdü?" Edward sordu.

"Bilmiyorum."

Olaf bıçağındaki kanı gömleğinin önünden göğüslerine doğru temizledi.

"Yemin ederim bilmiyorum."

Olaf hala kanlı olan bıçağı elinde döndürdü ve "Saçında hala bir yılan daha var" dedi.

"Acıyor ama tekrar büyüyecekler; onlardan kurtulamayız."

"Parmakların tekrar uzuyor mu?" diye sordu ve derin, karanlık gözleriyle kızın kanla kaplı yüzüne baktı.

Ciddi olup olmadığından emin değildim ama her ihtimale karşı, "Yine mi parmaklar?" dedim. Sana parmaklarla başlama demiştim."

Ellerinin altında sıkışmış ve kanlar içindeki kızla bana gülümsedi. "O zaman ilk olarak nesini kesmemi istersin, sevgilim?" Bıçağının yassı ucunu kadının vücudunun ön tarafına doğru yavaşça, duygulu bir şekilde okşadı.

Tamam, oynayabilirim. "Bunu konuşmuştuk Holmes. İşini yapmasını ve para kazanmasını sağlayacak tüm parçaları ona bırak."

"Senin için, Adler. O bir garson, bu yüzden parmaklarına ihtiyacı var ama üniforması gövdesindeki yaraları kapatacaktır."

Bıçağın ucunu tişörtünün altından geçirdi, böylece çıplak bıçak çıplak tene değdi. Dedim ki, "Cleo. kendini bıçağın ucuyla kesersin ve o da bundan zevk alır. Değil mi tatlım?"

"Çok fazla, sevgilim, çok fazla," diye fısıldadı, sesi o kadar derindi ki gürledi.

Elinin hareket ettiğini ve gömleğinin kumaşından kan fışkırdığını gördüm. Kadın çığlık attı. Onu tekrar kesti.

Kesiklerin ne kadar kötü olduğunu görebilmek için tişörtünü yukarı çektim. Şaşırtıcı derecede sığdı. Rahatlamıştım. Çırpındı ve hareketlerinin jilet gibi keskin bıçağı tekrar kesmesine neden olmasını izledim.

"Kımıldama Cleo, seni bir daha kesmeyecek."

Cleo sadece hareket etmeyi bırakmadı; sanırım büyük bıçak kıyafetlerinin altında daha da kayarken nefesini tuttu. Yüzüne yaklaştım, yılan saldırısı dışında ama gözlerini hareket ettirip yüzümü görebileceği kadar , "Bıçağı alıp götürecek
ve sonra bize bildiğin her şeyi anlatacaksın, çünkü anlatmazsan seni tekrar kanatacak ve bunu tekrar yapmasını istemezsin, değil mi Cleo?"

Küçük, sızlanan bir "Hmm-mm" sesi çıkardı.

"Bıçağı uzaklaştır canım, böylece bizimle konuşabilir."

"Sadece senin için, sevgilim," dedi ve bıçağı yavaşça gömleğinin altından çıkardı. Bıçağı görebildiğinde ve bildiğinde
ona dokunmadığım için titremeye ve sonra ağlamaya başladı, ama bize bildiği her şeyi anlattı ve

Bettina'nın kurban edildiği gibi iki kızı daha kurban etti, çünkü bunun aile lanetini kaldırması gerekiyordu. Cleo kızların nerede tutulduğunu ve kurban edilmek üzere hazırlandığını bile biliyordu. Bunun hızlandırılmış bir zaman olduğunu da biliyordu. Öldüreceklerdi
Bu gece gün batımında, astrolojik bir olayla ilgili bir şey, yirmi yıl öncesine göre daha iyi çalışmasını sağlayacaktı. Cleo bile
Tyburn yeni bir polisken kurbanları biliyordu.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım. Lütfen, lütfen, beni daha fazla incitme."

"Kendi yaşlarında iki kadının daha ölüme gönderilmesine yardım etmişken, sana zarar vermememiz için bize yalvarıyorsun. Onların bağırsaklarını deşiyor Cleo. Onları bir domuz ya da geyik gibi doğruyor," dedim.

"Lütfen," dedi.

Bernardo, "Bettina Gonzales lütfen dedi mi? Bettina merhamet için yalvardı mı? Öyle mi Cleo? Yalvardı *mı?* Hayatı için yalvardı mı, Cleo? *Yalvardı mı?*" Bernardo kızın bacaklarını bıraktı ve ondan uzaklaştı. Sanırım Cleo Stavros ile arasına biraz mesafe koymazsa ne yapacağına güvenmiyordu.

Cleo için dışarıda bekleyen bir ambulans vardı, ancak kanayan tüm kısımlarını tam olarak açıkladığımızda, acil yardım görevlileri
onu araçlarına bindirmeye pek hevesli değillerdi. Sanırım hala yılanların evcil hayvan olduğu ve üzerinden sürünerek bir yerlere saklanabileceği izlenimine kapılmışlardı. Eğer kurtulmak o kadar kolay olsaydı, Bettina Gonzales ölmüş olmazdı.

Tyburn yanımıza geldi ve bizi bir tarafa götürdü. "Amcası Terry, Terry Rankin."

"Bunu anlamıştık," dedim.

"Büyükbabasının evini biliyorum. Amcalarıyla balığa giderdim. Hatta evlenmeden önce annesiyle çıkmıştım."

"Ne olduklarını biliyor muydun?" Edward sordu.

"Katiller, hayır."

"Aile lanetini biliyor muydun?" Ben sordum.

Derin bir nefes aldı, bıraktı ve "Bazılarını biliyordum, ama bunun likantropi gibi, yardım edemeyecekleri bir şey olduğunu sanıyordum" dedi.

"Bize kadınları nerede tuttuklarını söyleyebilir misin?" Edward sordu.

"Çok güzel olmasını istemediğiniz sürece size bir harita çizebilirim."

"Güzele ihtiyacımız yok. Bize doğru olan
lazım." "Bunu size verebilirim."

"Cleo'nun yanında tutacak bir adam bul ki evi arayıp herkesi uyarmasın," dedi Edward.

Tyburn başıyla onayladı ve katil Medusa'mıza bakıcılık yapacak birini ve zehirli yılan likantroplardan oluşan izole bir kampa saldırı planlayabilmemiz için bize kabaca bir harita çizecek birini bulmaya gitti. Kulağa kötü bir B filmi gibi geliyordu.

Olaf, "Acaba diğer vücut parçaları yılanlar gibi yeniden büyüyor mu?" dedi.

"Eğer öğrenme şansın olursa bana haber ver," dedi Bernardo ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. İlk defa
Bernardo'nun Olaf'ın Rankin'e ve katil ailesine işkence etmesini engellemekle kalmayacağını, bunu yapmasına yardım edebileceğini düşündüm.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim; Olaf ve benim Cleo ile oynadığımız küçük oyun hakkında ne hissettiğimden de emin .

"İyi misin?" Edward bana sordu.

"Emin değilim."

"Sen ona Holmes dedin, o da sana Adler mi dedi?" Başımı
salladım.

"Sen ve Otto ne zamandan beri birbirinize evcil hayvan isimleri
takıyorsunuz?" "Bu onun fikriydi."

"Ve onun en sevdiği kişi olmak senin için sorun
değil mi?" "Hayır, pek sayılmaz."

Edward daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Eninde sonunda senden bir şey isteyecek ve o zaman onu öldürmek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum ama şu an öyle değil. Şu anda onları kurtarmazsak gün batımında ölecek kadınlarımız var ve Otto onları kurtarmamıza yardım edecek."

"Evet," dedi Edward, "yapacak. Şimdi gidip diğer yerel polislerle koordine olalım ve kaç adam ve kadınla çalışmamız gerektiğini görelim.
ve ne tür ekipmanlara sahip olduklarını. Acaba ödünç alabileceğim bir alev makinesi olan var mı? Yine de onlarla uçamazsın."

Bir yandan, ateş her şeyi öldürür; diğer , Edward bir keresinde bir vampirin ininde alev makinesi kullanarak etrafımızdaki bir evi yakmıştı. Bir tane bulmasını mı umuyordum yoksa bulmazsa kendimi daha güvende mi hissedecektim emin değildim.

63

EDWARD ödünç almak için bir alev makinesi BULDU ve bir saat sonra dar bir yan yolda duruyorduk. Çoğunlukla beyaz çakıl ve deniz kabukları vardı, kabuklar yola gibi değil, çakılları doldurmaya yardımcı olmak için başka bir yerden toplanmış gibiydiler. Hayatım boyunca karayla iç içe yaşamıştım, bu yüzden
Deniz kabuklarının bu kadar yaygın olması tuhaf görünüyordu. Yol boyunca uzanan bitki de en az deniz kabukları üzerinde yürüdüğümüz düşüncesi kadar yabancıydı. Florida Keys'de var olan ve bir saat içinde harekete geçirilebilecek neredeyse her çeşit polis vardı. Kızların kaybolduğu restoranda yediğimizden çok daha fazlası değildi. Tyburn, burayı en iyi bilen kişi olarak, her grubun av kampının aşırı büyümüş arazisine nereden gireceğini planlamaya yardım . Bir ev ve birkaç ek bina vardı. O kızların evde tutulacağından oldukça emindi, bu yüzden bizi eve götürecekti. Diğer grupların hedefleri farklı ama biz dördümüz ve Tyburn evi aldık.

Sık, tropik çalılıklara girdiğimizde, tüfeği yeleğime sıkı sıkı tuttuğum ve AR'yi vücuduma yaklaştırabildiğim için mutluydum.

Diğer gruplardan birinden silah sesi duymayı bekledim ama
Beşimiz, böcek spreyi kullandığımıza sevinmemi sağlayan sürekli böcek vızıltısı dışında bir sessizlik kuyusunda ilerledik; sadece Olaf onu . Koku alma duyusunu bozacağını ve ormanda bunu istemediğini söyledi.

Çalılıkların kenarına ve ana kamp olan büyük açıklığa geldik. Görünürde sadece bir grup daha vardı; açıklığın uzak ucunda, büyük bir tütsü evine benzeyen bir yere doğru ilerliyorlardı. Birbirimize başımızı salladık ama hepsi bu kadardı; onlar
onların hedefi ve bizim hedefimiz vardı. Tyburn'ü grubumuzun ortasına koyduk ve geri kalanımız onun iki yanında ikişer ikişer yer aldı,

arkadakiler de kıçımızı koruyordu. SWAT'la arama emri çıkarırken öğrendiğim o garip diz çökerek grup yürüyüşü şeklinde hareket ettik. Ateş etmek için daha sabit bir platforma sahip olmanıza yardımcı oluyordu ve hepimiz bunu nasıl yapacağımızı biliyorduk, Tyburn bile, her ne kadar bunu son yaptığında dizlerinin o kadar da rahatsız olmadığından şikayet etse de.

Ev orijinal bir Florida Shaker eviydi, teneke çatısı ve küçük bir ön verandası vardı, hepsi griye dönmüş yıpranmış tahtalarla kaplıydı, ama iyi durumda görünüyordu, bu da beni şaşırttı. Evlerdeki bu tür renk değişimlerini çürümeyle ilişkilendirirdim ama bu ev rahat görünüyordu. Pencereler açıktı, beyaz dantel perdeler denizden gelen bir esintiyle dalgalanıyordu. Bu esinti bana
Ağaçlar onu gözden saklasa da okyanusa yakın olduğumuzu biliyorduk. Ağaçlar rüzgârın çoğunu da hapsediyordu ama ev ve müştemilatı deniz kıyısındaki bir fırtınaya dayanacak şekilde yapılmamıştı; ağaçların daha gerisine inşa edilmeleri gerekiyordu. Tyburn bize modern yapı malzemeleri ve mühendisliğin evlerin okyanusun tam üzerine oturmasını sağladığını söylemişti, ama ondan önce iyi bir fırtına evinizi ve sizi de yok ederdi.

Kapı bir davet ya da tuzak gibi açık bırakılmıştı ya da belki de klimaları yoktu ve bir esinti yakalamaya çalışıyorlardı. Olaf ve Bernardo dışarıda sağ tarafa baktılar, Edward ve ben sol tarafa baktık, Tyburn ise üstü kapalı verandanın yanındaki sert siperde kaldı. Evin dışını kontrol edecek, odaların içini görüp göremediğimize bakacak, sonra tekrar ön tarafta buluşacaktık - ya da plan buydu, ama tüm planlar gibi bu da savaş alanından sağ çıkamadı.

Terry Rankin seslendi, "Yüzbaşı Tyburn, sizi orada görüyorum ve Anita Blake'in enerjisini hissedebiliyorum. kadınlardan biri var.
Siz içeri gelin, o bir süre güvende olur."

Beni evin dışında hissedebilecek kadar metafiziğimden sarhoş olmasını planlamamıştım; lanet olsun. "Eğer ikiniz gelip ziyaret etmezseniz, ona zarar veririm."

"Terry, bu şekilde olmak zorunda değil."

"Evet, öyle, Kaptan, ve eğer siz ve Anita içeri gelirseniz, ben tüm sorularınızı yanıtlayacağım. Hatta henüz sormayı bilmediğiniz bazı soruları da yanıtlayacağım."

Tyburn içeriyi görecek kadar başını kaldırdı ve "Kızlardan biri içeride," dedi.

"Siktir," dedim. Edward ve diğerlerine işlerini yapmalarını işaret ettim. çevre kontrolü ve ben içeri girecektim. Edward bundan hoşlanmamıştı ama hafifçe başını salladı ve evin yan tarafından su gibi kayboldu. Diğer ikisi diğer tarafta çoktan gözden kaybolmuşlardı.
Önce Tyburn içeri girdi ve itiraf etmeliyim ki onu her ihtimale karşı canlı kalkan olarak kullandım. Silahımı omzuma dayamıştım ve düşmanca bir şey olursa ateş etmeye hazırdım. Eğer Rankin benimle kafa bulmaya çalışırsa, bunu düşmanca bir hareket olarak kabul eder ve onu öldürürdüm. Bize silahlarımızı bırakmamızı söylememişti, bu yüzden aksi söylenene kadar benimkini kullanıyordum.

Tabii ki, sanki aklımı okumuş gibi, "Silahlarınız sizde kalabilir, ama onları bana doğrultmuş olarak kapıdan içeri girerseniz, Stephanie'yi burada vururum" dedi.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. AR'mi yanıma indirdim, ancak gerekirse kalçamdan ateş edebileceğimi ve yine de hedeflediğim şeyin çoğunu vurabileceğimi biliyordum.

Rankin eski moda bir kanepeye yığılmıştı.
Kolunun yanındaki masaya. Masanın üzerinde bir tabanca ve yanında iki buzlu çay vardı. Stephanie kanepede Rankin'in yanına kıvrılmıştı, başı Rankin'in omzundaydı ve bir kolu Rankin'in karnına, beline dolanmıştı. Uzun bacaklarını kanepenin boş tarafına uzatmıştı. Ayakkabıları düzgünce yanına yerleştirilmişti. Yarı uykulu görünüyordu ve odaya girmemize tepki vermemişti. Uyuşturulmuş gibiydi ama
başka bir zarar görmemişti. İçkiler masanın koyu renkli ahşabını koruyan bardak altlıklarını terletecek kadar uzun süre orada durmuştu. Hem kanepe hem de masa antika gibi görünüyordu.
yıpranmış ama hala güzel. Silah göz önünde durmasaydı, tembel bir öğleden sonra geçirmek için güzel bir yol gibi görünebilirdi.

"Savaş var ama Ölüm, Açlık ve Veba nerede? Onlar
yakınlarda olmak zorunda; tek başına uçmana izin vermezler. diğer korumaların bile buralarda bir yerdedir." Başını iki yana eğdi ve derin düşünüyor gibiydi. "Nathaniel ya da Micah'ı yakınımda hissetmiyorum. Onları getirmemişsin. İlginç."

Diğer atlıları ikinci kez sormadığı için soruyu duymazdan geldim. Oturma odasından evin hangi bölümlerini görebileceğime dair hızlı bir araştırma yaptım ama dikkatimi çoğunlukla sirene ve kanepede oturan yakında eski polis olacak kişiye vermek zorundaydım. Eğer orada diğer odada tehlikeli bir şey varsa, Rankin etkisiz hale getirilene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?"

"İşin içinde olabileceğini fark ettiğimde ailenin av kampını hatırladım. Orası izole bir yer.
ve ayinsel cinayetler işlemek."

"Bazılarımız ailemizin lanetli olduğunu ve doğru miktarda insanı doğru şekilde öldürürsek her şeyin sona ereceğini düşünüyor."

Tyburn boş yüzlü, iyi polis suratlı görünmeyi başardı, ama sanırım düzgün tutmayı başaramadım, çünkü Rankin güldü. Stephanie uykusunda kıpırdanarak ona sarıldı. Adam saçlarını okşayarak onu yatıştırıp tekrar uyuttu. Sesi alçaktı, "Yüzün, Blake. Kulağa saçma geliyor ama biz gerçekten lanetlendik; bunu biliyorsun. Kuzenim Andy'yi tüm ihtişamıyla gördün. Eğer bu bir lanet değilse, buna ne denir bilmiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Terry," dedi Tyburn. "Andy'nin içkiyle başa çıkması gerekiyor."

"Bebekleri, bir kız."

Tyburn, "Bu harika," dedi.

"Yılan kilidiyle doğdu. Hastaneden biri bebeğin fotoğrafını çekmiş. Çoktan internete düştü bile: 'Medusa Bebek Florida Hastanesi'nde Doğdu."

"Micah bana bebekten bahsetti. Herkes bu konuda bu kadar üzgün olduğu için . Christy ve Andy nasıllar?" diye sordum.

"Onları, ailemi gerçekten umursamıyorsun."

"Micah Callahan, nişanlım, burada ailenize yardım etmek için çok zaman harcadı. O önemsiyor," dedim.

"Belki de Callahan'ın umurundadır."

Uyuyan kadına baktı ve elini omzuna sürttü. "Bettina Gonzales'e ben zarar vermedim ve onu diğer polislerin bulabileceği bir yere atmaya da ben karar vermedim. Yine de olaydan sonra kanıtların yok edilmesine yardım ettim."

"Ama ilk kurbana hiç dokunmadınız?" Tyburn sordu.

"Yemin ederim ki o gelene kadar ne olduğunu bilmiyordum.
çoktan ölmüştü. Sonra ortalığı temizlemem için beni çağırdılar." "'Onlar'
kim?" Tyburn sordu.

Rankin başını salladı, hâlâ kanepenin arkasına yaslanmıştı, öyle ki başını yıpranmış döşemeye sürtüyormuş gibi görünüyordu. "Aileden bazıları tören için erken geldi ama o dışarı çıktı ve ben hariç ailedeki diğer tüm lanetli kişileri yedi. Hâlâ bizi iyileştirebileceğini düşünüyor ama dönüştüğü şey

Bunun tedavisi yok ve diğerlerine yaptıklarını da kurtarmak mümkün değil. Yakında göreceksiniz."

"Bu kadınları öldürmene izin veremeyiz, Terry."

"Bir şey yapmama izin vereceğini sanmıyorum. Bence sadece yapacağız."

"Senin bir siren ve güçlü bir medyum olduğunu biliyorum, Terry," dedim. "Psişik değil, Anita, büyü. Yılanların nereden geldiğini bilmiyorum

Ama eskiden sirenlerdik ve bazen birimiz geri dönüp tekrar sese sahip oluyoruz ama benim tek yeteneğim bu değil. İnsanların ne istediğini, en derin arzularını biliyorum. Stephanie'yi buraya alın

ve onun arkadaşı." Tekrar saçlarını okşadı. "Annesinden boşanmadan önce babasının ona hissettirdiği gibi güvende hissetmek istiyor. Valerie sıkıcı erkek arkadaşının yanına yerleşmeden önce biraz yaban yulafı ekmek istiyor. Yüzünde bir gülümsemeyle onu bağlamamıza izin verdi, çünkü esaret ve birden fazla erkekle seks onun ölmeden önce yapılacaklar listesinde. Adam onu kesmeye başlayana kadar harika vakit geçirecek ve o zaman sihrim bile çığlık atmasını engelleyemeyecek."

"Bize nerede olduğunu söyle, Terry," dedi

Tyburn. "Anita'nın ortakları onu bulacaktır."

"Stephanie uyuşturulmuş

mu?" "Hayır."

"Sen bir vampir değilsin ve hafızaları silebilen ve insanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırabilen bildiğim diğer tek şey de bu," dedim.

"Ailem lanetli, ta antik Yunan'a kadar uzanıyor. Atalarımdan biri bir tanrıyı kızdırmış -en azından hikaye bu- ve canavara dönüşmeye zorlanmışlar. Şanslıydık, çünkü zamanın bir kısmında insan olabiliyorduk, ama canavar tarafımız öldürmek ve taze et yemek için can atıyordu."

"Şekil değiştiren olmaktan o kadar da farklı görünmüyor," dedim. "Şimdi böyle düşünüyorsun; görene kadar bekle."

"Dediğin gibi Terry, kuzenini zaten gördüm." "İşler bundan çok

daha ilginç bir hal alıyor."

Tyburn, "Gidip Valerie'yi alalım ve güvende emin olalım," dedi.

"Üzgünüm Yüzbaşı, ama sonunda tüm gerçeği söyleyeceğim ve o zaman onu ondan kurtarmak zorunda

kalacaksın." "Gerçek ne Terry?" diye sordu.

"Annem çocuklarının lanetlenmeyeceğinden emin olmak istiyordu, bu yüzden doğaüstü bir baba bulmak için Avrupa'ya gitti.

laneti sona erdirmeye yardımcı olur. Aşk konuşmacısının ne olduğunu biliyor musun, Anita?" "Yalnız yaşayan bir Fey türüdür. Kadınları ve çocukları
müziği ve cazibesi ve sonra onları boğar."

"Bunu bilmene bayılıyorum."

"Bilmek benim işim."

"Sanırım öyle, ama bu nadir bir Fey."

"Aynı zamanda Unseelie sarayı olarak kabul edilir, yani Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmek ve hatta annenizin ABD vatandaşı, eğer babanın ne olduğunu , ülkeyi terk etmesini sağlarlardı."

"İşte bu yüzden kimseye ne olduğumu ya da sevgili babamın ne olduğunu söyleyemedim."

"Gücünü kendi kafamın içinde hissettim ve ne olduğunu görüyorum Stephanie'ye şu anda yaptığınız doğru değil ve kesinlikle yasal değil."

"Hayır, değil; bu sihirli suiistimal yasalarına giriyor. Sınır dışı edilirsem şanslı sayılırım; muhtemelen doğaüstü tehlikeye atma yasaları uyarınca idam edilirim."

"Belki," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, Fey'i buradaki yasalarımıza uydurmak daha zor, bu da ülkeye girmelerine pek izin vermememizin nedenlerinden biri."

Esmerin kucağında uzanan uzun saçlarını okşadı. "Yapabileceğim şey çok kötü. Angela'ya ona yaptığım her şey için üzgün olduğumu söyle. Ne olduğumu, hepimizin ne olduğunu anlamak için yeteneklerini kullanması riskini göze alamazdım. Onu öldürmek istemedim, bu yüzden akrabalarımla böyle uzlaştım."

Tyburn, "Onun üzerinde zihin kontrolü kullanmak büyülü yollarla tecavüzdür," dedi.

"Biliyorum, . Bunun için hiçbir mazeretim yok. Onun hayatını kurtarıyordum ama bunu yapabilmemin başka yolları da olmalıydı. Ama insanların en derin arzularını görebilme yeteneğine sahibim. Bunu yapmak çok kolay.
Onlara gizli isteklerini sunabilirsen onları manipüle et. Ve Tanrım, Forrester'ın oğlu ve diğer nedime ile olanlar için çok üzgünüm."

"Sen neden ?" diye sordum.

"Sadece hepinizin dikkatini dağıtmak istemiştim ama kadının en derin, en karanlık arzularını zorladım ve Peter Parnell'e aşık olduğunu anlamadım."

"Ne? Dixie onu doğduğundan beri tanıyor; ona bakıcılık yaptı."

"Evet, ama çocuğun geçmişinde sert seksten hoşlandığına dair bir şey ortaya çıktı, onun anısından anladığım kadarıyla ve bu onun karanlık, gizli arzusu, bir erkeğin onu omzuna atması ve onunla sert bir şekilde sevişmesi. Çocuğun onu gerçekten omzuna atacağını nereden bilebilirdim ki? Ama onu neredeyse öldürtmek istememiştim. Sadece duygularının ne kadar derin olduğunu anlamamıştım."

"Sırlarını bilsen bile bunu onlara karşı kullanmaman gerekiyor," dedim.

"Nişanlılarınızın canavar olduğunu düşünüyorsunuz, ama ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Canavar henüz demek, Anita. Kulübün ve Koalisyonun internet sitesine baktım ve her ikisi de hala yakışıklı.

şekil alırlar. Nathaniel hala büyük bir kedi kadar güzel. Çocukken bile hep güzeldi."

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Nathaniel hakkında ikinci kez imada bulunuyorsun. Çocukken nasıl göründüğünü nereden biliyorsun?"

Beni geçip Tyburn'e baktı. "Bu istemediğim şeyin bir parçası herkesin gerekir. Aşkla konuşanlar kadınları ve çocukları boğar; biz her ikisini de baştan çıkarırız; bu benim genlerimde var."

"Ne diyorsun ..." Tyburn cümlesini tamamlayamadı.

"Size yemin ederim ki hiçbir çocuğa uygunsuz bir şekilde dokunmadım. Kendimi video izleyerek dürtülerimi dışarı vurmanın güvenli bir yolunu bulduğuma ikna ."

"Tanrım, Terry." Tyburn'ün sesi hastaymış gibi geliyordu. Ben de pek iyi hissetmiyordum.

"İnternetteki resim ve videoların hiçbir zaman gerçekten kaybolmadığını, sonsuza kadar orada yüzdüklerini biliyor musunuz?"

"Bu retorik bir soru mu?" Ben sordum.

"Belki, ama favorilerim olan birkaç eski video buldum. Onların benim küçük kirli sırrım olduğunu ve gerçek değilmiş gibi davranabileceğimi düşündüm. Sonra birden en sevdiğim fantezimle yüz yüze tanıştım, ama o büyümüştü. O gözler, o gözleri değiştiremezsin. Film için gözlerini renklendirmiş olmalılar diye düşündüm, çünkü gerçek hayatta kimsenin gözleri menekşe renginde değildir."

Birden üşüdüm. Oda hâlâ doksan derecenin üzerindeydi ve esinti de pek yardımcı olmuyordu ama yine de üşüdüğümü hissediyordum.

"Gerçek adını, hatta kulüpte sahnede kullandığı adı bile kullanmadılar, bu yüzden Nathaniel'inizi o küçük çocukla ilişkilendirmedim. Saçlarını kısacık kestirip ortaya çıktığında fark ettim ki

aynı kişiydi. Kendimi o videoların kimseye zarar vermediğine ikna etmiştim. Sanırım onları oğlum gibi gerçek çocuklar değil, uydurulmuş filmler olarak düşünmüştüm. Onu seviyorum ve ona asla zarar vermem. Tanrı'ya şükür ona kalbimde şehvetle bakmıyorum. Normal bir babanın kızı olması gibi. Kendi çocuklarına şehvetle bakmazsın. Gerçek hayatta hiçbir çocuğa dokunmadım, asla. Asla da dokunmam."

"Ama videoları izledin," dedim ve sesim ben gibi .

Başını salladı. "Kendime kimsenin zarar görmediği yalanını söyleyebilirdim. Nişanlınızla yüz yüze tanışana kadar bunun özel bir efekt ya da bir numara olduğunu düşünmüştüm. Adını araştırıp geçmişini öğrenene kadar bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündüm; sonra onun büyümüş hali olduğunu fark ettim ve ilk kez sahip olamayacağım bir şeyi istedim. Onun kötü olmasını istedim. Çocukları ve kadınları avlayan, onları fahişeleştiren, istismar eden bir canavar olmasını istedim.
suistimal edildi, ama o biri değildi. O öyle biri değil. Geçmişine göre olağanüstü, çok sağlıklı, çok mutlu, çok gerçek."

"Bu yüzden suçları onun üzerine yıkmaya çalıştınız."

"Bir suçluya ihtiyacım vardı ve patolojik aşkımdan kurtulmanın onu kötü adam yapmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi? Bunun için üzgünüm, filmlerini izleyen ve sömürülmesine yardım eden yetişkinlerden biri olduğum için üzgünüm. Sömürmek, ne kadar temiz bir kelime, gerçek anlamı için güzel bir kelime."

"Tanrım, Terry, çocuk pornografisi ve o çocuklara ne olduğuyla ilgili derslere katıldın. Pedofilleri bulmamıza ve onları mahkemeye çıkarmamıza yardım ettin ve tüm bu süre boyunca onlardan biriydin," dedi Tyburn.

"Ben onlardan biri değilim. Gerçek hayatta hiçbir zaman bir çocuğa dokunmadım."

"İzlediğiniz filmlerin parasını ödediniz mi?" diye sordum.

Bir bana baktı, bir de kucağındaki kadına bakarak uzaklaştı. "Evet, filmler hala yeterince popüler ki pahalıya mal oluyorlar."

"O zaman para ödediğiniz kişinin bunu daha fazla film yapmak, daha fazla çocuğu istismar etmek için kullandığını biliyorsunuz. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Sen bir polissin; bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Biliyorum," dedi ve silahına uzandı.

"Yapma," dedim.

Tyburn, "Terry, bunu yapma," dedi.

Eli sadece üzerinde duruyordu; eline bile . Silahım tekrar omzumdaydı ve ona doğrultulmuştu. Tyburn, "Sakin ol, Mareşal," dedi.

"Kaptan, ya o beni vurur ya da ben silahımı yerim. Ejderhalar ve canavarlarla ilgili tüm o eski hikayeleri hatırlayın.
Ortaçağ ve öncesinde kırsal kesimde yaşayan Anita?"

"Evet," dedim, sesim yumuşak ve dikkatliydi, böylece hedefimi onun yüzünde tutabiliyordum.

"Birimiz canavar yarımız haline gelip orada kaldığında, seçtiğimiz kurbanın peşinden gideriz. Çoğu genç kadınların peşinden gider, bakire kurban efsanesi, ama biz de çekici bulduğumuz şeyin peşinden gideriz."

"Vampirler bazen önce en yakınlarını ve en sevdiklerini öldürürler," dedim. Silahımın namlusunu tavana doğru kaldırdım, çünkü hâlâ konuşmak istiyordu ve ona doğrultulmuş bir tüfeği sonsuza kadar sabit tutamazdım. Namluyu yere doğrultmadım, çünkü kucağındaki kadını namluyla çaprazlamak istemedim.

"Canavarıma dönüşürsem ve kendime , çocukları avlayacağım Kaptan. Bunun olmasına izin veremem."

"Bizimle gel, Terry. Seni içeri alırız, kilitleriz; kimseye zarar vermezsin."

"Hala neler olduğunu anlamıyorsun ama anlıyorsun, değil mi Anita?"

Aslında hepsini değil, ama bilmek istediğim şeyi sordum, bir yandan da vücudunun ortasını izledim, silahını geçirdiğini anlamamı sağlayacak şekilde gerilmesini bekledim. "İnsanlarınız neden her birkaç on yılda bir kadınları öldürüyor?" diye sordum.

"Bu ikisini öldürmek istemesinin nedeni, ilk kızın bağırsaklarını deştiğinde kehanetlerin iyi çıkması."

"Auguries, sen neden ?" Tyburn sordu.

"Kurbanların bağırsaklarını okumak eski bir kehanet yöntemiydi. Hayvanların ölüm sancılarını ve öldükten sonra iç organlarının neye benzediğini okuyarak kehanet yeteneğine sahip olduğunu düşünüyor. Dediğim gibi, o bir deli. Ama diğer bazıları onun tanrıların ne istediğini okuyabildiğine inanıyor, bu yüzden Bettina'ya bağlı başka bir kadına ihtiyacı vardı. Bernardo'nun Denny'yle konuşmasına kulak misafiri olmuş ve ortak bir sevgilinin yeterli bir bağlantı olacağını düşünmüştü, ama ABD Marshal'ının düğün partisindeki insanlardan birini alamayacağımızı biliyordum. Forrester'ın onu bulana kadar rahat etmeyeceğini biliyordum.

çok yüksek riskli bir hedef olduğunu söyledim. Onu benim koymama izin verdiler. bir yerde bulunabilirdi, ama benim
Denny'nin yerine iki uygun kurban bulmak için güçler. Ben yaptım ama biliyorsun bunu yirmi yıl önce denediler ve işe yaramadı. Kurbanlar arasında doğru bağlantı olmadığına ikna oldu.
Bu gece astrolojik bir olay var ve bu da her şeyi mükemmelleştirecek. Bir cinayetten sonra temizliğe yardım etmek bir şeydir, ama onları kesime kuzu gibi götürürken kendimle yaşayamam. Nişanlının videolarını izlemenin ona ve şekilde kullanılan her çocuğa zarar verdiğini bilerek yaşayamam. Artık rol yapamam. Oğlum neredeyse sizin Nathaniel'in o ilk filmlerde olduğu yaşta. Ona bu şekilde dokunan, çocukluğunu bu şekilde çalan herkese ne yapacağımı düşündüm ve onları öldüreceğimi düşündüm. Onları vururdum. Gözlerinin içine bakar ve onları vurup öldürürdüm."

Göğsü kıpırdadı, eli silahın üzerine kapandı ama fazla kaldırmadı. Önemli değildi; silah elindeydi. Yüzüne nişan aldım. Normalde önce ortadan vurmaya çalışırdım ama kadın üzerine kapanmışken bunu riske atamazdım. Kafasından vurmak zorundaydım.

"Senin için infaz emrim yok."

"Yüzbaşı Tyburn size başka seçenek bırakmadığıma tanıklık edecektir." "Bizi vurmayacaksın, Terry."

Edward ve diğer iki atlının nerede olduğunu merak ettim.
İtirafı dinliyorlar mıydı? Bunu aklımdan çıkardım ve sadece önümdeki adama odaklandım. Evet, o istedi
Polis intiharı, ama bu vurmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Ben öldüğümde büyüm de benimle birlikte ölecek; Stephanie ve Valerie güvende olmadıklarını bilecekler. Sebep olduğum tüm zararlar için özür dilerim. Geri kalanımız kurşun geçirmez ya da bıçak geçirmez değiliz ama yaraları ateşe vermezseniz iyileşirler. Onu öldürebilecek biri varsa o da atlılardır. Suya izin vermeyin, yoksa yüzerek uzaklaşır ve onu kaybedersiniz." Silahını bize doğru kaldırdı.

Son nefesimi verdim ve dünya o sessiz merkeze kapandı. Şüphe yoktu, korku yoktu, endişe yoktu, doğru ve yanlış soruları yoktu, sadece silahımın namlusunun ucundaki yüzü vardı, gözleri çok büyük ve karanlıktı. Tam vurmuştum. Bakışlarını üzerimde kullanmayı deneyebilirdi ama yapmadı. Kazanmak istemiyordu. Kaybetmek istiyordu. Silahını kaldırdı ve bana nişan almak için elini hareket ettirmeye başladı ama asla başaramayacağını biliyordu. Başarmak istemiyordu.

Tetiği çektim ve silah elimde sıçradı. Kafası kanepeye çarptı ve döşemenin her tarafına kan sıçradı. Stephanie çığlık atarak uyandı, kanepeden düştü, kana ve yüzüne baktı. Tyburn ve ben ikimiz de kanepeye doğru gittik, Tyburn kurbanımızın yerden kalkmasına yardım etmek ve onu oradan çıkarmak için, ben de Rankin'in gözlerinin içine bir kez daha bakmak ve namlum neredeyse tenine değecek şekilde tetiği tekrar çekmek için. Beyni patladı.
kanepede ve duvarda zaten bulunan kana daha kalın şeyler eklemek için kafatasının arkasını deldi. Beyinleri ortaya çıktığında, vampirler ve şekil değiştirenler bile ölür. Onu öldürmek zorundaydım ama
karanlıkta özel olarak oturup Nathaniel'in küçük bir çocukken incinmesini izlediğini, bir polis olduğunu ve bu yetkisini Nathaniel'e suç yüklemek için kullanmaya çalıştığını, bunun yeterli olmadığını düşündü.
istismarının bir parçası olarak, hayatımızı, hayatımızı elimizden almaya çalışmıştı. Onu birden fazla kez öldürebilseydim, . Ama Peter'a bir keresinde söylediğim gibi, eğer ölmüşlerse, bu intikam almak kadar iyidir. Bir kez
beyinleri duvarın her tarafına , işin bitmiştir.

İşitme duyumu koruyan tek şey yüksek teknolojili kulak tıkaçlarıydı. Bağrışmalar ve boğa kükremesi gibi bir tür hayvan sesi duydum, belki bir aslan ya da adını bilmediğim bir şey, ama çınlayan kulaklarıma ulaşacak kadar yüksekti. Öldürmemiz gereken daha çok canavar vardı. Cesedi kanamasının bitmesi için kanepede bıraktım ve kapıya ve kavga seslerine doğru koştum, ama dışarı çıkmadan önce evin içinde odunların parçalandığını, Stephanie olmayan bir kadının çığlık attığını ve yine o böğürme sesini duydum, ama bu sefer evin içinde arkamdaydı. Tüfeğimi omzuma dayayıp arkama bir duvar alarak döndüm ve koridorun sonuna baktığımda Edward'ı arkasında kırık bir arka kapıyla, Bernardo'yu da kucağında havuzdaki kızıl saçlı kızla buldum. Birbiri ardına uzun, yüksek sesli çığlıklar atıyordu ama
Valerie Miller. Olaf ve Edward odanın içine bakıyorlardı.
Onu çıkardıklarını sanmıştım. Kapının kapalı olduğunu düşündüm ve sonra siyaha boyanmadığı sürece kapı olmadığını fark ettim. Hayır, kapı değildi. Kapı aralığını dolduran bir şey vardı. Edward, Olaf ve hepimizin birbirimizi gördüğümüz bir an yaşadım ve sonra kapıyı dolduran siyahlık koridorun ışığına geçti ve Valerie Miller'ın neden çığlık atmayı kesmediğini anladım.

64

Boyu üç metreden uzun ve koridorun çoğunu dolduracak kadar geniş olan siyah dokunaçlardan oluşan BIR kütleydi.
aynı anda hem Edward'a hem de bana doğru akıyordu. Dokunaçların yılan başları vardı, ya da belki de o şeyin tüm kütlesi
yüzlerce yılan vardı. Orada burada yüzler ya da yüze benzeyen şeyler vardı, ama kıvranan kütlenin içinde bir insan yüzü var mıydı, yoksa zihnim o kadar umutsuzca insani bir şeye ihtiyaç duyuyordu ki bir şeyler mi görüyordum, emin değildim.

Sanırım Edward'ın Bernardo'ya kızı için bağırdığını duydum. Yüzbaşı Tyburn'e Stephanie hakkında benzer bir şey bağırdım ve onu dışarı çıkardığını biliyordum, hatta kitleye ateş etmek için bir açı alırken bile Edward'ı ya da evin diğer tarafındaki Olaf'ı vurmayacak yılanlar. O şey çığlık attı ve Edward ve Olaf'ı mı yoksa beni mi daha çok istediği konusunda kararsız görünüyordu. Sonra yılanlardan biri
Kitlenin içindeki yüzler gözlerini açtı ve bana baktı. Korkunç bir an için sarhoş koca ve yeni baba Andy Stavros'u tanıdım. Daha yukarıdaki başka bir kafa gözlerini açtı ve bana bağırdı. Micah'nın bana gösterdiği resimlerdeki adamlardan biri miydi? Bu şey aileden birden fazla kişiden mi oluşuyordu? Neler oluyordu böyle?

Andy Stavros'un kafası bana tekrar bağırdı ve bu sefer yılan yığını yerine onu vurdum. Kafa, tıpkı Rankin gibi alnındaki delikten kanlar içinde kaldı. "Kafaları vurun!" diye bağırdım. Bildiğim kadarıyla Edward ve Olaf bunu zaten yapıyordu ama bilgi paylaşmaktan zarar gelmezdi. Canavar arka kapıya doğru geri çekiliyor gibiydi. Diğerlerinin ona göre nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden o tarafa doğru ilerlerken kitleye ateş etmek istemedim. Edward'ın "Deliğe ateş et!" diye bağırdığını duydum.

Kahretsin! Ateşin vınlamasını ve canavarların ağızlarından çıkan çığlıkları duymadan önce ön kapıya doğru geri geri gitmeye başlamıştım.

Gerçek. Bunların acı sesleri olduğunu bilmek için hiçbir şey anlamanıza gerek yoktu. Ateş her şeyi öldürür, şimdi bana doğru sürünmeye çalışan şey gibi Lovecraftian dehşetlerini bile. Ön kapıdan koşarak çıktım.
Canavardan kaçmak için olduğu kadar yangından kaçmak için de kapıya dayandılar. Eski ev hızla yükseldi: Ya odunlar yanmak için olgunlaşmıştı ya da Edward hızlandırıcı kullanmıştı. Her iki durumda da ev yanmaya başladı.
canavar hala çöktü, ya da ben öyle olduğunu düşündüm.
oluyordu ve sonra yanan evden siyah dokunaçlar fırladı. Yüzümü uçuşan ateş ve enkazdan korumak için bir saniyem vardı ve sonra yılanlar, dokunaçlar, yuvaya sıkışmış bir tür ganimet gibi insan kafaları ve zihnimin göremediği, hatırlamak istemediği şeylerin karışımına ateş ediyordum. Geriye doğru hareket ederken ateş ediyordum ve nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Bir dakika önce iyi ateş ediyordum ve bir dakika sonra ayaklarıma dolanan kocaman bir ağaç dalıyla sırtüstü yatıyordum.

Yanan yılanların hareketli yuvası bana doğru uzanırken çığlık atmadım. Sadece ateş etmeye devam ettim, kalbini, beynini ya da başka bir şeyini bulmaya çalıştım. Güneş ışığını yok ederken ateş etmeye devam ettim ve *acaba zehirden mi, ateşten mi yoksa ezilerek mi öleceğim* diye düşündüm.
Bir el beni ayağa kaldırdığında ve Bernardo ikimizi de yılan ağızlarının ulaşamayacağı bir yere doğru koştururken garip bir şekilde sakindim.
Elimizde
Sonra omuzlarımızı birleştirdik, AR-15'lerimizi omuzlarımıza yasladık ve yanan canavara ateş etmeye başladık.

Edward ve Olaf da bize katıldı. Olaf omzunu benimkinin yanına koydu ve Bernardo ile bana katılarak yaratığa ateş etmeye başladı. Edward dışarıda kaldı ve alev makinesini tekrar kullandı. Isının geri teptiğini hissettim ve bir de baktık ki, onu yavaşlatan ve Bernardo'ya güvenli bir atış mesafesi bulması için zaman kazandıran büyük ağaç yanmaya başladı. Mermilerimin ona isabet etme tehlikesi olmadığından emin olmak için Edward'ın sağına doğru geniş bir adım atmak zorunda kaldım.
Bernardo onun tarafında güvendeydi. Edward bir alev tabakası daha gönderirken üçümüz ağacın ortasındaki kütleye doğru ateş etmeye devam ettik. Ev gibi üzerimize yanan moloz yağmaya başlayınca ağaçtan geri çekilmek zorunda kaldık. Siktir et alev makinelerini.

Yaratık bizden uzaklaştı ve savunmamızın ucunda ve en uzakta olduğu için Bernardo'yu geçmeye çalıştı
alev makinesinden. Arkamda, ağaç sınırına ulaşırsa yanacak ağaçlar ve bitkiler vardı, ama onun ötesinde Meksika Körfezi vardı,

Rankin'in söylediği şeyi hatırladım, yüzüp iyileşebileceğini.

Vücudun ortasına sıkıca yerleşmiş kafalardan birine nişan aldım ve tetiği çektim. Alevler hasarın çoğunu benden gizledi ama canavar sendeledi. Ortada kümelenen kafalarla ilgili bir şey canını daha çok yakmıştı. "Ortadaki kafaları vur!" diye bağırdım. Alevlerin, silah seslerinin ve canavarın çığlıklarının arasında Olaf ya da Bernardo'nun beni duyacağından emin değildim ama sonra kafalardan biri kısmen patlar gibi oldu. Bernardo beni duymuştu. Silahımı yaratığın üzerine boşalttım ve "Dolduruyorum!" diye bağırdım.

Olaf ve Bernardo bir adım öne çıkıp yaratığa daha hızlı ateş ederken, ben boş şarjörü çıkarıp
ve yerine tam oturduğundan emin olmak için son bir kez daha vurdum. Sonra tekrar yanlarına gittim ve tekrar omuz omuza ateş ettik, ya da yükseklik farkıyla olabildiğince yaklaştık.

Olaf "Dolduruyorum!" diye bağırdı. Yeni şarjörünü almak için geri çekildi ve ben de kafalara ateş etmek için öne çıktım. Yanan et ve saç kokusu boğazımı ve gözlerimi yakıyordu. Rüzgâr değişmişti ve duman artık bize doğru esiyordu. Lanet olsun!

Bernardo "Dolduruyorum!" diye bağırdı ve biz de onu koruduk.

Edward ona ateşle vurmaya devam etti, canı yandı ama ölmedi. Onu yakmak için yakıtının bittiğini biliyordum.
Olaf'ın diğer tarafına geçip silahını omzuna dayadı ve bizimle birlikte ateş etmeye başladı. Arkamızda bir hareketlenme oldu ve bu diğer polislerdi; takviye kuvvetler gelmişti. Küfür ettiler ve bu da neydi diye bağırdılar ama omuzlarını bizimkilere dayayıp ateş etmeye başladılar. Bize ateş eden bir grup banka soyguncusu olsaydı da aynı şeyi yaparlardı.

İki şarjör sonra AR için mermim kalmamıştı. Pompalı tüfeğe . AR'den biraz daha fazla sallandı ve
Canavar çarptığı yere düştü.

Olaf "Boş!" diye bağırdı ve çizgiden geri çekilmek zorunda kaldı çünkü tüm silahlarındaki cephaneyi bitirmişti. Edward, Bernardo ve ben onun durduğu boşluğu kapattık ve hâlâ yanmakta olan, dumanı tüten, çığlık atan yaratığa ateş ettik. Polisler bir tür doğaçlama atış mangası gibi iki yanımızda bir sıra oluşturmuşlardı.

Tetiği çektim ve boş çıktı. Daha fazla mermi aradım ama Mossberg için mermi yoktu. Onu bıraktım ve tetiği çektim.

Browning, ihtiyacım olan durdurma gücüne sahip olmadığımı biliyordum. Bu canavar için. Yine de kullandım, ta ki tekrar boşalana kadar. "Ben !" Bağırdım ve çizgiden geri çekildim; canavar tökezleyip yavaşça yere yığıldığında Edward polisle birlikte ayakta kalan son kişiydi. Hâlâ yanıyordu ve hâlâ ona ateş ediyorlardı ama böğürmesi kesilmişti.

Edward tereddüt etti, tüfeğini indirdi. Polisin geri kalanı da mermileri bitene kadar ateş etmeye devam etti. Hareket etmeyi ya da çığlık atmayı bıraktıktan çok sonra ateş . Normalde insanları cephanelerini korumaları için teşvik ederdim ama nasıl emin olacağımı bilmiyordum.

Gerçekten de ölmüştü. Üç kafası vardı ve çoğunlukla dokunaçlardan yapılmış gibi görünüyordu. Kalbinin nerede olabileceği ya da bunların gerçekten kafa olup olmadığı ya da sadece bir gerçek kafa olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Diğerleri ise kertenkelenin kafasına saldırmamaları için yırtıcılara solucan gibi görünen kuyruğunun ucu bir tür yemdi. Bu

Hala yanmakta olan barakanın yanında yerde için için yanan yaratık o kadar yabancıydı ki ne zaman öldüğüne ya da ölüp ölmediğine bile karar veremedik.

O eski günleri hatırlayan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Çocukluğumdaki canavar filmlerinde büyük canavar asla gerçekten ölmezdi; sadece bir sonraki filme kadar ölü görünürdü. İtfaiye dumandan etkilenerek olay yerine geldi ama onlar da en az bizim kadar ne yapacaklarını şaşırmış durumdaydılar. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey

onu kurtarmaya çalışmayacağımızdı.

Sonsöz

YEREL YETKILILER canavar leşini ve birkaç
Müzeler ve hayvanat bahçeleri ona bakmaları için uzmanlar gönderdi. Şimdiye kadar kimse bunun ne olduğunu bilmiyor, ancak insan olduğunu da kanıtlayamıyorlar.

Edward suçla mücadele eden süper güçlerini kullanarak
Donna'nın en eski ve en sevdiği arkadaşları onun işiyle ilgili görüşlerini bir kez daha gözden geçirmesini sağladı. Onun işini ve özellikle de benimle olan yakınlığını kıskanmanın, "ilişkimiz" hakkındaki eski kıskançlık sorununu yeniden paketlemenin başka bir yolu olduğuna karar verdi. Bunu kabul etti, hepimizden özür diledi ve Denny hastaneden temiz raporu alarak çıktığında, ciddi çift terapisi planlarıyla birlikte düğün ilerledi. Donna ve Edward bu işin yürümesini çok istiyorlar ve bunun için çalışıyorlar. Tanıdığım çiftler.

Otel ve diğer tüm düğün işletmeleri
Nathaniel'in ricası üzerine Denny ve Peter gelene kadar her şeyi erteleldiler. Ekstra bir ücret talep etmediler ve bir akrabalarının bu kadar zarara neden olmasından dolayı kendilerini kötü hissettiler.

Edward çiçek yapraklarıyla kaplı kumsaldan müstakbel gelinine baktığında yanında duruyordum. Yüzünde damadınızın yüzünde görmek isteyebileceğiniz her şey vardı. Aşk, inanç, umut... Tanıdığım en alaycı insan olan Edward'da bunların hepsi vardı. Donna'da, Edward olmadan önce, gençken istediği tüm naif ve imkânsız şeyleri bulmuştu.
Yüzündeki o ifade için şeye değerdi. Anlamak zorunda değildim. Donna'ya aşık olmak zorunda değildim. Sadece orada durup en iyi arkadaşımın ona gezegendeki diğer tüm kadınlardan daha fazla hayran olduğunu görmem gerekiyordu ve bu benim için yeterliydi. Mihraptaki ikinci en iyi yüz Peter'ınkiydi. Neredeyse mutluluktan parlıyordu, annesinin koridorda yürümesini ve
Edward'ın kolu. Donna'nın Dixie'yi evden atıp atmayacağını bilmiyorum.

Çünkü Dixie bu seçimi onun aldı.
Peter'a yaptıklarından utandığı için eve erken gitti.
Herkesin yüzüne bak. Onun terapi göreceğini düşünmek isterdim ama nefesimi tutmuyorum.

Rankin için bir infaz emrim olmadığından, vurulma olayının gözden geçirilmesi gerekiyordu, ancak Tyburn beni destekledi ve sonunda temiz bir vurulma olarak ilan edildi. Rankin'in sürekli bahsettiği "biz "in geniş ailesi olduğundan oldukça emin ama elimizde kanıt yok. Rankin onlara ihanet etmektense ölmeyi tercih etti ve kadınları katletmek için gelenler Öldürdüğümüz canavar. Katillerin hepsi öldü. Cleo hapse girebilirdi, hatta gerçekten idam edilebilirdi, ama sivil haklarını o kadar kötü ihlal etmiştik ki, bu ona hapisten kurtulma kartı verdi.

Nathaniel, Micah ve ben Rankin'in bana söyledikleri hakkında konuştuk. Nathaniel bizden daha iyi . Rankin, tacizcisinin çocukken çektiği filmleri gören ve sonra da
onu dışarı çıkardı. Bunu ikimize de hiç söylememişti. Garip bir şekilde, Guilty Pleasures'ın sahibi Jean-Claude'a söylemişti.

Nathaniel, Rankin'in ona sunduğu ve kalkanlarını aşmaya devam eden şeyin, onun için Micah olacağı yanılsaması olduğunu itiraf etti. Micah'nın bu versiyonunun onu fiziksel olarak her yönden tamamen ve mutlak bir şekilde isteyeceğini. Micah, Nathaniel'in fiziksel ihtiyaçlarını daha fazla karşılamaya çalışmak istiyor ama asla başaramayacağını düşünüyor hepsini karşılayabilir. Poli grubumuzda bunu yapabilecek ve yapacak erkekler var ama eğer Micah ve Nathaniel birbirleriyle evlenenler olacaksa, o zaman her ihtiyacı karşılamamaları normal mi? Burada
Bizim için de çift terapisi.

Olaf evine geri döndü, her neredeyse, ve ben de onun sorusunu cevapladım. Ben Adler'ı Irene'e tercih ettim. O da Sherlock yerine Holmes'u tercih etti. Ona Moriarty'yi önerdim ama isimlendirme kurallarına uymadığını söyledi. Haklıydı, işte böyle. Birbirimiz için evcil hayvan isimlerimiz vardı. Birlikte yaşadığım insanların çoğu için evcil hayvan ismim yok, bu yüzden Olaf'la olması daha da garip geldi. Dişi aslanım seçim yapmaya zorlamadan önce çağıracak bir aslan bulmalıyım ve bu Olaf olamaz, lanet olsun.

Peter insan hızından daha hızlı iyileşiyor. Lycanthropy testi sonuçsuz çıkıyor ama sonuçsuz demek normal insan testi demek de değil. Hala silahlı kuvvetlere katılabilir çünkü form değiştirmiyor; hala bulaşıcı bir hastalık için pozitif test yapmıyor.

hastalık henüz. Yine de Peter'ı aile işinin diğer yarısına katılmaya daha da hevesli hale getirdi, çünkü dünya çapında bir suikastçı ve canavar avcısı, kesin olmayan testlerden pozitif çıkarsa, olmak istediği şeylerden geriye kalan şey olacak. Yıllar önce Edward'la birlikte Peter'ın ilk avına gideceğime söz vermiştim ve gideceğim, ama yine de yıllar önce tanıştığım çocuk için farklı bir hayat diliyorum. Canavar avlamaktan daha nazik ve kibar bir şey.

Melanie, Christy ve Andy'nin bebeği ve öldürdüğümüz canavar hakkındaki internet haberini görmüş. Eve döndüğümüzde Nathaniel ile konuştu ve o da bize getirdi. Melanie'nin asıl adı Echidna'ydı, canavarların anası. Bu bilgiyi idam emri çıkartmak ve onu öldürmek için kullanacağımdan korkuyordu. Sanırım yıllar önceki ilk karşılaşmamızdan hala rahatsız olan tek kişi ben değildim. Florida'daki ailenin kendi soyundan geldiğini ve belki de, sadece belki de, laneti kaldırmalarına yardımcı olacak ya da onları kendi dönüşümüne yaklaştıracak yeterli güce sahip olabileceğini düşünüyor. Kontrol edebilecekleri ve belki de yönlendirilebilecekleri bir şey, böylece
nasıl değişeceğini seçer. Kendi zehrini
Bir keresinde insan erkekleri kendisi için sahte lami eşlere dönüştürmüştü, bu yüzden şekil değiştirmelerini değiştirmeyi denemek için aileyle konuşmak istiyor. Vaat yok ama umut var ve o da
Micah'nın Christy, yeni kızı ve ailelerinin geri kalanı için gerçekten istediği . Belki henüz sonsuza dek mutlu bir son değildi, özellikle de kocasını kaybetmiş olan Christy için, ama bazen canavarlarla savaşırken ve onlardan biri olmamak için çok çabalarken, sonsuza dek umutlu olmak başlamak için iyi bir yerdir.

Yazar Hakkında

Laurell K. Hamilton tam zamanlı bir yazar ve Anita Blake, Vampir Avcısı serisi ile Merry Gentry serisinin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ailesiyle birlikte St. Louis'in bir banliyösünde yaşamaktadır.

Çevrimiçi Bağlanın

laurellkhamilton.com facebook.com/laurell.k.hamilton
twitter.com/lkhamilton



Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki keşfedinharika!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.